

Giới thiệu Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi

"Gen chiều cao của anh thật không tệ, để anh làm cha của con tôi nhé."

Một cô gái xinh đẹp hấp dẫn, đến quầy rượu săn trai đẹp thượng hạng, muốn trộm giống của anh để sinh một tiểu bảo bảo có sắc đẹp tuyệt trần, cô lập tức kéo anh vào phòng, sau đó ‘ăn’ anh sạch sẽ...

"Cô là ai, tối hôm qua làm thế nào lại ở trên giường của tôi?"

Sáng sớm, người đàn ông tỉnh lại phát hiện nằm trên giường là một phụ nữ trần trụi xinh đẹp, gương mặt đẹp đẽ của anh lập tức cứng lại, thô lỗ lay tỉnh cô, chẳng lẽ tối qua mình đối với cô...

"Anh đã tỉnh, tối hôm qua biểu hiện của anh rất kém nha."

Cô ngây thơ ngáp một cái, một mối duỗi lưng không ngại phơi bày cơ thể mình ở trước mặt anh, xuống giường mặc quần áo, cuối cùng trước khi đi ném một khối tiền xu cho anh, biểu hiện ghét bỏ...

"Cha, con thấy mẹ hôn nhẹ với một chú."

Phòng làm việc Tổng giám đốc, một bé trai siêu cấp xinh đẹp hấp tấp bò trên bàn làm việc, chỉ vào ảnh chụp của một người đàn ông đẹp trong di động được đặt trên bàn nói...

"Cái gì, người phụ nữ này dám hôn môi với người đàn ông khác..."

Người đàn ông nghiêm mặt, nhìn hình trong điện thoại di động, trên gương mặt tuần tú lửa giận cuồn cuộn, lập tức lao ra khỏi phòng làm việc, bé trai cười híp mắt xóa hình, hình là do cậu photoshop...

"Hạ, anh muốn phạt em ba ngày ba đêm không xuống giường được..."

Cô và học trưởng uống cà phê nói chuyện phiếm, anh lại chạy tới vác cô lên vai, trối trở về phòng của anh ném lên giường, vừa cởi quần áo vừa uy hiếp cô, anh sẽ không thật sự đối phó với cô chứ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nhìn trai đẹp (1)

Ở một quán bar buôn bán vô cùng tấp nập, quán bar này không phải ở khu vực phồn hoa trung tâm thành phố, mà là ở ngoại ô.

Quán bar này gọi là "Quán bar tình nhân", chủ quầy rượu là một cô gái xinh đẹp thượng hạng mười tám tuổi.

Cô gọi Tô Thiển Hạ, có phải tên thật đáng yêu đậm chất thơ không.

Tiết mục hấp dẫn người ở quán bar tình nhân chính là vũ công biểu diễn thoát y.

Vũ công biểu diễn thoát y là một cô gái xinh đẹp chừng hai mươi ba tuổi, dung mạo xinh đẹp động lòng người, cũng có dáng người ma quỷ. Vẻ đẹp của cô, sức hấp dẫn của cô khiến cho đàn ông điên cuồng.

"Hạ, tối nay tôi không biểu diễn rồi, tôi xin nghỉ."

Văn phòng của bà chủ Tô Thiển Hạ, trong phòng làm việc có hai cô gái xinh đẹp đang ngồi.

Lúc này nói chuyện chính là vũ công xinh đẹp Tô Lạp.

"A, xin nghỉ, được, nguyên nhân là gì?"

Cô gái trẻ nằm sấp trên ghế sa lon nhìn màn hình máy vi tính, chính là chủ quán bar xinh đẹp Tô Thiển Hạ, nếu nói Tô Lạp xinh đẹp động lòng người, vậy thì cô chính là gọi cảm hấp dẫn.

Vẻ đẹp của cô thanh tân thoát tục, vẻ đẹp của cô cuồng dã lãng mạn. Cô có một tâm nguyện nho nhỏ, chính là tìm trai đẹp thượng hạng để trộm giống, sau đó sinh một tiểu bảo bảo có sắc đẹp tuyệt trần, ý muốn chính là bảo bảo không cần cha.

Mắt cô rất tròn cũng rất sáng, rất mê người.

Lúc này, sóng mắt cô chuyển một cái, chăm chú nhìn Tô Lạp, muốn biết nguyên nhân thực sự của cô ấy là gì, nếu là nguyên nhân không thể để cho cô tin tưởng, như vậy chuyện xin nghỉ phép lập tức không cần bàn nữa.

"Tôi muốn trở về xem đứa bé, bảo mẫu nói nó bị cảm! Hạ, cô phải đi đâu? Tôi còn chưa nói xong đâu? Cô chạy trốn nhanh như vậy làm cái gì?"

Tô Lạp còn chưa có nói hết lời, Tô Thiên Hạ lập tức đi giày thật nhanh sau đó chạy ra khỏi phòng, chạy ra ngoài quầy rượu rồi lên chiếc xe thể thao màu đỏ của cô, lái xe đến nhà Tô Lạp xem đứa bé.

Mặc dù Tô Lạp là mẹ ruột của đứa bé, nhưng Tô Thiên Hạ lại càng giống như mẹ ruột hơn, cô rất thương yêu đứa bé, có lúc Tô Lạp không khỏi suy nghĩ, Tô Thiên Hạ thích đứa bé như vậy, tại sao không chịu yêu rồi kết hôn đây?

Cô nhún nhún vai, nếu Thiên Hạ đã giúp mình chăm sóc đứa bé, cô cũng không xin nghỉ mà tiếp tục biểu diễn thôi.

**

Thời điểm Tô Thiên Hạ chạy ra khỏi quầy rượu, có một người đàn ông cùng đi ra ngoài với cô, thân thể hai người lướt qua nhau, Tô Thiên Hạ hơi đứng không vững, cô quay đầu lại trừng mắt nhìn người đàn ông, lại là một trai đẹp siêu cấp. Được rồi, xem như một phần là vì trai đẹp, cô cũng tạm thời tha cho anh ta một mạng.

Cô lên xe thể thao của mình, xe nhanh chóng lái đến nhà Tô Lạp.

"Dì, dì, bụng Vũ Nhi đau quá."

Mới mở cửa, một cô bé xinh xắn lập tức bỏ nhào vào trong ngực cô, ngón tay mập mập chỉ vào bụng mình, xong chu cái miệng nhỏ nói với cô khiến cô nhìn mà rất đau lòng.

"Vũ Nhi không đau, Vũ Nhi dừng cảm nhất rồi, dĩ cho con uống thuốc, sau đó ngủ một giấc tỉnh lại thì bụng sẽ hết đau nha..."

Tô Thiên Hạ nhìn bảo mẫu muốn lấy thuốc bác sĩ đã kê, bởi vì bảo mẫu không đỡ Vũ Nhi uống thuốc được, cho nên bảo mẫu mới gọi điện thoại nói cho Tô Lạp.

Bây giờ bảo mẫu thấy Tô Thiên Hạ tới, cô ta tin tưởng Tô Thiên Hạ sẽ có biện pháp khiến Vũ Nhi uống thuốc.

Hai mươi mấy phút sau, Tô Thiên Hạ đỡ Vũ Nhi uống hết thuốc, sau đó lái xe đi thẳng về nhà mình.

Chỉ là, lúc cô mở cửa, nghe từ sát vách truyền đến âm thanh kỳ quái, chẳng lẽ có ăn trộm hay sao?

Cô lập tức đóng cửa phòng mình lại, sau đó đến trước cửa phòng bên cạnh, nghĩ tới không thể gõ cửa, như vậy thì từ ban công bên này bò qua bên kia xem một chút đi.

Bản lĩnh của cô rất tốt, có thể so với sát thủ hạng nhất.

Bò từ ban công đến gian phòng sát vách, cô đẩy cửa sổ phòng ngủ, rồi đi vào trong.

Chân vừa mới giẫm lên sàn nhà, cô rất thiếu lễ độ mà ngã một cái.

A, đáng chết, là ai đổ nước đầy ra sàn nhà thế?

Cô bò dậy, trừng mắt nhìn nước khắp nơi, phát hiện nước là từ trong phòng tắm tràn ra.

Cô nhẹ nhàng đi tới trước cửa phòng tắm, cửa phòng tắm khép hờ, cô lập tức tiến lên trước nhìn, a, rõ ràng là một tên đàn ông trần truồng đang tắm.

Mặc dù người đàn ông này quay lưng về phía cô, nhưng vẫn có thể nhìn ra được vóc người siêu cấp nha, không được, cô giống như chảy nước miếng rồi.

Anh ta xoay người lại, thật ra thì cô nghĩ ở thời điểm này phải nhắm mắt lại, nhưng cô không khống chế được hai mắt của mình, sau đó thì cứ như vậy nhìn mặt anh ta, oa oa, người đàn ông này đúng là siêu cấp xinh đẹp nha. . . .

Hôm nay vận số cô tốt như vậy, lúc vừa rời quán bar thì cùng một anh chàng siêu đẹp trai gặp thoáng qua, bây giờ trở về nhà, không ngờ hàng xóm lại có thể cũng là anh chàng đẹp trai cao cấp.

Haha. Nếu kéo anh chàng đẹp trai thượng hạng này vào phòng, ném lên giường, sau đó ăn anh ta sạch sẽ, như vậy cô sẽ thuận lợi trộm giống của anh, sinh một tiểu bảo bảo tuyệt trần rồi.

Tô Thiên Hạ hoa si đứng ở nơi đó, mắt đẹp mê ly mơ mộng, không phát hiện ra gương mặt tuần tú của người đàn ông đầy lửa giận đi về phía cô. Một giây kế tiếp cô bị anh mạnh mẽ ném ra khỏi phòng tắm, 'rầm' một tiếng, cửa phòng tắm đóng lại.

Cô vuốt vuốt cái mông mình, người đàn ông này, một chút cũng không hiểu được thế nào là thương hoa tiếc ngọc ư?

"Này, anh thật thô lỗ, có điều là bản cô nương thích. Tôi ở bên cạnh nhà anh, hôm nào gặp lại."

Cô phải trở về chuẩn bị tốt một kế hoạch để hấp dẫn người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nhìn trai đẹp (2)

Editor : Mều

Beta : Bún

Lần đầu edit khó tránh còn nhiều sai sót, mong các nàng sẽ nhảy hố sấm soi thật kỹ giúp Mều hoàn thiện mượt mà hơn nhé. Mều rất hoan nghênh mọi loại gạch đá. Cảm ơn, cảm ơn ăh :bighug:

Chương 2 : nhìn trai đẹp (2)

Tô Thiên Hạ trở lại phòng mình, cầm chìa khóa phòng trong tay, dựa lưng vào cửa, cặp mắt xinh đẹp đảo qua đảo lại. Bên cạnh nhà cô lúc nào thì có một anh chàng đẹp trai như vậy? Vì sao cô không biết chút nào?

Từ năm trước cô đã bắt đầu kế hoạch tìm trai đẹp thượng hạng tới sống vài ngày sau đó trộm gen sinh tiểu bảo bảo, chỉ là vẫn không tìm được người thích hợp.

Mở quán bar cũng vì muốn gặp trai đẹp cao cấp, nhưng chưa có ai lọt vào mắt cô, không lọt vào mắt cô thì dĩ nhiên không thể trở thành cha của con cô.

Chỉ là, không nghĩ tới hôm nay vận khí cô tốt vậy, lập tức gặp hai anh chàng đẹp trai, haha, một người trong đó còn ở sát vách nhà cô, thật đúng là: gần quan được ban lộc.

Cô - Tô Thiên Hạ muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn thân hình có thân hình, haha, muốn thanh thuần cũng có thanh thuần như thiếu nữ, muốn tính cách ngang ngược thì cô cũng có thể sắm vai cô nàng nóng bỏng gợi cảm.

Cô cười híp mắt đem chìa khóa cùng đồ dùng cá nhân nhét vào phòng của mình, vừa nhấc chân, giày liền bay ra ngoài, cô để chân trần rồi lập tức cuộn người trên ghế sofa, chộp một cái gối ôm vào trong ngực, ừ, nhất định phải nghĩ cách hấp dẫn trai đẹp nhà bên mới được.

Chỉ là, anh ta thật thô lỗ, người đẹp như cô ở trước mặt mà mặt anh ta còn không dỗi sắc ném cô ra ngoài, nghĩ đến đây, cái mông cô giống như lại đau rồi, được, có cá tính, người đàn ông có cá tính như vậy thì Tô Thiên Hạ cô chắc chắn phải có được, anh trai đẹp hãy chờ cô đến hấp dẫn đi.

Sát vách

Ở phòng tắm, người đàn ông đang tắm họ Tần, tên Trác Luân.

Anh mới vừa chuyển vào cái phòng này chưa tới ba giờ, không ngờ có một cô gái liều lĩnh bò từ cửa sổ vào nhìn lên anh tắm.

Phụ nữ, đều là động vật tham lam, phụ nữ với anh chỉ là công cụ làm ấm giường mà thôi.

Khuôn mặt đẹp trai của anh giống như được bao phủ một tầng băng hết sức lạnh lẽo.

Tắm rửa xong, anh tùy ý lấy một chiếc khăn tắm lau nước trên tóc và lau cơ thể, sau khi lau xong đi vào phòng ngủ, thấy giường thì ngã xuống rồi ngủ ngay.

**

Sáng sớm, ánh mặt trời đã xuất hiện từ sớm.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua màn cửa màu xanh dương nhạt, chiếu vào trong nhà.

Tần Trác Luân dậy sớm theo thói quen, anh nhướng mắt nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ là sáu giờ ba mươi.

Anh xuống giường đi vào phòng tắm, anh có thói quen tắm buổi sáng, buổi sáng tắm với hoa sen rất có lợi cho cơ thể.

Buổi sáng tắm rửa nhẹ nhàng cũng khiến tâm tình sung sướng cả ngày.

Ở phòng bên cạnh, Tô Thiên Hạ dán khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên cửa ban công bên kia, giống như nghe được tiếng nước chảy truyền từ nhà trai đẹp hàng xóm, cô mừng rỡ ảo tưởng, chắc là anh ta đang tắm đi?

Ha ha, phải cùng trai đẹp hàng xóm chào hỏi chứ sao.

Cô mặc quần áo đặc biệt gợi cảm, sau đó từ ban công bò qua, ha ha, thành công.

Cô len lén đi, đi thật nhẹ nhàng tới trước phòng tắm nhà anh, người đàn ông này là người không tiếp nhận những điều được dạy dỗ, tới qua cô mới viếng thăm một lần, vậy mà anh ta không thêm khóa kỹ cửa lại.

Cũng tốt, như vậy cho cô cơ hội nhìn lên anh ta.

Phòng tắm quả nhiên truyền đến tiếng nước chảy, cô liền chạy chậm qua, nhưng chạy đến một nửa, ai ngờ, chạy quá gấp, chính cô té ngã, đều do người đàn ông này quá lười, tới qua cô phát hiện trên sàn nhà có nước, anh ta cũng không cầm cây lau nhà lau đi, lúc này mới làm hại cô vừa đến liền té ngã.

Cũng không sao, có trai đẹp tắm cho cô nhìn, té một cái cũng không thiệt thòi.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng tắm ra tạo thành khe rất nhỏ, sau đó tiến lên trước nhìn phía bên trong.

Oa, quả nhiên anh ta đang tắm, tới hôm qua nhìn không cẩn thận, hôm nay nhìn lên như vậy, cộng thêm có ánh mặt trời, đáng vẻ hiện tại của anh ta giống như là một pho tượng hoàn mỹ, cô giống như lại muốn chảy nước miếng, người đàn ông này Tô Thiên Hạ cô chắc chắn phải có được, không trộm được gen thì cô thế không bỏ qua.

Hấp dẫn quá hấp dẫn, cách nào hấp dẫn được anh ta đây, tới qua cô suy nghĩ một đêm đều chưa nghĩ ra.

"Là ai?"

Tần Trác Luân nhảy bén thấy có người nhìn coi, động tác của anh nhanh như tia chớp, trong đầu Tô Thiên Hạ có một tia hốt hoảng, bởi vì động tác anh ta quá nhanh, cô lại bị anh ta không chút khách khí giờ lên ném ra khỏi phòng, lần này còn ác hơn so với tới qua.

Cô sờ sờ cái mông đáng thương mình lần nữa, cô nắm quả đấm thề, cô phải ăn được anh. . . .

"Chào anh hàng xóm đẹp trai, tôi tốt bụng đến chào hỏi anh, tôi cũng là phụ nữ, sao anh thô lỗ như vậy, về sau cẩn thận không lấy được vợ nha, chỉ là anh rất tuần tú, tôi cho anh biết là Tô Thiên Hạ coi trọng anh, anh chờ bị tôi đuổi tới đi, lần sau đừng nghĩ sẽ đem tôi vứt ra, anh hãy nghe cho kỹ, tôi tên là Thiên Hạ, ở sát bên nhà anh, anh sớm muộn sẽ phải coi trọng tôi."

Cô từ dưới đất đứng dậy, hướng về phía cửa nhà anh lớn tiếng tuyên cáo quyền sở hữu đối với anh. Ha ha, cô mừng là buổi sáng hôm nay không phải không thu hoạch được gì, cô cúi đầu nhìn chòm chìa khoá trong tay mình, có chòm chìa khoá này, lần tới đi qua nhìn lên anh tắm cũng không cần bò ban công với leo cửa sổ nữa rồi.

Thật là không giải thích được phụ nữ?

Ngoài cửa, Tần Trác Luân nghe Tô Thiên Hạ lớn mật tuyên bố, lát sau có chút im lặng.

Tô Thiên Hạ, tên cùng tính cách con người rất không hợp, xem ra cô chính là sắc nữ, thích quyến rũ đàn ông, mà sao tên lại đậm chất thơ như vậy?

Anh lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ lung tung trong lòng, đang êm đẹp mà bởi vì một người phụ nữ háo sắc chiếm cứ mấy giây tâm tư của mình thì cảm thấy rất lãng phí.

Anh nhanh chóng mặc quần áo tử tế, cầm cặp tài liệu chuẩn bị đi làm. Căn bản không chú ý rằng không thấy chìa khoá phòng mình.

Buổi tối, Tô Thiên Hạ còn có vui mừng dành cho anh, mà không biết Tô Thiên Hạ sẽ còn bị anh ném ra ngoài hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nhìn trai đẹp (3)

Editor : Mều

Beta : Bún

Buổi tối hôm nay Tô Thiển Hạ cảm thấy rất tốt đẹp.

Bởi vì, tối nay cô muốn dùng chùm chìa khoá này để vào nhà anh.

Miệng cô vừa lẩm nhẩm hát vừa đi vào phòng tắm tắm, dường như bởi vì tâm tình tương đối tốt nên dù đang là mùa hè nóng bức cô cũng cảm thấy rất dễ chịu.

Cô tắm xong rồi bận rộn mặc quần áo, đứng trước tấm gương to nhìn mình, cô cười rất quyến rũ, đừng trách cô cười quyến rũ như vậy bởi vì cô có dáng dấp xinh đẹp như vậy đều là di truyền từ cha mẹ, cho nên nếu muốn sinh một tiểu bảo bảo tuyệt trần thì trừ bản thân cô phải có bề ngoài xuất sắc, cha bảo bảo cũng phải không tệ mới được, cho nên cô mới chọn trứng Tần Trắc Luân.

Buổi sáng bị anh thô lỗ ném ra ngoài, cô chỉ thuận tay cầm trước chìa khoá nhà anh ta thôi, ha ha, cô giờ giờ chìa khoá trong tay, tâm tình hết sức vui vẻ.

Ừm, thừa dịp anh chưa trở về, cô vào nhà anh trước rồi nói.

*

Tập đoàn Tần Đế, phòng làm việc tổng giám đốc.

"Luân, hôm nay anh giống như mất hứng, ai làm anh mất hứng, buổi tối em giúp anh giải sầu được không?"

Một cô gái xinh đẹp có dáng dấp hấp dẫn, quần áo rất gợi cảm, cô muốn dùng tư thế mê người nhất là vén tóc của mình, sau đó đi tới sau lưng Tần Trắc Luân, đôi tay vòng quanh cổ của anh, cố ý dùng bộ ngực cọ xát vào lưng anh.

Giọng nói của cô vừa dịu dàng vừa có chút rên rỉ.

Cô là Vũ Tinh, là thư ký của Tần Trắc Luân, năng lực làm việc của cô không tệ, đồng thời cũng là bạn giường của anh.

Hôm nay tâm tình của Tần Trắc Luân không tốt, lúc mở hội nghị quan trọng cũng phát giận, nhân dịp hội nghị kết thúc trở lại phòng làm việc, cô liền bước tới an ủi anh.

Đồng thời mượn cơ hội nói chuyện hẹn hò buổi tối.

“Không cần, cô đi làm việc đi.”

Nguyên nhân tâm tình Tần Trắc Luân không tốt là do cha mẹ đến tuổi này còn muốn ly hôn.

Muốn ly hôn thì ly hôn, sao còn kéo tới chuyện anh chưa kết hôn, thậm chí anh hoài nghi bọn họ có phải thật sự muốn ly hôn hay không đây?

Vì tránh bị cha mẹ giận chó đánh mèo, anh dọn nhà, dọn nhà rồi cũng không được yên bình vì có một sắc nữ đối với anh có ý tứ.

Anh nhớ buổi sáng cô ở ngoài cửa tuyên bố độc chiếm với anh, không lẽ anh lại phải dọn nhà đi chỗ khác ở?

Một ngày làm việc mà anh không chuyên tâm sắp kết thúc, anh sửa sang lại tài liệu, nhìn một chút đồng hồ đeo tay, tan làm, trở về nhà, hôm nay anh muốn thật bình lặng.

Lái xe về đến nhà, anh dừng xe rồi vào nhà, cởi cả vạt cùng áo sơ mi ra.

Thời tiết thật là nóng.

Buổi tối ăn cái gì đây, anh thật không có khẩu vị gì.

Khi trái tim anh dâng lên cái ý niệm này, anh giống như người thấy mùi thức ăn thơm phức từ phòng bếp bay tới.

Là anh sinh ra ảo giác, hay là khứu giác có vấn đề?

Anh cau mày, không nhận được đi tới phòng bếp, anh nhớ mình không có thuê người giúp việc, cũng không đưa chìa khoá cho người khác, như vậy sẽ là ai ở trong nhà anh đây?

Mang nghi vấn trong lòng, anh đi về phía phòng bếp, khi cửa phòng bếp mở ra, anh nhìn thấy có một cái lồng ở trên bàn ăn, hình như bên dưới cái lồng có món ăn?

Anh tiến đến cầm cái lồng lên, quả nhiên, có một bàn món ăn, thoạt nhìn đủ sắc lẫn hương vị.

Thật sự có người tới nhà anh, cũng thật sự có người làm thức ăn, cũng không phải khứu giác anh có vấn đề.

Anh quay đầu lại đi về phía phòng khách nhìn chung quanh một chút, không thấy có người khác, vốn anh đang không có khẩu vị gì nhưng lại muốn ném thử một chút mấy món ăn này.

Mặc kệ là ai tìm được cái phòng này và giúp anh nấu cơm, trước ném thử một chút có ăn ngon hay không?

Tô Thiên Hạ núp ở cửa sổ bên ngoài ban công nhìn lên phía bên trong, nhìn thấy anh cầm đĩa gấp thức ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cười rất rạng rỡ.

Haha, nghe mẹ nói muốn nắm chắc lòng của đàn ông, trước hết phải thông qua dạ dày của họ.

Cô cúi đầu nhìn bàn tay mình, trên đầu ngón tay có những vết cắt nhỏ do xắt thức ăn, nhưng những vết thương này cũng rất đáng giá, bởi vì cô cực khổ cả một buổi chiều để làm những món ăn này, giờ phút này có người đang thưởng thức đấy.

Cô lại len lén từ ban công trở về, vốn muốn từ phòng khách nhà anh đi ra ngoài, nhưng sợ hù dọa đến anh thì người xui xẻo nhất định là mình.

Cô sẽ chờ anh tắm xong rồi mới trở lại hấp dẫn anh.

Buổi tối, khoảng mười giờ đêm, một lần nữa cô cầm chum chìa khóa đã trộm của anh muốn chuồn êm vào phòng anh, kết quả chìa khóa không mở được cửa, vì sao lại như vậy?

Thân thể hơi cúi xuống, cô cẩn thận nhìn chum chìa khóa rồi lại nhìn khóa cửa nhà anh.

Trong lòng xuất hiện mấy dấu chấm hỏi, cô đoán là anh đã khóa trái cửa phòng.

Haha, Tần Trác Luân ơi là Tần Trác Luân, nếu trong vòng mấy giờ ngắn ngủi mà cô đã tra ra được thân phận của anh, cô cũng không tin anh có thể ngăn cản cô tiến vào trong nhà anh.

Cô trở lại nhà mình, nghĩ nghĩ, đầu dùng sức nghĩ, cô vừa xinh đẹp lại thông minh như vậy dĩ nhiên sẽ không bị một Tần Trác Luân nhỏ nhẻ này đánh bại.

Chợt, đầu cô lóe lên ý tưởng, ha ha, buổi sáng cùng tối ngày hôm qua không phải cô cũng có thể vào nhà anh sao, khi đó cô còn chưa có chìa khóa, bây giờ cũng có thể dùng lại chiêu cũ nha.

Cô cười híp mắt rồi cẩn thận bò từ ban công nhà mình đến ban công nhà anh, sau đó nhảy xuống, oa oa, lỗ mũi thật là đau, thì ra lúc nhảy xuống dùng sức quá mạnh, lỗ mũi đáng thương cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, cô bò dậy xoa xoa cái mũi của mình, trong lòng suy nghĩ nếu lỗ mũi cũng đã chịu khổ thì cô nhất định phải đi vào trong phòng hấp dẫn được anh.

Không phụ sự cố gắng của cô, cô lặng lẽ dán lỗ tai lên cửa, xác định bên trong không có động tĩnh gì, cô lặng lẽ mở cửa sổ, sau đó bò vào phòng, khi cô thành công đứng trước giường của anh, nhìn Tần Trác Luân nằm ở trên giường thì Tô Thiên Hạ không nhịn được len lén cười, ha ha, Tần Trác Luân, không phải anh sẽ trở thành “bữa điểm tâm” cho bản cô nương sao...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bò vào phòng

Oa, người đàn ông này, khuôn mặt thật không phải đẹp trai bình thường, quả thật quá đẹp, thật đúng là trai đẹp siêu cấp thượng hạng.

Nhìn một chút, mặc dù đang nhắm mắt, nhưng đôi mắt rất đẹp, nhìn một chút nữa thấy lông mi thật dài lại cong lên rất tự nhiên.

Nhìn xuống mũi của anh, sống mũi thẳng tắp, còn miệng, thật không biết khi hôn lên sẽ có cảm giác như thế nào nữa..

Mà đáng ngờ của người đàn ông này sao lại đẹp mắt như vậy, đẹp đấy nhưng không mất vẻ nam tính, rất có sức quyến rũ, ánh mắt Tô Thiên Hạ cô thật là tốt, ha ha, không biết được sau khi cô "ăn" anh, trong bụng có gen bảo bảo, về sau sinh ra có đẹp mắt và đầy sức quyến rũ như anh hay không đây?

Cô ngồi bên giường, vươn tay chạm vào mặt anh, chỉ là không dám sờ mạnh, cô không quên người đàn ông này có tính cách ngồng cuồng chứ không hề dịu dàng.

Cô theo bản năng sờ sờ cái mông của mình, hai lần trước cô đều bị anh ném ra ngoài, lần này cô muốn phỏng đoán trước để phòng bị anh ném ra lần nữa.

Ừ, tìm sợi dây trói anh lại, như vậy không phải là cô muốn làm gì anh thì làm sao.

Tô Thiên Hạ đi vào phòng bếp tìm sợi dây nhưng không tìm được sợi dây nào, ngược lại tìm được một ổ khóa, kỳ quái, tại sao nhà anh có ổ khóa, muốn khóa người nào đây?

Mặc kệ, cô sẽ dùng ổ khóa này để khóa anh lại.

Nghĩ thì thật dễ dàng, nhưng khi cầm ổ khoá đến phòng chuẩn bị khóa anh lại thì gặp chút khó khăn.

Đặt nhẹ ổ khóa xuống sàn nhà cũng phát ra một chút tiếng động, cô cuống cuống nhìn trộm lên giường, hắc hắc, cũng may anh không có tỉnh lại.

Cô lại đặt ổ khóa bên cạnh gối của anh, nghĩ thầm, nếu khóa chân của anh lại, anh cũng có thể cử động, vậy không bằng khóa hai tay của anh,...

Ha ha, ý nghĩ này chợt xuất hiện trong đầu khiến Tô Thiên Hạ không nhịn được len lén cười, không phải cô xấu xa nên mới đối xử như thế với một người đàn ông đẹp trai thượng hạng đâu.

Nhưng là, phải làm sao mới có thể khóa anh lại mà không bị anh phát hiện?

Điều này thật làm cho cô chán nản.

“Đing đing...”

Không thể nào, lúc này lại có người nhấn chuông cửa, tiếng chuông cửa kêu hết sức chói tai.

Thật vậy, Tô Thiên Hạ bị tiếng chuông cửa đột nhiên xuất hiện hù sợ, ổ khóa trong tay rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh “leng keng”.

Cũng đánh thức Tần Trác Luân đang ngủ say trên giường.

Tô Thiên Hạ nhắm mắt nhìn anh một cái, vừa chống lại ánh mắt tràn đầy hòa khí của anh.

“Cái người phụ nữ này tại sao lại ở trong phòng của tôi, buổi sáng cùng tối hôm qua bị dạy dỗ còn chưa đủ sao, có phải muốn tôi ném cô từ cửa sổ trên lầu xuống dưới thì cô mới biết hậu quả khủng khiếp của việc vào phòng đàn ông đúng không?”

Anh nói thế rồi lập tức lấy tay bóp cổ của cô, Tô Thiên Hạ cảm giác hô hấp có chút khó khăn.

Tính khí người đàn ông này quả nhiên không được bình thường.

Cô bị anh bóp cổ đến không thở nổi, cô vươn đôi tay cố gắng gỡ tay của anh ra, vừa chỉ chỉ hướng ngoài cửa, ý là có người tới, anh nên buông cô ra rồi.

“Anh, khụ khụ, nghĩ, nghĩ mưu, mưu sát, sao?”

Tiếng nói của cô đứt quãng, khuôn mặt bị anh bóp làm cho hồng một mảng.

“Đừng nghĩ đôi chủ đề, người phụ nữ háo sắc này, tôi đã cảnh cáo cô đừng quấy rối tôi, nhìn đáng về cô là muốn dùng ổ khóa này khóa tôi? Không biết ổ khóa này ở trên người của cô thì cảm giác sẽ như thế nào đây?”

Gương mặt tuần tú của Tần Trác Luân lập tức đen sì, một tay anh ném Tô Thiên Hạ lên trên giường, một tay nhanh chóng nắm cái ổ khóa kia, sau một hồi lập tức khóa trên người Tô Thiên Hạ.

Như vậy vẫn chưa xong, anh cười lạnh rồi tìm tới một con dao gọt trái cây.

“Người phụ nữ háo sắc này, cảm giác bị khóa như thế nào, có phải rất hưởng thụ hay không? Không phải cô rất háo sắc ư, muốn hấp dẫn được tôi, không phải cô từng có rất nhiều đàn ông chứ? Tôi thấy cô ăn mặc rất gợi cảm, mặc ít như vậy là muốn quyến rũ đàn ông sao, để cho tôi xem một chút, cô ngoại trừ có gương mặt xinh đẹp này, lúc cởi bỏ quần áo thì vóc dáng cũng rất động lòng người phải không?”

A, anh, lời nói của anh ta thật là xấu, trên mặt anh nâng lên nụ cười tà ác, kế tiếp Tô Thiên Hạ kinh ngạc nhìn con dao gọt trái cây trong tay anh đang về phía trước ngực cô cắt bỏ quần áo đi, cô nhắm mắt lại, không dám nhìn tiếp, cô sợ động tác tiếp theo của thanh dao gọt trái cây kia sẽ cắt đến thân thể cô, hu hu, sao cô lại xui xẻo như vậy, cô giống như đã thật sự chộp vào ác ma.

Nhưng quái lạ, chuông cửa thế nào lại không kêu, ghét, vì sao lại im bật như vậy, nếu tiếp tục kêu thì cô có thể nhân lúc anh đi mở cửa rồi tìm cách thoát thân.

Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn cười khổ, nhưng dường như không có cảm giác đau đớn như mong đợi, ngược lại thân thể cảm nhận được làn gió mát mẽ lướt qua.

Cô mở mắt, phát hiện bây giờ mình cùng trần trường không có gì khác biệt, bởi vì quần áo đẹp đẽ trên người cô đã bị anh cắt thành một đồng vải vụn rồi.

“Tại sao không nói chuyện, buổi sáng ở ngoài cửa nhà tôi không phải cô đang vui mừng lắm sao, nhưng mà đáng người của cô cũng không tệ...”

Ngón tay thon dài nhấc cằm của cô lên, khiến cho cô nhìn rõ ánh sáng lạnh lẽo như băng trong mắt anh.

Người đàn ông này cư nhiên không có hứng thú với thân thể cô, một chút xú hứng thú cũng không có, ánh mắt của anh vẫn lạnh giá vô tình như vậy.

Phát hiện này khiến Tô Thiên Hạ thật đau lòng, hu hu, tâm người đàn ông này làm từ đá tảng sao? Đối mặt phụ nữ siêu cấp xinh đẹp như cô mà anh lại có thể không động lòng, điều này cũng làm cô thật xót xa...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bò vào phòng (2)

"Nếu anh không có hứng thú sao còn không thả tôi ra?"

Trong mắt cô hàm chứa nước mắt, quần áo của cô bị anh cắt nát ở trước mặt, cô cảm thấy mình bị thương rất nặng, người đàn ông này rất xấu, hư hỏng đến tận xương như vậy, thế nhưng dùng loại phương thức này nhục nhã cô, được, cô nhớ rõ, cô âm thầm thề lần tới sẽ làm cho anh nhục nhã gấp bội.

"Thả cô, chỉ vì lời nói đơn giản như vậy mà thả cô, không, tôi rất hoài nghi người phụ nữ háo sắc như cô có phải bị mất trí nhớ hay không?"

Anh buông tay ra, đẩy cô ngã xuống giường, trong mắt cô thoáng qua mắt mắc lẫn kính ngạc, anh, chẳng lẽ anh muốn cưỡng hiếp cô? không phải anh không có hứng thú với cô sao?

Cảm giác trong lòng cô rất phức tạp, hình như mơ hồ có chút mong đợi anh sẽ làm như vậy.

Môi của anh đặt lên môi cô, nụ hôn của anh bá đạo lại cuồng nhiệt khiến tim cô đập thành thịch không ngừng, này, đây chính là cảm giác hôn môi sao?

Không phải bỗng bồng say mê, nhưng lại khiến người ta mặt đỏ tim đập.

"Cô đi đi."

Ngay lúc cô nghĩ là mình muốn hôn mê, hô hấp không thông, dường như giống như đều bị anh hút hết, ngay thời điểm cô muốn ngất xỉu, anh đẩy cô ra, giải tỏa ô khóa trên người cô, đưa lưng về phía cô, bảo cô đi.

Chuyến biển này cũng quá lớn đi.

Cô nhìn thấy bên cạnh là áo ngủ, là áo ngủ của anh, mặc dù anh không nói ra, nhưng cô biết anh muốn cô mặc bộ đồ ngủ này rời đi. Cô không hiểu tâm tư của anh, người đàn ông này làm cho người ta nhìn không thấu.

Một khắc trước nhục mạ cô, một khắc sau lại hôn cô, khiến cô có chút ý loạn tình mê.

Cô không biết mình ra khỏi phòng như thế nào, đi đến cửa khi thấy đứng ngoài là một phụ nữ xinh đẹp thì cô đoán được người phụ nữ này là bạn giường của anh, người mới vừa nhấn chuông cửa chắc là cô ta, cô ta thật đúng là có kiên nhẫn.

Trong lòng Tô Thiên Hạ che giấu một luồng cảm xúc ưu thương, cô đi tới trước cửa phòng mình, móc chìa khóa ra mở cửa, nhưng cái chìa khóa chính là không mở được cửa, cô tức giận vứt cái chìa khóa trên mặt đất, sau một lúc cô mới nhặt cái chìa khóa lên, lúc đó cô mới phát hiện đây là chìa khóa nhà anh, còn chìa khóa nhà cô được giấu ở trong chậu hoa ngoài cửa.

Cô vươn tay vào chậu hoa tìm chìa khóa cửa nhà mình trước khi đi vào còn liếc nhìn cửa phòng của Tần Trác Luân, người phụ nữ kia đã đi vào, giờ này anh và cô ta có phải đã lên giường hay không?

*

Tô Thiên Hạ trở lại nhà mình, cô nhìn bộ đồ ngủ trên người, cảm giác mình rất thất bại, cô như vậy mà không hấp dẫn được Tần Trác Luân.

"Y Đồng, đang ở đâu, chúng ta cùng đi quán bar uống rượu đi, lòng ta phiền."

Cô cầm điện thoại di động lên nhìn xuống danh bạ, tìm được Tần Y Đồng rồi gọi điện thoại, Tần Y Đồng cũng không hỏi tại sao cô phiền lòng mà lập tức đồng ý cũng cô đi quán bar uống rượu.

Lần này họ không chọn quán bar của Tô Thiên Hạ, mà là một quán bar khác.

"Thiên Hạ, làm sao cậu phiền lòng, chẳng lẽ kế hoạch không thuận lợi, mình luôn cảm thấy giữa ba chúng ta, bộ dáng của cậu nhìn là hấp dẫn đàn ông nhất."

Tần Y Đồng nhìn ly rượu, tâm tình cũng rất muộn phiền.

“Cái tên Tần Trác Luân rất khó đối phó, mình nhìn thấy bạn giường của anh ta đáng đáp cũng không xinh đẹp lắm nhưng anh ta lại sẵn sàng cùng cô gái kia lên giường, đối với mình thì thờ ơ như vậy, đúng, mình thất bại, Y Đồng, mình thấy tâm tình cậu cũng không khá hơn chút nào, chẳng lẽ cậu cũng thất bại sao?”

Tô Thiên Hạ cứ nghĩ đến Tần Trác Luân thì khuôn mặt lập tức nhả lại.

“Hạ, bị cậu nói trúng, tên đàn ông kia cũng là đàn ông hư hỏng, cậu xem anh ta nhìn thấy mình từ trên cây cao như vậy rớt xuống, vốn nghĩ anh ta sẽ ôm lấy mình. . . mình cũng cho là như thế, nào ngờ anh ta chột buông tay đem mình quăng xuống đất, chẳng lẽ đàn ông thời đại này đều có khuynh hướng bạo lực.”

Tần Y Đồng nói đến chuyện mình muốn hấp dẫn người đàn ông Lôi Phách Thiên kia cũng than thở liên tiếp.

“Haizz, không biết Điềm Điềm có thuận lợi hay không, nói đến Điềm Điềm, mình giống như đã quên chuyện đồng ý giúp cậu ấy bắt cóc Hoàng Phủ Tà, cậu cũng quên đúng không, đi, ngay bây giờ chúng ta lập tức đi bắt Hoàng Phủ Tà trốn đến nhà Điềm Điềm để Điềm Điềm mặc sức hành hạ anh ta.”

Tô Thiên Hạ và Tần Y Đồng cũng nghĩ tới Hạ Điềm Điềm, hai người mới nhớ lại chuyện đồng ý giúp Hạ Điềm Điềm trốn Hoàng Phủ Tà đến nhà cô ấy, hiện tại hai người các cô vừa đúng rất có ích.

Hai người trả tiền rượu, rời khỏi quán bar, gọi một chiếc taxi chạy thẳng đến nhà Hoàng Phủ Tà.

Đến bên ngoài nhà Hoàng Phủ Tà, họ xuống xe, cùng nhau trèo tường vào, trèo tường với các cô mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Vậy mà đến lúc các cô xâm nhập được vào nhà Hoàng Phủ Tà thì lại thất vọng, Hoàng Phủ Tà không có ở nhà.

Hết cách rồi, hai cô không thể làm gì khác hơn là ngày thứ hai trở lại.

Buổi chiều ngày thứ hai, các cô về sớm hơn một chút lần vào trong nhà Hoàng Phủ Tà, đại khái đến gần sáu giờ tối, đang chờ đến ngủ gà ngủ gật, mới nghe được âm thanh tiếng xe từ ngoài cửa truyền đến.

Họ len lén từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thấy đúng là xe Hoàng Phủ Tà dừng ở cửa.

Được rồi, cơ hội đã tới.

Hai người các cô lập tức tiến hành kế hoạch, trước cứ trốn tạm dưới gầm bàn.

Bề ngoài Hoàng Phủ Tà rất lạnh lùng cũng rất đẹp trai, mặt không chút biểu cảm, giống y như pho tượng.

Anh đi vào trong nhà, đi lên lầu, qua một lúc thời gian, anh đi tắm rửa, ăn món mỳ Ý đơn giản, đang lúc anh đứng phía trước cửa sổ, vươn tay hưởng thụ nước mưa mát mẻ giữa mùa hè thì hai bóng người nhanh chóng tiến đến gần bên cạnh anh, không sai hai người này chính là Tần Y Đồng và Tô Thiên Hạ, do anh phát hiện chậm một chút nên cứ như vậy bị Tần Y Đồng cùng Tô Thiên Hạ đánh bất tỉnh, nhét vào trong bao bố trói lên xe đưa đến nhà Hạ Điềm Điềm, tự nhiên anh bị biến thành ‘bữa điểm tâm ngọt ngào’ sao...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bò vào phòng (3)

"Người phụ nữ mới vừa rồi là ai, sao lại mặc áo ngủ của anh?"

Người vừa nhấn chuông cửa là thư ký Vũ Tình của Tần Trác Luân.

Cô vẫn rất muốn Tần Trác Luân, vì vậy liền tìm đến chỗ ở của anh.

Vừa mở cửa ra thì nhìn thấy một cô gái diễm lệ khiến cho cô cũng không muốn dời đi tầm mắt, mặc dù trên người đối phương mặc áo ngủ của Tần Trác Luân, cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô ấy, ngược lại làm cô ấy còn tăng thêm một loại phong tình rất động lòng người.

Trong lòng cô rất đổ kỵ cô gái kia, cô nhìn thấy cô gái kia đi tới phòng bên cạnh, xem ra là hàng xóm với tổng giám đốc.

Chẳng lẽ cô gái kia coi trọng tổng giám đốc, muốn quyến rũ tổng giám đốc, nếu như cô tới muộn một chút, có phải tới nay tổng giám đốc và cô gái kia sẽ ngủ cùng nhau hay không?

Sau khi vào nhà, cô lập tức đi tới phòng ngủ, tận lực để cho giọng nói của mình nghe không có gì khác thường.

Giống như thuận miệng hỏi một chút mà thôi.

“Cô tới nơi này làm cái gì, tôi không nhớ có nói muốn cô.”

Tần Trác Luân thấy là cô, chân mày không khỏi nhíu lại.

“Luân, em nhớ anh lắm, anh đừng tức giận, tối nay để cho em ở lại có được hay không, em nhất định hầu hạ anh thật tốt?”

Cô tiến lên, đi tới phía sau anh, từ phía sau ôm lấy anh, bộ ngực đầy đặn của cô dán lên lưng anh, âm thanh rên rỉ.

“Buổi tối cô ngủ ở phòng khách, chuyện tối nay tôi không hy vọng có lần thứ hai. Đi ra ngoài.”

Tần Trác Luân đẩy cô ra, đi tới bên cửa sổ, âm thanh lạnh lẽo.

“Luân, được rồi, em nghe lời anh là được mà, anh đừng tức giận.”

Trong lòng Vũ Tinh rất thất vọng, anh không muốn nhìn đến bản thân cô sao?

Thật may là anh không có hỏi lý do tại sao cô biết anh ở chỗ này, cô âm thầm thở nhẹ một hơi, đi về phía phòng khách.

“Làm sao cô biết tôi ở chỗ này?”

Vũ Tinh đang muốn đi ra ngoài, chợt từ sau lưng truyền đến giọng nói lạnh lùng của Tần Trác Luân.

Anh, thế nào lại hỏi rồi, mới vừa cô còn nghĩ thật may là anh không có hỏi, hiện tại anh hỏi, cô biết trả lời anh thế nào đây?

Trên mặt Vũ Tinh tràn đầy lúng túng, cô không dám xoay người, cô không biết mở miệng làm sao.

Lúc từ từ xoay người lại, cô nhìn thấy cặp tài liệu trên ghế sofa của anh, trong lòng đã có chủ tính rồi.

“Là vì cái này, lúc anh rời khỏi phòng làm việc quên cầm cái này, em đi sau phát hiện nên muốn mang tới đưa cho anh, em không phải cố ý theo dõi anh... anh ngàn vạn lần đừng giận em, em nghĩ là anh rất quan tâm hạng mục này.”

Cô nhanh chóng rút ra một tập tài liệu từ trong túi xách của mình ra đưa cho anh, nhằm giấu diếm chuyện nhờ người âm thầm điều tra chỗ ở của anh.

“Thật chỉ có như vậy? Để giấy tờ xuống, cô đi ngủ đi.”

Tần Trác Luân lãnh đạm nhìn tài liệu trong tay cô, với lời nói của cô hình như là vừa tin, vừa như không có tin.

*

Buổi sáng, tập đoàn Tần Đế.

Hôm nay Tần Trác Luân gọi mua đồ ăn bên ngoài, Tô Thiên Hạ lập tức giả trang thành người giao đồ ăn, đứng trước thang máy đem đồ ăn trực tiếp mang tới phòng làm việc tổng giám đốc.

Giờ tay lên gõ cửa, bây giờ cô thư ký Vũ Tinh của Tần Trác Luân đang đi hưởng thụ thời gian nghỉ trưa nên không có ở đây.

“Đi vào.”

Tô Thiên Hạ gõ tay gõ cửa, cô đã điều tra qua, đây là phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Tần Đế, bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp đầy mị lực của Tần Trác Luân, âm thanh thật là dễ nghe.

Cô nhắm mắt nghe rất say mê.

“Ai đang ở bên ngoài, sao không đi vào?”

Tần Trác Luân đợi nửa phút cũng không có ai mở cửa đi vào, chính anh tới mở cửa xem một chút.

Tô Thiên Hạ đang mím cười say mê, nháy mắt nụ cười đông cứng khóe miệng, vội vàng cúi đầu đem túi đồ ăn giờ lên cao để cho anh không nhìn thấy mặt.

“Xin chào, tôi là người đưa thức ăn, tổng cộng là sáu mươi ba nghìn đồng, xin từ từ thưởng thức.”

Cô gái người đưa thực phẩm này có chút kỳ quái, thế nào vẫn cúi đầu, âm thanh cũng có chút kỳ quái.

Tần Trác Luân nhận lấy đồ ăn, anh lục túi lấy ra tờ một trăm nghìn đồng đưa cho cô.

“Không cần thôi lại, cô có thể đi được rồi.”

Bình thường đồ ăn mua ngoài đưa đến trước cửa là được, không phải sao? Thế nào hôm nay lại trực tiếp đưa lên? Trong lòng Tần Trác Luân này sinh ra nghi vấn, xem ra hệ thống an ninh công ty có vấn đề, anh phải gọi trưởng phòng anh ninh đến xem chuyện gì đã xảy ra.

“Không được, nhất định phải trả lại cho ngài tiền, ở đây là ba mươi sáu nghìn đồng, thật xin lỗi, thiếu đi ngài một nghìn đồng, trước hết thiếu, lần tới ngài kêu đồ ăn mua ngoài nữa thì tôi sẽ trả lại cho ngài, tổng giám đốc hẹn gặp lại.”

Tô Thiển Hạ len lén nhìn ngắm phòng làm việc của anh, bên trong chắc không có phụ nữ chứ, nghĩ đến đây tâm tình cô thoáng tốt lên, cúi đầu tìm trong túi, cũng chỉ tìm được ba mươi sáu nghìn đồng, vậy trước tiên thiếu anh một nghìn đồng, cô nắm lấy bàn tay to của anh, nhét ba mươi sáu nghìn đồng vào tay anh, lúc buông tay anh ra, trong lòng cô có chút luyến tiếc, tay người đàn ông này cũng thật lớn, lần tới cô muốn sờ đủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thực hiện kế hoạch (1)

Cô xoay người đi về phía thang máy dành cho nhân viên, khi cửa thang máy khép lại, Tần Trác Luân nhìn ba mươi sáu nghìn đồng trong tay, cô gái đưa đồ ăn này rất kì quái, anh đã nói không cần trả lại tiền nhưng cô ta nhất định đưa lại cho anh, mà đợi chút, anh cảm giác giọng nói của cô ta có chút quen thuộc, hình như anh đã nghe qua ở đâu đó?

Tô Thiển Hạ trở lại nhà hàng, cúi xuống đồng phục bên ngoài của nhân viên, lập tức đưa một trăm nghìn đồng cho chủ nhà hàng. Trên mặt vẫn luôn mỉm cười, nhà hàng này là của Tần Y Đồng.

“Hạ Hạ, sao cậu luôn cười thế? có phải nhìn thấy Tần Trác Luân hay không, anh ta có hoài nghi cậu không?”

Này, cậu làm gì thế, mình còn chưa có nói xong đâu! Cậu có ăn đậu hũ của anh ta hay không vậy?”

Tần Y Đồng nhìn Tô Thiển Hạ cười híp mắt, tâm tình thoát nhìn rất không tệ, nhân cơ hội này cô muốn thăm dò tin tức, ai ngờ Tô Thiển Hạ lại mặc kệ cô, mở cửa xe nhanh chóng đi mất.

Tô Thiển Hạ trực tiếp lái xe về nhà, cô về đến nhà lập tức tìm được chìa khóa nhà Tần Trác Luân, sau đó lại tiếp tục vào nhà anh.

Cô muốn chân chính hiểu rõ toàn bộ sở thích của anh, ví dụ như anh thích mặc quần lót kiểu gì, thích dùng nhãn hiệu dao cạo râu nào, thích đọc sách nào, trong nhà có thích loại tạp chí và báo điện ảnh nào hay không. ..., phải hiểu rõ ràng thì mới hấp dẫn được anh chứ, còn có chính là phải làm một bữa ăn tối thật ngon và ấm áp để chờ anh trở về ăn, muốn nắm chắc lòng của đàn ông thì trước tiên phải bắt được dạ dày của anh ta, đây chính là diệu kế theo đuổi đàn ông nha...

Thiển Hạ lập tức bắt tay vào chuẩn bị một bàn bữa ăn tối phong phú chờ Tần Trác Luân trở về ăn, đợi hơn ba tiếng, đến hơn mười giờ tối mà anh vẫn chưa về.

Buồn cười, bản cô nương chuẩn bị bữa ăn tối lại dám không đến ăn, được, nhìn bản cô nương không tìm anh tính sổ mới là lạ.

Tô Thiển Hạ thờ phỉ phò từ trong nhà Tần Trác Luân đi ra ngoài đối diện nhà mình, mấy phút sau, lúc trở ra cô đã biến mình trở thành một ‘ giai nhân rất gọi cảm và hấp dẫn.’

“Y Đồng, là mình, giúp mình tra bây giờ cái tên Tần Trác Luân đang ở nơi nào, tối nay mình quyết định cưỡng hiếp anh ta.”

Cô vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho bạn tốt Y Đồng, chính mình tự kiểm tra thì sẽ mất thời gian, nhờ Y Đồng giúp một tay kiểm tra sẽ nhanh chóng hơn nhiều.

Y Đồng nhận được điện thoại của Tô Thiển Hạ thì có chút cảm giác giật mình, đây là Thiển Hạ sao?

Cô nói muốn cưỡng hiếp Tần Trác Luân, tối ngày hôm qua ở quầy rượu không phải vẫn cùng mình uống rượu giải tỏa bi thương sao?

Được rồi, Thiển Hạ đã nhờ mình tra, mình nên giúp một tay mới đúng.

Tại sao Tần Y Đồng có thể mau chóng tra được vị trí của Tần Trác Luân? Ha ha, câu trả lời cũng chỉ có Tần Y Đồng biết.

Mười mấy phút sau, Tần Y Đồng nói cho Tô Thiển Hạ địa chỉ của một quán bar, quán bar kia Thiển Hạ cũng chưa bao giờ đến.

“Y Đồng, cảm ơn cậu, chờ mình thành công sẽ mời cậu ăn một bữa tiệc thật lớn.”

Tô Thiên Hạ lập tức lái xe đến quán bar kia, lúc xuống xe ngẩng đầu nhìn lên tên quán bar, “Quán bar đêm”

Chẳng lẽ Tần Trác Luân đến “Thâu Đêm” tìm “bạn gái một đêm”?

Cô vừa đi vào thì có rất nhiều đàn ông tần phóng điện với cô, càng đi vào bên trong thì lại càng nhiều nhưng cô chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Cô hỏi nhân viên tạp vụ, nhân viên tạp vụ không biết Tần Trác Luân là ai, cô không ngồi một chỗ mà tìm mà lần lượt đi tìm từng gian phòng trong quán.

Rốt cuộc, lúc cô sắp buông tha việc đi tìm anh, lập tức nhìn thấy anh và một cô gái nóng bỏng đang ngồi chung một chỗ uống rượu, không khí rất mập mờ.

Lúc này cô lại không hề nổi giận, chỉ là đi tới trước mặt anh, cô đặt mông ngồi ở trên đùi của anh, dùng đôi mắt đẹp long lanh tràn đầy quyến rũ phóng điện với Tần Trác Luân, còn đẩy cô gái nóng bỏng đang liếc mắt đưa tình với anh chen đến một bên đi.

“Cô từ đâu ra, anh ta là của tôi đấy.”

Cô gái nóng bỏng như lửa kia bị Tô Thiên Hạ chen ngang lập tức ngồi trên mặt đất, cô rất không phục, hôm nay cô rất vất vả mới câu được một trai đẹp thượng hạng như vậy, tại sao có thể dễ dàng để cho người phụ nữ này xông tới cướp đi được, cô giờ tay muốn cho Tô Thiên Hạ một cái tát.

Tô Thiên Hạ một tay giữ chặt bàn tay đang giơ lên của cô ta, ánh mắt đẹp để toát ra sự lạnh lùng khiến cho cô gái kia bị giật mình.

Coi như cô không nguyện ý thì cũng biết cô gái trước mặt này rất không dễ chọc, không thể làm gì khác hơn là lộ vẻ tức giận rồi rời khỏi phòng.

Tô Thiên Hạ ngoái đầu nhìn về phía Tần Trác Luân cười một tiếng, tay trái vòng lên cổ anh, tay phải nắm cằm của anh giống như đang nhìn chăm chăm con mèo, cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp thờ dãi nói: “Loại gen không tệ, sẽ để cho anh làm cha đứa bé của tôi.”

Vừa nói xong, tay phải đánh một cú sau đầu khiến anh bất tỉnh, sau đó cũng không để ý hình tượng trời anh lại, kéo dọc theo đường đi từ phòng bar lên phòng khách sạn ở tầng trên.

Tối nay, cô - Tô Thiên Hạ muốn đem trai đẹp Tần Trác Luân này ăn sạch sẽ, tuyệt đối không nương tay.

P/s: sắp đến màn nóng hổi rồi, nàng nào hóng không? Amen!

Mền khâm phục chị Hạ thật, rất quyết đoán và nhanh gọn! ^__*

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thực hiện kế hoạch (2)

Trong lúc cô kéo anh lên phòng tự nhiên cũng khiến không ít người chú ý, trong đó có một người đàn ông cao lớn rất tuấn tú.

"Người đâu, điều tra xem cô gái kia là ai, lại dám đánh Luân bất tỉnh, thật là một cô gái rất đặc biệt."

Chớp mắt một cái lập tức có một người đàn ông áo đen giống như vệ sĩ xuất hiện, người đàn ông tuấn tú vội biếng phân phó xuống, nhìn về phía bóng dáng Tô Thiên Hạ đang kéo Tần Trác Luân vào phòng khách sạn trong quán bar, ánh mắt thần bí loé lên vẻ hứng thú.

Sau khi Thiên Hạ kéo Tần Trác Luân tới phòng khách sạn, dùng cái mông đóng cửa phòng lại, kế tiếp cô kéo anh tới phòng tắm rửa.

Sau khi xả đầy nước vào bồn tắm, cô xoay người ngồi xổm trước mặt anh, tỉ mỉ nhìn ngắm gương mặt tuấn mỹ siêu cấp của anh.

"Tần Trác Luân, tối ngày hôm qua anh dám dùng ổ khóa kia khóa tôi, còn dùng dao gọt trái cây cắt nát quần áo để làm nhục tôi...Nhưng Tô Thiên Hạ-tôi thù rất dai, tối nay tôi lập tức "ăn" sạch anh. Ăn sạch sành sanh xong sẽ chụp cho anh mấy tấm ảnh khóa thân, như vậy nhược điểm của anh sẽ ở trong tay bản cô nương, về sau tôi bảo anh đi hướng đông anh cũng không dám đi hướng tây, ha ha, chơi thật vui vẻ."

Cô vừa nói vừa cười, càng nói càng vui mừng.

Cô cột tay chân anh vào bốn phía bồn tắm.

Sau đó cô đi ra ngoài đóng kỹ tất cả cửa sổ lại rồi trở vào bên trong phòng tắm.

Anh đã tỉnh rồi, một tròng mắt đen thăm thẳm đang cuồng nộ nhìn chăm chăm cô khiến cô có một loại kích động muốn chạy trốn, cô vội trấn định nhìn kỹ lại, nhưng hiện tại anh đang trong tay cô, cô sợ anh làm gì chứ.

“Ánh mắt của anh là thế nào, anh nghĩ tôi sợ anh sao, anh cho rằng bản cô nương sẽ bị hù dọa thầy lớn sao. Tối nay tôi muốn ăn sạch anh”

Vẫn bị anh nhìn chằm chằm khiến cả người cô cảm thấy không được tự nhiên, vậy làm thế nào xoi tái anh ta, suy nghĩ một chút, cô cầm lấy một cái khăn lông che kín ánh mắt của anh lại, hì hì, hiện tại mắt anh không thấy đường, cô cảm thấy rất có cảm giác thành tựu.

Bắt đầu chậm rãi cởi quần áo của anh, bởi vì sợi dây trói tay chân của anh thít chặt vào người nên việc cởi quần áo của anh ra gặp chút khó khăn.

“Này, Tần Trác Luân, tôi hôm qua anh dùng dao cắt nát quần áo tôi, hôm nay tôi cũng không khách khí.”

Cô cầm lên một cây kéo, sau hai ba lần cắt thì quần áo anh trên người anh trống trơn.

“Oa, thân hình của anh thật không phải đẹp bình thường, so với vận động viên, so với nam người mẫu siêu cấp thì còn đẹp hơn nhiều, tôi muốn sờ một chút xem sao.”

Mặc dù cô nhìn thấy thân thể của anh thì có chút đỏ mặt, dù thế nào đi nữa anh cũng không nhìn thấy, vậy thì cô xấu hổ làm gì chứ, cô thoải mái đưa bàn tay nhỏ bé sờ sờ bộ ngực của anh thì nơi đó căng chặt lại, sau đó bàn tay nhỏ bé đi xuống dưới...

Đây là lần đầu tiên Thiên Hạ nhìn một người đàn ông trần truồng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn khó nén tò mò, tay của cô lại ở trên người của anh ăn đậu hũ.

Người đàn ông như anh lại bị một phụ nữ nhìn chằm chằm vào thân thể, điều này làm cho Tần Trác Luân rất tức giận, dù muốn phát hỏa cũng không biết làm sao, ai bảo anh bị cô cột vào bốn phía bốn tấm.

“Bốn tấm này nhỏ một chút cũng không sao, Tần Trác Luân, chúng ta cùng tắm uyên ương thôi.”

Ngón tay của Tô Thiên Hạ gõ gõ nơi nào đó của anh, dáng vẻ cố ý biểu hiện giống như rất có kinh nghiệm đánh giá nơi nào đó của anh nhỏ lớn nhỏ.

Thật ra thì tim của cô đập rất nhanh, cô cố ý đưa lưng về phía anh cởi quần áo xuống, đi vào trong bồn tắm, không được khăn trương, Tô Thiên Hạ cô mở quán bar thì loại đàn ông nào mà chưa từng thấy qua, làm sao phải khăn trương, bây giờ anh ta là được cô sủng ái, cô có thể chơi đùa anh ta.

ở trong lòng cô không ngừng tự nói với mình rằng không cần khăn trương, chỉ cần tận lực đối đãi với anh như “Vật sủng” đi.

“Nào, hôn một cái.”

Cô dùng sức nâng gương mặt tuần tú của anh lên, cái miệng nhỏ nhắn từ trên mặt anh dùng sức ‘hôn’ xuống.

Cô cười có chút e thẹn, nhưng sau khi cô thật hôn anh một lần, cô phát hiện cũng không khó khăn lắm.

Chợt tâm trí nổi lên.

Tay của cô đi tới trước ngực anh, vuốt vuốt da thịt ở ngực, một tay kia đi tới cái mông của anh, mắt đẹp cố ý coi thường hạ thân của anh, không còn cách nào, cô vẫn có chút ngượng ngùng.

Nên làm như thế nào đây?

Trong lòng cô nghĩ tới chuyện mình muốn trộm gen của anh thì nhất định phải cùng anh làm cái kia thôi.

Cô phát hiện mặc dù ánh mắt anh bị chính mình che lại, nhưng lại có thể cảm nhận được anh khiến cho cô tồn tại cảm giác rất mãnh liệt.

Cô phải đánh nhanh thắng nhanh.

“Cô tốt nhất cởi trói sợi dây cho tôi, nếu cô chơi quá, lần sau cô rơi vào trong tay tôi, tôi sẽ không dễ dàng như thế đâu.”

Tần Trác Luân cảm giác da thịt của cô trắng nõn mịn màng, biểu hiện của cô khiến cho trái tim anh có chút khốn đốn mê hoặc, không phải cô có kinh nghiệm phong phú của một sắc nữ sao?

Vì sao cô không dám để cho anh nhìn, hiện tại tay của cô còn đang sờ cái mông của anh, vậy cô xem Tần Trác Luân là cái gì?

Món đồ chơi?

Điều này làm cho anh hết sức tức giận, anh phát hiện bộ ngực của cô tuy không phải rất lớn nhưng rất mềm mại, sức co giãn đàn hồi rất tốt, lại vừa đúng một nắm tay, anh nhớ lúc trước mình có chạm nhẹ qua, hôm nay hình ảnh hôn cô cũng xuất hiện trong đầu anh, làm cho anh có chút thẹn quá hóa giận, anh lập tức nhìn về phía cô hét lên.

“Thôi đi, bản cô nương mới không sợ anh, này Tần Trác Luân, có phải anh muốn miệng cũng bị chặn lại hay không? Nếu như không muốn thì ngoan ngoãn nhắm miệng lại cho tôi, thật ra thì anh rất thích thú không phải sao, đối người đối lòng nha!”

Cô bị anh mắng như vậy, trong lòng không phục lắm, cố ý đề thân thể của mình lên trên người anh, lúc này cô cũng đã tự cởi sạch quần áo trên người mình, dù thế nào đi nữa mắt anh bị che lại cũng không nhìn thấy.

Cô nghe được một âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng thờ dốc vậy?

Tóm lại là từ trong miệng anh phát ra, cô lập tức chuyển tâm nghiên cứu phản ứng thân thể cùng vẻ mặt của anh xem sao....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thực hiện kế hoạch (3)

Ha ha, lần trước thân thể anh ta không có phản ứng với mình, lần này cố ý đụng phải, thì ra là sẽ có phản ứng, điều này nói rõ anh ta có hứng thú với mình, anh ta thật đúng là giỏi giả bộ đấy.

Giống như lấy được động lực khích lệ, cô dạng hai chân ngồi ở trên người anh, chuẩn bị cuộc công kích kế tiếp.

Ai ngờ một hồi đau nhức kịch liệt giữa hai chân truyền đến, cô nhủ chặt đôi mày thanh tú, thật đau, mặc dù cô biết mọi cô gái lần đầu tiên trở thành phụ nữ đều sẽ rất đau, cũng đại khái hiểu rõ điểm này để chuẩn bị, nhưng cô không ngờ sẽ đau đến như vậy.

Nấm đầm của cô không khách khí đánh vào trên người anh, cũng có mấy lần suýt đánh vào chỗ đó của anh.

“Cô là lần đầu tiên?”

Thật ra thì không phải hỏi, chắc chắn là như vậy, từ biểu hiện mới vừa rồi của cô, anh có thể cảm thấy đây là lần đầu tiên của cô, anh vẫn cho là ở phương diện này cô có rất nhiều kinh nghiệm, thật sự không ngờ cô là lần đầu tiên, vốn nghĩ muốn trách cô quá dở hơi, nhưng bây giờ bật thốt lên này năm chữ, giống như quan tâm cũng giống như thương tiếc.

“Cái gì lần đầu tiên, anh đừng tự mình đa tình, chỉ là hôm nay cô nương uống chút rượu, muốn tốc chiến tốc thắng mà thôi, anh đừng có nói lung tung.”

Vốn nghĩ sẽ đẩy anh ra hoặc ra sức bắt anh dừng lại, bây giờ bị anh hỏi như vậy, cô lại có điểm xấu hổ khó trả lời Cảm giác, vừa lộn xộn vừa thông suốt.

“Cô như vậy chỉ làm tổn thương chính mình, muốn tôi dạy cô sao?”

Bây giờ anh đã không còn tức giận với cô, nhưng anh lại lo lắng bộ dạng này của cô nếu đi xuống thì người bị thương chính là cô.

“Dạy, anh nằm mơ đi, ai nói tôi không biết, cùng lắm thì tôi hôn anh nhiều hơn mấy lần nữa, tôi cũng không tin mình không làm được.”

Lời nói của cô có chút cá lăm, cô cúi người, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên đôi môi mỏng manh của anh, tránh cho lời nói từ miệng của anh quá nhiều cô.

Rõ ràng là cô chủ động hôn anh, nhưng không nghĩ nháy mắt cái anh lập tức từ bị động thành chủ động, nên nụ hôn này trở nên rất tuyệt hảo, cũng làm cho người ta mê muội, dĩ nhiên là cũng làm cô muốn ngắt.

“Cởi dây trói tay tôi ra, tôi sẽ không trốn.”

Giọng nói của anh thật dịu dàng, làm cô không tự chủ được chộp tới cầm cây kéo giúp anh cắt đứt sợi dây trên tay, tay của anh đặt được tự do lập tức lật người đè cô ở phía dưới, dịu dàng đoạt lấy hết thầy mềm mại của cô...

**

Nửa đêm, ba giờ sáng

Chuyện xảy ra như thế nào?

Nhìn cô mệt mỏi ngủ trên giường, trong lòng anh không ngừng hỏi chính anh một vấn đề.

Cô là lần đầu tiên, rốt cuộc anh nên vui mừng hay nên bội phục cô giả trang rất giống sắc nữ, anh mơ hồ bị cô lừa rồi.

Anh ăn cô, đây là bắt ngờ cả với anh.

Bây giờ không phải anh nên đi sao, nhưng ánh mắt anh lại không bỏ được cô.

Anh cũng có chút buồn ngủ, không bằng tình ngủ lại rồi nói.

Nằm xuống, ngủ ở bên cạnh cô, tướng ngủ của cô không tốt lắm, thích đá chăn, anh mới vừa giúp cô đắp kín chăn, cô lại lập tức đá rơi xuống.

Cũng may bây giờ là mùa hè, không đắp chăn cũng không có chuyện.

Nhìn người phụ nữ bên cạnh, nụ cười thấp thoáng nơi khóe miệng của anh, khiến đường cong khuôn mặt anh cũng trở nên nhu hòa, cô thò chân khoác lên hông của anh, anh nhìn đôi chân thon dài trắng mịn của cô, nghĩ muốn dờ chân cô từ mông mình xuống giường, nhưng đúng là anh vẫn không có làm như vậy, chỉ lẳng lặng điềm tĩnh nhìn dung nhan cô ngủ sau đó anh cũng từ từ chìm vào mộng đẹp...

*

Buổi sáng, mang theo con gió nhẹ thổi vào rèm cửa màu lam nhạt, lặng lẽ len từ cửa sổ vào trong phòng, đánh thức người đàn ông đang ngủ trên giường.

Lông mi người đàn ông vừa cong vừa dài, thật là đẹp mắt, anh mở mắt, gương mặt tuấn tú treo nụ cười lười biếng, sau nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Anh, Tần Trác Luân luôn luôn dậy sớm.

Nhìn gian phòng xa lạ, đôi lông mày kiếm khẽ nhăn lại, anh chuẩn bị rời giường, lại phát hiện nằm trên người mình là thân thể mềm mại của một người phụ nữ.

Anh cúi đầu nhìn cô, cô nằm trên người anh, tấm chăn mỏng chỉ vền vền đắp trên đùi của cô, lộ ra cái mông trắng nõn vểnh lên của cô, tầm mắt theo cái mông của cô đi lên tới vòng eo thon nhỏ không đủ một nắm tay, rồi đến tấm lưng trần trắng như tuyết, mái tóc dài đen nhánh mượt mà của cô cũng xoắn tung trên lưng và trước ngực anh.

Nhẹ nhàng cuốn một sợi tóc lên gần mũi người một cái, người thấy hương thơm ngọt ngào trên mái tóc cô.

Đầu ngón tay lơ đãng đụng phải khuôn mặt của cô, cảm giác trơn láng nhẵn mịn khiến cho anh yêu thích không nỡ rời tay, tay của anh ngừng hai giây trên không trung, ngay sau đó bỏ lộn tóc của cô ra, trên người cô xuất hiện rất nhiều vết hôn, thấy những vết hôn này tâm tư của anh dừng lại, tối hôm qua, toàn bộ hình ảnh nóng bỏng triền miên lập tức hiện lên như phim chiếu ngay trước mắt.

Anh buông lỏng tay, thô lỗ đẩy ngã cô trên người mình ra, có chút phiền não xuống giường đi nhanh vào phòng tắm, trong phòng tắm quần áo của hắn biến thành từng mảnh vụn bị cô cắt nát nằm lỉnh lỉnh trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thực hiện kế hoạch (4)

Sau khi anh tắm xong, dùng khăn tắm quấn quanh hông, chỉ đủ che kín bộ vị quan trọng, lúc trở lại bên giường, nhìn đáng vẻ cô ngủ rất có hương vị, chỉ khác bây giờ cô không còn nằm nghiêng, mà là nằm ngửa, mặc dù tư thế không ưu nhã lắm nhưng lại dễ dàng khơi lên dục vọng của đàn ông.

Anh dờ tầm mắt, thô lỗ bước đến nắm hai vai dùng sức lay tỉnh cô, nhìn cô ngủ ngon lành như vậy, trong lòng anh lập tức dâng lên ý nghĩ tà ác muốn trêu cợt, phá hư giấc ngủ của cô.

"Mèo con, chó bướng bỉnh, chị muốn ngủ...., ngoan, đừng đụng chị."

Cô cứ tưởng đó là con mèo cưng nghịch ngợm trong nhà, cô cũng lười mở mắt nên chỉ phất tay một cái giống như mê sảng, cũng không quản chuyện nếu cô nói 'mèo con' thì nó có nghe lời hay không, sau đó cô lại tiếp tục ngủ.

"Tôi không phải mèo con, người phụ nữ này đúng là vô pháp vô thiên."

Nhìn cô vẫn không chịu tỉnh lại, còn gọi anh trở thành mèo con, nhìn anh giống như mèo con lắm sao, đây đúng là chuyện đáng giận nhất trong cuộc đời anh.

Anh vốn muốn kéo cô xuống giường, nhưng anh chợt nghĩ đến một biện pháp khác, đúng, anh muốn trêu cợt cô.

Anh không hề dao động nhìn cô, đổi thành dùng tóc quét nhẹ nhàng lên gương mặt cô khiến cô ngứa ngáy, xem cô còn có thể ngủ tiếp nữa không.

"Oái, Tiểu Quai Quai, mày rất không ngoan, không nên náo loạn..., không cho phép liếm mặt tao, tao muốn ngủ, mày còn gây loạn nữa tao sẽ tức giận."

Cô mở mắt, đôi mắt mê ly mang theo sắc thái như trong mộng ảo. Lúc này cô ngồi dậy, nhưng hình như vẫn chưa tỉnh hẳn, bàn tay nhỏ bé giờ lên vuốt lỗ tai rồi sờ khắp mặt anh, cái miệng nhỏ nhắn quệt quệt về tức giận, nhìn anh không có phản ứng cô nghĩ là ‘ Tiểu Quai Quai ’ nghe lời, cười hi hi tặng anh một nụ hôn gió, sau đó thân thể mềm nhũn ngã xuống giường, cô lại chìm vào giấc mộng.

"Cái gì, Tiểu Quai Quai, vừa mới gọi mèo con, bây giờ gọi Tiểu Quai Quai, cô...người phụ nữ này đúng là,"

Tần Trác Luân tức giận chỉ lỗ mũi nói xong, kế tiếp anh mặc kệ nhiều như vậy, đối với cô nhân từ chính là tàn nhẫn với bản thân mình.

Anh thô lỗ đẩy cô từ trên giường xuống đất, nhìn cô lăn từ trên giường xuống, anh không biết cô sẽ có phản ứng gì đây.

Cái mộng đáng thương, đây là cảm giác đầu tiên khi Tô Thiên Hạ tỉnh lại.

Cô dụi dụi mắt, mở mắt xem xem bản thân mình đang ở nơi nào, nhìn kỹ thì phát hiện mình đang ngồi trên mặt đất, kỳ quái, mình tại sao lại ngồi ở đây?

Cô nhìn khắp xung quanh một chút, phát hiện giường, cô nghĩ không phải là mình ngủ quên nên không cẩn thận té từ trên giường xuống chứ?

A,aa, có chân đàn ông, nhìn lên trên, bắt chân đàn ông, đi lên nữa nhìn tới đầu gối, đi lên nữa thấy được khăn tắm bọc ngang eo tới hông của đàn ông, a, có chút đáng tiếc không thấy bộ phận đặc sắc nhất.

"Nói, tên của cô, cô tiếp cận tôi có mục đích gì, tối hôm qua chúng ta có lên giường thật hay không?"

Tần Trác Luân biết cô và mình có lên giường, còn là mình ôm cô từ phòng tắm lên trên giường, nhưng anh lại hi vọng đây không phải là sự thật, giọng nói của anh lạnh lùng như băng sơn.

"Giọng nói của anh thật dễ nghe, tôi đã tỉnh, tôi nhớ ra rồi, tối ngày hôm qua, chúng ta đương nhiên là có lên giường, mới vừa rồi là anh đẩy tôi từ trên giường xuống có đúng hay không?"

Thiên Hạ từ dưới đất đứng dậy, đôi mày thanh tú nhíu lại, giữa hai chân có cảm giác đau ê ẩm quá, toàn thân giống như bị xe tăng nghiền qua, cô hơi đứng không vững, nhưng cô vẫn mỉm cười như cũ, tư thế lười biếng toát lên vẻ rất hấp dẫn.

Cô chậm rãi đứng trước mặt anh tìm quần áo của mình mặc vào, bộ dạng mặc quần áo rất đẹp mắt chính là muốn trêu chọc anh nhưng lại khiến trong lòng anh nảy sinh chút khác thường?

"Không sai, là tôi làm, đây là trừng phạt với cô."

Anh hào phóng thừa nhận, dùng sự tức giận để che giấu hứng thú của mình với thân thể cô.

"Ha ha, tôi đã nói rồi, mặc dù lúc ngủ tôi thích đá chân, nhưng cũng sẽ không từ trên giường lăn thẳng xuống đất, thật sự là cảm ơn anh, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết."

Cô kéo khoá quần áo, mang giày xong, cầm túi xách lên, ung dung đi tới trước mặt anh, đôi tay đẩy trước ngực anh, anh không ngờ cô sẽ làm như vậy, thân thể cao lớn ngã xuống ghế sofa phía sau.

"Tôi nói với anh chuyện này, chính là tối hôm qua biểu hiện của anh rất kém, ha ha, một khối tiền này cho anh làm thù lao tối hôm qua đã ngủ với tôi, không có biện pháp khác, anh chỉ trị giá từng này tiền, bái bai anh chàng đẹp trai."

Nghĩ đến chuyện mình bị đẩy từ trên giường xuống đất, Tô Thiên Hạ cô chính là người thù dai nha, cho nên trước tiên cô có thể giả vờ mỉm cười để cho mình trông như đồ dân, đến lúc anh mất đi phòng bị thì mạnh mẽ khi dễ anh hai lần.

Thứ nhất là khi dễ tự ái của anh để anh bị tổn thương, thứ hai khi dễ là để cho anh tức giận đến đỉnh điểm.

Lúc cô nói xong một chữ cuối cùng, cô cầm cái gạt tàn thuốc trên tủ đầu giường gõ mạnh lên đầu anh, "bốp bốp", ha ha, Tần Trác Luân đã hôn mê, xem ra trai đẹp cũng rất dễ bất tỉnh, nhưng hiện tại cô biết mình phải chạy gấp ra ngoài.

Tô Thiên Hạ bước từ khách sạn ra bên ngoài, không nhận được huyết sắc, ha ha, cảm giác khi dễ trai đẹp hai lần cũng thật sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trong phòng khách sạn

Trong phòng có ba người, một người nằm trên ghế sofa, đang ngủ mê man.

Một người ngồi trên sofa đối diện, là một người đàn ông siêu cấp đẹp trai.

Một người khác thì trong tay đang bưng một chậu nước rửa mặt, chậu nước rửa mặt chứa đầy nước, sau khi nhận được ánh mắt chỉ thị của trai đẹp siêu cấp, tiếp đó người đàn ông bưng chậu nước lập tức gọi cả chậu nước lạnh lên người đàn ông đang mê man trên ghế sofa.

"Là ai?"

Bất thành linh bị dội một chậu nước lạnh, dĩ nhiên phải tỉnh lại, khuôn mặt tuần tú cùng vóc người hoàn mỹ cũng không có bởi vì bị hắt nước làm tóc tai rối loạn mà khiến cho khuôn mặt tuần mỹ biến sắc. Anh ta chính là Tần Trác Luân.

"Cậu nói xem còn có thể là ai, cậu cho rằng là cô nàng tối qua ư, tối hôm qua cậu và cô nàng xinh đẹp trải qua rất nồng nhiệt phải không, tối hôm qua các cậu đã chiến mấy hiệp rồi, xem cậu mệt đến nỗi nằm ở trên ghế sofa lại ngủ mất? Cần chúng ta dùng nước dội cậu mới tỉnh lại."

Lông mày trai đẹp siêu cấp khẽ nhíu, anh cười như không cười giễu cợt nhìn Tần Trác Luân

"Thượng Quan Kì, sao cậu biết mình ở nơi này? Quần áo đâu?"

Tần Trác Luân gọi thẳng tên tuổi của trai đẹp siêu cấp, không sai, trai đẹp siêu cấp tên gọi Thượng Quan Kì.

Anh giờ tay muốn Thượng Quan Kì đưa anh một bộ quần áo để mặc.

"Diêm Từ, mang quần áo đã chuẩn bị đưa cho Tần tổng."

Thượng Quan Kì nhìn bộ mặt lạnh lẽo của Tần Trác Luân, anh biết cười gượng có chừng có mực, nếu không lỡ chọc giận Tần Trác Luân thì cuộc sống sau này của anh cũng sẽ không có ngày tốt đẹp.

Thuộc hạ của anh, người đàn ông mới vừa dội Tần Trác Luân một chậu nước chính là cận vệ của Thượng Quan Kì, tên Diêm Từ.

Mặt Diêm Từ không chút thay đổi, chẳng biết từ lúc nào trong tay anh ta đã nhiều một túi y phục, ném thẳng đến phía Tần Trác Luân.

Tần Trác Luân bắt được túi y phục, từ bên trong lấy ra quần áo rồi đi vào phòng tắm mặc chỉnh tề, sau đó đi ra ngoài.

"Cho mình tư liệu của cô ta, mình phải đáp lễ thật tốt với những gì cô ta đã làm." Tần Trác Luân ngồi vào trên ghế sofa nói với Thượng Quan Kì, tự nhiên Thượng Quan Kì cũng hiểu rõ Tần Trác Luân nói cô ta là người nào.

"Diêm Từ, mang tư liệu của Tô tiểu thư đưa cho Tần tổng."

Thượng Quan Kì bảo Diêm Từ mang tư liệu có liên quan đến Tô Thiển Hạ ra, lúc này Diêm Từ không dùng phương thức ném đồ, mà là đem một cái laptop rất nhỏ để trước mặt Tần Trác Luân, ý muốn Tần Trác Luân tự mình xem.

"OK, Kì, cảm ơn."

Tần Trác Luân xem một lượt tư liệu của Tô Thiển Hạ xong thì xóa luôn toàn bộ phần tư liệu này, khép laptop lại, đứng dậy nói tiếng cảm ơn đơn giản rồi rời đi.

"Đợi chút, mình cảm thấy cái này cậu nên mang đi."

Trong tay Thượng Quan Kì đang vuốt vuốt một khối tiền xu, ánh mắt hứng thú nhìn bàn tay của mình Tần Trác Luân, vốn anh còn mong đợi được thấy Tần Trác Luân lúng túng, ai ngờ Tần Trác Luân chỉ hơi gạt đầu rồi lấy khối tiền xu rời đi.

Một mình anh đứng đó, cảm giác giống như mình bị Tần Trác Luân trêu cợt.

*

Trên giường, Tô Thiển Hạ đang ngủ trưa.

Khóe miệng cô mơ màng đang mỉm cười.

"Tần Trác Luân, anh đừng hôn."

Tay của cô vô thức vuốt ve thân thể của mình, cô đang nằm mơ một giấc mộng xuân, mà giấc mộng xuân lại có liên quan đến Tần Trác Luân.

Trong mộng Tần Trác Luân đang hôn nơi đầy đặn trước ngực cô, cô nằm ở trên giường ánh mắt mê ly, nghĩ đẩy anh ra, nhưng đôi tay lại vòng chặt ôm cổ của anh, càng khiến cho anh dán chặt lên da thịt của cô.

"Lúc ngủ cũng gọi tên của tôi, Tô Thiển Hạ, nếu không phải tối hôm qua chúng ta có lên giường, tôi thực sự cho rằng cô đúng là cực phẩm sắc nữ đấy."

Tay Tô Thiển Hạ bị Tần Trác Luân bắt được, cái miệng nhỏ nhắn của cô đang mút mút đầu ngón tay anh.

Điều này cũng không thể nói là Tô Thiên Hạ đang mộng xuân, bởi vì Tần Trác Luân xem xong tư liệu của cô cũng ghi nhớ trong tim, hiện tại Tần Trác Luân lại đang ngồi bên giường của cô.

"Cái gì sắc nữ, cái gì nếu không phải, anh...thế nào anh lại ở trong phòng tôi?"

Tô Thiên Hạ cảm thấy có người đang bóp bóp hai gò má của mình, cô mơ hồ tỉnh dậy, phát hiện một gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt mình, mà chủ nhân gương mặt tuần tú này chính là Tần Trác Luân.

Không phải, không phải là thật, làm sao anh ta có thể tìm được chỗ ở của mình, buổi sáng mình mới thành công khi dễ anh ta hai lần chạy trốn ra mà.

"Cô cứ nói đi, thế nào, tối hôm qua biểu hiện của ta thật kém cỏi như vậy, nếu thật kém cỏi thì vì sao lúc cô ngủ cũng muốn được tôi hôn?"

Ngón tay Tần Trác Luân vuốt ve viền môi của cô, cúi đầu áp đôi môi của mình xuống, nhìn về luồng cuồng mờ mịt trên mặt cô khiến trong lòng anh thật vui mừng.

Tô Thiên Hạ nhìn thấy nụ cười tà ác thoáng hiện trên mặt anh, vẻ mờ mịt trên mặt cô chợt biến mất, cô bắt tay anh lại, dùng sức kéo mu bàn tay anh đến trước miệng cắn một cái thật mạnh, cho đến khi nhìn thấy trên mu bàn tay anh lưu lại mấy dấu vết bị cắn thì cô mới chịu bỏ qua.

"Tần Trác Luân, làm sao anh biết tôi ở nơi này, anh biết không, anh nhiều lắm chỉ là một trong số mười người bạn trai của tôi thôi, tôi thực háo sắc như thế đó, không muốn anh xen vào, chỉ là biểu hiện của anh xác thực không bằng biểu hiện của bọn họ cho nên tôi mới không cần thận trọng tới anh mà thôi, anh hí hửng vừa vừa thôi."

Từ trước đến giờ Tô Thiên Hạ có thói quen ngủ trần truồng, cô còn tưởng rằng mình đang mơ giấc mộng xuân, thì ra không phải giấc mộng xuân, mà là trong giấc mộng này anh ta chủ động hấp dẫn cô.

"Cô dám cắn tôi, Tô Thiên Hạ? Cô nói cô còn có chín người đàn ông khác, cô chắc chắn?"

Tần Trác Luân nhìn mu bàn tay của mình, người phụ nữ này lúc cắn anh mắt cũng không chớp một cái nào, thật là vừa hung ác vừa tàn nhẫn, tính tình như vậy anh thích. Nhưng nghe đến chuyện cô nói mình là một trong mười người đàn ông của cô, trong lòng anh lửa giận cháy cuồng cuồng. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Dây dưa với tổng giám đốc

"Chín người đàn ông này đi theo bên cạnh tôi so với anh thì lâu hơn, về phương diện kia biểu hiện cũng hơn anh, đúng rồi, anh xem quyển tạp chí này một chút, người đàn ông này rất tuần tú phải không, nhìn cơ bắp của anh ta thật đẹp nha. Không biết khi sờ vào cảm giác có tốt hay không đây?"

Tô Thiên Hạ nhanh chóng mặc quần áo tử tế, từ dưới bàn thủy tinh trước mặt rút ra một quyển tạp chí, chỉ vào mặt nam mình in trên trang bìa nói.

"Cơ bắp của anh ta nhìn đẹp chỗ nào, con mắt của cô đúng là có vấn đề."

Anh nhanh tay cướp quyển tạp chí kia, ở trước mặt cô xé nát vụn.

"Thôi đi, Tần Trác Luân, tôi thấy là anh ghen tỵ với vóc dáng của anh ta thì có, được rồi, anh nói anh đến nhà tôi là có lời gì cần nói vậy?"

Cô duy trì tư thế bắt nhả nằm trên ghế sofa, một chân gác lên trên bàn, một chân khác gác trên lưng sofa, tay còn cầm một chùm nho trong đĩa trái cây trên bàn, ăn rất vô tư.

"Ghen tỵ, thật đúng là chuyện cười, tôi sẽ cho cô biết cái gì mới đúng là người đàn ông có vóc dáng đẹp."

Giờ phút này trong lòng anh toàn bộ lý trí đã bay đi mất, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang ăn nho của cô, đáng vẻ khi đóng khi mở khiến bụng dưới của anh lập tức căng thẳng, đáng chết, người phụ nữ này ăn nho cũng hấp dẫn như vậy.

Anh bước lên, tiến tới gần cô, cô trừng mắt nhìn, không hiểu sao anh ta lại ghen tỵ, anh ta không có hứng thú với mình không phải sao?

Chẳng lẽ bởi vì tối ngày hôm qua mình ăn anh ta, làm anh ta ghi hận trong lòng, động một chút là quát lên với cô.

"Anh định làm gì, nhìn tôi như vậy làm cái gì? Anh chợt dạ vì bị tôi mê hoặc sao? Hi hi, tôi biết ngay sức quyến rũ của tôi không có cách nào ngăn cản, anh lập tức thừa nhận đã yêu tôi đi, cười một cái cho tôi nhìn một chút nào."

Nhìn thân thể anh nhích tới càng gần, cô khoát đôi tay nhỏ bé sờ lên gương mặt tuần tú của anh giống như chụp một món đồ chơi, sau đó vỗ vỗ mặt của

anh.

"Thật sao? Có lẽ là cô yêu tôi, mà không phải là tôi yêu cô."

Anh nói xong, cầm hai chân cô khép lại trên ghế, ôm thân thể của cô vác lên vai, anh sai bước mở cửa đi ra ngoài.

"Này, Tần Trác Luân, ban ngày ban mặt mà anh muốn bắt cóc, định mưu sát sao, mau thả tôi xuống."

Giây phút này Tô Thiển Hạ mới thật sự cảm thấy nguy hiểm đang đến gần mình, không, là đã quán lên người cô rồi.

Chẳng lẽ Tần Trác Luân thật sự bị mình chọc giận, không thể nào, tùy tiện nói mấy câu đã bị chọc tức, đây đúng là nóng nảy quá thiếu kiên nhẫn rồi.

"Đi biệt thự trên núi, tôi sẽ chiêu đãi thật tốt người phụ nữ hảo sắc như cô, tối hôm qua cô dám quyến rũ tôi thì nên chịu đựng trừng phạt, tránh cho cô đi trên hoa ghẹo nguyệt."

Anh nhìn cô không ngao chút nào, bàn tay không chút khách khí vỗ cái mông của cô.

"A, đau quá..., cái người đàn ông này có phải có khuynh hướng bạo lực hay không, dầu gì tôi cũng là một thực nữ, anh có hiểu phải thương hoa tiếc ngọc không, khi dễ tôi như vậy, cần thận một ngày nào đó anh thua trong tay tôi, tôi sẽ đánh cho cái mông của anh nở hoa."

Tần Trác Luân thối tha, Tần Trác Luân chết tiệt, dù cô cố gắng thế nào cũng không cách nào thoát khỏi cánh tay cường tráng như sắt kia, xem ra cô thật sự bị anh mang tới cái biệt thự trên núi gì kia, không biết anh ta sẽ còn dùng tới biện pháp gì ngược đãi cô?

Điện thoại di động của Tô Thiển Hạ vút ở trên ghế sofa đang vang lên không ngừng, không biết là người nào đang gọi điện thoại cho cô.

"Tần Trác Luân, anh dừng xe, nếu anh không dừng xe lại thì tôi sẽ nhảy ra khỏi xe đó."

Tô Thiển Hạ bị ném vào bên trong xe của anh, tốc độ anh lái xe rất nhanh, đầu Tô Thiển Hạ cũng có chút choáng váng, cô nắm cửa xe muốn nhảy ra ngoài để uy hiếp anh dừng xe, nhưng đáng chết, mặt Tần Trác Luân lại không hề biến sắc mà chỉ là an nhàn tiếp tục lái xe, sau đó tốc độ lái xe còn nhanh hơn, làm cô không dám nói nữa gì. Người đàn ông này rõ ràng là cố ý chinh cô?

Hơn một giờ sau, gần đến lúc hoàng hôn, ngoài cửa xe lướt qua ánh nắng chiều rực rỡ làm cho người ta nhìn mà không muốn dời đi tầm mắt.

"Hoàng hôn thật là đẹp, ánh nắng chiều cũng thật đẹp mắt."

Tô Thiển Hạ nhìn cảnh trí hoàng hôn ngoài cửa sổ than thở.

"Cô thích nơi này sao?"

Mấy phút sau xe dừng trước một ngôi biệt thự trên đỉnh núi, xe vừa dừng lại, Tô Thiển Hạ không đợi người mở cửa mà lập tức tự mình mở cửa xe bước xuống.

Tần Trác Luân ở sau lưng cô cách một khoảng rất ngắn.

"Đây chính là biệt thự trên đỉnh núi mà anh nói, chỗ này không tệ, tôi rất thích, Tần Trác Luân, trong nhà còn có người nào không, chẳng lẽ anh thích mang thật nhiều phụ nữ xinh đẹp tới nơi này chơi?"

Tô Thiển Hạ dẫn đầu bước lên mở cửa, phát hiện cửa không khóa nên rất dễ dàng bị cô mở ra, cho nên cô mới hỏi như vậy.

"So với cô có rất nhiều, cô có mười người đàn ông thì tôi có hai mươi người phụ nữ, đúng lúc cô là người phụ nữ thứ hai mươi bị tôi đưa đến đây chơi, cũng là người phụ nữ không nghe lời nhất."

Thật ra đây là lần đầu tiên Tần Trác Luân đưa phụ nữ đến đây, nhưng mà anh cố ý muốn chọc giận Tô Thiển Hạ nên mới cố ý nói như vậy.

"Hai mươi, cũng không sao, tôi còn tưởng rằng anh phải nói tôi là người phụ nữ thứ một trăm rồi chứ, ha ha. Cửa không có khóa, người nào ở bên trong, đừng nói với tôi đây là mười chín phụ nữ xinh đẹp kia nha?"

Sau khi cô bước vào không nhìn được đá rơi đôi giày trên chân xuống, sau đó đôi giày bay đến trước ngực Tần Trác Luân, rồi từ trước ngực anh rơi xuống mặt đất.

"Chẳng lẽ cô muốn biểu diễn múa thoát y?"

Anh lơ đãng nhìn cô đá rơi giày xuống rồi bắt đầu cởi áo, vốn quần áo cô mặc chính là áo sơ mi trắng cộc tay và váy ngắn.

Như vậy cởi một cái, bên trong không phải chỉ còn dư lại áo ngực sao?

"Anh này, căn biệt thự này có hồ bơi không, múa thoát y đó, muốn tôi biểu diễn cũng không biểu diễn cho anh xem, tôi chỉ biểu diễn cho người đàn ông tôi thích nhất nhìn, anh còn chưa đủ tư cách."

Tò Thiên Hạ dí dõm chỉ lỗ mũi thon dài khá ái của mình nói, sau đó đi tìm hồ bơi, cô mong đợi đến lúc hoàng hôn, được bơi lội trong hồ bơi của một biệt thự vừa xinh đẹp vừa sang trọng như vậy, đó là một chuyện thoải mái cỡ nào..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Dây dưa với tổng giám đốc (2)

"Hồ bơi không có ở bên đây, nó ở phía sau vườn hoa."

Nhìn cô chạy loạn khắp nơi, tò mò xem nơi này một chút nơi kia một chút, căn biệt thự này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, phòng ốc lại nhiều, anh sợ cô bị lạc đường nên mới tốt bụng nhắc nhở cô.

"Oh, anh chàng không đáng yêu, vườn hoa nhà anh ở nơi nào vậy?"

Cô dừng bước lại, xoay người, dựa vào cánh cửa, nghiêng đầu, hai mắt to xinh đẹp đảo đảo xoay vòng rất linh động.

"Anh chàng không đáng yêu? Tôi sao? Tôi là đàn ông, không đáng yêu cũng rất bình thường, không cần cô phải đặc biệt nói rõ ràng ra như vậy, đi, tôi dẫn cô đến hồ bơi."

Anh tiến lên, dặt bàn tay nhỏ bé của cô, cô nhìn tay của mình đang nằm trong bàn tay to của anh, có chút hiếu kỳ. "Tay của anh rất đẹp mắt, anh biết đàn dương cầm sao?" Trong ấn tượng của cô, đàn ông có bàn tay thon dài đẹp mắt sẽ biết đàn dương cầm, hoặc là Piano nếu không thì thật phí của trời.

"Cô rất muốn hiểu rõ?"

Anh cúi đầu nhướn mắt nhìn mặt của nàng, lông mi của cô vừa cong vừa dài, không sai, cô là cô gái rất xinh đẹp, dùng từ xinh đẹp hình dung hình như có chút nông cạn, có thể nói cô là người phụ nữ quyến rũ nhất mà anh từng gặp, chỉ một cái nhún mày, một nụ cười cũng phát ra sức quyến rũ hấp dẫn của phụ nữ, nếu đang ở thời cô đại thì dùng từ mỹ nhân hình dung hình như miễn cưỡng có thể dùng trên người của cô, anh nghĩ nên dùng 'giai nhân tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành' mới đúng về cô.

"Không phải rất muốn hiểu rõ, chỉ là một điểm nhỏ muốn biết, cái người này sao nhìn kỹ mặt của tôi làm cái gì, chẳng lẽ anh đã yêu tôi?"

Tò Thiên Hạ vừa ngước mắt lên thì tầm mắt của hai người chạm nhau, giống như có một dòng điện cực lớn vừa phóng ra từ ánh mắt và ngón tay của anh truyền đến quanh thân thể cô, nghĩ tới cô có chút hốt hoảng.

Nhưng là trên mặt cô vẫn mang nụ cười câu hồn như cũ.

"Không, cô sai lầm rồi, là cô muốn quyến rũ tôi." Người phụ nữ này tận trong xương đã có phong cách rất mỉa mai hoặc lòng người, anh không khách khí cúi đầu hôn một cái lên môi của cô, tựa như chuồn chuồn lướt nước.

"Anh hôn tôi rồi, nói rõ là anh muốn quyến rũ tôi, anh đừng mạnh miệng, chân cũng đừng nhàn rồi, mau dẫn tôi đến hồ bơi, anh không cảm thấy hiện tại đang rất nóng sao?"

Cô có chút xấu hổ khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, gờ bàn tay nhỏ bé ra giả vờ quạt gió, không thể chờ đợi phải xuống hồ bơi bơi lội xua tan không khí nóng bức mùa hè.

"Cô gái, mạnh miệng đối với cô không có chỗ tốt."

Anh gờ tay véo gò má mềm mại của cô, cô mất hứng phồng má, nhưng lại không bỏ được hất tay của anh ra, bởi vì bị một trai đẹp siêu cấp thượng hạng như vậy nắm tay cảm giác thật không tệ, cô thể nhưng rất hưởng thụ thời gian có trai đẹp làm bạn ở bên cạnh đấy.

"Có tốt hay không tự tôi phụ trách, không có quan hệ gì với anh, hay là anh muốn như chín trai đẹp bạn giường đáng yêu kia, đúng rồi, nam mình tính trên bìa quyển tạp chí kia cũng không tệ, lần sau tôi muốn tìm anh ta làm ấm giường."

Cô lập tức chuyển đề tài tới chín người đàn ông khác, còn đặt tâm tư cho cái kẻ mình tình cơ bấp trên tạp chí kia.

"Cô gái, ở trước mặt của tôi không cho phép nghĩ tới người đàn ông khác."

Bước chân của anh tăng nhanh, gương mặt tuần tú cũng nhiễm một tầng băng lạnh, cô không khỏi ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, mới vừa rồi cô còn vui sướng được thấy ánh nắng chiều sắp hoàng hôn, giờ phút này cũng len lén theo trời chiều cùng nhau tránh xuống núi không nhìn thấy nữa.

‘Phù phù.....’

Cô không thấy rõ hình dáng hồ bơi, lập tức bị anh đẩy xuống, bọt nước văng tung tóe khắp nơi, cô không cẩn thận uống hai ngụm nước, ra vẻ rất đáng thương.

Cô vốn đã sửa sang lại tư thế của mình, nhưng là trong lòng cô bỗng có một chủ ý, không thể để cho anh tiện nghi được.

Cô giả dạng do bị anh đẩy xuống nước nên đáng vẻ giống như bị chết chìm, để cho thân thể mình chìm xuống phía dưới hồ bơi.

Vốn đang ngồi bên cạnh hồ bơi, nằm trên ghế dưới chiếc ô che mặt trời, Tần Trắc Luân tư thái nhàn nhã định xem cuộc vui, gương mặt tuấn tú lạnh lùng chờ cô thất bại, mới đầu còn hoài nghi là cô cố ý đối nghịch cùng anh, nhưng sau hai ba phút thấy mặt hồ cũng không có phản ứng như cũ, anh lập tức đứng dậy, ‘bùm bùm’ hướng hồ bơi nhảy xuống.

“Cái người đàn ông không đáng yêu này, người đàn ông thích ăn giấm chua, hiện tại đã biết bốn tiểu thư lợi hại chưa, ha ha, đáng đời.”

Chờ lúc anh bị lửa nhảy xuống hồ bơi cứu cô, cô khéo léo đi vòng qua bên cạnh anh, đi một quyền đánh vào trên mặt của anh, một quyền nữa đánh vào trên mũi anh, ha ha, cái miệng người đàn ông này lúc đánh một đấm xuống co dãn rất tốt nha, cô đánh lên thành công thì lập tức bơi lách người sang chỗ khác.

Mới bò lên bên cạnh hồ, chân lập tức bị tay của anh nắm lấy.

“Vậy sao, tôi xem người đáng đời phải là cô.”

Bàn tay ghê tởm của anh đi tới trước ngực của cô, cô phát hiện trước ngực chợt lạnh, lá chắn gì cũng không có tựa như đã bị bàn tay anh nắm lấy.

Cô cúi đầu nhìn xuống, thế mới biết áo ngực của mình đã bị hắn giải khai hoàn toàn.

“Anh... anh, anh chiếm tiện nghi của tôi, anh không phải là đàn ông.....”

Thân thể của cô lập tức bị vây quanh ở trong ngực anh, cô đưa lưng về phía anh, mái tóc thật dài tung bay ở trên mặt nước, cô quay đầu lại, tay chỉ mũi của anh nói xấu anh, đang còn muốn nói tiếp kia mà, anh, anh tự nhiên thừa dịp lúc cô chưa chuẩn bị gì lập tức cúi đầu hôn cô?

Làm hại nửa câu nói sau của cô bị sự ngang ngạnh của anh chặn mất, anh ta hôn cô làm cái gì?

“Nếu tôi không phải đàn ông thì cô lập tức sẽ biết.”

Tô Thiên Hạ nói anh không phải đàn ông, lời nói này quả làm cho đàn ông không chịu được, anh sẽ dùng hành động biểu hiện cho cô xem một chút.

Hù dọa, không thể nào?

Tô Thiên Hạ với việc này còn chưa quen thuộc, không phải tối ngày hôm qua cùng hắn hôn sao, hiện tại trong đầu cô chỉ có bốn chữ này thoáng qua, sau đó một mảnh trống không, chóng mặt, hô hấp không thuận, dường như giống như cũng muốn cặn sạch.....

“Không cho phép bất tỉnh.”

Sợ cô bị anh hôn ngất, anh lập tức buông lỏng, bàn tay vỗ nhẹ gương mặt của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị anh hôn hiện ra sắc màu trắng trắng hồng hồng, dự hoặc chính anh cúi đầu cắn một cái ở trên gò má của cô.

“Anh, anh...anh cắn mặt của tôi làm cái gì? Không được, tôi muốn cắn trả lại.”

Cô mới không cần thua thiệt, vì vậy hai tay của cô vòng quanh cổ của anh, cái miệng nhỏ nhắn đụng lên mặt của anh dùng sức cắn, a, Thế nào lại không cắn, cô hoài nghi cẩn thận nhìn chăm chăm vào mặt của anh, thì ra là anh nghiêng đầu, không trách sao không cắn được, cũng tốt, anh không để cho cô cắn mặt của anh, vậy cô sẽ cắn lỗ tai anh.

Cô lập tức dời đi mục tiêu, Tần Trắc Luân tránh không thành, ha ha, lỗ tai bị cô cắn đỏ một mảng, cô hí hả cười khanh khách, tiếng cười như chuông bạc buổi hoàng hôn rất dễ nghe.

Nhưng là, cô vui mừng quá sớm rồi, sau một khắc cô bị anh đặt ở bên cạnh hồ, tiếp theo thân thể cao lớn của anh đè lên trên, anh ta, tay của anh ta thế nhưng sờ vào bên trong nơi tư mật của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Dây dưa với tổng giám đốc (3)

Tay của anh thế nhưng sờ vào phía trong của cô?

Mặt của cô thoáng chốc đỏ hồng như quả táo chín, cô vội vàng khép hai chân lại, đẩy anh ra, lập tức bò dậy nhấc chân chạy vào trong nhà.

"Chạy cái gì, không phải là cô rất muốn quyến rũ tôi sao?"

Tô Thiển Hạ đỏ mặt khiến gương mặt tuần tú của anh không kìm hãm được toát ra nụ cười hớn hờ nhất.

Anh không có đuổi theo cô, xoay người nhảy vào hồ bơi, thỏa thích bơi lội, mùa hè này, lúc hoàng hôn ở hồ bơi bơi lội thật đúng là thoải mái.

Tô Thiển Hạ chạy vào phòng khách, lại chạy đến một gian phòng ở lầu hai, mới vừa rồi nếu không phải là cô đẩy anh ra chạy đi, có phải là anh định muốn cô ngay trên bờ bể bơi như vậy phải không?

Anh ta không có đuổi theo?

Không có đuổi theo cũng tốt, cô có thể bình tĩnh lại sau khi bị anh làm rối loạn tâm tình.

Đợi sau khi tâm tình đã bình tĩnh, cô mới ý thức được trên người mình chỉ mặc một cái quần lót, trên người hoàn toàn trần trụi.

Cô phải đi tìm bộ quần áo để mặc.

Cô ngáy ngồ nhìn gian phòng này, trong phòng hình như chưa bao giờ có người ở qua.

Cô xé tấm ga giường màu trắng rồi quần ở trên người, bọc chính mình lại rồi ra khỏi phòng, biệt thự của anh ta lớn như vậy, nhưng cô không thấy được người nào khác.

Cũng tốt, nếu quả thật có người khác, lúc cô phơi bày từ hồ bơi chạy tới đây cũng quá mất mặt đi.

Cô mở ra nhiều cái gian phòng, rốt cuộc tìm được một phòng giống như là có người ở, cô đi tới trước tủ treo quần áo, mở ra tủ treo quần áo, oa, bên trong rất nhiều quần áo đẹp đẽ, nam nữ đều có, tất cả đều là hàng hiệu.

Bên bể bơi, một người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc diêm dúa lờ lợc đang chậm rãi đến gần hồ bơi, cô ta vừa đi vừa cởi xuống quần áo trên người.

"Tổng giám đốc, để cho tôi tới phục vụ ngài."

Cô ta nhảy vào hồ bơi, bơi về phía Tần Trác Luân đang bơi, từ sau lưng Tần Trác Luân ôm lấy chân của anh, cô to gan đưa tay về phía giữa chân của anh, nghĩ nâng lên dục vọng của anh.

"Tôi không phải đã nói không cho phép bất luận kẻ nào đi tới biệt thự này sao, người nào cho cô cái quyền lợi tới nơi này?"

Tần Trác Luân cho là Tô Thiển Hạ trở lại, nhưng khi anh tỉ mỉ nghe chính xác giọng nói kia, xác định không phải giọng nói Tô Thiển Hạ.

Anh lạnh mặt đẩy cô ra, cự tuyệt sự hấp dẫn của cô.

"Tổng giám đốc, ngài có nói qua ư, Lan Nhi không biết, lúc trước ngài ở bên Lan Nhi, không phải ngài thích Lan Nhi rồi sao?"

Cô gái này tên Hường Lan, là con gái một thành viên ban giám đốc của tập đoàn Tần Đế.

Cô mới hai mươi bốn tuổi, rất xinh đẹp, vóc người cũng hấp dẫn.

Cô thấy Tần Trác Luân hình như đang tức giận, lập tức cúi đầu giả vờ làm bộ đáng đẹp để động lòng người.

"Hường Lan, mời đi ra ngoài, lần sau chưa được tôi cho phép thì không cho phép đến chỗ ở của tôi."

Tần Trác Luân leo lên bể bơi, tâm trạng hăng hái bơi lội đã biến mất, bóng dáng cao lớn xuất hiện, sau đó phát ra âm thanh lạnh lẽo hướng tầm mắt ra phía bên ngoài.

Hường Lan cắn chặt môi, mới vừa rồi cô rõ ràng thấy tổng giám đốc cùng một cô nữ sinh nhỏ tuổi rất thân thiết bên cạnh hồ bơi, thế nào tới cô thì anh lập tức biến thành bộ dạng lạnh băng như vậy, cô mất hứng, rất không vui khi anh đối xử với mình như vậy.

Ở trong công ty, có một Vũ Tinh lộ liễu mượn công việc tiện thể ở bên cạnh anh, khiến cô không có cơ hội cùng anh chung đụng bởi đường tình cảm.

Hôm nay, thật vất vả thông qua thám tử tư mới biết được tổng giám đốc đi tới biệt thự đỉnh núi này, cô lập tức bỏ việc tới đây, không nghĩ rằng lại để cho một tiểu nữ sinh nhanh chân đến trước, không, cô muốn đuổi nữ sinh kia đi, cô không thể để cho phụ nữ khác chiếm đoạt người đàn ông của cô.

*

"Cô gái kia là ai?"

Tô Thiên Hạ thay quần áo đẹp để đi tới trước gương nhẹ nhàng vòng vo vài vòng, cảm thấy quần áo rất phù hợp với bản thân, cô rất hài lòng nhìn mình trong gương.

Cô mang theo tâm tình vui mừng đi xuống lầu tới phòng khách nhìn ra hoa viên phía dưới cửa sổ, thấy có một mỹ nữ sắc mặt không tốt từ hồ bơi bên kia chạy tới.

Tần Trác Luân đứng cách trước mặt cô gái mười mấy mét, hai người bọn họ là quan hệ như thế nào, cô gái kia vóc người cũng không tệ lắm, gương mặt cũng đáng đáp cũng coi là xinh đẹp.

Số tuổi xem ra nhiều hơn mình mấy con giáp thôi.

Cô ta không thích hợp với Tần Trác Luân.

Trực giác của Tô Thiên Hạ cho là cô gái này không thích hợp với Tần Trác Luân, cô gái kia càng đến gần, Tô Thiên Hạ càng xác định trên mặt cô ta có vẻ không cam lòng cùng quý kẻ.

Xem ra Tần Trác Luân có rất nhiều phụ nữ, lần trước cô từ nhà Tần Trác Luân đi ra ngoài mở cửa thì thấy là một người mỹ nữ khác, lần này ở biệt thự lại thấy một mỹ nữ, không biết lần sau đi một nơi khác thì bên cạnh anh ta còn có những mỹ nữ khác làm bạn hay không đây.

Anh ta quả nhiên là một loại hoa hoa công tử.

Tô Thiên Hạ đột nhiên cảm thấy, mình tự xem trọng anh là đúng hay sai?

Đến lúc đó, nếu quả thật cô mang thai bảo bảo, liệu có giống như anh là một tên đàn ông phong lưu hoa tâm không?

Tay của cô không tự chủ đi tới bụng, ở đây không lâu, một ngày nào đó trong bụng sẽ có thể có bảo bối đáng yêu.

Không, cô còn có thể cùng người khác kết hợp sinh bảo bảo tốt hơn.

Nghĩ đến điểm này, cô lập tức xoay người đi tới cửa chính biệt thự.

Tần Trác Luân phát hiện cô có ý đồ muốn chạy trốn, động tác của anh hết sức lưu loát, chỉ trong thời gian nháy mắt anh đã đến trước mặt cô, ngăn cản đường đi của cô.

“Hoa tâm đại củ cải, dứt ngay cho bản cô nương, ở nơi đó có một mỹ nữ đang chờ anh cùng chiều đầu rồi, thật đúng là chó ngoan không chắn đường, bản tiểu thư muốn tránh người, nói cho anh biết, anh đã nằm trong danh sách bị bốn tiểu thư trục xuất.”

Cô quyết định đổi chủ ý, sẽ tìm một người đàn ông cực phẩm khác làm cha bảo bảo, nếu quyết định đổi thí sinh cha, cô cũng không cần phải nói chuyện dịu dàng với anh ta nữa rồi.

“Danh sách, nói, danh sách của cô ở đâu, phía trên có tên những người đàn ông nào?”

Tần Trác Luân mang sắc mặt âm hàn đi tới trước mặt Tô Thiên Hạ, càng đi càng gần, Tô Thiên Hạ bị anh bức ép đến không còn đường lui, lưng chống đỡ lên vách tường, anh ta, sao anh ra chột trở nên dọa người như vậy làm gì? Danh sách đàn ông, căn bản chính là cô nói bừa nha, anh kêu cô từ chỗ nào biến ra bản danh sách như vậy đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Dây dưa với tổng giám đốc (4)

"A, hoa tâm đại củ cải, đừng bắt nạt tôi, rốt cuộc anh muốn làm gì thì nói thẳng đi, bắt nạt tôi thì không xứng làm đáng mày râu, nếu anh như vậy chỉ xứng làm thái giám thôi."

Cô tìm cách trì hoãn thời gian, người đàn ông này lập tức kẹp chặt lấy một chân của cô khiến cô không có cách nào chạy trốn, ô ô, anh ta còn có ý xấu ngoáy ngoáy làm chân cô ngứa ngáy khó chịu.

"Nếu như mà tôi làm thái giám, vậy cô chẳng phải sẽ không thể hạnh phúc sao?"

Anh khoác một tay sờ về phía bộ ngực của cô ám hiệu hạnh phúc là chỉ phương diện kia.

"Sắc lang, hạnh phúc của tôi mới không cần anh trông nom, tôi có thể tìm người khác nha, anh cũng đừng chăm lo mù quáng, mau buông chân của tôi ra."

Người đàn ông này, cô đã nói rõ không cần anh ta nữa, anh ta lại dính lấy cô không tha, chẳng lẽ không có được mới là tốt, người đàn ông này thật là ngây thơ.

"Đã quá muộn, nếu là đêm hôm trước, tôi sẽ không trêu chọc cô, trải qua đêm đó, tôi cảm giác còn chưa đủ, tôi phải mang cô chơi chán rồi mới thả cô đi, hiện tại cô đừng phí tâm tư chạy trốn nữa, mau lấy danh sách ra."

Tô Thiển Hạ tưởng đi tìm đàn ông khác, còn phải nhìn xem anh có vui mừng hay không, anh mất hứng thì cô khỏi phải nghĩ đến đi tìm đàn ông khác.

"Thì ra mục đích của Tần tổng giám đốc chính là muốn tôi đưa bản danh sách kia, cho anh thì có thể, nhưng trước hết anh hãy buông chân của tôi ra, tôi dùng một chân đứng một quá nha."

Cô đứng trên một chân một chết đi được, lại không muốn dựa vào bả vai anh, mặc dù bả vai của anh cường tráng, dựa vào sẽ rất thoải mái, nhưng cô sợ lại gần thì lại không muốn rời đi, cô thể nhưng rất có chí khí, nói không dựa vào bả vai anh cũng sẽ không dựa vào bả vai anh, chỉ có thể làm khổ chính cô

"Được, tôi thả cô."

Anh nói buông ra, quả nhiên buông lỏng tay, cô mới vừa nói may mắn ở trong lòng là mình tự do rồi, nhưng anh ta lại tự nhiên ôm cô vào trong lòng, hướng phòng ngủ trên lầu đi tới.

"Này, này, thái giám, nơi đó có một mỹ nữ đang chờ người cung chiêu tại sao người không đi nha, người ôm ta lên lầu làm chi?"

Cô rất hy vọng cô gái đẹp kia có thể đi tới giúp cô thoát khỏi vòng vây của Tần Trác Luân, ngón tay nhỏ bé nhìn về phía cô gái kia ngoắc ngoắc mảnh liệt, nhưng cô gái kia chỉ hung hăng nhìn cô chăm chăm mấy lần rồi thôi.

Tại sao có thể như vậy? Thay vì cầu người còn không bằng dựa vào chính ý nghĩ của mình thoát ra.

"Đừng gọi tôi là thái giám, cô không nghĩ tìm chết thì cứ tiếp tục gọi."

Tần Trác Luân bị cô gọi 'thái giám' thì có chút nổi cáu, Tô Thiển Hạ cứ như vậy mong đợi anh trở thành 'thái giám' sao?

"Tôi không muốn chết."

Sắc mặt của anh ta rất hung dữ, Tô Thiển Hạ không dám gọi anh là 'thái giám' nữa, thật là không có phong thái của người đàn ông tốt, mình bị mờ mắt hay sao mà lại đi coi trọng anh ta chứ?

"Hiện tại viết danh sách ra, một cái tên cũng không được phép sót."

Anh lấy giấy bút ra, để cho cô viết bản danh sách tên những người đàn ông kia.

"Một tên cũng không thể sót được, vậy sót mất mười cái tên được không?"

Cô nhìn anh lén lén le lưỡi một cái, nhăn nhó cái mũi đáng yêu, cố ý tìm chỗ sơ hở trong lời nói của anh.

"Tô Thiển Hạ, tốt nhất cô chớ chọc tôi nổi giận."

Ánh mắt của anh ta thật bén nhọn, cô cúi đầu không dám nhìn anh, ai, thật muốn viết sao, biết viết tên ai thì dễ đây?

Cô cắn đầu bút, trong lòng suy nghĩ đông một chút suy nghĩ tây một chút, ha ha, có rồi, cô đã điều tra qua tư liệu của anh, lập tức không chút khách khí lấy tên mấy người bạn bè thân thiết của anh viết tên lên, hi hi, cô rất muốn hiểu rõ anh có dám đi đắc tội những người bạn bè kia của anh hay không?

"Được, tôi viết, tôi viết còn không được sao, anh có thể dịu dàng một chút hay không, đừng hung dữ như vậy, dầu gì tôi cũng là một người phụ nữ xinh đẹp điểm lệ, vóc người cũng tốt như vậy, nơi nào cần lớn cũng lớn, nơi nào cần nhỏ cũng nhỏ, anh sao lại hung dữ như vậy, không sợ tôi sẽ bị anh dọa sợ sao."

Cô vừa nói vừa viết xuống tên một vài người đàn ông, viết viết, mười cái tên đã hiện diện trên giấy rồi.

"Cô xác định tên bọn họ là những người trong bản danh sách?"

Anh nhìn mỗi một cái tên cô viết ra, lập tức nhíu mày một chút, nhìn cô viết xong mười cái tên, anh lại nhíu chân mày vài chục lần, cuối cùng bàn tay 'bộp' một tiếng vỗ vào tấm giấy, nắm tờ giấy kia lên chỉ vào những cái tên trên đó muốn cô xác nhận.

"Đúng, đúng, thì sao nào, không phải tôi viết sai chữ chứ, tôi đã xem kỹ rồi."

Cô mang bộ mặt phớt tình nghiêm túc nhìn mình, cô không có viết sai chữ, đương nhiên là làm cho anh nhìn.

"Không có viết sai nha, anh làm sao vậy, sao sắc mặt lại kém như vậy, có phải không đủ mười cái tên không, cũng đúng, hôm nào tôi lại tìm mấy người

trai đẹp để bọn họ làm bạn trai tôi, giúp tôi làm ấm giường, như vậy sẽ có hơn mấy cái tên nữa phải không, cái này anh nên vui mừng rồi.”

Tô Thiên Hạ lập tức như một làn khói chạy cách anh xa nhất leo lên ghế sa lon, ôm gối ôm thật chặt vào trong ngực, nhưng thật đáng tiếc là không thấy có đồ ăn vặt gì trên bàn.

“Cô dám đi tìm người khác thì nhìn kỹ một chút.”

Anh vò tờ giấy thành một cục, sau đó xé tờ giấy nát bầy trước mặt cô.

“A, vậy tạm thời tôi sẽ không tìm. Anh đừng tức giận, lúc anh tức giận một chút cũng không đẹp trai, vậy thì thật đáng tiếc cho cái gương mặt đẹp đẽ của anh đó.”

Cô học anh làm vẻ mặt tức giận cho anh nhìn, hoàn toàn không quan tâm sắc mặt của anh đã càng ngày càng kém.

“Tô Thiên Hạ, câm miệng.”

Người phụ nữ này thật có bản lĩnh làm anh tức giận, anh đánh về phía cô, tay của anh bóp cổ cô thật chặt, trong lòng cô mồ hôi chảy ròng, lúc này hình như cô thật sự làm cho anh ta tức giận, là tức giận rất lớn nha.

“Tôi... tôi, thò, thò không thông, anh... anh để, tay, á.....”

Người đàn ông này thật không thú vị, chỉ là đùa một chút, anh lại dùng tới tức giận bóp cổ cô. Cô nghĩ lần sau sẽ không bao giờ nói giỡn cùng anh ta nữa.

“Tô Thiên Hạ, thật khó dạy, cô cũng biết sợ, vậy tôi sẽ đổi một loại phương thức khác trừng phạt cô.”

Tần Trác Luân buông tay ra, anh cũng không có tức giận đến mức bóp chết cô, anh chỉ muốn dọa cô một chút, nhìn cô bị chính mình hù sợ, khoe miệng anh toét ra một nụ cười rất tà ác, cô hoang mang không hiểu lời nói của anh có ý gì?

Một giây kế tiếp, anh đè cô ở trên bàn trà phòng khách, sau đó xé nát quần áo trên người cô ra, bắt đầu trêu đùa cô.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nữ trên nam dưới

Mới đầu Tô Thiên Hạ rất nỗ lực chống cự lại sự hấp dẫn của anh mang đến cho cô.

Chỉ là, tay của anh, nụ hôn của anh, xúc cảm thân thể của anh, tất cả tất cả đều là mới mẻ như thế, đặc biệt như thế, dần dần cô bỏ qua chống cự, nhưng cũng không phải là hoàn toàn thuận theo.

Đàn ông để cho cô thuận theo còn chưa có xuất hiện đấy.

"Đây chính là phương thức trừng phạt của anh, có nhiều đặc biệt đâu rồi, thì ra cũng chỉ thường thôi, anh có cách nào khác khiến cho tôi phải coi trọng anh hay không?"

Tay của cô vỗ về chơi đùa da thịt trên vòm ngực của anh, con mắt tràn đầy phong tình vạn chủng.

Cô ném cho anh một ánh mắt đặc biệt 'câu hồn', trong lòng anh có cảm giác như bị điện giật, Tô Thiên Hạ này quả đúng là báu vật trời sinh.

"Muốn kích thích tôi, cô cảm thấy tôi sẽ khiến cô coi trọng tôi ở dưới mình tôi sao?"

Anh làm bộ dáng không muốn ăn cô, cô đã nỗ lực cho anh một ánh mắt, còn kèm mị nhãn câu hồn, người đàn ông này lại dám không thèm nể mặt mũi, rất tốt, cô sẽ làm cho anh biết không thèm nể mặt mũi, đặc tội với Tô Thiên Hạ cô thì hậu quả còn nặng hơn hấp nhiều lần so với ý muốn trừng phạt của anh.

"Được rồi, anh chỉ là ngồi trên người tôi, ha ha, dù sao còn chưa hợp thành một, đều là tôi xoi anh không phải sao."

Tiếng cười của cô dễ nghe như tiếng chuông bạc, nửa câu đầu của cô khiến trong lòng anh nghe còn có chút hưởng thụ, cảm thấy cô cũng có điểm biết nghe lời, kết quả nửa câu sau cô dám nói cô xoi tái anh rồi.

Điều này làm cho anh nhớ tới cảnh tượng đêm qua ở quán bar.

"Là tôi xoi cô rồi, không phải cô ăn tôi, người phụ nữ này rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt."

Sao anh ta cứ phải cùng cô tranh đấu này, cô sẽ theo cùng anh.

"Hả, anh mới vừa nói cái gì? cái gì tôi ăn anh, anh xoi tôi, có ý gì, anh lặp lại lần nữa, tôi chưa nghe rõ, lỗ tai mơ hồ, không nghe rõ nhé."

Cô chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn mang dáng vẻ vô tội nhìn anh.

"Tôi nói cô ăn tôi, không đúng, là cô cố ý?"

Anh vừa mới nói xong nửa câu đầu, ngay lập tức phát hiện mình bị cô gài bẫy, anh quyết định không cùng cô lý luận, cùng cô lý luận hình như chính mình sẽ bị cô xoay cho chóng mặt.

Đến cuối cùng nhất định là cô nói thắng, mà anh có thể sẽ nói thua, lần cãi vã trước anh cũng nói thua, chỉ có nỗ lực thực hiện trên mặt thân thể thì nhất định là anh thắng.

Anh xấu xa cười một tiếng, vui mặt ở trước ngực cô, nụ hôn của anh rơi vào nơi đầy đặn của cô, nụ hôn này tới quá bất ngờ, cô đang cho là anh còn phải cùng mình cãi vã kia mà, không ngờ anh thế nhưng lại hôn trộm cô, không đúng, cái gì gọi là hôn trộm, cô không thể thua anh được.

"Ai yêu, thật thoải mái nha, rất dễ chịu, anh chàng đẹp trai của tôi, tôi rất yêu mến cách anh hôn tôi, phục vụ tôi thật tốt đi, chờ bản cô nương một khi vui mừng, nói không chừng nha sẽ tạm thời cưng chiều một mình anh, khiến những người trai đẹp kia đều tới 'đảo xa' nha."

Đôi chân ngọc thon dài của cô vòng quanh hông của anh, dùng bàn chân cọ xát vào da thịt ở bắp đùi của anh. Miệng nhỏ ấy nhìn rất hấp dẫn, rất mê người, nhưng giọng nói ra lại làm cho anh rất tức giận.

"Cô nói cái gì, nam sủng, phục vụ cô, tôi còn phải tăng cường sức lực, cô?"

Anh vốn định cảm miệng không nói lời nào, thật không nghĩ đến câu nói đầu tiên của cô lại dễ dàng làm cho anh thất bại, để cho sự kiêu ngạo tự chủ của anh ở trước mặt nàng đều tan rã hết.

*

Nửa đêm, tầng hai quán bar.

Vũ Tinh ăn mặc rất gợi cảm, cô đi tới quán bar uống rượu.

Cô muốn tìm chút vui vẻ, sau khi tan việc ở một mình cảm thấy rất cô đơn.

Mắt của cô nhìn đến những người đàn ông ngồi quanh quầy bar, người này không được, người kia lại quá mập..

Ha ha, người nọ có bụng bia. Người kia thì đầu trọc.

Ai, vì sao nhìn tất cả đàn ông đều không vừa mắt, không để cho cô được toại nguyện đi thuê phòng cùng đàn ông nhiệt tình quần quýt si mê sao?

Cô thất vọng thu hồi tầm mắt, tiếp tục uống rượu, tiếp tục, một ly lại một ly...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nữ trên nam dưới (2)

"Người đẹp, một mình ngồi uống rượu, tôi có thể ngồi đây không?"

Một người đàn ông, từ bên ngoài đi vào quán bar cũng đã được mười mấy phút, hắn cũng ở đây săn mồi tìm người đẹp.

Chú ý rất nhiều người, cuối cùng sự chú ý của hắn rơi vào trên người Vũ Tinh đang một mình uống rượu giải buồn, tay hắn vuốt vuốt chỉnh lại mái tóc của mình, để cho hắn có vẻ đẹp trai hơn, hắn tiến lên tới bên cạnh Vũ Tinh, chỉ tay về ghế ngồi bên cạnh cô hỏi.

Thật ra hắn không hỏi, hắn có thể ngồi, nơi này chính là quán bar, không có vị trí này kia nhất định phải thuộc về người nào.

Vũ Tinh không để ý đến hắn, cô tiếp tục uống rượu của mình.

"Đừng uống nữa..., nếu cô tiếp tục uống như vậy sẽ rất dễ uống say"

Người đàn ông thấy cô không để ý tới mình, hẳn cũng không hề thấy lúng túng, thấy cô lại uống rất nhiều ly rượu, hình như nếu không uống say thì sẽ không bỏ qua mà tiếp tục uống.

Hắn cầm ly rượu cô vừa mới rót đầy lấy đi, khuyên cô không nên uống nữa.

"Anh là ai, trả tôi rượu, tôi với anh không quen biết, khuyên anh đừng chôn nom chuyện của tôi"

Vũ Tinh đã uống say khá nhiều, có cảm giác có hai người, không là bang người, cũng giống như bốn người, cô nhắm mắt lại rồi lại mở mắt, hẳn lại biến thành một người, người đàn ông này là ai, từ nơi nào xuất hiện, mặc kệ cô uống rượu hay không uống rượu làm cái gì.

Cô rất không cao hứng nên nhào qua muốn cướp kia về mình, người đàn ông nhìn cô nhào tới, hẳn giang tay ôm cô vào ngực, đối với việc ôm ấp yêu thương hẳn đang cầu còn không được đây, Vũ Tinh cũng không muốn được ôm ấp yêu thương, cô chỉ là muốn đoạt lại ly rượu của mình, chĩa cùng lúc bỏ nhào về phía trước, cô tựa như con cừu nhỏ rơi vào lòng ngực sói xám lớn, tối nay cô nhất định trở thành thức ăn ngon trong miệng hắn...

Câu nói đầu tiên của cô làm cho anh rất phần nộ.

Ánh mắt của anh chứa đầy tà khí, Tô Thiên Hạ một cước đá anh đến bên trong giường, cô đi tới trên ghế sa lon ngồi xuống, trên bàn trước sofa để hai đĩa trái cây, cô nhàn nhã cầm trái cây ăn.

"Có muốn làm nam sủng của tôi hay không vậy?"

Thấy anh không nói lời nào, cũng không thể ở chỗ này hao tổn sức lực như vậy, thật là lãng phí thời gian.

Cô định mở đầu nói chuyện để phá vỡ không khí trầm mặc này.

"Cô còn dám nói, cầm trái cây bùng lại đây, tôi cũng muốn ăn"

Ở trên thương trường có thể anh lãnh khốc vô tình, còn cô thì sao, anh có chút hết cách với cô, nhìn cô ăn trái cây, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng càng thêm mê người, giống như hai đĩa trái cây này là cực phẩm mỹ vị nhân gian, làm cho anh cũng rất muốn ăn.

"Anh qua đây đi, tôi bị giày vò rất mệt mỏi, để cho tôi nghỉ ngơi một lát, anh xem nơi này là nơi nào, tôi đây ngồi chúng ta cùng ăn, ở trên giường, chả nhẽ anh muốn phục vụ tôi?"

Cô nháy mắt nhìn anh phóng điện, thần thái lười biếng kiêu mị không chút nào phải nghe lời anh nói mà đứng dậy. Anh tức giận phần nộ, nhưng mà anh không muốn phản bác.

Anh trầm mặt từ trên giường đi tới chỗ trống bên cạnh cô ngồi xuống không ngờ ngồi vào chính là vũng nước lạnh.

Vũng nước này ở đây ra?

"Tô Thiên Hạ, cô dám trêu chọc tôi?"

Giọng nói của anh rất lớn, đánh về phía Tô Thiên Hạ, Tô Thiên Hạ đáng thương bị anh đè ở trên ghế sofa.

"Không có, tôi không hề biết vũng nước ở nơi đó, không phải chỉ là vũng nước thôi sao, anh lớn tiếng la hét làm cái gì? Đứng lên thay đổi vị trí ngồi không phải xong rồi sao"

Tô Thiên Hạ nháy mắt, mặt vô tội, cô hái nho lột vỏ, xong cầm quả nho đưa tới miệng Tần Trác Luân, Tần Trác Luân không ngờ cô sẽ làm như vậy, cô thật đúng là đủ bình tĩnh, nếu đổi lại là người khác, nhất định không dám can rờ như thế, cũng không lo lắng nuốt anh ăn nho.

Bên dưới là thân thể mềm mại truyền đến mùi hương cơ thể nhàn nhạt, khiến cho tâm trí anh có chút phiêu đảng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nữ trên nam dưới (3)

"Ăn ngon không, như vậy mới ngoan, ăn nữa không, anh xem tôi thật tốt còn giúp anh bóc vỏ nho, anh cũng giúp tôi bóc vỏ nho đi."

Cô cười híp mắt cầm một quả nho khác đã bóc sạch vỏ đưa vào trong miệng anh, sau đó bùng cả đĩa trái cây lên đưa tới trước mặt của anh, muốn anh cũng vì cô mà phục vụ một lần.

“Không bóc, thật nhỏ mọn, một chút phong độ cũng không có, xem ra tôi phải tìm trai đẹp nhỏ tuổi theo tôi mới được. Anh đó, già quá rồi.”

Cô làm bộ muốn đẩy anh ra đứng dậy đi tìm đàn ông trẻ hơn so với anh, tự nhiên anh lại không cho cô đi.

“Cô dám?”

Anh tức giận lấy thân thể của mình đè ép cô, cô vô tội nháy mắt mấy cái nhìn anh, đáng vẻ như không biết phải làm sao.

“Vậy anh giúp tôi bóc vỏ quả nho rồi đút tôi ăn đi.”

Anh rất không cam lòng, rất không muốn nhưng vẫn lấy hai ngón tay cầm lên một quả nho bóc vỏ, khi bóc vỏ xong thì đưa đến bên miệng cô đút cô ăn, nhìn cái miệng nhỏ nhắn chóp chép, thậm chí anh có loại kích động mong đợi mình chính là quả nho kia.

“Anh đi xuống, anh còn đè trên người tôi như vậy, anh muốn đè bẹp tôi sao.”

Cô cầm đĩa trái cây để lại trên bàn, bàn tay nhỏ bé đẩy anh một cái, nũng nịu nói với anh.

Anh lui về phía sau một chút, cô lập tức bò dậy xoay mình nằm ở trên người của anh, cô nghĩ đến xú nam nhân như anh cuối cùng cũng là cô đè anh xuống, hi hi, cô nở nụ cười mãn nguyện...

Ở một địa phương cách xa khu náo nhiệt.

Có một căn phòng tương đối cũ kỹ, toàn bộ cửa sổ phòng đều mở toang.

Trên sàn nhà phòng khách rộng rãi ở lầu ba, một người phụ nữ dáng dấp vô cùng xinh đẹp đang nằm phía trên giường, chân của cô đang rộng ra hai bên, ở bên người cô có hai người khác, một người nằm ở trước ngực cô lấy tay cùng miệng hôn hít, vỗ về chơi đùa khắp thân thể của cô, một người quỳ giữa hai chân hôn nơi đó của cô, ánh mắt cô lộ ra sắc thái mê ly, không ngừng thở hổn hển, thân thể cũng không giãy dụa, cảm giác rất hưng phấn...

...

Bên trong phòng có hai máy chụp hình tự động, một cái nhỏ, một cái rất to, máy to để chụp toàn cảnh, máy nhỏ chụp cận cảnh, mỗi một vẻ mặt của cô, ngay cả mỗi lỗ chân lông trên người cô hình như cũng đều có thể chụp rõ được.

Trên sàn nhà phòng khách còn có một vài dụng cụ, ngồi trên sofa là một người đàn ông, người đàn ông này ba giờ trước mới từ quán bar trở lại, mà người phụ nữ xinh đẹp đang bị hai người đàn ông kia lấy lòng chính là Vũ Tinh, cô uống rất say, bị người mang đến nơi này, cùng người đàn ông ngồi trên ghế sofa kia cuồng nhiệt hoan ái, sáng nay người đàn ông mới đi tắm rửa, ăn mặc chỉnh tề, rồi nhìn cô bị hai người đàn ông khác...

“Tốt lắm, tất cả các người lui ra.”

Mới vừa nói xong, người đàn ông phát tay một cái, hai người đàn ông kia cùng nhiếp ảnh gia cũng lần lượt rời đi.

Lưu lại nằm trên sàn nhà một Vũ Tinh đang không ngừng thở dốc, còn người đàn ông ngồi trên ghế sofa vẫn đang quan sát cô.

Mười mấy phút sau, hắn đi tới trước mặt cô, trong tay bưng một chén nước, hắn chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, nắm lấy mái tóc đen nhánh xõa trên mặt đất của cô, người phụ nữ này bất kể kẻ vớ người hay tướng mạo đều không tệ, hắn mới vừa chụp được cảnh đùa giỡn cô trên giường, dĩ nhiên là có thể uy hiếp cô gia nhập băng nhóm của hắn.

Khóe miệng hắn nâng lên nụ cười quỷ dị, hắn cầm chén nước gội lên trên mặt Vũ Tinh, hơn một phút đồng hồ sau Vũ Tinh mới tỉnh táo lại.

Cô ngồi dậy, ánh mắt mờ mịt.

“Anh là ai, đây là đâu vậy?”

Sau đó cô mới ý thức được toàn thân mình trần trụi, phòng khách to thế nhưng không có cái gì có thể dùng làm quần áo che thân.

*

“Phòng tắm ở bên kia, cô đi tắm, tắm xong ăn một chút gì, chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện.”

Người đàn ông chỉ Vũ Tinh vị trí phòng tắm, Vũ Tinh một tay chống đỡ bộ ngực của mình, một tay chống đỡ hạ thân của mình, nhếch nhác đứng dậy chạy về phía phòng tắm, đi vào phòng tắm, mở nước chảy ở mức lớn nhất, trong đầu của cô không ngừng hiện lên đoạn ngắn lửa nóng kia, chẳng lẽ, chẳng lẽ mình bị người đàn ông kia thiết kế?

Cô quả không hổ danh là thư ký của Tần Trác Luân, đầu óc tự nhiên cũng đủ thông minh, chỉ là vào phòng tắm tỉnh táo suy nghĩ mấy phút, cô cũng biết tình cảnh hiện giờ của mình là gì, đợi tắm xong đi ra ngoài cô phải nghĩ biện pháp thoát thân...

Ha ha, lần này không phải mình cười trên người anh ta sao, thật ra thì nên gọi là “nữ trên nam dưới” không phải sao?

“Cười cái gì mà cười, người phụ nữ như cô tốt nhất nên đành hoàng một chút.”

Tần Trác Luân nhìn Tô Thiển Hạ cười mặc dù rất đẹp, nhưng cũng làm cho anh có chút không thoải mái.

Cô cười như vậy là có ý gì, không phải là nụ cười thắng lợi, anh cũng không có thua, nhưng hiện tại cô còn đang ở trong tay của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Ước hẹn ngọt ngào

"Không thể cười sao, vậy tôi khóc, có phải anh muốn thấy tôi khóc mới chịu mở rộng tâm lòng hay không?"

Tô Thiển Hạ nghe được anh nói vậy thì cúi đầu, gương mặt chôn ở trước ngực của anh, đôi tay ôm hông của anh, giọng nói mang đầy uất ức.

Làm cho người ta nghe cảm thấy có chút không nhẫn tâm rồi.

"Tôi không phải có ý này, không phải ăn trái cây sao, chuyên tâm ăn hoa quả của cô."

Tần Trác Luân mềm lòng, anh có cảm giác ở một chỗ cùng cô, mình cũng trở nên ngây thơ, không có việc gì cũng cùng cô tranh cái gì thắng thua.

“Tôi không đứng lên, tôi hỏi anh một câu, anh có muốn tôi hay không?”

Tô Thiển Hạ vốn không ngại thẹn thùng, nhưng lúc nói ra mấy chữ phía sau kia, tính cứng đầu cứng cổ của cô cũng bắt đầu cuồng loạn, hơn nữa lúc này cô còn nằm ở trên người anh, nương nhờ trong ngực của anh, nói ra lời này giống như cô thành sắc nữ thật rồi.

“.....”

Đây là anh trả lời, không trả lời chính là trả lời, đây coi như là tự anh trả lời vậy.

“Anh không nói chuyện tôi lập tức có đáp án, đàn ông mà không dứt khoát, muốn thì nói muốn, không muốn thì nói không muốn, vậy chuyện sẽ đơn giản, hiện tại coi như anh muốn thì tôi cũng không cần anh nữa, tôi nghe lời anh chuyên tâm ăn trái cây của tôi vậy.”

Cô làm bộ muốn bỏ dậy, đang trong lúc bỏ dậy cô dùng thân thể mềm mại hữu tình vô ý cọ cọ lồng ngực của anh, để cho lửa dục của anh trong nháy mắt bùng lên.

“Cũng không phải tôi nói không.”

Bàn tay to của anh vỗ vỗ cái mông của cô, sau đó, sau đó lập tức bày ra tư thế rất tự nhiên muốn nắm nắm.

.....

“Anh?”

Cô quá kinh ngạc, lập tức quên phải làm sao, chỉ là ngây ngốc nhìn anh.

“Anh cái gì, không phải cô mới vừa muốn cùng tôi làm ư, hiện tại tôi sẽ như cô mong muốn, cái người Tiểu Sắc Nữ này.”

Anh vươn tay thân mật dùng ngón tay trở phải sờ sờ cái mũi của cô, cô cười khúc khích, cảm thấy rất ngọt ngào.

“Chúng ta sẽ nói về một vụ giao dịch, nếu cô chịu đồng ý hợp tác, những thứ này tôi lập tức trả lại cho cô.”

Trên ghế salon, mục đích của người đàn ông là muốn cùng Vũ Tình nói một vụ giao dịch, dĩ nhiên cũng chính là muốn chèn ép cô.

“Giao dịch gì?”

Thấy Vũ Tình không lên tiếng, người đàn ông định trực tiếp nói ra mục đích của hắn.

Vũ Tinh ngẩng đầu, giả bộ như không chút để ý chỉ là thuận miệng hỏi, cô nhanh chóng nhìn vào phòng tắm, tìm một cái khăn tắm khoát lên người, đồng thời che kín thân thể một chút thôi.

“Giúp tôi tìm cơ hội vào công ty của cô, tốt nhất là chức vị có thể tiếp xúc nhiều với ban lãnh đạo của cô.”

Người đàn ông này muốn vào công ty của Tần Trác Luân, mục đích thực sự của hắn là cái gì?

“Chuyện này, tôi có thể nghĩ biện pháp, nhưng là những thứ này anh xác định đều ở tại đây không có những bản sao chụp khác?”

Vũ Tinh chỉ vào mấy ảnh tự động hỏi.

“Không có, mặc dù cho cô uống thuốc mê được, tin tưởng cô cũng có thể cảm thấy.”

Người đàn ông là chỉ hắn và hai người đàn ông khác là thủ hạ đối với cô làm chuyện này.

“Cho tôi một chút thời gian, tôi trở về an bài. Hiện tại xin cho tôi một bộ y phục, tôi phải về sớm một chút đi làm, không thể để cho tổng giám đốc của tôi phát hiện ra khác thường.”

Vũ Tinh nhìn qua giống như bắt đất dĩ thỏa hiệp, mặt cô như đưa đám, cơ hồ là giọng nói mang vẻ cầu xin.

Trong mắt còn mang theo nước mắt.

“Được, cô tốt nhất đừng có đùa giỡn tôi, giờ trò đối với cô không có chỗ tốt.”

Người đàn ông quan sát cẩn thận nét mặt cùng động tác của cô, không nhìn ra bất kì sơ hở, hắn suy nghĩ một hồi rồi nói.

Vũ Tinh tự nhiên gật đầu, lúc này cô phải theo ý tứ của hắn đi làm, lúc này rồi đi thôi sau này cô muốn làm cái gì cũng không phải do hắn quyết định.

Người đàn ông đưa tới một bộ y phục ném cho Vũ Tinh, Vũ Tinh chuẩn bị mặc lên người, không ngờ người đàn ông lại nhanh chóng đi tới phía sau của cô, kéo tấm khăn trên người cô vứt xuống mặt đất, sau đó đè cô ở trên mặt đất, lúc cô bị hắn đè xuống, đầu đụng xuống sàn nhà, có cảm giác đầu đau muốn ngất đi, thân thể hắn lập tức đè ép mạnh xuống khiến lưng cô cũng ê ẩm đau.

Người đàn ông biết cô chỉ quần khăn, trên người không có mặc những thứ đồ khác, vóc người như ẩn như hiện hấp dẫn rất mê hoặc, muốn thả cô trở về trước, hắn phải chơi một chút.

“Tôi muốn đi dạo phố, ở nơi này buồn bức quá đây.”

Tô Thiển Hạ nằm gối đầu ở trên đùi Tần Trác Luân, bàn tay vuốt vuốt ngón tay của anh, từng điểm từng điểm khiến anh rất thoải mái.

“Đi dạo phố, đã trẻ thế này cô còn muốn đi dạo phố?”

Tần Trác Luân quay đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, đã hơn bảy giờ tối, mặc dù đang là mùa hè, nhưng trời cũng đã tối.

Trong khoảng thời gian này nhiều cơn gió mát, đi dạo phố không khí ngược lại không tệ, cũng không biết khi nào trời lại bắt đầu mưa.

“Ừ, muốn đi, trời mưa dầm dề cũng chơi rất tốt mà, anh nghĩ bây giờ là mùa hè đó, gặp mưa cũng sẽ không lạnh lắm, anh dám cùng tôi đi dạo phố hay không?”

Tô Thiển Hạ cùng Tần Trác Luân giống như có điểm thần giao cách cảm, như hiện tại, cô có thể nói trúng tâm tư của anh, câu trả lời của cô vừa đúng giải trừ lo âu trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

“Cô không cần dùng lời nói kích thích tôi, đi thì đi, cũng rất lâu không có ra ngoài tản bộ rồi.”

Tần Trác Luân sáng khoái đồng ý đi dạo phố cùng Tô Thiển Hạ, Tô Thiển Hạ vui mừng ôm cổ anh, hôn liên tục vào má trái má phải của anh.

“A, thật tốt quá, có thể đi dạo phố, còn có trai đẹp đi cùng, oa, thật vui mừng, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.”

Bộ dạng hoan hô của cô giống như một đứa bé đang tuổi lớn.

Từ trên ghế sofa nhảy xuống, mang giày, quần áo trên người cô rất nữ tính nên cô vội vàng chạy lên lầu.

“Cô lên lầu làm gì?”

Anh buồn bực, không phải cô rất vui mừng muốn đi ra ngoài dạo phố ư, tại sao lại chạy lên trên lầu, trên lầu cũng không phải là trên đường.

“Tôi đổi bộ quần áo khác, mặc quần áo như này đi ra ngoài sẽ không được tự nhiên, đi dạo phố thì nên mặc đồ huu nhân thoải mái một chút, anh cũng thay quần áo khác đi.”

Tô Thiển Hạ vịn vào tay kéo vạt áo rồi nghiêng đầu chu cái miệng nhỏ nhắn nói, bộ dáng như vậy vừa dí dỏm lại vừa đáng yêu.

“Tôi không cần, cô đi đổi đi, đừng có quá lâu, tôi ở đây chờ cô.”

Tần Trác Luân nhìn lại bộ quần áo trên người, trái lại bộ đồ anh mặc rất huu nhân, không cần phải đổi, anh ngồi ở trên ghế sofa chờ Tô Thiển Hạ thay quần áo.

“Ừ, tôi sẽ rất nhanh.”

Thiển Hạ gửi cho anh một nụ hôn gió rồi xoay người bước thật nhanh lên lầu.

Mấy phút sau, cô đã đổi một bộ quần áo huu nhân cùng màu với anh rồi đi xuống.

Trang phục của hai người giống như một cặp tình nhân.

“Lên đường thôi, Tần Trác Luân, anh mang đủ tiền chưa?”

Ý của Thiển Hạ là lúc ra ngoài cô muốn mua rất nhiều thứ, cần tiền, mà ví tiền của cô thì không có trên người, cô không có cách nào trả tiền, là do chính anh ôm cô tới nơi này, cô chỉ tốt bụng muốn giúp anh tiêu tiền, dù thế nào đi nữa thì anh cũng nhiều tiền hơn.

“Đi thôi.”

Tần Trác Luân nhàn nhạt trả lời, không có trả lời câu hỏi của Tô Thiển Hạ, Tô Thiển Hạ nhìn anh, vui mừng kéo cánh tay của anh lên đường đi dạo phố.

Đến chợ đêm, hai người đi dạo một vòng, trong tay Tô Thiển Hạ đang cầm một xiên gà nướng, mà trong tay Tần Trác Luân thì đang xách một túi nilon lớn, trong túi nilon là một loạt các loại xiên nướng khác nhau.

Anh chỉ lơ đãng đi phía sau cô, nhìn trên mặt cô tràn đầy nụ cười, trong cuộc đời anh chưa từng có giây phút nhẹ nhàng như vậy, mặc dù anh cảm thấy có chút không thú vị, nhưng nhìn thấy cô rất vui vẻ, anh cũng biến sự không thú vị trở thành một niềm vui thú.

Khóe miệng anh thủy chung chứa đựng nụ cười nhạt nhòa, nụ cười nhạt nhòa này càng khiến cho những đường nét cương nghị trên mặt anh trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, cũng khiến cho mọi lực phái nam tăng lên không ít, nhìn lại một chút, đi theo phía sau bọn họ là một đoàn nữ sinh.

“Phía sau thật ồn ào, chuyện gì xảy ra vậy, làm sao anh lại không ăn?”

Tô Thiển Hạ xoay người nhận lấy một xiên thịt dê mà anh vừa đưa tới, nhìn anh không ăn mà chỉ mình cô ăn, cô vừa cắn một miếng thịt vừa hỏi, sau khi phát hiện phía sau thật ồn ào, cô nhón chân lên để cầm trên bờ vai anh, thân thể cơ hồ cũng hoàn toàn tựa vào trên người anh, cô nhìn thấy sau lưng của bọn họ có rất nhiều nữ sinh đang nhìn Tần Trác Luân mà chảy nước miếng, ánh mắt sắc bén thêm thèm thuồng thật quá khủng khiếp rồi.

“Không biết.”

Anh không có hứng thú với ánh mắt ái mộ của những người phụ nữ kia, cũng không muốn biết họ muốn gì.

“Chúng ta đi mau, những phụ nữ kia thật đáng ghét, lại dám nhìn chằm chằm anh rồi chảy nước miếng, nhưng anh là người đàn ông của tôi, phụ nữ khác đừng hòng mơ tưởng nhìn chằm anh.”

Cô nhanh chóng ăn hết xiên thịt dê trong tay, khế ném cái que đi, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay của anh, bắt đầu quyết định chạy nhanh đi.

“Đi đâu”

Khóe miệng anh ản ản nụ cười thâm trầm, nụ cười này là vì vui mừng, anh nhìn thấy bộ dạng cô hình như là đang ghen, đây là một hiện tượng tốt, anh thích nhìn bộ dáng đang ghen của cô, thật là vừa bá đạo lại vừa đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Gặp gỡ sắc lang

"Đứng lại, các người đừng chạy."

Phía sau, đám phụ nữ kia thấy Thiên Hạ và Tần Trác Luân chạy, họ cũng lập tức nhấc chân đuổi theo, ai cũng gắng sức chạy theo thật nhanh.

"Không thể nào, họ đuổi tới rồi, anh có biện pháp thoát khỏi họ hay không vậy?"

Thiên Hạ phát hiện đám phụ nữ kia chạy tương đối nhanh, kể cả bản lĩnh sánh ngang sát thủ hạng nhất của cô tự nhiên cũng không chạy nổi họ, liếc mắt thấy họ sắp đuổi kịp rồi, cô vội vàng hỏi Tần Trác Luân ở bên cạnh nhưng anh lại không chịu phối hợp với cô.

"Có biện pháp, cô đứng yên đừng nhúc nhích, tôi sẽ cùng họ hàn

huyền một chút"

Tần Trác Luân bảo cô ngồi ven đường trên một tảng đá lớn, sau đó anh tự nhiên xoay người một mình đối mặt với đám phụ nữ háo sắc kia.

Thiên Hạ nghĩ, anh ta thật sự có biện pháp đối phó với bọn họ sao?

Đám phụ nữ kia cùng nhau vây tới, cũng có rất nhiều người nhìn Tô Thiên Hạ với ánh mắt thù địch, Thiên Hạ bị bọn họ càn chen càn xa, tảng đá lớn kia cũng bị họ chiếm mất.

Haizz, anh ta hòa giải hay cùng họ hàn duyên, mà đây chính là kết quả sao?

Một người đàn ông dắt một con khỉ đi ngang qua, người đàn ông nhìn thấy Tô Thiên Hạ thì đi tới bên cạnh cô, một mùi thơm thanh mát là thường thổi qua, tất cả sự chú ý của Tô Thiên Hạ đều đặt trên người Tần Trác Luân, đợi đến khi cô phát hiện có gì đó không đúng thì đã quá muộn rồi, người đàn ông kia đã ôm cô rồi đi.

Tô Thiên Hạ đáng thương bị người đàn ông kia cùng một con khỉ mang đi, mà Tần Trác Luân thật vất vả mới đuổi được đám người phụ nữ kia thì đã là hai mươi mấy phút sau, dĩ nhiên chậm chân hơn.

"Thiên Hạ, Thiên Hạ, cô đang ở đâu, Tô Thiên Hạ?"

Tần Trác Luân tìm khắp 4 phía thật lâu cũng không tìm được bóng dáng Tô Thiên Hạ, anh thầm nghĩ có thể cô đã đi về.

Nhưng là sẽ đi về nơi nào, là nhà cha mẹ cô, hay vẫn là nhà bạn cô.....

*

‘Khệch khệch, khệch khệch, chạy, bò.....’

Trong một căn nhà nghỉ rất nhỏ bé, Tô Thiên Hạ nằm ở trên giường, Hầu Tử ở bên cạnh cô gọi tới gọi lui, giống như đang nói chuyện cùng cô, nhưng là nghe không hiểu nó nói ngôn ngữ nước nào.

Bàn tay con khỉ gãi gãi nhẹ nhàng lên trên mặt Tô Thiên Hạ mấy cái, Tô Thiên Hạ bị đám lông làm nhột nên tỉnh dậy.

“Ai, a.....”

Trong khoảng cách gần như vậy, thấy khuôn mặt khỉ đầy lông lá, khó trách Tô Thiên Hạ sợ hãi hét toáng lên.

‘Khệch khệch bò, khệch khệch xấu, khệch khệch chạy.....’

Con khỉ nóng nảy nhe răng trợn mắt, bàn tay lông lá của nó nắm tay Tô Thiên Hạ chỉ chỉ ngoài cửa, rồi sau đó gãi gãi mặt cùng đám lông trên đầu nó.

“Người chờ một chút, người nói không phải sợ, người xấu, tôi chạy, ý là sao?”

Tô Thiên Hạ là một cô gái thông minh, cô cẩn thận học mấy lần lời nói của con khỉ, rồi nói lại cho con khỉ nghe, con khỉ nghe thế nhìn cô rồi cúi người chào, sau đó vui mừng nhảy lên giường rồi nhảy xuống giường, vui mừng một lát sau lại lặp lại lời nói của nó mới vừa nói.

“Ta hiểu, người nói người kia là người xấu, người để cho ta chạy đúng không, vậy còn người?”

Tô Thiên Hạ phát hiện trên bàn tay lông lá mới vừa kéo tay mình có vết thương bị rách, con khỉ này nhất định là bị ngược đãi.

Thật là một linh vật tốt, học và hiểu được dùng lời nói bảo cô phải chạy ngay.

Nhưng trên người cô đang bị trói bởi sợi dây thừng cứng, cô chạy thế nào đây?

‘Khếch khếch bò, khếch khếch cấn.’

Con khi nhìn lại Tô Thiên Hạ, tầm mắt bắt đầu dính vào trên người cô và sợi dây thừng, nó gãi gãi mặt gãi gãi đầu, giống như là hạ quyết tâm cùng Tô Thiên Hạ nói chuyện, lần này nó nói vào điểm mấu chốt, Tô Thiên Hạ nghe hiểu, con khi giống như gọi là Nữu Nữu, là một con khi cái, sau đó cô cúi đầu nhìn thấy nó há mồm dùng hàm răng của nó, dùng sức cắn sợi dây trên người Tô Thiên Hạ, mà sợi dây bằng sắt hay sao mà rất khó cắn, Tô Thiên Hạ thấy nó rất cố gắng, nỗ lực cắn đến nỗi miệng của nó cũng chảy máu.

“Người tên là Nữu Nữu đúng không, Nữu Nữu, người nghe hiểu được lời ta nói sao?”

Tô Thiên Hạ nghĩ nên cùng con khi Nữu Nữu nói chuyện, cô nhìn thấy trong phòng không có dụng cụ gì có thể mở ra sợi dây thừng này, duy nhất ở trên bàn có một cái chén kiêu, cô nghĩ nếu như con khi Nữu Nữu có thể nghe hiểu được lời mình, cô có thể bảo con khi Nữu Nữu đập vỡ cái chén, sau đó dùng mảnh vụn chén cửa sợi dây trói ra, như vậy mới có thể giải quyết được vấn đề sợi dây thừng.

Con khi Nữu Nữu gật đầu rồi lại lắc đầu, giống như là muốn nói cho Thiên Hạ biết nó có thể nghe hiểu một chút.

“Nữu Nữu, người thấy cái chén kia không? Người cầm cái chén đập vỡ xuống đất rồi dùng mảnh vụn chén cửa sợi dây thừng ra, ta lập tức có thể tự mình cởi dây ra rồi”

Tô Thiên Hạ hi vọng con khi Nữu Nữu có thể hiểu ý mình, cô có thể từ trong hang sói chạy trốn được hay không thì phải dựa vào sự hỗ trợ của con khi Nữu Nữu.

Con khi Nữu Nữu nhảy phắt lên bàn, nó xoay người cầm cái đập xuống đất, Tô Thiên Hạ nhìn thấy thì rất vui mừng, con khi Nữu Nữu thật là thông minh.

Con khi Nữu Nữu cầm trên mặt đất miếng chén bẻ cố gắng giúp cô cửa ra, hiện tại lòng tay của nó cũng bị mảnh vụn chén cửa đầy máu, nhưng nó vẫn rất nỗ lực cửa tiếp. ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cô nàng thần bí

"Mẹ kiếp, cái con súc sinh này, thật là không biết phân biệt, lão tử cho người ăn cho người ở, còn dạy người nói chuyện, người lại dám ở sau lưng lão tử đâm một dao nhát muốn cho người phụ nữ này chạy, lão tử cắt đứt chân của người xem người còn dám khiến lão tử mất công dạy dỗ hay

không?"

Người đàn ông đánh thuốc mê bắt Tô Thiên Hạ đi vào, hắn vừa đi vào thì thấy con khi đang giúp Tô Thiên Hạ cửa dây thừng, hắn kêu lên một tiếng giật dử rồi tiến lên, nắm cả con khi rồi tàn nhẫn ném mạnh nó vào tường bên kia, cả người con khi như bị xé nát, mềm oặt rơi xuống đất.

Nhưng nó vẫn nỗ lực bò dậy muốn trợ giúp Tô Thiên Hạ chạy trốn, nó nhìn về phía bên giường Tô Thiên Hạ rồi chậm chậm đi qua, như vậy lại khiến người đàn ông ác độc đánh dử dỗi hơn, Tô Thiên Hạ thấy con khi Nữu Nữu vì mình bị đánh, tâm tâm của cô còn đau hơn.

Cô cố gắng dùng hết sức lực bản thân, rút cuộc dùng mảnh chén mà con khi Nữu Nữu mới vừa cho cô, dùng sức cửa sợi dây thừng, may mắn cửa đứt một khe hở của sợi dây trói ra rồi, tay của cô bị rách da, trên cổ tay có rất nhiều vết máu, nhưng cô không quan tâm, cô vội vàng cởi dây thừng trên chân ra, cởi ra xong cô bước lên hung hăng cho tên sắc lang một quyền, đánh cho tên sắc lang mất nỗ lực đom đóm, cô lại dùng sức đập lên bụng hắn mấy cái, đập hắn ngã sòng soài trên mặt đất, cô dùng một cước đá về phía bộ vị giữa hai chân hắn.....

“Nhanh, Nữu Nữu chạy”

Sau khi Tô Thiên Hạ đánh tên sắc lang ngã trên mặt đất, cô dắt con khi Nữu Nữu cùng chạy ra ngoài, cô không biết đã chạy qua bao nhiêu con phố, đột nhiên đang chạy thì đụng phải một ‘bức tường thịt’, đụng cô chổng văng, lúc cô ngẩng lên nhìn thấy rõ mặt của người kia, cô để cho anh ta cứu con khi Nữu Nữu, nói chưa dứt lời, trước mắt đen ngòm một mảnh rồi ngất đi.

“Thiên Hạ, Thiên Hạ.....”

Người bị đụng phải là một chàng trai đẹp trai siêu cấp, người đẹp trai siêu cấp này chính là Thượng Quan Kỳ, bạn tốt của Tần Trác Luân.

“Diêm Tử, đưa nó đi bệnh viện, cô ấy giao cho tôi”

Nhìn thuộc hạ Diêm Tử của mình phân phó, Diêm Tử ôm lấy con khi Nữu Nữu rồi ngăn cản cỗ xe taxi phóng đi, mà Thượng Quan Kỳ thì ôm lấy Tô

Thiên Hạ đang ngất xỉu đi về nhà Tần Trác Luân. Anh tin tưởng Tần Trác Luân sẽ vui mừng khi nhìn thấy mình mang người phụ nữ của cậu ta về.

“Kì, chuyện gì đã xảy ra?”

Tần Trác Luân vì chuyện ở chợ đêm mất Tô Thiên Hạ nên đang có chút phiền lòng, thấy có người tới ấn chuông cửa, vừa mở cửa ra thì lập tức bị đối phương ném thứ gì đó vào trong ngực của mình, anh theo bản năng tiếp được, phát hiện là cô gái.

“Cậu nhìn một chút xem cô ấy là người nào?”

Thượng Quan Kì chỉ vào Thiên Hạ đang trong ngực anh, vẻ mặt thần bí hỏi.

“Là Thiên Hạ, cậu ôm cô ấy là thế nào?”

Tần Trác Luân nhìn thấy rõ ràng cô gái trong ngực mình là Tô Thiên Hạ, cô đang hôn mê, khuôn mặt anh âm trầm nhìn Thượng Quan Kì chất vấn.

“Đừng, mình chẳng hề làm gì cả, chính mình ở trên đường đụng phải cô ấy, cô ấy ở trước mặt mình té xỉu, bên người cô ấy còn dắt theo một con khi gọi là Nữu Nữu, hiện tại Diêm Từ đã mang con khi đi bệnh viện thú y để kiểm tra, cậu để mình nói nhiều như vậy, chết khát rồi, để mình đi lấy nước uống....., cậu có cái gì muốn hỏi đợi cô ấy tỉnh lại chính cậu hỏi cô ấy”

“Uống hết nước lập tức rút đi cho mình, chuyện con khi cậu giúp mình xử lí”

Tần Trác Luân ôm Tô Thiên Hạ trở lại phòng ngủ, tối qua để cô ở phía sau, anh cũng có chút không yên lòng, chẳng lẽ mình lo lắng cho cô ấy ư?

Hiện tại cô đã trở lại bên cạnh mình, đang ở trong ngực mình, tìm anh thế nhưng cũng trở nên nhẹ nhõm rồi.

Anh ôm lấy cô an bày ở trên giường, ngồi ở bên giường nhìn cô ngủ.

Dáng vẻ cô ngủ điềm tĩnh như vậy, đẹp đẽ như vậy, anh ngồi yên lặng thưởng thức dung nhan cô.

“Cậu thật là vô tình, đầu gì mình cũng giúp cậu tìm người trở lại, một câu cảm ơn cũng không có mà đã đuổi mình đi, đúng là trọng sắc khinh bạn”

Thượng Quan Kì bưng ly trà dựa vào cạnh cửa, giọng nói hờn giận.

“Mình xem cậu quá rảnh rồi, có muốn cùng mình luyện tay chân một chút hay không?”

Tần Trác Luân thu hồi tầm mắt nhìn về phía bạn tốt, hiện tại cảm thấy Thượng Quan Kì rất đáng đánh đòn, anh lập tức chuẩn bị tư thế cùng Thượng Quan Kì luyện một chút quyền cước, đồng thời chặn lại cái miệng đang lăm nhăm.

“Đừng mình nghĩ hiện tại đã hết khát nước, cảm ơn ly nước nhà cậu, mình còn có việc phải đi ra ngoài ngắm gió vui đùa một chút, khó có khi nào Diêm Từ không ở bên cạnh theo đuôi mình như vậy, cũng khiến mình thật nhẹ nhõm”

Thượng Quan Kì hảo cảm không chịu thiệt trước mặt, anh biết mình không giỏi võ thuật, cũng không phải đối thủ của Tần Trác Luân, anh nở một nụ cười đều như du côn rồi lập tức lách người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Nữ vương hắc đạo

Lái xe đi dạo xung quanh trên đường, Thượng Quan Kì cũng không biết nên đi nơi nào chơi nữa.

Anh chưa thể nào quen thuộc được với thành phố này, từ nhỏ anh đã lớn lên ở nước ngoài.

“Dừng xe, mau dừng xe.....”

Có người dám cả gan chạy đến ngăn ở trước xe cậu anh muốn anh dừng xe, cũng may kỹ thuật lái xe của anh khá tốt, kịp thời dừng xe lại, đang muốn xem là người nào kêu dừng xe, thế nhưng động tác của đối phương vô cùng nhanh, thân nhiên mở cửa xe của anh rồi lập tức ngồi xuống vị trí ghế ngồi bên cạnh anh.

“Mau lái xe, có người đuổi theo tôi.”

Giọng nói này, bây giờ anh mới nghe rõ ràng là giọng của phụ nữ, ừ, âm thanh êm dịu dễ nghe, không tệ, anh nhìn qua kính chiếu hậu thấy đối phương là một cô gái tóc dài, đáng đáp tuy không có nhìn kĩ, nhưng có thể xác định là một cô gái rất xinh đẹp.

“Đi đâu, cô gái, cô tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi, đã hai mươi chưa? Đuổi theo cô có phải là bạn trai cô hay không?”

Thượng Quan Kì thật sự rất tò mò với cô gái này, anh đã nhìn cô mấy lần, càng nhìn càng xác định cô đúng là một đại mỹ nữ vô cùng xinh đẹp.

“Anh hỏi điều này làm cái gì, tôi không phải là loại con gái tùy tiện, xin dừng xe ở đầu đường phía trước.”

Cô gái ôm chặt túi đồ vào ngực, trong lòng cô có chút kiêng kị với Thượng Quan Kì.

“Đến rồi, cô không cảm thấy nên cảm ơn tôi sao?”

Anh dừng xe ở đầu đường như cô nói, lúc cô bước xuống xe thì đi đến trước mặt anh nói.

“Cảm ơn anh đã chở tôi một đoạn đường, đây là tiền xe, hẹn gặp lại.”

Cô gái lấy từ trong túi ra một tờ một trăm nghìn tiền mặt đưa cho anh, nói hẹn gặp lại một tiếng rồi mở cửa xe đi ngay.

“Này, cô còn chưa nói cho tôi biết tên cậu cô, một trăm nghìn đồng này là có ý gì, tôi lại không nói muốn lấy tiền xe.”

Nhìn tờ một trăm nghìn đồng trong tay, cũng không hỏi được tên và địa chỉ của đối phương, anh thật có chút tiếc nuối.

“Ông chủ, có muốn tôi đi theo dõi vị tiểu thư kia hay không?”

Sau vài giây, giọng nói của Diêm Tử vang lên ở chỗ ngồi phía sau xe, đoán chừng là lúc anh mới vừa ngăn người nhìn chằm chằm nơi cô gái kia biến mất thì Diêm Tử bước lên xe.

“Không cần, tình huống con khi kia như thế nào, phải theo giám sát kỹ cho tôi.”

Thượng Quan Kì bỏ tờ tiền vào trong túi, anh có dự cảm rất nhanh sẽ gặp lại cô gái kia, nếu lần sau gặp phải cô., anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho cô đi như vậy, ít nhất cũng phải biết được thân phận của cô.

“Đi thôi.”

Thượng Quan Kì nói một tiếng, để vị trí ghế lái lại cho Diêm Tử, còn mình thì ngồi vào chỗ ngồi phía sau, nhắm mắt lại dưỡng thần.

“Cứu mạng, ai tới cứu mạng a, mau cứu tôi, cướp bóc á....., có ai không, cứu mạng.....”

Âm thanh này?

Xe mới vừa khởi động đi được vài mét, Thượng Quan Kì và Diêm Tử lập tức nghe được tiếng kêu cứu mạng truyền tới từ nơi cô gái kia vừa rời đi, giọng nói này rõ ràng chính là của cô gái kia.

“Ông chủ, tôi đi xem một chút.”

Diêm Tử dừng xe, mắt liếc qua kính chiếu hậu nhìn mặt của ông chủ, biết ông chủ rất quan tâm cô gái kia, hần lập tức dừng xe lại chuẩn bị đi xem tình trạng của cô gái kia.

“Cùng đi.”

Thượng Quan Kì nghiêm mặt, hai người cùng nhau xuống xe đi đến nơi cô gái vừa rời đi đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Biến hóa

“Thật là đáng đánh, dám ở trên địa bàn của bản cô nương gây chuyện, bị bản cô nương thấy coi như người xui xẻo, còn không mau cút đi, muốn tiếp tục tìm chết sao?”

Bỗng một giọng nói thanh tao nhẹ nhàng rất dễ làm say lòng người giống như giọng nói của cô gái lúc nãy vang lên bên tai, lúc bọn họ chạy đến, thấy một cái đầu tóc dài đến eo, là một cô gái một thân quần áo màu đen, chân cô đang giẫm trên bụng một người đàn ông cường tráng, mặc dù lời nói của cô cũng không phải nhả nhẫn nhưng nghe được lại rất êm tai.

Một cô gái khác đứng ở gần đó, rõ ràng đang bị hoảng sợ, mà cô gái đó lại chính là cô gái đứng ở ven đường mà Thượng Quan Kỳ vừa đụng phải trước đó không lâu.

“Cô có khỏe không?”

Thượng Quan Kỳ đi tới, đứng ở trước mặt cô gái, dịu dàng hỏi thăm tình huống của cô.

Diêm Tử yên lặng đứng bên cạnh ông chủ, bảo vệ ông chủ là trách nhiệm của anh, những thứ khác anh không hề quan tâm.

“Bốp bốp”, có người vỗ tay, theo sau âm thanh tiếng vỗ tay thì có một người đàn ông đi tới, ngay khi người đàn ông tiến lại càng lúc càng gần thì Thượng Quan Kỳ lập tức nhận ra thân phận của người đàn ông kia. Người đàn ông này chính là bạn tốt Hoàng Phủ Tà, cũng là ánh để nổi tiếng nhất giới, biệt danh Hỏa Viêm Diệu.

Anh ta có một khuôn mặt đẹp thượng hạng, còn có một thân hình cao lớn hoàn mỹ.

Cặp mắt man mác vẻ ưu thương cùng khí chất thần bí kia làm cho người ta nhìn cũng rất muốn đến gần anh, rất muốn biết chuyện xưa của anh.

“Đường Mật Nhi, chuyện này không tới lượt em trông nom, có lẽ em nên suy nghĩ anh sẽ đánh cái mông không ngoan của em thế nào.”

Hỏa Viêm Diệu cũng không quan tâm xung quanh có những ai, ánh mắt của anh chỉ khóa chặt trên người cô gái áo đen, tên của cô gái áo đen cũng không phải là Đường Mật Nhi, chỉ có anh tự gọi như vậy.

“Hù dọa, làm sao anh tìm được nơi này, đều tại em, em không nên xen vào việc của người khác, anh nhắc nhở đúng, nhưng muốn đánh cái mông của em, trừ phi anh bắt được em”

Đường Mật Nhi dí dõm làm mặt quỷ với anh, xoay người lập tức chạy đi, động tác tương đối mau lẹ.

“Em cứ chờ đến lúc anh bắt được em xem, cái mông của em chẳng những bị đánh mà còn phải.....”

Còn phải cái gì?

Hai người bọn họ đối thoại không đầu không cuối rồi tự dưng biến mất, chắc là Hỏa Viêm Diệu đuổi theo Đường Mật Nhi, liệu giữa bọn họ sẽ có dạng chuyện xưa gì đây?

“Tôi không sao, là anh? Mới vừa rồi được vị tiểu thư kia giúp đỡ một chút?”

Cô gái dần dần tỉnh táo lại, cô ngẩng đầu nhìn mặt của Thượng Quan Kỳ, đáng vẻ lăm lét nhìn trái nhìn phải muốn tìm cô gái đã giúp đỡ kia, nếu như không phải có cô gái áo đen đó xuất hiện, hôm nay nhất định cô sẽ bị bọn vô lại này làm nhục.....

“Đã dậy rồi, mặt trời cũng chiếu đến tận mông rồi.”

Sáng sớm, mặt trời buổi sớm chiếu sáng mặt đất bao la, cũng kèm theo một luồng nhiệt chiếu vào cửa sổ, ánh mặt trời khúc xạ ánh sáng chiếu vào giữa mặt khiến Thiên Hạ lập tức tỉnh dậy, sau khi tỉnh lại cô dụi dụi mắt, xuống giường một chút, ra khỏi phòng, phát hiện ở trên giường gian phòng bên cạnh có một người đang nằm đơ lưng về phía cô.

Cô đi tới, trong lòng cũng có ít nhiều phòng bị, vì cô cũng không biết đối phương là người tốt hay là người xấu?

Cô theo bản năng cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, cũng may, quần áo của mình vẫn đang mặc tốt trên người đấy.

Trên người cũng không có quá nhiều cảm giác khó chịu, chỉ có tối ngày hôm qua bị thương ở tay thôi.

Khi cô bước đến gần giường, vì phải cúi người mới nhìn được bộ dáng của người đó, là anh, sau đó khóe miệng cô lộ ra nụ cười xấu xa, cô xoay người chạy vào phòng bếp tìm một chậu nước rửa mặt, tìm thêm một cái thìa lớn (Mèo: cái muỗng đó), rồi trở lại bên giường, ngay lập tức cô cầm cái thìa lớn gõ mạnh vào đáy chậu rửa mặt, nhắm ngay lỗ tai của anh mà gõ, trong miệng vẫn không quên thúc giục ầm ĩ.

“Thiên Hạ?”

Anh tỉnh, do bị cô đánh thức, cô cho là anh sẽ tức giận rống cô một trận hoặc là những thứ khác, nhưng anh lại chỉ dịu dàng gọi tên cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thân mật

"Là tôi, thế nào?"

Cô lộp bộp mở miệng, đột nhiên cảm thấy giống như mình đã làm sai chuyện, tại sao có thể hư như vậy, còn ghé sát vào lỗ tai anh ta mà gõ gõ chậu nước rửa mặt, hù dọa anh ta, không biết lỗ tai của anh ta có bị điếc hay không?

"Cô nói cái gì?"

Tần Trác Luân bước xuống giường đứng ở trước mặt cô, thái độ có phần phớt tỉnh.

"Anh không có nghe thấy lời của tôi nói, thật không nghe thấy sao?"

Cô thật sự lo lắng, việc làm của mình có thể đã khiến lỗ tai của anh bị điếc rồi không, người đàn ông ưu tú như anh vậy nếu là lỗ tai bị điếc cũng không còn hoàn mỹ nữa.

"Không biết cô nói cái gì, cô nên ngủ thêm một chút đi."

Sau đó anh bước ra khỏi phòng, không biết đi ra ngoài định làm gì, Thiển Hạ nhanh chóng đi theo phía sau anh, nhìn thấy anh đi đánh răng rửa mặt còn có chuẩn bị bữa ăn sáng.

Cô nhớ rất rõ ràng là anh không biết làm bữa sáng, như vậy hiện tại anh chuẩn bị bữa sáng là muốn làm cái gì?

Đáp án rất nhanh được sáng tỏ, thực ra anh làm rất đơn giản, chính là hâm nóng hai ly sữa tươi, lấy thêm bánh mì trong tủ lạnh bỏ vào lò vi sóng đun nóng, là được bữa ăn sáng.

"Buổi sáng ăn cái này sao, để tôi đến xem tủ lạnh còn có cái gì khác không."

Cô đi nhanh tới, mở tủ lạnh ra xem, thấy bên trong có một ít trái cây cùng mấy quả trứng gà, còn có ít hành tỏi và gừng nữa.

Xong cô đi lấy gạo, vo gạo thật kỹ, sau đó bắt tay vào bắt đầu nấu bữa ăn sáng, bữa ăn sáng ở đây chính là cháo trắng với hành hoa thơm lừng, trứng gà xào cà chua và salad trái cây.

Khoảng năm mươi phút trôi qua, anh nhìn thấy trên bàn đã dọn xong bữa ăn sáng, trong lòng rất bội phục sự khéo tay của cô.

"Mùi vị có chút thiếu sót, nhìn bề ngoài cũng không được đẹp lắm, tôi miễn cưỡng ăn vậy."

Anh nếm thử, hoàn toàn coi thường sự mong đợi trên mặt cô mà thần nhiên bình luận mùi vị bữa ăn sáng cô làm.

"Tôi biết rõ tài nấu nướng của tôi không được tốt, tôi chỉ mới học được chút ít tài nghệ nên chỉ có thể nấu được như vậy, hôm nào bảo Diễm Diễm làm thử, tài nấu nướng của cô ấy rất tuyệt."

Nghe được đánh giá của anh cũng không làm cô khó chịu, ngược lại còn rất vui vẻ hưởng thụ bữa ăn sáng.

Ăn sáng xong, cô đi tới thư phòng của anh, ngồi trên ghế ở sau bàn đọc sách mở máy vi tính xem mạng.

"Đang chơi cái gì?"

Tần Trác Luân đi vào, thấy cô đang chăm chú gõ gõ thì lên tiếng hỏi.

"Cùng bạn tốt nói chuyện phiếm, họ giới thiệu trai đẹp cho tôi."

Thiển Hạ đang cúi đầu so với anh, cô cũng có chút áy náy, có lẽ anh không nghe thấy lời của cô nói.

Quả nhiên, một lúc sau cô ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt anh giống như không hiểu cô vừa nói gì.

"Tôi dẫn anh đi bác sĩ khám, có khả năng lỗ tai của anh đã bị tôi làm cho điếc rồi?"

Cô tiến lại gần lỗ tai của anh nói nhưng không dám lớn tiếng quá, vừa nói vừa lấy giấy bút viết lên tờ giấy.

"Vậy cô sẽ bồi thường cho lỗ tai của tôi thế nào?"

Hai tay của anh ôm chiếc eo thon nhỏ của cô, ôm cô vào sát trong ngực mình, nghiêm túc nói.

"Bồi thường anh thế nào, lấy thân báo đáp thì sao? Vì anh cho tôi nằm mộng đi truyền, nhưng bảo bảo sẽ giống như tôi, mang họ Tô."

Dù thế nào đi nữa thì lỗ tai của anh cũng đã bị điếc, đoán chừng không nghe được lời của cô..., cô chỉ viết lên tờ giấy trước mặt câu nói kia, còn câu

nói phía sau cũng không viết lên, vậy mà trên mặt Tần Trác Luân lại thoáng qua một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh đã thay bằng vẻ mờ mịt.

“Tôi sẽ thích người phụ nữ khác, khi đó cô không thể sống ở bên cạnh tôi nữa, cô cũng nguyện ý lấy thân báo đáp để bồi thường cho lỗi tai của tôi sao?”

Chân mày anh chột nhủu chặt lại.

“Vậy là tốt nhất, anh cứ yên tâm theo đuổi những người phụ nữ khác, chỉ là lúc đó anh phải nói trước cho tôi biết, tôi sẽ thu xếp tốt việc rời khỏi anh.”

Cô mơ hồ muốn vỗ tay hoan hô ý tưởng rất sáng suốt của anh. Sau đó cô lập tức viết lên trên tờ giấy kia.

“Cô không thể chờ đợi đã muốn rời khỏi tôi sao?” Anh cũng không nhìn nội dung trên tờ giấy mà lập tức nói.

“Không phải sao, là anh có người phụ nữ khác, tôi đương nhiên phải đi, chẳng lẽ lưu lại làm kỷ đã cản mũi, tôi mới không có hứng thú làm kỷ đã cản mũi đây.”

Cô cũng không phát hiện sự khác thường của anh, viết thẳng lên trên giấy, bởi vì anh đang ôm hông của cô, khiến cô muốn viết chữ cũng có chút khó khăn.

“Vậy cô tính toán lấy thân báo đáp thế nào?”

Ánh mắt của anh hiện rõ vẻ âm u khó đoán, nhưng giọng nói lại bình thản như nước.

“Ha ha, vậy tôi sẽ không khách khí ăn đậu hũ của anh.”

Nếu anh đã muốn cô lấy thân báo đáp, cô để xuống giấy bút, tay trái nâng mặt của anh, tay phải ấn cái ót của anh xuống để cho anh cúi đầu, cô lập tức nhón chân lên hôn đôi môi của anh, dù sao thì người đàn ông này vẫn tương đối vừa mắt với cô....

“Thiên Hạ, đi chạy bộ với tôi.”

Trời còn chưa sáng hẳn, cũng chưa tới năm giờ đâu, Tô Thiên Hạ đang ngủ mơ mơ màng màng, lập tức bị Tần Trác Luân nửa ôm nửa đánh thức, anh ôm cô đi vào phòng tắm, chuẩn bị giúp cô kem đánh răng và khăn lông để đánh răng rửa mặt xong, còn giúp cô thay một bộ quần áo thể thao để chạy bộ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Muốn làm thư ký thân cận

"Không mang theo tôi có được không, tôi chỉ muốn ngủ, tôi muốn đi ngủ."

Thật là khổ sở mà, tối hôm qua ở trên giường anh quần lấy cô làm đến tận nửa đêm, khoảng chừng hai giờ sáng mới cho cô được nghỉ ngơi, hiện tại chưa tới năm giờ lại lôi kéo cô đứng lên đi chạy bộ, cô đang rất muốn ngủ thêm chút nữa, cái tên Tần Trác Luân này có phải dư thừa tinh lực quá hay không đây, sớm như vậy chạy bộ làm cái gì.

"Không cho phép, cô còn nhớ rõ tối hôm qua cô đã đồng ý với tôi điều gì không?"

Tần Trác Luân nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng vào mặt cô nói.

"Không nhớ rõ, tối hôm qua nói rất nhiều thứ, tôi làm sao biết anh đang muốn nói tới cái gì?"

Thiên Hạ cầm tay anh từ dưới cằm mình dời đi, mà anh cứ như vậy nhìn cô chăm chăm, làm cô có điểm bối

roi, sau đó cô bắt đầu nghiêm túc hồi tưởng lại ngày hôm qua đã nói với anh những gì?

“Tối hôm qua ngay tại đây cô nói muốn làm thư ký thân cận của tôi, theo tôi ăn cơm, theo tôi đi làm, ngủ với tôi, theo tôi đi công tác, theo tôi tắm, theo tôi mặc quần áo, dĩ nhiên còn có theo tôi chạy bộ, chỉ cần là điều tôi muốn thì cô đều theo tôi cùng làm.”

Trời ạ, anh ta nói thật nhiều cái ‘theo tôi’, hu hu, tối hôm qua cô thật sự đồng ý cái đề nghị này sao?

Cô giống như mơ mơ hồ hồ nhớ mình chỉ đồng ý lấy thân báo đáp thôi mà, còn nói lúc nào anh có bạn gái mới thì tự nói trước với cô, cô sẽ rất hào phóng rút lui khỏi. Ở đâu ra nhiều cái ‘theo tôi’ như vậy?

“Tôi, cái đó, tối hôm qua tôi thật có nói những điều này sao?”

Cô không dám nhìn vào ánh mắt của anh, vẻ mặt của anh lại không giống như đang lừa cô, thật chẳng lẽ là tối hôm qua mình sai lầm nói vậy.

“Dĩ nhiên, có cần tôi giúp cô khôi phục trí nhớ lại không, tôi rất vui lòng giúp sức, vận động trên giường cũng là môn vận động hạng nhất nha, có thể khiến cho da thịt của cô càng thêm săn chắc mịn màng, khí huyết dồi dào, cũng có thể làm cho vóc người của cô càng thêm nóng bỏng gợi cảm.”

Ngón tay xấu xa của anh từ từ chạm vào cổ áo cô rồi chậm rãi thăm dò vào bên trong, người đàn ông này rõ ràng muốn ăn đậu hũ của cô mà.

Lúc này cô cũng không có tâm tư cùng anh “này nọ í ẹ” gì kia đâu.

“Thời tiết nóng quá, tôi không muốn chạy bộ, có thể nói không đi được không?”

Cô thật muốn ở trên giường ngủ để cho cô chạy bộ, hu hu, đó là chuyện bí mật cỡ nào nha.

“Có thể, nếu không chạy bộ thì lập tức cởi quần áo, ngoan ngoãn nằm lên giường, chúng ta có thể làm một chút vận động trên giường, tôi tin tưởng cô sẽ cảm thấy rất thích.”

Anh hào phóng buông tay ra không bóp cầm cô nữa, chỉ là lời nói của anh cũng thật ghê tởm, biết rõ cô không muốn mà còn cố ép, khi nào thì người đàn ông này đã hư hỏng hơn lúc mới quen nhiều như vậy.

“Đi chạy bộ, muốn chiếm tiện nghi của tôi thì không được, trừ phi chính tôi muốn áp đảo anh, ăn anh mới là chính xác.”

Thiên Hạ đi ra cửa phòng bên cô ý vận vẹo cái mông để cho anh mất hứng, chạy chậm thật chậm tới cửa chính, chấp nhận đi chạy bộ với anh.

Mà chuyện bí mật hơn còn ở phía sau.

Chạy bộ xong trở lại tắm rửa, dùng xong bữa sáng, xong xuôi khoảng bảy giờ.

Tô Thiên Hạ cho là đã có thể lên giường ngủ một giấc thật sảng khoái, không ngờ Tần Trác Luân lại tới phá hư, anh cầm cặp công văn nhét vào tay cô, còn cầm một bộ váy áo công sở rất nữ tính đưa cho cô.

Cô cầm lấy quần áo kia mở ra xem, phát hiện đây là quần áo dành cho người đẹp thuộc thành phần tri thức mặc.

Anh ta muốn cô mặc cái này làm chi?

“Đây là ý gì? Tôi đã cùng anh chạy bộ xong rồi, anh nên đi làm, để yên cho tôi ngủ mới phải.”

Cô đẩy bộ quần áo kia cùng cặp công văn của anh ra ngoài, nằm ở trên giường đưa lưng về phía anh, chuẩn bị khi anh hỏi gì cũng nói không biết, nếu còn hỏi nữa thì cứ trực tiếp lờ anh đi.

“Theo tôi đi làm, không đi sao?”

Tần Trác Luân đứng ở bên giường, mắt nhìn xuống tư thế nằm nghiêng của cô nói.

“Không đi, anh phải đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ gì đó thì nhanh lên một chút, một mình tôi ở nhà mới được tự do.”

Tô Thiên Hạ dứt khoát khoác tay, xua đuổi anh giống như là đang xua đuổi một con ruồi đáng ghét vậy.

“Không ngờ Tô Thiên Hạ lại là một người nói chuyện lật lọng như vậy, dám nói mà không dám làm, vậy thì tôi cũng không miễn cưỡng cô nữa.”

Anh vừa nói xong, lập tức cầm cặp tài liệu lên đi ra cửa phòng.

“Người nào đó, ai nói tôi là người chuyên phản bội lời nói của mình, con mắt nào nhìn thấy tôi như vậy, Tần Trác Luân không phải muốn tôi đi làm với anh sao, tôi mới không sợ đâu, anh cứ chờ xem, anh sẽ phải hối hận vì đã để cho tôi cùng anh đi làm.”

Tô Thiên Hạ biết mình không thể nào ngủ tiếp được, vậy thì cứ đi đi, cô bảo đảm sẽ khiến cho anh hối hận đã để cô đi làm.

Sau khi hai người đến công ty, chuyện đầu tiên Tần Trác Luân muốn làm chính là thông báo cho mọi người biết Tô Thiên Hạ chính là thư ký riêng của anh.

Quyết định này lại dọa sợ Vũ Tĩnh, khiến cho cô làm cái gì cũng không thuận lợi, điển hình chính là bùng cả phê của Tần Trác Luân và nước trái cây mà Tô Thiên Hạ vừa yêu cầu vừa để lên bàn thì đổ tràn ra ngoài.

Hoặc là vì tinh thần hoảng hốt, tâm trạng giống như đang có chuyện rất nghiêm trọng.

“Cô thư kí có chút lạ lùng, cô ấy chính là không yêu thích tôi? Anh không lo lắng việc để cho tôi cùng anh đi làm sao?”

Tô Thiên Hạ bước tới phía sau anh, trong lòng có ngàn vạn lời cầu nguyện rằng anh sẽ thu hồi quyết định kia.

Chương 27: Công việc của thư ký thân cận

"Không cần phải để ý đến cô ta, cô chỉ cần làm xong chuyện của chính cô là được."

Xong anh chỉ chỉ trong phòng làm việc của mình vừa mới tăng thêm một bộ bàn ghế làm việc để cho cô ngồi ở chỗ đó, cô đi tới ngồi xuống, cô thầm hỏi tại sao trong phòng làm việc của anh ta lại đặt bộ bàn ghế của cô đây?

Vì cô vừa nhìn thấy mấy vị thư ký kia đều là ở bên ngoài làm việc.

"Ôi Thiên Hạ, công việc hiện tại là xem xong chỗ này."

Nói xong anh ôm một xấp các loại báo, tạp chí đến trên bàn của cô, để cho cô nhìn một chút, cô cảm thấy buồn bực, khi nào thì công việc của thư ký là xem báo cùng tạp chí vậy?

"Này, tổng giám đốc, anh có phải nghĩ sai rồi hay không, anh nói cho tôi xem những thứ này, mà những thứ này đều là tạp chí cùng tờ báo, chúng lại không hề liên quan đến công việc của công ty anh?"

Mặc dù cô muốn làm thư ký thân cận của anh ta, nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ lười biếng, cho dù là cô mới đến, có rất nhiều chuyện cũng sẽ không hiểu, nhưng cô sẽ nghiêm túc học tập, cố gắng thích ứng với hoàn cảnh và phần công việc mới này.

"Hiện tại đây chính là công việc của cô, nhanh lên nhìn một chút, trước khi tan việc tôi sẽ kiểm tra cô, nếu trước khi tan việc cũng chưa xem xong thì sẽ không cho phép ăn cơm, không được phép ngủ, không cho phép tắm, cũng không cho phép lười biếng."

Trời ạ?

Anh ta chính là Tần Trác Luân sao?

Sao tên và tính tình lại không đồng nhất như vậy, nhưng giữa hai người có quan hệ thân thích gì không, haizz, tính tình cũng cách xa vạn dặm, có phải là cô đã tìm lộn người làm cha của báo bối rồi không đây?

Thấy vẻ mờ mịt trên mặt Tô Thiên Hạ nhưng cô lại không nói ra, trong lòng Tần Trác Luân đang cười thầm, nhưng anh cũng không biểu hiện ra, anh nghiêm túc nói xong thì lập tức bắt đầu công việc của hôm nay, bởi vì thời gian lúc trước đều ở bên cạnh Tô Thiên Hạ, vì vậy trên bàn làm việc của anh đã chất đống rất nhiều giấy tờ phải xử lý.

Haiz, nhìn dáng dấp của anh ta kia, cô không thể làm gì khác hơn là chấp nhận ngồi xem những tài liệu này thôi.

Anh ta đã nói liên tiếp nhiều việc không cho phép như vậy, cô không muốn xem cũng có thể được sao.

Vì vậy, Tô Thiên Hạ bắt đầu nghiêm túc xem mấy tờ báo và tạp chí mà anh vừa đưa cho, vừa bắt đầu xem cũng không có hứng thú gì, sau khi xem một lúc thì thấy cũng khá thú vị.

Thời gian trôi qua thật là nhanh, trong chớp mắt đã đến buổi tối.

Hai người bọn họ cũng không ăn cơm trưa, cô nhìn thấy công việc của anh bận rộn như vậy nên cũng ngại nói mình đói bụng, cộng thêm việc anh bảo cô xem đồng tạp chí và tờ báo kia thì cô cũng chưa xem xong, cứ như vậy cầm cự đến hơn chín giờ tối, vừa lúc cô khép lại trang cuối của đồng tạp chí trên bàn, cô lập tức đứng lên xoay trái xoay phải để dẫn gân cốt, sờ sờ cái bụng đói dẹp lép của mình rồi đi tới trước mặt anh, vừa đi chưa được mấy bước đã cảm thấy đầu óc choáng váng muốn bất tỉnh, xem ra là đã bị đói thành như vậy rồi.

Cô tiến lên, giờ nắm tay gỗ mấy cái lên mép bàn làm việc của anh.

"Này, Tần Trác Luân, đã muộn rồi, nên tan việc, chúng ta nên nhanh đi ăn cái gì đó, ăn xong rồi về nhà, anh cũng không cần liều mạng làm việc như thế..., liều mạng như vậy cẩn thận chết sớm đó."

Cô thấy anh vẫn không để ý tới mình, vì vậy cô ngang nhiên cầm tài liệu mà anh đang xem dở rút ra khép lại, ý muốn không cho anh xem tiếp.

"Cô đã nói xem xong rồi, được, vậy hiện tại tới tôi kiểm tra, từ trên xuống dưới, ở cuốn thứ hai trang chín mươi hai, chữ bên trái từ thứ sáu là chữ gì?"

Anh dựa lưng vào thành ghế, nhắm mắt lại vuốt vuốt mi tâm của mình, lúc mở mắt ra lần nữa đã là một tròng mắt đen thâm thúy mê người nhìn cô nói.

"Anh...cái người này, không, là quá đáng, quá mức phi lý đi, tại sao tôi có thể biết cận kề như vậy, nhiều lắm tôi cũng chỉ nói được đại khái thôi, tôi sẽ không cùng anh nói bậy, chúng ta nhanh một chút đi ăn cơm, còn nếu như mà anh cảm thấy áy náy, anh có thể bồi thường tiền cơm cho tôi, một bữa cơm bồi thường tôi một trăm khối."

Cô len lén le lười một cái, sau đó vươn tay mở lòng bàn tay mình ra, muốn anh bồi thường tiền, là tiền cơm chứ sao.

"Ồ đây là ba trăm khối, đi thôi, đi ăn cơm, cơm nước xong chính tôi sẽ từ từ kiểm tra cô."

Anh ngược lại cũng không gây khó khăn cho cô, thân hình cao lớn bước tới trước mặt cô, ôm hông của cô ra khỏi phòng làm việc, đi thang máy xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm, sau đó lái xe đi phòng bao ăn cơm.

Ăn cơm tối xong thì hai người trở về chỗ ở của anh, cô ôm quần áo ngủ của mình đi tới phòng tắm, tắm xong còn phải trở lại chuẩn bị tìm cách ứng phó việc khảo đề của anh ta nữa. ** khảo đề : tra khảo đề thi**

"Anh đi vào đây làm gì? Không thấy tôi đang tắm sao?"

Cô vừa mới cởi hết quần áo trên người, anh ta đã bước vào, người đàn ông này nhất định là cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thân thiết ở phòng tắm

"Anh chạy vào đây làm cái gì?"

Cô vội vàng dùng khăn tắm đắp lên người.

"Muốn uống nước đá chanh không?"

Anh giờ giờ lên trong tay ly nước đá chanh hỏi cô, nhưng ánh mắt lại vẫn đang nhìn ngực cô.

"Không cần, anh có thể đi ra ngoài, tôi muốn tắm, nếu như anh muốn tắm có thể đi qua phòng bên cạnh."

Cô lập tức cự tuyệt, cô còn có chút giận anh, vì không biết anh sẽ kiểm tra cô như thế nào.

"Không uống đồ uống lạnh, nhưng cô không thể không cần, bởi vì tôi nhớ là cô thích uống."

Anh đóng cửa phòng tắm, đi về phía cô.

"Anh...anh không phải nói muốn kiểm tra tôi sao, hiện tại anh lại quấy rầy tôi tắm, vậy tôi cũng không để cho anh kiểm tra tôi."

Cô đang lo không tìm được cách cự tuyệt lời khảo đề của anh ta, hiện tại anh ta lại quần lấy cô, cô lập tức nhân cơ hội từ chối bài khảo đề, tránh được phiền nhiễu.

"Có thể, cô đem khăn tắm cởi ra, vóc người của cô cũng không phải là tôi chưa từng thấy qua, che kín như vậy là có ý gì."

Bàn tay anh dòi đến trước ngực cô, cảm được một góc khăn tắm cởi ra, cô không ngờ anh sẽ làm như vậy, lập tức không đứng vững, khăn tắm cũng từ nơi ngón tay rơi xuống, thân thể cũng bị nhìn trống trơn rồi.

Cô lập tức bắt lại cánh tay anh để che đây thân thể của mình, anh thừa dịp cầm ly đồ uống lạnh từ trước ngực cô đổ xuống, đá lạnh cộng thêm nước uống lạnh chảy xuống dính khắp da thịt của cô.

Cô kinh ngạc không dứt, anh thế nào làm như vậy đây?

"Làm sao anh lại đổ đồ uống lạnh lên trên người tôi, vậy còn thế nào ...A...!?"

Người này có phải là cố ý hay không.

"Có thể uống..., chỉ là không phải cô uống, là tôi uống."

Anh tà mị cười một tiếng, a, ông trời ơi, anh cười để cho nhịp tim của cô nhất thời gia tốc, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng nổi lên hai tầng mây hồng hết sức đẹp mắt.

Cô nhìn thấy tay trái của anh ôm hông của cô, sau đó anh cúi đầu xuống hôn môi của cô, vừa hôn vừa mút, tay phải để ở trước ngực mặc sức trêu chọc thân thể cô.

Hôn môi của cô một lúc lâu, nụ hôn lửa nóng đi xuống hôn lên bộ ngực đầy đặn của cô, trong miệng anh còn ngậm một cục đá lạnh, ông trời ơi, đây thật là quá kích thích, cô cảm giác khí huyết toàn thân mình đều muốn sôi trào.

Tay của cô ôm chặt cổ của anh, sợ mình sẽ té xuống.

Một mặt chịu đựng việc anh làm để cho cô được trải nghiệm khoái cảm mới lạ.

"Muốn ăn không?"

Bộ dạng anh ngậm đá lạnh rất mê người, rõ ràng là đang dụ dỗ cô.

Gương mặt của cô chợt nóng bừng lên, cô không dám lên tiếng, đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, bị anh hỏi như vậy khiến cô thật muốn ném thử một chút cảm giác ngậm đá lạnh. Dù biết rất rõ rằng đá lạnh cũng không có gì ngon.

"Tôi hiểu rất rõ là cô muốn ăn."

Anh lại hôn cô nữa, lần này là anh đẩy cục đá lạnh từ trong miệng mình đến miệng cô, aaaa, người đàn ông này thật là xấu xa.

Hoa chiêu cũng rất nhiều, cô bị động cấn cục đá lạnh, nước đá lạnh leo khiến cho cô cảm thấy cả người lửa nóng cũng trở nên mát mẻ một chút.

*

"Hiện tại tôi nên kiểm tra cô."

Hơn một giờ sau, cô ngủ ở trên đùi của anh, nhắm mắt lại hưởng thụ phần yên tĩnh này.

Nhưng chỉ một câu nói của anh đã khiến phần yên tĩnh này của cô làm rối loạn.

"Anh...anh không, không phải đã nói sẽ không kiểm tra tôi sao, tại sao anh lại nói lời mà không giữ lời?"

Cô lập tức ngồi dậy, đôi mắt đẹp giống như là hai đốm lửa nhỏ nhìn anh.

Cô bất mãn với cách nói chuyện không giữ lời của anh.

"Tôi chỉ đồng ý lúc cô ở đây cô cùng ta tắm thì tôi sẽ không kiểm tra cô, còn bây giờ tôi thấy cô đã nghỉ ngơi đủ rồi, đã đến lúc kiểm tra cô, thế nào, có vấn đề sao?"

Đáng ghét, giọng điệu anh ta nói chuyện rất tao nhã lịch sự, rõ ràng là đang chơi xỏ lá mà còn có thể biểu hiện lịch sự như vậy, anh ta chính là một tên đàn ông lịch sự giả tạo.

"Không đề ý đến anh, cùng lắm thì tôi không làm thư ký của anh nữa."

Tên đàn ông xấu xa, muốn khi dễ cô rất dễ sao, cô cũng không phải là không thể không có anh ta, cô tức giận hô đứng dậy, đi tới phòng ngủ thu thập hành lý của mình, dù sao đồ đạc của cô cũng không nhiều lắm, chỉ cần mấy phút đã giải quyết xong, sau đó cô đi ra phòng khách chuẩn bị đi.

"Dễ dàng như vậy đã tức giận, ai, tính khí của cô thật khó chiều, bộ dáng như vậy thì ngày mai làm thế nào tôi dẫn cô đi dự tiệc được, xem ra phải tìm phụ nữ xinh đẹp và hiểu chuyện hơn cô theo tôi đi mới được, hiện tại cô có thể đi được rồi."

Ý tứ của anh chính là muốn nói cô tính khí khó khăn, nhưng mà câu nói kế tiếp của anh lại càng tức người, anh ta thật là quá đáng.

"Tôi không đi, chuyện cười, tôi chưa xong làm sao đi, tôi lại không có lỗi, về phần xinh đẹp, tôi tin tưởng tôi đã quá đẹp rồi."

Hừ, anh ta nghĩ muốn tìm phụ nữ khác cùng đi dự tiệc sao, nhưng cô không cho.

Cô cầm lấy túi hành lý bỏ lại, đi tới trước mặt anh, trực tiếp ngồi vào trên đùi anh, quần lấy anh, cô mới không cho anh cơ hội đi tìm nữ nhân khác đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Người tình cũ xuất hiện

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, giống như trong chớp mắt đã vượt qua mười một ngày rồi.

Mười một ngày sau, vào thời gian trà chiều.

Trong một quán trà nhỏ, Thiên Hạ ngồi một mình ở vị trí gần cửa sổ, vừa nhâm nhi trà vừa ăn kem, thật sự rất vừa lòng với khoảng thời gian trà chiều này.

Nhưng, vừa lúc đó, cô lại chứng kiến cảnh Tần Trác Luân đang cùng một phụ nữ rất xinh đẹp từ trên xe bước xuống đi vào cửa công ty, lập tức thời gian như ngưng lại.

Tim của cô mơ hồ cảm thấy nhảy chậm một chút, tâm tính thiện lương giống như đều bị kem lạnh trung hoà thành một dạng rồi.

Mặt của cô cũng mất đi nhiệt độ bình thường, đây chính là cảm giác ghen sao?

Cô không biết mình làm sao rời khỏi quán trà, cô đi vào công ty, đi thang máy lên lầu, đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cô bày cho mình một khuôn mặt tươi cười, giống như lúc bình thường một dạng đi vào.

Nhưng thời điểm khi tay cô vừa chạm lên tay cầm của cánh cửa, cô lại không có dũng khí mở ra, do dự mấy giây, lúc cô nghĩ xoay người muốn rời đi thì có người ở phía sau đẩy cô một cái, giúp cô mở cửa phòng làm việc ra.

Cô ngạc nhiên quay đầu lại, thấy người vừa giúp cô đẩy cửa ra chính là Vũ Tinh.

Cô có chút không hiểu được vì sao Vũ Tinh lại làm như vậy, Vũ Tinh nhanh chóng lui qua một bên tránh cái cửa, còn chỉ chỉ vào trong phòng làm việc.

Thiên Hạ quay đầu nhìn vào phía trong phòng làm việc, cô lập tức nhìn thấy Tần Trác Luân đang nằm trên ghế sa lon, mà đang nằm trên người của anh lại chính là người phụ nữ xinh đẹp từ trên xe bước xuống mà cô thấy ở bên ngoài quán trà.

Mà lúc này quần áo trên người của người phụ nữ xinh đẹp lại rất xốc xếch, quần áo mỏng manh rách tả tơi, thậm chí đều thấy được từng đường cong trên thân thể cô ta.

Nút áo somi của Tần Trác Luân đã bị giải khai mấy nút, hai người bọn họ đang hôn nhau nóng bỏng, mà Tần Trác Luân cũng không có cự tuyệt người phụ nữ xinh đẹp này, thậm chí ý muốn đẩy ra cũng không có.

Ha ha, đây chính tình ý sâu đậm mà mười một ngày qua Tần Trác Luân dành cho mình sao?

Thậm chí, thậm chí cô đã quyết định không trộm ghen của anh để sinh báo oán nữa, mà ý muốn chính thức cùng anh lui tới.

Nhưng, thế nhưng anh lại cùng người phụ nữ khác ở trong văn phòng lửa nóng ôm hôn khiến cô không nhìn nổi.

Cô dùng sức đẩy cửa ra, đi vào, xem bọn họ như đang không tồn tại, cô đi tới trước bàn làm việc thu thập vật dụng cá nhân của mình, rồi cô trở lại bên ghế salon nhìn bọn họ một chút, cô nghĩ là, đúng, cô nghĩ là anh sẽ nhìn thấy cô, hoặc là cho cô một phản ứng nào đó cũng tốt, nhưng anh lại không hề làm gì cả.

Thiên Hạ đi tới cửa vẫn còn ngừng lại một chút, cô nghĩ muốn cho anh thêm một cơ hội giữ mình lại, nhưng sự thực vẫn làm cô thất vọng.

Lần này cô thực tâm muốn rời khỏi công ty của anh.

*

"Hic"

Một mình Thiên Hạ trở lại quán bar, ban ngày quán bar của cô không mở cửa buôn bán, một người cô ở trong phòng làm việc của quán bar uống rượu, niềm vui tràn trề khiến cô rất muốn khóc, dù sao cô cũng đã cho tất cả nhân viên quán bar đều đi ra ngoài, đến buổi tối mới là thời điểm bọn họ buôn bán.

"Đừng khóc."

Người đang an ủi cô là Tô Lạp, trong khoảng thời gian này Tô Lạp cũng có không ít phiền não của riêng cô ấy.

Cô ấy cũng là muốn tới quán bar uống rượu giải sầu, khi cô đi qua cửa phòng làm việc của bà chủ thì thấy được cửa phòng làm việc đang mở ra, còn nghe được tiếng khóc, cô lập tức đi vào, nhìn thấy cảnh Thiên Hạ đang uống rượu còn khóc rất đau lòng.

"Ô ô, cái tên kia là một Đại Phôi Đản, anh ta cùng người tình ở văn phòng làm chuyện kia, tôi đã từng nói nếu như anh ta muốn phụ nữ khác thì cứ nói với tôi một tiếng, tôi tuyệt đối sẽ không lưu luyến mà rời đi, nhưng anh ta đều không nói với tôi một tiếng, lúc tôi rời đi hai người bọn họ còn tình cảm ôm hôn ở một chỗ, đây là anh ta làm cho tôi xem, có phải hay không, quả thật anh ta quá tàn nhẫn."

Tô Thiên Hạ nghĩ tới đây, trong lòng của cô lại nhói đau, rốt cuộc cô cũng cảm nhận được nỗi đau mà Tô Lạp đã từng trải qua.

Trước kia thấy Tô Lạp một mình núp ở góc uống rượu, lúc đó cô không hiểu tại sao, vì cô cũng chưa có trải qua thứ tình cảm hành hạ người đó nên không cách nào hiểu rõ ràng được, cũng không biết cách an ủi, đến tận hôm nay cô mới cảm thấy mình có thể đã hiểu, hiện tại cô cũng cảm thấy khổ sở, rất khổ sở.

"Đàn ông không có người nào tốt, chớ vì loại động vật suy nghĩ chỉ dựa vào nửa thân dưới mà đã thương mình, chúng ta uống rượu, uống thật sảng khoái, có muốn tìm Y Đồng, Diêm Diêm, Mật Nhi, cả ba người họ cùng tới đây hay không? Mấy người chúng ta cũng đã rất lâu không có cùng nhau tụ tập rồi."

Vốn chỉ có ba chị em thân thiết gồm Tô Thiên Hạ, Y Đồng, Diêm Diêm, nhưng hiện tại đã nhiều thêm một Đường Mật Nhi.

Tô Lạp vẫn như cũ, rất giống như chị cả tri kỷ của mấy chị em.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

"Không, bọn họ đang vì kế hoạch sinh bảo bảo mà cố gắng, tôi không muốn quấy rầy họ, còn cô, cái tên đàn ông ma quỷ kia có còn đang tìm cô hay không?"

Lần trước Diêm Diêm và Hoàng Phủ Tà đã cứu được Tô Lạp từ căn phòng lớn trốn ra, cũng sắp xếp cho Tô Lạp và con gái gặp nhau sau khi trốn ra, sau đó Tô Lạp cũng không tới quán bar đi làm, hai mẹ con vẫn trốn ở nông thôn, tại sao hôm nay lại trở lại, điều nghi vấn này cứ lần quần ở trong lòng Tô Thiên Hạ, khiến cô có chút không thoải mái.

"Có rất nhiều chuyện không phải muốn tránh là có thể tránh được, tôi đã suy nghĩ thông suốt rồi, cứ thuận theo tự nhiên đi, nên đối mặt vẫn phải đối mặt, nếu anh ta thật sự muốn cướp con gái đi, chỉ cần anh ta thật lòng thương yêu Vũ Nhi, tôi lập tức cho Vũ Nhi đi cùng anh ta."

Tô Lạp đã nghĩ thông suốt nên mới đến uống rượu, xem như cho bản thân phóng túng lần cuối cùng.

"Được, cạn ly, để chúng ta quên hết những tên đàn ông hư hỏng kia đi, cạn ly."

Thiên Hạ và Tô Lạp cùng nhau nâng ly lên, cái ly đụng vào nhau, dòng chất lỏng màu đỏ lúc họ chạm ly có chút tràn ra bên ngoài, sau đó họ cầm ly rượu lại gần bên môi, sảng khoái uống rượu.

*

Quán bar tình nhân

Quán bar tình nhân nằm ở ngoại ô thành phố, mặc dù không phải khu vực phồn hoa, nhưng khách tới Quán bar tình nhân này lại rất nhiều.

Ban đêm, mưa phùn lất phất, không khí chìm trong màn đêm đen tối.

Ở tầng ba của quán, trên đài biểu diễn,

Chỉ thấy, dưới chân đài biểu diễn đã hội tụ đủ loại màu sắc hình dạng người khác nhau, mọi người đàn ông đều biểu hiện ánh mắt thâm trầm chứa đựng dục vọng nguyên thủy nhất, bọn họ chăm chú nhìn lên khu vực chính giữa vũ đài một vũ công đang biểu diễn múa cột, nhất là từng lớp quần áo ngắn cũn cũng theo từng động tác uốn éo rơi xuống.

"Mau còi, mau còi, còi nịt vú, còi quần lót, nhanh lên một chút."

Tiếng thúc giục liên tiếp vang lên, khó trách Quán bar tình nhân này buôn bán tốt như vậy, màn kích thích mạnh mẽ nhất chính là vũ công biểu diễn thoát y, dĩ nhiên, nếu như chỉ là một vũ công bình thường biểu diễn thoát y cũng sẽ không thể nào hấp dẫn người khác được như vậy, nhưng bây giờ người đang biểu diễn thoát y lại chính là một mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp và quyến rũ vô cùng.

Cô, hai mươi ba tuổi, vóc người nóng bỏng, da thịt trắng nõn mịn màng.

Đôi mắt như "câu hồn" kia cứ lơ đãng lưu chuyển sóng điện làm cho người ta điên cuồng mê luyến, dưới đài biểu diễn của vũ công thoát y đám người kia đang sôi trào, bọn họ không ngừng thúc giục cô gái còi bỏ đi những lá chắn cuối cùng trên người.

Chỉ là, ở một góc khác có một cặp đàn ông, chỉ lo tập trung uống rượu, đối với màn biểu diễn nóng bỏng trên khán đài thì làm như không thấy.

Đó là hai người đàn ông, một người đáng đáp tuần mỹ bức người, một người lại mang vẻ âm trầm lãnh lẽo.

"Ha ha, Ngao, cậu nói lão gia nhà cậu muốn cậu phải kết hôn lúc ba mươi tuổi, nếu không sẽ chuyển quyền thừa kế công ty cho người khác, cũng sẽ không cho cậu, ha ha, lão gia nhà cậu thật biết điều, đây rõ ràng là bức hôn không phải sao? Mà sinh nhật ba mươi tuổi của cậu cũng đã sắp tới, còn bao lâu, một tháng hay là hai tháng?"

Giờ phút này, trên mặt người đàn ông có diện mạo băng lãnh lại đang treo nụ cười hài hước, anh thoải mái cười như vậy cũng không làm cho người ta ghét, ngược lại càng hấp dẫn nhiều ánh mắt của người khác đang nhìn về phía bên này hơn.

"Tà, cậu là đang hà hê sao, ngay cả sinh nhật mình cũng đều quên, cái người này làm anh em thế nào vậy?"

Bất thành linh, người đàn ông tuổi trẻ phi phàm tự nhiên thương cho trai đẹp lạnh lùng một quả đấm.

"Không dám, mình làm sao dám giễu cợt cậu, nói thật, làm sao cậu lại tính toán, cậu chính là vì chuyện này nên mới ra ngoài uống rượu giải buồn sao, theo mình nói này, cái quyền thừa kế gì kia cậu không cần cũng được, cũng không phải là cậu muốn làm cái chức tổng giám đốc gì kia, mình đã nói cho cậu công ty của mình không phải sao, mình nghĩ không phải cậu sẽ quan tâm tới cái chức vị ông chủ công ty kia đó chứ."

Hai người tình nghĩa so với anh em ruột còn thân thiết hơn, Tà sao có thể không biết ý định kia.

"Cho dù như thế, mình cũng sẽ không để quyền thừa kế rơi vào trong tay người khác, mau giúp mình nghĩ biện pháp, cách sinh nhật ba mươi tuổi của mình còn một tháng lẻ hai ngày nữa, thời gian cũng không nhiều lắm, cậu phải giúp mình tìm phụ nữ giả tới kết hôn, qua được cửa ải này lại nói tiếp."

Người đàn ông tuổi trẻ có tên đầy đủ là Long Ngao, anh ta lạnh nhạt lờm bạn tốt một cái, lấy vấn đề khó khăn của chính mình ném cho bạn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Gặp gỡ

"Mình nói Long Ngao, tiểu tử cậu xem mình là chỗ giới thiệu hôn nhân sao, vậy còn ra cái gì, cậu cho là mình rất rảnh rỗi sao, dù muốn tìm một phụ nữ để kết hôn cũng không thể tùy tiện, phụ nữ là động vật có lòng tham không đáy, cậu phải nên coi chừng, phải thật cẩn thận tìm đối tượng kết hôn với cậu chứ nếu không sẽ ăn cậu đến xương cũng không thừa."

Hình như, trong tâm người nào đó cũng có chút đau đớn, sau khi nói đến đây, ánh mắt của anh thoáng buồn bã, nhưng rất nhanh nụ cười bất cần đời lại nở rộ trên mặt anh, giống như anh chưa hề có vẻ gì gọi là đau đớn.

"Xin lỗi, đã nhắc lại chuyện cũ thương tâm của cậu, được, tự mình nghĩ biện pháp, mà cậu nói mình mới nhớ, phụ nữ, không đáng giá bỏ ra sự thật lòng, điểm này thì cả mình và cậu đều cùng chung suy nghĩ. Mình thật hâm mộ cậu...người nhà cũng không buộc cậu phải kết hôn. ., cạn chén."

Long Ngao vỗ vỗ vai Hoàng Phủ Tà, trong lòng anh cũng có chút áy náy, gợn ly rượu lên, hai người uống đến trời đất mù mịt, không say không về.

*

Buổi sáng, bầu trời mùa hạ bắt chợt đổ mưa, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng sấm sét.

Tư Đồ Hoà, tên gọi này cũng rất có cá tính đi, cô hai mươi hai tuổi. Là bà chủ một tiệm bán hoa, bởi vì tiệm bán hoa buôn bán cũng không tốt lắm, nên chính cô cũng kiêm luôn chức vụ nhân viên.

Cô có một mái tóc dài đen nhánh đến tận eo, lúc này mái tóc dài được buộc tùy ý giống như cái đuôi ngựa, dung mạo của cô rất đẹp, mặc dù không phải là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng cũng là một giai nhân ngây thơ trong sáng.

Cô ngồi lên chiếc xe chạy bằng điện, ở bên trong giỏ xe phía trước của chiếc xe đang để một bó hoa hồng đỏ tươi, tổng cộng là hai mươi chín đóa, cộng thêm một đóa hoa Phong Tín Tử.

Cô mới vừa nhận được đơn đặt hàng, đối phương muốn cô tự mang hoa giao qua, cô lẩm nhẩm ghi nhớ địa chỉ, sau đó dắt chiếc xe chạy bằng điện ra rồi lên đường.

Xe chạy chừng khoảng nửa giờ, đi tới bên ngoài một quán bar, xem ra là quán bar chuyên cho khách ngủ qua đêm.

Cô bước đến cùng cô gái lễ tân ở đại sảnh lên tiếng chào hỏi, sau đó ôm bó hoa vào thang máy đi lên tầng trên.

Đến tầng lầu hai mươi mốt, thang máy dừng lại, cô bước đi ra ngoài, tìm được gian phòng số 202 mà người khách yêu cầu, cô lập tức giơ tay gõ cửa.

Thật kỳ quái, cô gõ cả nửa ngày cũng không thấy ai lên tiếng, cũng không có người ra mở cửa, sau đó cô thử nắm tay cầm cánh cửa xem có ai có thể ra

mở cửa hay không, kết quả cửa lại dễ dàng mở ra, không thể nào, cô nghĩ người khách này rất bất cẩn đi, ngay cả cửa phòng cũng không khoá.

Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, ghé đầu lên trước nhìn một chút, aaa, trên đất đang có rất nhiều quần áo, đều là của đàn ông, quần dài, áo sơ mi, áo khoác, quần lót, vớ.

Vị khách này là một người đàn ông rồi.

Cô rất bất tiện mà đi vào, lần nữa cô giơ tay gõ lên cửa mấy cái, khi tầm mắt không cẩn thận nhìn về phía giường lớn, trước mắt giống như có đồ vật gì đó cản trở cô, là một vật thể to lớn.

Cô cẩn thận nhìn lên, trời ơi, vật thể to lớn kia là người, còn là một người đàn ông, chẳng những là người đàn ông, mà còn là đang loã thể trần truồng.

Ánh mắt của cô không dám nhìn xuống dưới, vậy không thể làm gì khác hơn là nhìn lên trên rồi, umh, vóc người này đúng là, thật sự quá hoàn mỹ rồi.

Sau đó, cô nhìn thấy gương mặt xinh đẹp kia đang nhìn cô khiến cô không tình nguyện dời ánh mắt khỏi tuyệt sắc mỹ nam.

Cô, cô vội vàng nhắm mắt lại, mới vừa rồi tại sao cô có thể nhìn chằm chằm một người đàn ông đây, còn là một tuyệt sắc loã nam.

A, quá mất mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không tự chủ được nóng lên, người đàn ông đi về phía cô, anh ta, anh ta muốn làm gì đây. Mặt cô hồng hồng, thầm nghĩ rằng chuyện lăng mạn gì đó sắp sửa sẽ trình diễn trên người mình, nhưng anh ta lại thô lỗ đẩy cô ra, cô không ngờ tới anh ta sẽ làm như vậy nên rất bất nhã mà té nhào trên đất, người đàn ông này như thể nào cũng chưa chào hỏi cô một tiếng đã đẩy cô ngã.

Đi ra, một tiếng vang thật lớn, "rầm", người đàn ông này thế nhưng đập một cước đóng cửa phòng lại rồi.

"Anh, tôi là tới giao hoa, anh làm gì mà đẩy tôi như thế, một chút lễ phép cũng không có."

Tư Đồ Hoà từ dưới đất đứng dậy, trên hành lang có mấy nhân viên làm vệ sinh thấy vậy đều len lén cười.

Cô lại gõ cửa phòng, nhìn bó hoa trong ngực kia, bó hoa bị dè ép nhìn thật đáng tiếc.

"Tôi không có đặt hoa, cô có thể rút."

Thời điểm cô ôm trong lòng bó hoa đáng thương kia, cửa phòng lại mở ra, chỉ là mở ra rồi đóng lại thật nhanh, đối phương rống lên với cô một câu xong lại dùng sức đóng cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ý định của bạn tốt

Người đàn ông này, đáng đáp đích xác rất đẹp mắt, nhưng tính khí thật xấu.

"Địa chỉ trên giấy viết chính là gian phòng khách sạn này, bó hoa là bởi vì anh đẩy tôi nên bị đập nát rồi, cho nên anh phải trả tiền cho tôi."

Tư Đồ hòa bị tính xấu của anh ta chọc tức khiến trong lòng mất hứng, nếu là bình thường gặp phải người như vậy thì nhiều lắm là cô tự nhận xui xẻo xoay người đi là được, nhưng hôm nay cô sẽ không nhận thua, cô muốn lấy lại được khoản tiền này.

Ai bảo người đàn ông này tính khí lại hư hỏng như vậy, cô mới không chuyển hoa không công đấy.

"Muốn trả tiền?"

Người đàn ông mở cửa ra, lần này một tay lôi cô đi vào, sau đó dùng sức đóng cửa lại, tiếp đó anh thân nhiên đứng ở trước mặt của cô, mà ánh mắt của cô lại không cẩn thận nhìn đến thân thể đang phơi bày của anh, cô vội vàng dời tầm mắt, người đàn ông này muốn nói chuyện thì cứ nói, hà cớ gì đứng sát gần cô như vậy làm cái gì?

"Đúng, đúng vậy, bó hoa là vô tội, muốn mua hoa thì tôi cũng đã đưa tới, vậy thì anh cũng nên trả tiền."

Tư Đồ Hoà không dám nhìn mình, ngược lại bị anh ta nhìn chằm chằm làm tâm cô có chút hốt hoảng, cô hít hít lỗ mũi, hoàn toàn không thích biểu hiện bây giờ của mình, cô cũng không làm gì có lỗi sao phải chột dạ đây.

‘Bốp’ một tiếng, người đàn ông không nói hai lời đánh cô bất tỉnh.

Thân thể Tư Đồ Hoà mềm nhũn té xuống đất, người đàn ông đỡ cũng không đỡ cô lại, tự nhiên đi thẳng tới bên giường tiếp tục ngủ.

Người đàn ông này chính là Long Ngạo, tối hôm qua ở Quán bar tình nhân cùng bạn tốt Hoàng Phủ Tà uống rượu đó.

Hiện tại trong nội tâm anh phiền vô cùng, đã vậy còn có một người phụ nữ dám cả gan tìm anh muốn đòi tiền, anh lại không mua hoa, cảm thấy cô gái quá ồn ào nên anh quyết định đánh cô bất tỉnh, còn mình thì tiếp tục ngủ.

Bây giờ anh rất muốn ngủ, vì tối hôm qua đã cùng Hoàng Phủ Tà uống rượu đến chín giờ sáng hơn mới đến khách sạn lấy một phòng ngủ, mà người phụ nữ này cũng không biết từ nơi nào xuất hiện, chuyện tiền hoa gì đó cứ chờ anh tỉnh lại rồi nói.

Nhưng mà anh nghĩ quá đơn giản rồi, bởi có người cũng không muốn cho anh có giấc ngủ ngon, nhìn đi, anh mới vừa nằm xuống nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, đã lại có người không biết sống chết gọi vào điện thoại di động làm cho anh không ngủ được.

Anh cầm điện thoại di động lên vốn định bấm nút tắt, nhưng nhìn lại số điện thoại cùng tên người gọi, anh rất tức giận bấm nút nghe.

"Có chuyện mau nói."

Là Tà gọi tới, Tà không ngủ được còn gọi điện thoại cho anh làm cái gì?

"Ngạo, mỹ nữ tiệm bán hoa đó cậu thấy được không, làm vợ của cậu thì như thế nào?"

Tiệm hoa gì, mỹ nữ nào, cái gì mà vợ, Tà là đang nói cái gì?

"Tà, cậu có ý gì, tiệm bán hoa? Vợ, ý của cậu là cô gái kia là do cậu tìm đến hay sao?"

Tầm mắt của anh lập tức rơi trên người đang hôn mê trên mặt đất Tư Đồ Hoả, bỗng nhiên nhớ tới chuyện mình sắp bị cha mẹ bức hôn nói cho Tà, Tà còn nói không giúp một tay, không nghĩ tới vẫn là đi tìm một người phụ nữ tới cho anh.

"Mình đã để tài liệu trên bàn làm việc của cậu rồi, vậy mình đi ngủ, tư liệu của cô ấy lúc trở về thì cậu nhớ xem một chút, mặc dù mình không có cảm giác gì tốt với phụ nữ, nhưng người phụ nữ này nhìn vẫn là thuận mắt, chính cậu nhìn thử xem."

Tà cúp điện thoại, Long Ngạo lập tức vứt điện thoại di động xuống giường, tiếp đó bước xuống giường đi tới bên cạnh Tư Đồ Hoả ngồi chồm hổm xuống, con buồn ngủ của anh đã không có, nhưng cô gái trước mắt này thật sự thích hợp sao?

Anh chỉ là muốn tìm phụ nữ giả kết hôn, trên danh nghĩa là vợ chồng, chờ khi quyền thừa kế nắm được trong tay thì anh sẽ cùng cô ly hôn, chuyện như vậy cô có thể đồng ý không?

Cứ như vậy xem xét kỹ lại, anh phát hiện dung mạo của cô rất đẹp, mặc dù anh đã gặp qua rất nhiều mỹ nữ, nhưng trên người cô lại có một cổ hương vị thanh mát sạch sẽ, cảm giác rất mới mẻ.

Trả tiền?

Đầu anh bất ngờ hiện lên hai chữ này, mà thái độ lúc bắt đầu của cô là muốn anh trả tiền, nghĩ đến đó anh không khỏi bật cười một tiếng.

Tà từ nơi nào tìm tới một người phụ nữ dám mạnh mẽ cùng anh như vậy, thật sự cũng có chút ý nghĩa.

Anh đứng dậy đi vào trong phòng tắm, cầm một ly thủy tinh giống như một ly nước lạnh đi ra ngoài, sau đó bước tới trước mặt cô, anh lập tức cầm chén nước hắt lên trên mặt của cô, sự việc bất thành lình khiến Tư Đồ Hoả bị nước xối tỉnh.

Vừa mở mắt thì nhìn thấy anh ta đang đứng ở trước mặt mình, trong tay anh ta còn cầm ly nước vẫn còn nhỏ giọt, do vừa mới bắt đầu tỉnh lại nên đầu óc cô còn có một chút trống không, nhưng sau một lúc nhìn rõ ràng tình huống trước mắt, cô hiểu, là người đàn ông này đánh cô bất tỉnh, còn xối nước cô, đúng là một người đàn ông không có phong độ. Quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài, mặc dù có đẹp trai nhưng tính khí quá xấu, điểm này làm ấn tượng của cô đối với anh đã kém đến cực điểm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Dạy dỗ đàn ông

"Là anh đánh tôi bất tỉnh, cũng là anh dùng nước xối tôi?"

Cô đứng lên tìm cái khăn tay xoa lên mặt mình một chút, gắng gượng nở nụ cười hỏi, giọng nói xem ra cũng rất bình thản.

"Không sai, là tôi, cô mới nói đến việc trả tiền, không biết cô nói trả tiền là bao nhiêu?"

Long Ngao đi tới trên ghế ngồi xuống, toàn thân trên dưới cũng tùy ý vắt một cái khăn tắm bọc bên hông, che được cái mông cùng bộ vị quan trọng mà thôi.

"Hiện tại tôi lại không muốn nói trả tiền, tôi muốn nói khác."

Trên mặt Tư Đồ Hoả mang nụ cười đi qua trước mặt anh, bước vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau từ bên trong đã bê một chậu nước ra ngoài, một chữ cuối cùng của câu nói kia vừa mới nói ra miệng, tay cô giơ lên, bê cả chậu nước dội từ trên người Long Ngao xuống, sau khi dội hết nước xong cô bỏ lại chậu nước rửa mặt rồi xoay người mở cửa bỏ chạy, cô không hối hận cũng không đau lòng, là anh ta chọc giận cô trước, nếu không đáp lễ anh ta một chậu nước thì tên của cô cũng không phải là Tư Đồ Hoả nữa. . . .

Tô Thiên Hạ và Tô Lạp uống rượu xong, Tô Lạp đề nghị đi khách sạn mượn phòng tìm đàn ông tới làm chuyện tình một đêm.

"Được, chúng ta đi khách sạn mượn phòng tìm đàn ông chơi."

Sau đó, Thiên Hạ và Tô Lạp bắt taxi đi khách sạn, hai người thuê xong một gian phòng cho mình rồi đi tới phòng của mình đợi.

Tô Thiên Hạ đợi hơn mười phút thì cũng có chút phiền não, cô mở cửa đi ra ngoài xem xét tình hình một chút xem sao.

Trên hành lang, cô đụng phải một cô gái đang rất hốt hoảng, mà đáng đáp cô gái kia thật đúng là xinh đẹp đến mức làm cho người ta kinh ngạc, Tô Thiên Hạ cố gắng xoa xoa mắt muốn nhìn thật cẩn thận.

"Cô thật xinh đẹp, là chủ tiệm bán hoa sao, ha ha, chúng ta thật có duyên, có hứng thú cùng tôi uống một chén hay không?"

Tô Thiên Hạ tiến đến gần muốn cùng mỹ nữ tóc dài kia nói chuyện, thật không nghĩ tới ở trong khách sạn còn có thể gặp phải một mỹ nữ làm cho người ta nhìn cũng thật thích đấy.

Mỹ nữ cô gặp qua không ít, chính cô cũng là một mỹ nữ, còn có Y Đồng, Diễm Diễm, Mật Nhi cùng với Tô Lạp, mỗi người đều có phong cách đặc biệt khác nhau, hiện tại lại đụng phải một người rồi.

Bởi cô rất thích cùng các cô gái có khí chất đặc biệt kết giao bạn bè.

"Cô là?"

Tư Đồ Hoả mới vừa đổ cho Long Ngao một chậu nước, cô rất hoảng hốt mới trốn ra được, cũng liên tiếp quay đầu lại nhìn xem Long Ngao có đuổi theo tới không, không ngờ lại gặp phải một mỹ nữ giống như đã uống rượu say.

Ừ, dung mạo của cô ấy hết sức xinh đẹp, dùng nghiêng nước nghiêng thành để hình dung thật sự là vừa khít khao.

"Tôi là Thiên Hạ, còn cô, cô tên là gì?"

Tô Thiên Hạ kéo tay cô gái đi về hướng gian phòng của mình, dù sao hôm nay cô cứ quyết định quán lấy người mỹ nữ này nói chuyện phiếm là được rồi.

Tư Đồ Hoả bị động bị cô kéo đến gần gian phòng của cô, cô ấy nói mình tên Thiên Hạ.

Kỳ quái là cô lại không sợ cô gái này, cô gái này tuy sức lực có chút lớn, cho dù cô không muốn đi vào cũng không được.

"Cái gì, người đàn ông kia không giao trả tiền, lại còn đánh cô? Đi, chúng ta tìm anh ta tính sổ."

Lời của hai người cũng đều vây quanh chuyện mấy người đàn ông, mà đề tài nói chuyện trời đất của đàn ông trừ ra công việc thì chính là phụ nữ, mà các phụ nữ nói chuyện phiếm tự nhiên cũng không thiếu được nói đến đàn ông.

Giống như chuyện Thiên Hạ cùng Tư Đồ Hoả nói chính là như vậy.

Thiên Hạ vừa nghe Tư Đồ Hoả nói về người đàn ông kia, trong lòng cô rất tức giận, có thể không tức giận sao, cô đi uống rượu giải sầu còn không phải là bởi vì cái tên Tần Trác Luân đó sao?

Hiện tại lại có sẵn một người đàn ông ở đây, rất tốt, tìm người đàn ông kia tính sổ đi.

"A, đi tìm anh ta tính sổ, thật ra thì tôi cũng có đội cho anh ta một chậu nước, cũng coi như đã trút giận, coi như hết."

Tư Đồ Hoả không muốn làm chuyện này lớn ra, nhưng mà Thiên Hạ lại không cho là như vậy.

"Đàn ông đó, chính là phải dạy dỗ thật tốt, nếu không bọn họ sẽ cho là phụ nữ chúng ta rất dễ khi dễ."

Nói xong, Thiên Hạ lập tức kéo Tư Đồ Hoả hướng gian phòng Long Ngao đi tới.

"Chờ đã, chờ một chút, bây giờ chúng ta đi vào chưa chắc có thể thành công, nói không chừng còn bị anh ta đánh gục rồi, nếu không chúng ta đợi anh ta ngủ thiếp đi nữa rồi trở lại tìm anh ta tính sổ thì thế nào?"

Tư Đồ Hoà thấy không thể ngăn cản được Thiển Hạ nên nói, cô chợt phát hiện tính tình Thiển Hạ rất thẳng thắn, thật đáng yêu.

Cô biết mình không khuyên được Thiển Hạ, vậy được rồi, muốn dạy dỗ cái tên đàn ông kiêu ngạo đó cũng được, nhưng là bây giờ đi vào thì chịu thua thiệt nhất định là cô và Thiển Hạ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cởi hết quần áo

"Được, vậy thì chúng ta chờ một chút."

Thiển Hạ cảm thấy Tư Đồ Hoà nói cũng có đạo lý, vậy thì chờ một lúc rồi trở lại thôi.

Đợi hơn hai mươi phút thì Thiển Hạ không chờ được nữa, lần này Tư Đồ Hoà cũng không có ngăn cản cô, hai người lần nữa đi tới ngoài cửa phòng Long Ngạo, nhẹ nhàng xoay chuyển tay cầm cánh cửa.

Ha ha, mở ra rồi, cái tên Long Ngạo này thật là ngu ngốc, bị người dúi cho một chậu nước còn không biết khóa cửa lại, đây rõ ràng là cho các cô cơ hội dạy dỗ anh ta không phải sao.

Hắc hắc, thế nào giáo huấn anh ta đây?

Trước cô hay dùng là giáo huấn nhưng bây giờ là cái từ dạy dỗ này đi, nếu là dạy dỗ, hi hi, vậy thì chơi thật tốt.

"Thật tốt quá, anh ta không khóa cửa."

Thiển Hạ nhìn về phía Tư Đồ Hoà len lén cười trộm, hai người mở cửa rồi thả nhẹ bước chân đi vào.

Thấy được người đang nằm trên giường là Long Ngạo, anh ta giống như rất mệt mỏi, nhanh như vậy đã ngủ mất rồi.

"Chúng ta làm sao đây?"

Tư Đồ Hoà vẫn là lần đầu tiên làm chuyện mạo hiểm và kích thích như vậy, trong lòng cũng có chút kích động không dứt.

"Cởi quần áo của anh ta, sau đó chụp hình, chờ anh ta tỉnh lại chúng ta đem hình gửi đến điện thoại di động của anh ta, xem xem anh ta có phản ứng gì, người đàn ông này dung mạo rất khá, cô và anh ta thật sự không có những thứ quan hệ khác?"

Thiển Hạ nhìn thấy trên giường cái người tên Long Ngạo kia, lại nhìn khuôn mặt hưng phấn kia của Tư Đồ Hoà, cô thế nào cũng đều cảm thấy quan hệ giữa Tư Đồ Hoà và Long Ngạo rất mập mờ.

"Không có, không có, chính là như lúc bắt đầu tôi đã nói, quan hệ thế nào cũng không có, cô đừng nhìn tôi, cô nói muốn chụp hình, dùng di động sao?"

Tư Đồ Hoà bị Thiển Hạ nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cô vội phân biệt rõ ràng, cô mới không thừa nhận giữa mình và Long Ngạo có chuyện mập mờ đâu, vốn là không thể nào.

"Có thật không, thì có lẽ ..!, chẳng qua tôi cảm thấy anh ta và cô không nên nhanh như vậy đã kết thúc, có lẽ giữa hai người sẽ xảy ra một đoạn kịch tình triền miên, bỏ không được mà để ý cũng không xong, ha ha, cô nhanh đi cởi quần áo của anh ta, trên người anh ta chỉ mặc mỗi cái quần lót nên cởi rất nhanh đó."

Thiển Hạ nhỏ giọng nói xong, móc ra điện thoại di động của mình, giao phó Tư Đồ Hoà đi cởi quần lót của Long Ngạo, mặt Tư Đồ Hoà đã đỏ nay càng thêm đỏ, cô chỉ chỉ lỗ mũi mình, kinh ngạc không thôi.

"Muốn, muốn tôi, tôi đi, đi cởi quần anh ta?"

Này, này, chuyện này cô làm sao làm nổi, cởi quần đàn ông, còn là người đàn ông tuấn mỹ như Long Ngạo vậy, chỉ mới nghĩ thôi mà cô đã mặt hồng tím đập không dứt rồi. . . .

"Thật muốn cởi quần áo của anh ta, rồi chụp hình anh ta sao?"

Trong lòng Tư Đồ Hòa có chút khó nhẹn, mặc dù Long Ngạo hơi có thái độ ác liệt với cô, nhưng cũng không đến mức phải coi hết quần áo anh ta rồi chụp ảnh nude đâu?

Bây giờ cô đang ở vào tình thế khó xử.

"Trong tâm mềm nhũn rồi, cô đàn sao, đàn ông như anh ta vậy nếu không được giáo huấn thì anh ta sẽ không biết sợ, có phải lần sau cô còn muốn bị anh ta khi dễ hay không?"

Hiện tại Thiên Hạ rất chán ghét đàn ông, nhất là sau khi gặp phải Tần Trác Luân, nghỉ lại ngày đó ở văn phòng nhìn thấy tình cảnh kia, trong lòng cô giống như ê ẩm đau, tại sao, tại sao nghĩ đến anh ta, cô lại cảm thấy khó chịu như thế.

Không, không thể, chẳng lẽ mình yêu anh ta, vậy làm sao có thể được, không được, cô không thể yêu anh ta, thật sự không đáng giá bỏ ra sự thật lòng đi yêu đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tâm tư

Phòng làm việc Tổng giám đốc

Tần Trác Luân cảm giác đầu có chút choáng váng, thân thể cũng từ từ nóng lên, trước mắt của anh hoàn toàn mơ hồ.

Anh nhìn thấy một người phụ nữ đang nằm ở trên người mình, cởi nút áo sơ của anh ra, cô ta lè lưỡi liếm hôn anh.

Giống như, có người đẩy mở cửa, bóng dáng kia có chút giống Tô Thiên Hạ, cô đứng một hồi rồi mới đi, anh muốn đẩy người phụ nữ nằm ở trên người mình ra, nhưng người phụ nữ kia lại ôm chặt lấy anh, hết như bạch tuộc nên rất khó đẩy ra, môi của anh bị người phụ nữ kia hôn lên, anh dùng sức lay đầu, muốn giữ lý trí tỉnh táo, lúc mở mắt nhìn về phương hướng cánh cửa thì bóng dáng kia đã không còn ở đây.

Anh đẩy người phụ nữ kia ra, lúc này anh không chần chờ nữa mà lập tức chạy vào phòng nghỉ bên trong phòng, dùng nước lạnh xối lên đầu và thân thể của mình, cứ như vậy qua mấy phút đồng hồ, thân thể mới dần dần khôi phục lại nhiệt độ bình thường, mà khi đó lý trí cũng mới trở về.

Mới vừa xảy ra chuyện gì?

Anh xoay người đi tới phòng làm việc, phòng làm việc không có ai ở đây, cửa cũng đang đóng.

Anh cũng không đổi bộ quần áo ướt sũng trên người mà đi tới trước bàn làm việc, ánh mắt rơi vào góc bàn bên phải, Thiên Hạ vừa đi uống trà buổi chiều như nào còn chưa có trở lại đây?

Dời tầm mắt mình trở lại trên bàn lần nữa, anh chợt phát hiện một lá thư, là một lá thư từ chức, chữ viết khá đẹp.

Trong lòng anh chấn động, mở thư ra, là Thiên Hạ viết thư từ chức.

Cô bỏ đi, tại sao?

Vậy bóng dáng trước thấy lúc nãy thật sự là Tô Thiên Hạ, cô tại sao đi?

Chẳng lẽ mới vừa rồi đầu mình choáng váng, tầm mắt mơ hồ, thân thể nóng lên cũng không phải là tình cờ, có người ở trong nước trà của mình còn là trong cà phê hạ được?

Thật là nguy hiểm, nếu không phải là anh nghĩ đến Thiên Hạ, cũng sẽ không vọt vào trong phòng tắm xối nước lạnh, nếu vậy thì anh thật sự bị người khác tính kế thành công.

Như vậy, người tính toán hạ được với anh là ai ?

Mục đích là gì?

Thiên Hạ bỏ đi, có muốn gọi điện thoại cho cô hay không, nếu là hiện tại tìm cô trở lại, đối với cô chưa chắc đã là chuyện tốt.

Cô nhất định là nhìn thấy cảnh tượng bản thân mình cùng người phụ nữ kia hôn nhau, đáng chết, anh ngang nhiên không muốn cô nhìn thấy.

Khi nào thì anh lại quan tâm một người phụ nữ như vậy, không, anh không muốn như vậy, không muốn tim của mình thất lạc trên người một phụ nữ nào đó, cho dù người phụ nữ kia là Tô Thiên Hạ đi chăng nữa.

Giương mặt tuần tú của anh sầm lại, cô bỏ đi cũng tốt, anh tự nghĩ sẽ không đi tìm cô, anh tuyệt đối cự tuyệt chuyện mình động lòng với một người phụ nữ mà mất đi tự do của bản thân.

*

"Cô không muốn giúp tôi coi, vậy tôi đi tìm Tô Lạp."

Thiên Hạ mở cửa muốn đi tìm Tô Lạp đến giúp đỡ coi xuống quần áo của Long Ngạo, nhưng Tư Đồ Hoà lại ngăn cô lại.

"Tôi tự mình làm, chỉ một người đàn ông mà thôi, không có gì phải sợ."

Tư Đồ Hoà lấy hết dũng khí tiến lên, hơi nghiêng thân thể xuống coi quần lót của Long Ngạo.

Thiên Hạ điều chỉnh lại camera điện thoại đi động để chụp hình thật rõ một chút, tiếp đó cô bước gần phía trước chuẩn bị chụp hình Long Ngạo đang trần truồng.

"Thiên Hạ, chờ một chút. Cái đó, để tôi chụp là tốt rồi, cô yên tâm tôi nhất định sẽ chụp, thân thể của anh ta cũng không có gì đẹp mắt, cô trước hết có thể đi ra ngoài không?"

Khi coi bỏ quần lót của Long Ngạo xong, mắt thỉnh thoảng được chỗ đó của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Đồ Hoà đỏ bừng lên, cô lập tức cầm quần lót của anh ngăn lại nơi đó, sau đó nhìn Thiên Hạ nói.

Thực ra, trong lòng cô cũng không quá nguyện ý để Thiên Hạ thấy được thân thể Long Ngạo, hơn nữa còn là bộ dạng đã coi hết như vậy.

"Ha ha, cũng tốt, dù sao tôi cũng không có hứng thú với thân thể anh ta. Cô ngàn vạn lần đừng xuống tay lưu tình với anh ta đó."

Bàn tay Tô Thiên Hạ gõ một cái lên đầu của mình, cô có chút tỉnh táo rồi, cô cười như không cười, đôi mắt đẹp giống như nhìn thấu tâm sự của Tư Đồ Hoà, trong lòng cô rất khẳng định Tư Đồ Hoà là có hảo cảm với Long Ngạo.

Cô đi ra khỏi phòng Long Ngạo rồi trở về gian phòng của mình.

Chính mình trở lại phòng, nằm ở trên giường, nhìn chăm chăm trần nhà, đầu lập tức bắt đầu nghĩ đến hình ảnh ở phòng làm việc thấy Tần Trác Luân cùng người phụ nữ khác ôm hôn thân thiết, cô không nhìn được muốn than thở.

Làm thế nào, bản thân mình thật giống như có cảm giác yêu, yêu anh ta.

Tại sao trong đầu chính là hiện ra mặt của anh, bóng dáng của anh, ghét, Tần Trác Luân thôi, cắt ra khỏi lòng của tôi, cắt ra khỏi đầu của tôi, biến, nhanh lên một chút cắt đi, lẫn xa xa đi.

Cô chạy vào phòng tắm, dùng nước lạnh tắm rửa thân thể, rửa mặt, chính là muốn quên Tần Trác Luân. Nhưng là, càng muốn quên, khuôn mặt của anh, bộ dáng của anh, ở trong đầu của cô tất cả càng hiện lên rõ ràng hơn, khiến cho cô muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

"A, cái người bại hoại này, tại sao đối với tôi dây dưa không thả, anh đã có người phụ nữ khác, còn giữ tôi lại làm cái gì, khôn kiếp, khôn kiếp, tên thất phu khôn kiếp."

Cô đau lòng khóc lên, nước mắt giống như từng hạt trân châu đứt dây rơi xuống, muốn ngừng cũng ngừng không được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bá đạo chiếm đoạt (thượng)

Sau khi đã khóc một lúc lâu, cô lau khô nước mắt, nhìn hình ảnh bản thân mình trong kính cườm một tiếng, cườm một tiếng để quên anh đi.

"Tô Lạp, người kia đã đi chưa?"

Trong phòng khách sạn, cô dùng điện thoại nội bộ gọi điện thoại sang phòng Tô Lạp để hỏi thăm tình hình.

"Đến rồi, chỉ là, nhưng mà anh ta, anh ta lại là?"

Lời Tô Lạp còn chưa nói hết thì điện thoại lập tức bị người khác nhấn nút tắt, hình như là do người phục vụ cô ngắt điện thoại.

"Tô Lạp, Tô Lạp, không thể nào, thật là tiểu gia hòa thủy sắc quên bạn, nhưng mà giọng nói của cô ấy nghe rất? Là vui mừng hay là sợ hãi?"

Thiên Hạ nhìn điện thoại bị ngắt, ra sức suy nghĩ, có lẽ là do mình nghĩ nhiều, nhất định Tô Lạp đã bị người phục vụ đó làm cho hoa mắt rồi.

Khách sạn, phòng làm việc của quản lý

"Cậu không tới phải không, nếu cậu không muốn đến thì mình lập tức không ngăn cản khách sạn an bài một người nam phục vụ cho cô ấy."

Giờ phút này, đôi mắt Thượng Quan Kỳ lóe lên một tia hài hước, một bộ cà lơ phất phơ, cũng không làm mất đi vẻ tuấn mỹ của anh.

"Cậu nói cô ấy là người nào, an bài người nào, phục vụ, phục vụ cái gì?"

"Cô ấy họ Tô, tên là Thiên Hạ, cô ấy uống rượu rồi tới khách sạn tìm đàn ông qua đêm, còn cần mình nói tiếp sao?"

Thượng Quan Kỳ chính là cố ý treo ngược tâm tình của Tần Trác Luân, vừa nghe xong thì Tần Trác Luân cũng không có đáp lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Thượng Quan Kỳ nhìn điện thoại đã bị cắt đứt kia, khóe miệng chứa đựng nụ cười tà ác nhất, ha ha, không ngờ ở bên trong lòng của Luân lại thật sự rất quan tâm đến Tô Thiên Hạ, dù có ý muốn đùa giỡn một phen nhưng anh chỉ có thể lựa chọn không nhìn, bởi vì anh hiểu rõ nếu anh đi nhìn, nhất định sẽ bị Tần Trác Luân đánh một trận, mà hậu quả nặng nhất của một lần bị đánh là nằm trên giường cả năm ba tháng, nên dĩ nhiên anh cũng không nguyện ý chịu bị thảm như vậy.

Tần Trác Luân vừa cúp điện thoại thì tức tốc lái xe đi tới khách sạn, xe còn chưa dừng hẳn anh đã từ trong xe nhảy ra, bước nhanh lên lầu.

‘Cốc cốc.’

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Thiên Hạ đang tắm trong phòng tắm, cô vội vàng tắm sạch bọt sữa tắm trên người, dùng khăn tắm lau khô thân thể, thay áo ngủ của khách sạn, sau đó bước tới mở cửa.

Cửa vừa mới mở ra, còn chưa nhìn rõ ràng người nào đang đứng ngoài cửa thì đối phương đã xông vào trở tay khóa cửa phòng, một tay chặn ngang ôm cô lên đi tới bên giường, tiếp đó ném cô xuống giường giống như ném một quả bóng.

Cô có chút chóng mặt, cũng không rõ lắm tình trạng hiện tại.

Ồ, cái người đàn ông tới phục vụ cũng thật quá hung bạo đi, vừa hung bạo cuồng dã lại còn thô lỗ nữa chứ?

Giống như có điểm giống, nhưng cô đã cương quyết nhất định quên cái tên bại hoại Tần Trác Luân kia. Cô tự giễu cười một tiếng, cảm giác mình rất khôi hài, lúc này làm sao lại nghĩ tới anh, vừa mới quyết định quên đi tại sao có thể lại nhớ tới đây?

Sau đó cô thu hồi nụ cười tự giễu rồi nhìn chăm chú coi trộm người kia một chút, trời ạ, anh ta, và Tần Trác Luân giống y như nhau, quả thật giống như một khuôn mẫu đúc ra, điểm bất đồng duy nhất chính là trên mặt của anh ta đang nổi lên tức giận, ha ha, thật là sự phẫn nộ nguy hiểm.

Cô không tự chủ tránh vào giữa giường, căn bản đã quên chuyện mình thật ra biết võ thuật.

"Anh...anh dữ dội như vậy làm cái gì, anh là ai, tôi cho anh biết, dung mạo anh rất giống một tên đàn ông khôn kiếp mà tôi ghét, cho nên tôi không muốn anh, mời anh đi ra ngoài."

Cô kéo chặt cổ áo ngủ lại, mới vừa bị anh ném như vậy, cổ áo cũng mở ra rất nhiều, bên trong cô cũng không mặc cái gì khác.

"Tô Thiên Hạ, cô dám đi tìm đàn ông thì nên trả giá thật cao."

Còn dám nói ghét anh, cái gì lớn lên giống tên đàn ông khôn kiếp mà cô ghét, rõ ràng anh chính là người đàn ông kia, mà cô lại dám nói ghét anh, còn dám không cần anh, anh tuyệt đối không cho phép.

Anh bò lên giường, bắt được chân của cô kéo cô đến bên cạnh mình, thân thể cao lớn đè ở trên người cô, trong lòng cô cả kinh, trời ơi, anh ta, chẳng lẽ anh ta chính là Tần Trác Luân?

Khó trách cô cảm giác hai người họ giống nhau như đúc, thì ra đây thật sự là Tần Trác Luân, nhưng, nhưng làm sao anh ta biết cô ở chỗ này, thật tốt, lại còn không khách khí coi cô như một món đồ chơi vừa ném vừa kéo vừa đè như vậy, cô cũng sẽ không để bị anh ta đè ép đâu.

"Anh đi ra ngoài, cái người xú gia hóa này đè trên người tôi làm gì, thân thể của tôi đều bị anh đè bẹp rồi."

Tay của anh lập tức sờ vào bên trong, cô rõ ràng đang đuối người, thế mà anh ta còn sờ người cô, không được, chỉ một cái hất tay của anh đã mở toang áo ngủ của cô, thật đúng là hồngбет, thân thể của cô lại hoàn toàn trần truồng ở trước mặt anh.

"Cô kêu tôi đi ra ngoài thì tôi phải đi ra ngoài sao, cô cho rằng dễ dàng ra lệnh cho tôi sao? Cô cảm thấy tôi muốn làm gì, một người đàn ông cùng một phụ nữ ở trên giường khách sạn, cô lại mới vừa tắm xong còn không phải là đang đợi tôi sao?"

Nói xong, bàn tay to của anh lập tức bao phủ nơi đầy đà của cô, cả người toát mồ hôi, trong lòng cô thờ dốc vì kinh ngạc.

Đáng chết, nhịp tim không nghe sai khiến lại đập cuồng loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nóng lên, thân thể khẽ run rẩy, cũng bởi vì sự tiếp xúc thân mật như thế mà nóng lên.

"Tôi... tôi muốn không phải anh, chẳng lẽ anh thừa nhận anh chính là Ngu Lang?"

Cô cố ý dùng hai chữ Ngu Lang nói lên thật to để cho anh nghe được, anh còn dám đến phá hư chuyện tốt của cô, cô tự nhiên cũng muốn anh bị tức giận.

"Ngu Lang? Cô đến khách sạn chính là muốn tìm Ngu Lang, cô thật đáng bị phạt."

Tại sao anh ta lại tức giận như vậy, cô tìm Ngu Lang hoặc là tìm đàn ông khác bởi nói chuyện phiếm cũng đều không liên quan đến anh, không phải chính anh cũng ở trên ghế sofa trong phòng làm việc ôm hôn người đẹp sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bá đạo chiếm đoạt (hạ)

Anh rất tức giận hôn môi của cô, thế nhưng cô lại dùng quả đấm đánh anh, mà anh cũng không phải là ngồi yên cho cô đánh.

Dù vậy, cho dù cô đang ở thế yếu cũng không muốn bị anh khuất phục, nhưng, nụ hôn của anh lại từ từ làm mềm dịu trái tim cô.

Quần áo, từng món từng món một rơi trên ghế sa lon, trên đất, sau đó anh ôm cô đi tới bên giường, đặt cô nhẹ nhàng lên trên giường, thân thể anh cũng thuận thế đè lên trên, sức nặng thân thể của anh cũng hoàn toàn đè ở trên người của cô, ánh mắt của cô chợt lóe mê, chính là cảm giác mộng lung, thế nhưng nước mắt lại tự nhiên rơi xuống hai bên má.

Anh hôn lên nước mắt của cô, vốn định buông cô ra, nhưng vừa nghĩ tới nếu anh buông cô ra thì cô sẽ đi tìm người đàn ông khác, anh không cho phép, thế nên anh hung ác quyết tâm cưỡng thế đoạt lấy cô, một lần lại một lần.

Nửa đêm, Thiên Hạ tỉnh dậy thì phát hiện mình bị anh ôm thật chặt vào trong ngực, cô nghe được nhịp tim trầm ổn của anh, biết anh đã ngủ thiếp đi.

Cô lặng lẽ xuống giường, tâm tình đặc biệt phức tạp nhìn anh, đứng ở bên giường nhắm hai mắt lại, sau đó cô dứt khoát xoay người mặc quần áo vào lặng lẽ rời đi, lần này cô đã thật sự quyết định sẽ không gặp lại anh nữa.

*

Thiên Hạ trốn về nông thôn.

"Bà ngoại, con tới giúp bà hái rau."

Nhìn khuôn mặt bà ngoại đầy nếp nhăn, bà ngoại đứng ở vườn rau, đang lúc dùng bàn tay nhăn nhúm đi hái rau, ngay lúc giọng nói nhẹ nhàng của Thiên Hạ truyền tới tai của bà ngoại, bà ngoại chợt cười cười nhìn cháu ngoại của mình.

Trong tay Thiên Hạ đang bung một thanh ghế đặt vào sau lưng bà ngoại, sau đó đỡ bà ngoại ngồi vào trên ghế trúc.

Từ nhỏ cô đã lớn lên bên cạnh bà ngoại, vì cha mẹ vẫn luôn thờ ơ với cô, ở trong mắt cha mẹ chỉ có con trai của bọn họ.

Còn cô là có cũng được không có cũng được.

Bố cô mở một công ty, tình trạng kinh doanh cũng rất tốt.

Cha mẹ cho cô một khoản tiền, để cho cô tự đi xông pha bên ngoài, mở cửa hàng cũng được, lập gia đình cũng được, tóm lại chính là cô chớ trở về nhà cùng em trai tranh quyền thừa kế công ty.

Vì vậy cô dùng khoản tiền kia mở ra ‘ Quán bar tình nhân ’, buôn bán cũng không tệ, nên cô cũng rất thỏa mãn tình trạng hiện tại.

Ông ngoại là mở võ quán, võ thuật của cô và Tàn Y Đồng đều là ông ngoại tự mình truyền thụ cho.

Mà ông ngoại đã qua đời ba năm trước, còn một mình bà ngoại vẫn ở lại nông thôn không chịu đến thành phố.

Mỗi năm cô cũng sẽ tìm thời gian trở về thăm bà ngoại.

Lần này trở về lại là vì tránh né Tần Trác Luân.

"Cháu ngoan, hôm nay bà ngoại sẽ làm cho con mấy món ăn thật ngon."

Bà ngoại nở nụ cười hiền lành làm Thiên Hạ tạm thời quên đi nỗi ưu thương trong lòng, cô vui vẻ hái rau rồi cùng bà làm mấy món ăn, điều này làm cho cô nhớ tới mấy chuyện cũ khi còn bé.

*

Con gió nhẹ lùa vào lay động rèm cửa, mang theo ánh mặt trời ấm áp chiếu vào gian phòng.

Hơn bảy giờ sáng, mặt trời cũng đã sớm lên cao giữa không trung, mà ánh nắng hừng đông cũng không nóng lắm.

Tần Trác Luân lật người, tay tự nhiên sờ về phía bên kia giường ngủ, sờ trống không, anh mở mắt, trông mắt đen thâm thúy như sao càng thêm u ám như màn đêm.

Cô ấy đi rồi?

Là do anh không nên ngủ sâu như vậy, thế nào cô không nói tiếng nào đã đi, mà anh cũng chưa giải thích chuyện ngày đó tại phòng làm việc với cô.

Anh ngồi dậy, tay trái xoa trán, chân mày rối rắm, tựa như tim của anh cũng lộn xộn quần thành một đoàn, với Tô Thiên Hạ mà nói, tâm tình của anh vô cùng quan tâm.

Anh biết mình là quan tâm cô, đôi cách nói khác chính là ‘thích’.

Anh thích Tô Thiên Hạ, muốn giữ cô ở bên người mình, ngay cả chuyện có thể vì cô, cho cô một danh phận, là bạn gái của anh.

Nhưng cô cũng không có nghe anh nói mà đã đi rồi.

Anh giấu mặt giữa hai lòng bàn tay, bỗng dưng, anh bước xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo vào rồi khỏi khách sạn.

Anh mới vừa ra khỏi phòng khách sạn lại đụng phải một người đàn ông cũng có bề ngoài tuấn mỹ xuất chúng như anh vậy.

Anh ngưng mắt nhìn, chợt nhận ra thân phận của người đàn ông kia.

"Ngạo? Cậu cũng ở khách sạn này? Quần áo của cậu đâu?"

Người đàn ông kia là Long Ngạo, CEO của tập đoàn Long thị.

"Tô Thiên Hạ đáng chết, cô ta giật giây khiến Tư Đồ Hoá trộm quần áo của mình, lại còn chụp ảnh nude của mình, mình tuyệt đối không bỏ qua cho cô ta."

Long Ngạo và Tần Trác Luân cũng là bạn tốt, là do Hoàng Phủ Tà gián tiếp thúc đẩy tình hữu nghị giữa hai người.

"Cậu nói đến người tên Tô Thiên Hạ có phải là bà chủ của Quán bar tình nhân phải không?"

Trong lòng Tần Trác Luân chấn động, Thiên Hạ thế nào lại đắc tội Long Ngạo, cái người tên Tư Đồ Hoá là ai, tên mới nghe giống như tên của đàn ông.

"Không sai, chính là cô ta, Tư Đồ Hoá cũng chạy mất rồi, chỉ là Tư Đồ Hoá sẽ không trốn thoát được, tự mình sẽ tìm được cô ấy, hiện tại mình rất muốn tìm Tô Thiên Hạ tính sổ. Người phụ nữ này không lo quản lý Quán bar của mình thật tốt, lại nhân rồi trông nom chuyện của mình, cô ta chọn tới mình thì đừng mong có cuộc sống tốt."

Long Ngạo chưa từng bị người nào đùa bỡn như vậy, tự nhiên trong lòng hết sức khó chịu.

Nghe anh ta nắm chặt quả đấm vang lên tiếng khanh khách, Tần Trác Luân thật sự lo lắng cho Thiên Hạ, xem ra chính anh phải sớm một bước tìm được Thiên Hạ trước Long Ngạo, nếu không Thiên Hạ không bị Long Ngạo giết chết mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Quán quít bên trong phòng

"Mình cảm thấy người cậu nên tìm là Tư Đồ Hoá, mà Tư Đồ Hoá là nam hay nữ, làm sao lại chịu để Tô Thiên Hạ giật giây? Mình cảm thấy chuyện này

nên tìm hiểu rõ ràng, chớ trách lầm người nào."

Tần Trác Luân không tự chủ được bênh vực Tô Thiên Hạ, Thiên Hạ ơi Thiên Hạ, cô cũng thật biết cách gây họa.

Đi tới quán bar phần lớn là người có tiền có quyền, cô ấy nên nhận ra thân phận của Long Ngạo mới phải, tại sao cô ấy không nhận ra được lại còn đùa bỡn chọc giận anh ta, chẳng lẽ là do uống rượu say gây họa?

Mà anh cũng chỉ có thể ở trong lòng âm thầm lo lắng cho Tô Thiên Hạ.

"Tư Đồ Hoá là nữ, được rồi, ngay bây giờ mình sẽ đi tìm Tư Đồ Hoá hỏi rõ ràng chuyện tối ngày hôm qua, quần áo của cậu cho mình mượn mặc."

Long Ngạo cảm thấy lời nói của Tần Trác Luân cũng có mấy phần đạo lý, mới vừa rồi là anh quá tức giận, anh nhìn thấy trên cánh tay Tần Trác Luân có cầm bộ quần áo thì thuận tay cầm lấy, lập tức mặc ở trên người mình, anh biết rõ trên người trần truồng nhất định không tốt.

Ở nông thôn, nhà bà ngoại Thiên Hạ.

Thiên Hạ và bà ngoại cùng xuống bếp làm rất nhiều món ăn ngon cho Thiên Hạ ăn, trong lòng Thiên Hạ dù hơi uất ức chuyện cũ nhưng cũng rất cảm động.

Cô và bà ngoại ở chung một chỗ là vui vẻ nhất rồi, lúc chạng vạng cô đi ra ngoài tản bộ, phía xa xa giống như cô nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp rất quen thuộc, giống như là con gái nhà hàng xóm Lãnh gia Lãnh Sơ Luyện, cô ấy tựa hồ là đang khóc, thấy vậy Thiên Hạ bước nhanh tiến lên muốn xác nhận bóng hình xinh đẹp kia có phải là Lãnh Sơ Luyện hay không?

*

"A, người thật là hư, thật thoải mái. Nhanh một chút, đợi hán đến sẽ không tốt."

Đêm tân hôn, chủ rở đẩy cửa phòng tân hôn ra, hôm nay rốt cuộc hán và người phụ nữ hán yêu mến cũng kết hôn, nhưng là, từ trong phòng ngủ lại truyền ra giọng nói là của ai?

Giọng nói cô gái kia như thế nào lại rất giống giọng nói của vợ hán, nhưng lại không phải rất giống, bởi vì hán nghĩ cô dâu của hán sao lại phóng đảng như vậy, cô ấy đang nói chuyện với ai, lại đang làm cái gì?

Hán lập tức bước thật nhanh về phòng, nhìn thấy tất cả một màn trước mắt nhất thời khiến hán hiểu ngay, bọn họ ở trong tân phòng, trên chiếc giường lớn kia, giờ phút này cả hai người nam nữ đang phơi bày, bọn họ quấn lấy nhau, trong bọn họ một người là vợ của hán, một người là bạn tốt hán xem như anh em, thế nhưng bọn họ lại đang nằm trên giường, bên trong phòng tân hôn của hán làm chuyện này?

"Các người, các người lại dám?"

Bị bạn tốt và vợ đồng thời phản bội là cái tư vị gì, giờ phút này hán cảm nhận được. Lòng hán giống như bị lửa đốt, quả đấm của hán hung hăng đấm ở trên vách tường, lập tức những tia máu từ mu bàn tay túa ra, có thể thấy được hán đang rất tức giận.

"Anh...không phải anh uống..., uống say, không có, không có nhanh như vậy đã đi vào sao, thế nào nhanh như vậy đã tỉnh, em.em và hán ta, đứng rồi, là do hán ta quyến rũ em đây, một cô gái yếu đuối như em làm sao có thể địch nổi hán ta, tin tưởng em, em chỉ yêu anh, Liệt, tin tưởng em, chớ đi, chớ đi."

Người phụ nữ nhìn thấy chuyện vụng trộm của mình vị bại lộ, lập tức đẩy người đàn ông mới vừa còn lửa nóng triển miên với mình ra, thân thể trần truồng bò xuống giường, muốn cầu xin Cao Khả Liệt, cũng chính là chồng mới cưới của cô tha thứ chuyện này cho cô.

"Biến, hai người các người tất cả đều biến hết cho tôi, về sau tôi cũng không muốn gặp lại hai người các người, nếu các người xuất hiện ở trước mắt của tôi, tôi sẽ giết chết không tha, thừa dịp hiện tại tôi còn chưa có thay đổi chủ ý, lập tức cút ngay ra khỏi phòng của tôi."

Ha ha, đây chính là người phụ nữ hán yêu mến, bề ngoài xinh đẹp như thế mà bên trong lại là một bộ dâm đảng như vậy, ha ha, thật là khôi hài, hán giận, hán cười, hán ra lệnh đuổi tất cả bọn họ cút xéo.

"Đừng, đừng nóng giận, đừng, đừng giết chúng ta, bây giờ chúng ta lập tức đi, người đừng tức giận."

Hết cách rồi, cô biết không còn cách nào vấn hồi tim của hán, cô chỉ còn cách với đối tượng vụng trộm rồi đi.

Thật là đáng tiếc, vốn muốn gả cho Cao Khả Liệt làm thiếu phu nhân, sống cuộc sống người người hâm mộ, cộng thêm việc Cao Khả Liệt đối với cô cũng hết sức sủng ái, nhưng hôm nay thật đúng là đá trúng thiết bản rồi, bị hán bắt gặp bọn họ ngủ chung, nếu còn không chịu rời đi thì chính là ngu ngốc, dù sao cô cũng không muốn chết.

*

P/s: 3 nhân vật mới không tiện xưng anh, em nên Miêu dùng danh xưng "hán, người"! Có vẻ toàn người không được tốt. Hy vọng các nàng không cảm thấy mạch truyện bị ngang!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Bị cường bạo

Hôm nay, Tô Thiên Hạ, Diễm Diễm và Y Đồng hẹn nhau đi leo núi, nhưng không ngờ lúc cô đi mua ba chai nước khoáng, quay về tìm hai cô ấy, lại không thấy người đâu, nên cô nghĩ hai người có thể đã đi về trước.

Một mình cô chẳng có mục đích đi dạo ngoài phố, đến buổi tối, cô bước vào một quán ăn nhỏ ven đường kêu một bát mì.

Mùi vị cũng không tệ, nơi này tuy là quán ăn nhỏ ven đường nhưng rất sạch sẽ, món ăn lại đúng mùi vị mà cô thích.

Ăn xong bát mì, cô lại tiếp tục đi chơi, bởi cũng khó có được một ngày nhẹ nhàng tự do tự tại đi dạo như vậy.

Cô đi đến cửa rạp chiếu phim, nghỉ lại mình cũng rất ít đến rạp chiếu phim xem chiếu phim, hiện tại lại đang chiếu phim "Harry Porter - Phần 7", không bằng vào xem một chút.

Xem phim, tâm tình của cô nên được diễn tả như thế nào đây, đúng là sau khi vào rạp chiếu phim đã tốt hơn trước một chút.

Sau khi xem hết phim, cô nhìn thời gian trên màn hình điện thoại di động, dọa người sao, đã trễ thế này rồi, cần phải trở về, sao cũng không ai gọi điện thoại cho cô?

Sớm hôm nay, ba người các cô đi đến Lư Sơn, cũng mới đổi số điện thoại di động mới tinh, cũng chỉ có họ biết mã số điện thoại mới của lẫn nhau mà thôi.

Không ai gọi điện thoại cho cô, đã nói lên bọn họ cũng đều "không vội", nhưng là bọn họ cũng bận rộn chuyện gì sao?

Hay cũng giống bản thân cô, một dạng đi dạo đến đêm khuya?

Đi ngang qua một quán bar bên đường, cô nghe được bên trong truyền đến một hồi âm thanh giống như tiếng chai rượu bị đánh vỡ, lại vừa giống như âm thanh vật nặng rơi xuống đất, cô không nhịn được đi lên trước nhìn một chút.

Đẩy cửa ra, cô phát hiện một cô gái đầu tóc rối bù còn quần áo thì cũng xốc xếch chạy ra, trên mặt mang đầy nước mắt.

Cô ấy đã xảy ra chuyện gì?

Có thể đã bị cái tên đàn ông đáng ghét nào khi dễ rồi hay không?

Tô Thiên Hạ tiến lên, cô sợ cô gái kia nghĩ không thông, nên lập tức đi theo sau lưng cô ấy.

"Hu hu . . ."

Cô gái chạy tới bên hồ, nằm ở lan can nơi đó khóc thút thít, thoát nhìn rất đau lòng.

"Xin chào, có phải cô đụng phải người xấu hay không, bị khi dễ rồi, nói cho tôi biết, cái tên xấu xa kia là ai, bây giờ đang ở đâu, tôi có thể giúp cô hả giận."

Thiên Hạ đợi một lúc lâu, thấy cô gái khóc cũng đã mệt mỏi, cô lập tức bước lên nhỏ giọng nói.

"Cô? Cô là?"

Cô gái ngẩng đầu nhìn Thiên Hạ, Thiên Hạ chợt phát hiện cô ấy có một đôi mắt long lanh như nước hồ thu, thật là đẹp mắt, gương mặt cũng thật là đẹp, cô gái này Thiên Hạ thích.

Nhìn kỹ, tuổi của cô ấy chắc cũng không lớn hơn cô.

"Tôi tên là Tô Thiên Hạ, còn cô, mà cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi? Đương nhiên nếu cô không nguyện ý nói cũng không sao, nhà cô ở đâu, tôi đưa cô trở về."

Thiên Hạ âm thầm quyết định sẽ đưa cô gái về nhà trước, sau đó mình lại đến quán bar kia xem tình huống kia thực hư thế nào.

"Tôi họ Lãnh, tôi tên là Lãnh Sơ Luyến, có phải tên tôi có chút khôi hài phải không, tôi..?"

Lãnh Sơ Luyến cũng không biết nên nói như thế nào, nếu nói là mình bị khi dễ cũng không hoàn toàn đúng.

"Vậy cũng đừng nói nữa, để tôi đưa cô về nhà trước."

Bản thân Thiên Hạ chính là mở quán bar buôn bán, trong quán bar muôn hình muôn vẻ kiểu người, cô thấy cũng rất nhiều, cô cũng không phải là người hiếu kỳ, nếu cô gái kia có chuyện khó nói, cô cũng không tiện hỏi nhiều.

"Tôi...tôi bị hấn mạnh."

Lãnh Sơ Luyến cúi đầu, nhẹ giọng nói xong cô xoay người nhìn vào hồ nước sâu kín trước mặt, giống như chuyện cô đang nói là chuyện của một người hoàn toàn khác.

"Cái gì, bị mạnh, đó chính là, chính là bị cưỡng bạo, nếu cô để ý thì dẫn tôi đi gặp cái tên đàn ông dám khi dễ cô đó, tôi sẽ đánh hấn một trận."

Thiên Hạ nắm chặt quả đấm, khuôn mặt hết sức tức giận, Lãnh Sơ Luyến bị một người đàn ông cưỡng bạo, khó trách cô ấy lại khóc đau lòng như vậy.

"Cái này, tự tôi sẽ xử lý, cảm ơn ý tốt của cô, tự tôi có thể xử lý thật tốt, sao muốn thế này cô còn ở bên ngoài?"

Nhìn thấy có người quan tâm mình như vậy, Lãnh Sơ Luyến cười rộ lên, mới vừa rồi là cô cảm thấy thật khổ sở nên mới có thể chạy đến đây khóc, hiện tại cô cũng không còn khổ sở như vậy nữa rồi, cô gặp phải chuyện, cô hi vọng chính mình tự đi xử lý.

"Vậy cũng tốt, tôi cũng không miễn cưỡng cô, còn tôi là do thất lạc với bạn, không có việc gì, tôi biết được đường trở về, còn cô, vẫn chưa về nhà sao?"

Thiên Hạ nhin không được mới hỏi cô ấy chuyện mới xảy ra kia.

"Bây giờ tôi đi về, hẹn gặp lại."

Lãnh Sơ Luyến nói tạm biệt với Tô Thiên Hạ, hai người một đi hướng trái một đi hướng phải.

Sau đó Thiên Hạ cũng trở lại gian phòng m ba người mới thuê.

Phát hiện gian phòng một mảnh tối om, có thể có hai cách giải thích.

Một, bọn họ đã trở lại, hơn nữa đã đi ngủ.

Hai, họ vẫn chưa trở về, vẫn còn ở bên ngoài, đối với Y Đồng thì cô cũng không cần lo lắng, nếu là Y Đồng và Diễm Diễm ở chung một chỗ cũng sẽ vô sự, còn nếu như không ở cùng nhau, một mình Diễm Diễm sẽ gặp nguy hiểm. Cô lại nghĩ đến chuyện Lãnh Sơ Luyến mới vừa gặp phải, trong lòng cô rất lo lắng Diễm Diễm có thể cũng sẽ gặp phải.

Cô bước nhanh lên lầu, trước tiên phải xác định các cô ấy có trở về hay không, rồi sau đó mới quyết định có muốn đi ra ngoài tìm các cô ấy hay không.

Sau khi lên trên lầu, mở cửa phòng Diễm Diễm, hoàn toàn không có ai.

Cô lại mở cửa phòng của Y Đồng, có người, Y Đồng đang ngủ thiếp đi.

"Y Đồng tỉnh lại, Diễm Diễm đâu rồi, Diễm Diễm không có đi chung với cậu sao?"

Cô lập tức lay người Y Đồng tỉnh, suy nghĩ xui xẻo của cô hoá ra lại thật sự thành sự thật.

"Diễm Diễm đi cùng với cậu không phải sao?"

Y Đồng mở trừng hai mắt, đáng vẻ còn có chút chưa có tỉnh, cô nhắm hai mắt lại muốn ngủ đầu ngủ tiếp.

"Không có, mình nghĩ hai người các cậu ở chung một chỗ, lúc mình đi mua nước khoáng trở lại không thấy hai người đâu, lúc nào thì cậu và Diễm Diễm tách ra, không thấy từ lúc nào, cậu mau dậy đi, chúng ta cùng đi tìm Diễm Diễm."

Thiên Hạ kéo Y Đồng lên, giúp cô ấy tìm quần áo mặc lên bởi vì Y Đồng có thói quen ngủ trần.

"Cậu...cậu nói gì, không thấy Diễm Diễm, cậu ấy không có đi chung với cậu, trời ơi, lúc cậu đi mua nước khoáng chưa tới mấy phút, Diễm Diễm nói muốn ăn bánh quế, cậu ấy nói đi mua một ít, mình nghĩ đến đám các cậu sẽ ở chung một chỗ, vậy, vậy chúng ta nhanh đi tìm Diễm Diễm."

Một bên tay chân Tần Y Đồng luống cuống mặc quần áo từ tề, một bên giải thích rõ ràng tình huống tại sao không thấy Diễm Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Bị cường bạo (2)

Thiên Hạ và Y Đồng chia nhau đi tìm Điềm Điềm, sau đó hẹn gặp nhau ở bên ngoài quán bar ven đường này.

"Sơ Luyến, không phải là cô đã đi về sao, thế nào vẫn còn ở nơi này?"

Thiên Hạ không tìm được Điềm Điềm thì trở lại bên ngoài quán bar chờ Y Đồng, sau khi chờ được vài phút đồng hồ thì thấy Lãnh Sơ Luyến đi từ bên trong quán bar ra ngoài, bên tay còn đỡ một người đàn ông đang say đi ra, mà nút áo sơ mi của người đàn ông này cũng cài sai tán loạn.

Bởi vì người đàn ông đang cúi gằm đầu, nên cô không nhìn rõ được diện mạo, nhưng nhìn từ chiều cao đến vóc dáng của người đàn ông này thì cũng thuộc vào nhóm đàn ông hạng hai.

Nếu có khuôn mặt đẹp nhưng lời nói không đẹp thì chính là đàn ông hạng năm, nếu cộng thêm tính khí và lời nói cũng tốt, vậy thì có thể vinh dự trở thành người đàn ông hạng nhất rồi.

Nhưng trước mắt cô vẫn chưa nhìn thấy có người đàn ông hạng nhất nào.

"Tôi... Tôi chợt nhớ tới ở quán bar còn có chuyện chưa làm xong hết nên trở lại, còn cô là đang chờ ai, cô cũng không trở về sao?"

Lãnh Sơ Luyến nhìn thấy Tô Thiên Hạ thì trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hốt hoảng, sau đó cô nhàn nhạt cười rồi trả lời câu hỏi của Tô Thiên Hạ.

"Bạn tốt của tôi không thấy, là một cô gái trẻ, cô ấy đã không biết cách bảo vệ mình lại còn là một người mù đường, nên tôi và một người bạn khác đi tìm cô ấy nhưng tôi vẫn không tìm được, hiện tại chỉ hi vọng người bạn kia có thể tìm thấy cô ấy."

Thiên Hạ lập tức giải thích tình huống trước mắt.

"Tôi giúp cô, vì tôi cũng rất quen thuộc với những con đường chung quanh đây, giờ cô nói cho tôi biết các cô lạc nhau ở nơi nào, cứ nói đại khái vị trí cho tôi biết là được."

Lãnh Sơ Luyến để cho người đàn ông đặt mông ngồi trên đất, suy nghĩ lại một chút thì thấy không được nên cô diu người đàn ông vào một gian phòng bên trong quán bar, sau khi xong xuôi mới khóa cửa quán bar lại rồi đi ra ngoài.

Cô phải giúp Thiên Hạ tìm lại được bạn tốt của cô ấy, cũng không thể tự nhiên vác theo người đàn ông đang say mềm này được.

"Vậy anh ta, đó là bạn bè của cô sao, một mình anh ta ở trong quán bar sẽ không có việc gì chứ?"

Mà Thiên Hạ cũng không muốn bởi vì chuyện của chính mình mà làm trễ nải mối tình ngọt ngào của Lãnh Sơ Luyến.

"Không có việc gì, cái tên kia coi như bị sói sấm ngấm trong mồm tha đi tôi cũng không đau lòng."

Lúc Lãnh Sơ Luyến nói đến người đàn ông kia rõ ràng tâm tình không tốt, xem ra người đàn ông kia đã đắc tội Lãnh Sơ Luyến rồi đây.

"Được, tôi dẫn cô đi."

Thiên Hạ cũng không tiện hỏi nhiều, nói xong cô vừa dẫn Lãnh Sơ Luyến đi đến con phố mình đi mua nước khoáng, vừa gọi điện thoại cho Y Đồng bảo Y Đồng hãy đứng ở bên ngoài quán bar đợi.

Mà Y Đồng cũng là đi đến con phố kia và xung quanh để tìm kiếm.

"Xin hãy nói rõ chiều cao, cân nặng, tướng mạo, số tuổi của bạn cô cho tôi biết."

Đến con phố nọ, Lãnh Sơ Luyến đi qua đi lại tỉ mỉ kiểm tra nhiều lần, căn cứ theo phân tích của cô, bạn tốt Điềm Điềm của Tô Thiên Hạ chắc chắn không phải là bị người ta bắt cóc, bởi vì ở trên đường cũng không có nửa điểm dấu vết có thể hướng theo cái suy nghĩ kia.

"Tốt."

Thiên Hạ dùng giọng nói ngọt ngào nói với Lãnh Sơ Luyến.

Lãnh Sơ Luyến gật đầu, cô nói nên trở lại quán bar một chuyến nữa, cô sẽ giúp Thiên Hạ tìm được Điềm Điềm.

Thiên Hạ không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại một lần nữa cho Y Đồng bảo Y Đồng quay về quán bar với mình.

Đến quán bar xong, từ phòng làm việc đi ra thì trong tay Lãnh Sơ Luyến đã cầm mấy tờ giấy trắng, lúc đưa tờ giấy trắng cho Thiên Hạ nhìn, Thiên Hạ thấy trên tờ giấy trắng có một tấm ảnh vẽ của một mỹ nữ, diện mạo giống y Điềm Điềm, thì ra ý của Lãnh Sơ Luyến nói muốn trở về quán bar là vì vẽ tấm ảnh miêu tả này đây.

"Có phải là bạn tốt của cô hay không?"

Lãnh Sơ Luyến nhìn tấm ảnh vẽ thì rất tự tin, nhưng cô cũng muốn Thiên Hạ xác nhận lại một lần nữa.

"Đúng, rất giống, cô thật giỏi, chưa có nhìn qua dáng vẻ xinh đẹp của cô ấy cũng có thể vẽ giống như vậy, cô vẽ rất tuyệt."

Thiên Hạ không hề keo kiệt khen ngợi Lãnh Sơ Luyến chút nào.

"Chớ khen ngợi tôi, như vậy cô và bạn cô có thể đi về chỗ ở trước, lưu lại cho tôi số điện thoại là được, đợi tôi tìm được cô ấy, là Hạ Diễm Diễm đúng không, đợi tôi tìm được Hạ Diễm Diễm thì sẽ gọi điện thoại cho cô, đến lúc đó cô hãy đến đây xác nhận có phải cô ấy hay không, còn bây giờ cứ an tâm về ngủ đi."

Lãnh Sơ Luyến nhìn rất thần bí, đây là một cảm giác khác mà cô cảm thấy về cô ấy.

Lúc trước ở trên bờ sông đụng phải Lãnh Sơ Luyến thì thấy cô ấy sao mà nhỏ bé, đau lòng như vậy, cô còn tưởng rằng Lãnh Sơ Luyến là một cô gái nhu nhược bất lực, không ngờ bây giờ cô ấy lại đang ở trước mặt cô biểu hiện các kiểu tài hoa khác nhau, khiến cho Thiên Hạ cảm thấy Lãnh Sơ Luyến là một cô gái rất thần bí và từng trải, cô muốn khi nào có cơ hội gặp lại cô ấy sẽ tìm cơ hội hàn huyên nhiều với Lãnh Sơ Luyến một chút.

Sau khi Thiên Hạ đi khỏi, Lãnh Sơ Luyến lập tức mang người đàn ông rời khỏi quán bar, cơ hồ là cô dùng phương thức kéo anh ta đi.

Đến nhà mình, cô để anh ta nằm ở phòng khách, sau đó xoay người đi vào phòng tắm rửa, tắm xong cô nằm dài ở trên giường định sẽ trải qua một giấc ngủ thật ngon.

Hơn hai giờ sáng, khi đó cô mới ngủ chưa được một giờ thì ở phòng khách chợt có tiếng động.

Là người đàn ông đã tỉnh dậy, cũng ý thức được là mình đang ở một nơi xa lạ, nhưng cũng không có nguy hiểm gì.

Anh dựa vào trực giác nhảy bèn và cảm giác tìm được phòng ngủ, mở cửa đi vào là muốn tìm giường ngủ.

Anh có thể ở trong bóng tối nhìn thấy rõ ràng bài trí trong gian phòng, tự nhiên cũng sẽ nhìn thấy giường.

Anh đi tới bên giường, không chút suy nghĩ lập tức nằm xuống.

"A, anh...tại sao anh có thể đi vào phòng của tôi?"

Lãnh Sơ Luyến vốn rất nhạy cảm, trên giường chợt nhiều hơn một người, còn là một người đàn ông, lại chính là người đàn ông đã uống rượu say rồi cướp đi lần đầu tiên của cô, lại vẫn dám mặt dày leo lên giường của cô, anh ta, chẳng lẽ anh ta còn muốn đối với cô như vậy?

Cô cảm thấy hơi sợ nên vòng hai tay ôm thật chặt thân thể của mình, hu hu, cô không cần, không cần bị anh ta cưỡng bạo lần nữa.

Anh căn bản không quan tâm tới sự giãy giụa thương tâm của cô, do uống rượu quá nhiều nên vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Anh bắt được bàn tay nhỏ bé không an phận mà đang làm loạn của cô, sau đó đưa tới khoe miệng hôn lòng bàn tay của cô, làm người cô có một hồi tê dại, truyền từ lòng bàn tay tới toàn thân, lúc cô nhìn xuống mới phát hiện, phát hiện anh ta được voi đòi tiên còn hôn lên ngực của cô, lúc đó cô thật hối hận là mình đang mặc áo ngủ có quá ít vải, mà việc cô hối hận hơn chính là cô còn không có mặc áo ngực, mới vừa vịn bị anh ta hôn lên. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Là ai ở bên giường chăm sóc cô (thượng)

Sau khi Thiên Hạ trở về chỗ ở, cũng không có tâm tư ăn uống gì, chỉ yên lặng ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách chờ đợi tin tức của Lãnh Sơ Luyến.

Nửa đêm, gần ba giờ sáng, rốt cuộc cô mới thấy hơi buồn ngủ, cũng là nửa tỉnh nửa mê, cả người cũng mềm nhũn, đầu đau như muốn nứt ra.

Miệng thì khô khốc, cổ họng lại ần ần đau, cô muốn mở mắt xem sao nhưng hai mắt cũng rất mệt mỏi chỉ muốn nhắm lại, vậy nên cô nhắm hai mắt lại, cả người cũng không còn hơi sức.

Ngoài phòng, một người đàn ông toàn thân màu đen dùng bản lĩnh vô cùng lưu loát tiến vào trong phòng, thấy cô đang nằm trên ghế sa lon trong phòng khách, bèn tiến lên đứng ở trước mặt cô, dù không có mở đèn, vẫn như cũ có thể nhìn rõ dung mạo của cô. (Nhân vật mới chưa biết thiện ác nên dùng tạm danh xưng "hắn" - Mèo)

Biết cô bị bệnh rồi, hắn lập tức ôm lấy cô, đi lên lầu, không biết cô ở gian phòng nào nên chỉ tùy tiện ôm cô vào gian phòng gần nhất, sau đó đặt cô nhẹ nhàng ở trên giường.

Đang nửa đêm, dưới ánh trăng cũng có thể lờ mờ nhìn thấy ngũ quan tuần tú trên khuôn mặt của hân, mà hân giống như cũng rất quen thuộc với gian phòng này. Nhắm mắt lại cũng có thể biết chỗ nào có bậc thang hoặc là vật dụng gì?

Hân thay cô bắt mạch, vốn định cho cô uống thuốc, nhưng sau khi bắt mạch xong thì phát hiện cô đang có bầu, cũng khoảng chừng hai ba tháng rồi.

Phụ nữ có thai thì không thể tùy tiện dùng thuốc, vậy nên làm thế nào để cho bệnh tình của cô chuyển biến tốt đây, mà cô ngã bệnh chính cô cũng không biết, cô thật sự quá không chăm sóc tốt thân thể của mình rồi.

Hân chính là chủ nhân căn nhà này, chỉ vì hàng năm liên tục làm việc ở công ty nên mỗi năm chỉ trở về nơi này một lần, năm nay trở lại hân phát hiện trong phòng ốc ở ba cô gái, bất quá hân biết rõ là ai đã cho mượn mấy phòng ốc này, dĩ nhiên cũng chỉ có cái nha đầu tham tiền Trái Ngự Nhi mới làm ra được, nhưng hân lại không thể đuổi ba người các cô đi, tối nay hân đang ở ngoài phòng quan sát được ba người họ đều đi ra ngoài, chờ lúc các cô đi cùng một thời gian kha khá, hân mới chuẩn bị đi vào thu dọn một ít vật dụng của mình, không ngờ mới vừa vào tới thì nhìn thấy cô đang nằm lộn xộn ở trên ghế sofa ngủ.

Vì không thể cho cô uống thuốc nên hân không thể làm gì khác hơn là tìm chút thức ăn thay thế gồm trái cây, rau dưa và cháo đến giúp cô bổ sung thể lực và để cho thân thể cô khỏe mạnh hơn.

Tô Thiên Hạ ngủ được một chút, lúc rạng sáng hơn bốn giờ, cô mơ hồ cảm thấy giống như mình đang tựa vào một lồng ngực cường tráng rất thoải mái, trong miệng còn được ai đó dứt cháo, mà mùi vị cháo so với bình thường cũng không giống nhau, ở bên tai còn truyền đến giọng đàn ông trầm thấp dịu dàng khuyển lơn cô ngoan ngoãn ăn thì bệnh sẽ tốt lên.

Cô mơ màng nghĩ, nhất định là mình đang nằm mơ thôi.

Nhưng cô cũng rất nghe lời ăn hết chén cháo mà hân vừa đặc biệt nấu xong, vừa muốn buông chén xuống thì hân nghe phía bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, chắc là các cô gái kia trở lại.

Thấy vậy, Hân lập tức cầm chén đến phòng bếp rửa sạch, sau đó nhẹ nhàng khôi phục phòng bếp thành bộ dáng như ban đầu, lúc hân chưa từng tới, tiếp đó nhảy qua cửa sổ rồi đi.

Trở về là Y Đồng, vốn là cô đã sớm trở lại, nhưng trên đường về lại nhận được điện thoại của một người xa lạ, đối phương nói là đã tìm được bạn tốt của cô, muốn cô đi đến nhìn nhận xem cô gái kia có phải là người bạn mà cô muốn tìm hay không.

Kết quả, tốn hơn hai giờ đi tới đi lui cũng là một chuyến phí công, bởi cô gái kia chỉ là một cô gái còn rất nhỏ tuổi, còn là học sinh nữa.

Người này không đúng, khiến cô lại phải chạy trở về rồi.

Chính cô trở lại phòng của mình, vừa muốn nằm xuống ngủ, chợt phát hiện trên giường lại đang có người nằm, cô lập tức mở đèn nhìn, thấy là Thiên Hạ, cũng thấy rõ gương mặt Thiên Hạ đỏ bừng khác thường.

Cô lập tức lay tỉnh Thiên Hạ.

"Cậu đã trở lại, mình không cần thận ngủ thiếp đi, đã tìm được Diễm Diễm chưa?"

Thiên Hạ có cảm giác cả người mình không bình thường, thật khó chịu.

Giọng nói cũng có chút khàn khàn.

"Thiên Hạ, có phải cậu bị bệnh hay không, mặt của cậu thật là đỏ. Giọng nói cũng là lạ."

Y Đồng sờ sờ trán Tô Thiên Hạ, cẩn thận xem xét nhiệt độ trên trán Thiên Hạ, rồi lại sờ trán của mình lần nữa, sau khi xác thực nhiệt độ trên trán của bạn cao hơn so với mình, cô biết là Thiên Hạ đã phát sốt rồi.

Mà phát sốt vào mùa hè cũng không đáng lo bằng phát sốt lúc mùa đông, hơn nữa Thiên Hạ lại còn đang mang thai, không thể uống thuốc cảm, thế nên khiến Y Đồng gấp muốn chết.

"Mình không sao, có thể là hơi mệt, giống như mình ngủ lộn phòng rồi."

Thiên Hạ muốn xuống giường trở về gian phòng của mình ngủ, vì đầu có chút đau nên nửa không rõ nửa mơ hồ, vì vậy cô không có cách nào nghĩ được mình tiến vào gian phòng của Y Đồng như thế nào.

"Không có việc gì, mình qua phòng cậu ngủ, cậu đừng lộn xộn, bộ dạng này của cậu để mình lấy khăn lông đắp lên trán cậu, cậu phải nằm xuống ngủ thật ngon, uống thêm chút nước ấm nữa."

Nói xong, Y Đồng rót ly nước ấm muốn Thiên Hạ uống hết, sau đó chạy đi lấy khăn lông đắp lên trán Tô Thiên Hạ nữa, xong xuôi cô mới tắt đèn đi qua phòng Tô Thiên Hạ ngủ.

Ngoài cửa sổ, người chủ nhân của gian phòng, mặc dù thấy phương thức xử lý kia của Y Đồng có chút không đồng ý, nhưng hiện tại hân xuất hiện cũng

không tốt, không thể làm gì khác hơn là tối mai trở lại xem tình hình Tô Thiển Hạ một chút.

Hắn biết tên tuổi của ba cô gái này, là do Trái Ngư Nhi chột dạ, nào dám không cho hắn biết.

Cô gọi Tô Thiển Hạ, cái tên thật dễ nghe, mà tên hai cô gái kia cũng không tồi.

Nhưng mà trong lòng hắn đối với bệnh tình Tô Thiển Hạ lại càng nhiều thêm một tia thương tiếc.

*

Hơn bốn tiếng sau, lúc chuông kêu tám giờ sáng.

Tần Y Đồng rời giường đến phòng khách thì thấy điện thoại đã thất lạc của Thiển Hạ ở trên bàn trà, đang muốn đưa cho Thiển Hạ thì đã có người gọi điện thoại tới, cô lập tức nhấn nút nghe điện thoại, là Lãnh Sơ Luyến gọi tới, nói cho cô biết là mình đã tìm được Hạ Diễm Diễm.

Tìm được Hạ Diễm Diễm, đây thật sự là một tin tức tốt, cô lập tức chạy vào gian phòng của mình muốn nói cho Thiển Hạ biết tin tức tốt này, hi vọng Thiển Hạ nghe được thì tâm tình và cơn bệnh cũng có thể mau tốt lên.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, Lãnh Sơ Luyến đã tìm được Hạ Diễm Diễm trở về, mà lúc này Diễm Diễm khóc thật thê thảm, cô chỉ nói là cô không có gặp phải người xấu, bảo Y Đồng và Thiển Hạ đừng lo lắng, Y Đồng nói Thiển Hạ bị bệnh, nên cô hấp ta hấp tấp chạy vào phòng bếp bảo Y Đồng cùng chuẩn bị nguyên liệu nấu bữa ăn sáng cho Thiển Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Là ai ở bên giường chăm sóc cô (hạ)

Thì ra chủ nhân của khu nhà này tên là Phụng Thiên Linh.

Hắn nhìn thấy Hạ Diễm Diễm rất thuần thực chuẩn bị bữa ăn sáng, kỹ thuật nấu nướng cũng rất tốt, lúc này hắn mới yên tâm rời đi.

Còn mình thì trở lại một trụ sở khác.

Nhưng mà, ở trong phòng khách nhà hắn lại có người đang nằm trên mặt thảm nghiên cứu cái gì đó, người này có một thân hình thon thả, một mái tóc dài ngang vai, dáng dấp cực kỳ xinh đẹp, cộng thêm trên gương mặt còn có mấy điểm rất hài hước dí dỏm.

Cô gái còn có một đôi mắt to tròn, sáng như hai vì sao.

"Người anh em, cậu trở về vừa đúng lúc, cậu xem tôi chụp như thế nào?"

Sau đó, cô gái lập tức lấy vài tấm ảnh mà mình vừa cố công chụp được đưa cho Phụng Thiên Linh nhìn, mặc dù toàn thân Phụng Thiên Linh đều mặc màu đen, lại là một người đàn ông, có thể ở chung một chỗ với Trái Ngư Nhi, hắn cũng rất thoải mái, bởi vì hắn thật sự là một người đàn ông tuyệt mỹ hoàn hảo. (@Mêu : xin nói trước là các nhân vật thần bí, xuất hiện thoáng qua thì Mêu sẽ dùng danh xưng "hắn,người", tại có quá nhiều nhân vật mới!!!)

"Người ở đây là theo dõi Đường Đồng Ngao, tại sao lại theo dõi hắn?"

Đường Đồng Ngao và Phụng Thiên Linh đều là anh em sống chết có nhau, mà tính tình Trái Ngư Nhi lại có phần hơi đỉnh đạc, nên Phụng Thiên Linh xem cô giống như bạn thân, mà cô lại ôm ấp một ước mơ rất lớn, ước mơ của cô chính là trở thành một nữ trinh thám siêu cấp.

"Đúng vậy, cho nên tôi mới tới đây muốn hỏi một chút ý kiến của cậu, người anh em này của cậu giống như rất hoa tâm, chờ tôi điều tra thêm mấy ngày là có thể biết hắn có bao nhiêu bạn gái, đúng rồi, ở tại nhà ba người mỹ nữ kia, có người nào cậu thích hay không, mà tôi cũng đã đạt được một thành tựu nào đó rồi chứ, đó là tìm cho cậu ba mỹ nữ xinh đẹp đến làm khách."

Trái Ngư Nhi để hình xuống, ánh mắt mang theo điểm mập mờ nhìn Phụng Thiên Linh, cô nghĩ nếu như trong ba người mỹ nữ kia có một người là người Phụng Thiên Linh thích, thì cô chắc chắn có thể làm phù dâu mai mối xinh đẹp rồi, ha ha.

*

Tại một khu dân cư hào hoa,

Biệt thự Ngao Thiên.

Biệt thự Ngao Thiên là biệt thự tư nhân của tổng giám đốc Đường thị Đường Đồng Ngao.

Trong biệt thự, trên sàn nhà bóng loáng cạnh bể bơi, một cô gái có vóc người nóng bỏng, mà toàn thân lại đang trần truồng đang nằm ở trên sàn nhà, tư thái của cô gái rất phóng khoáng, vì trong bể bơi có một người đàn ông đang bơi lội.

Người đàn ông kia có vóc người cao lớn hoàn mỹ, tư thế bơi lội giống như một vương tử cao quý, lại giống như một nam nhân ngư.

“Tổng giám đốc, đến mau, người ta sắp không chịu nổi.”

Tay cô gái đặt lên bộ ngực đầy đặn ngạo nghễ của mình vuốt ve qua lại, ánh mắt mỉa mai hoặc lưu chuyển, âm thanh rên rỉ, cô gái vốn là một cô nàng tiếp rượu, hôm nay may mắn được phụ tá của Đường tổng tài chọn trúng, tới đây hầu hạ Tổng giám đốc.

Nhưng Tổng giám đốc lại muốn cô cởi hết quần áo, sau đó để cô tự nghĩ phương pháp hấp dẫn hắn.

“Thật sao? Người có thể chứ.”

Người phụ nữ này khắp người đều đậm đà, không hề thanh thuần khả ái, nhìn bộ dáng cô ta nằm ở nơi đó tự đùa bỡn chính mình, cũng đủ biết cuộc sống riêng tư của cô ta phóng khoáng đến cỡ nào.

Đường Đồng Ngao kết thúc bơi lội, cầm khăn tắm bên cạnh hồ lau sạch sẽ nước trên người.

Xong xuôi, đi về phía đại sảnh biệt thự.

“Cái gì, Tổng giám đốc, ngài nói, tôi... Tôi có chỗ nào làm không tốt sao, Tổng giám đốc, ngài chờ đi, chờ tôi một chút.”

Cô gái xinh đẹp kia vội vàng đứng dậy đuổi theo, cô thật sự không hiểu, vóc người cô tuy có hơi gầy nhưng kỹ thuật trên giường lại điêu luyện như vậy, Tổng giám đốc nhìn thế nào còn không yêu cô đây?

Cô không cam lòng đuổi theo, không ngờ mới đi đến bên cạnh cửa lớn, lập tức bị hai người hộ vệ túm lấy, cầm quần áo rồi kéo cô ném ra ngoài biệt thự.

“Đây là tiền ngồi xe trở về, chút.”

Hộ vệ cầm vài tờ tiền mặt nhét vào bàn tay cô, ngay sau đó mang bộ mặt vô tình đi vào biệt thự, đóng luôn cửa chính biệt thự.

Này, họ coi cô là cái gì?

Cô gái xinh đẹp phát hiện ở ven đường có người đang nhìn chằm chằm thân thể của cô, cô cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện hiện tại trên người mình không có mặc quần áo.

Tức chết cô, mặt của cô giãn đến đỏ bừng, lập tức cầm áo khoác ngoài khoác lên người, đáng ghét, Đường Đồng Ngao, thật là một người đàn ông máu lạnh vô tình.

Cô lao đảo đứng dậy, bởi vì vừa mới bị hộ vệ ném ra, thân thể vì té xuống đất nên có chút đau, mà bọn họ những người hộ vệ kia thật đúng là xuống tay rất hung ác.

“Cô gái, cô có khỏe không, có muốn đến nhà tôi ngồi một chút hay không?”

Chợt một giọng nữ mềm mại ở bên tai cô vang lên, cô phát hiện giọng nói kia có một ma lực làm cho người ta an tâm thoải mái, cô lập tức quay đầu nhìn về phía cô gái kia.

Nhìn xong một lượt, làm cho cô trong nháy mắt quên mất hiện tại đang ra sao.

Thật đúng là một cô gái thanh thuần xinh đẹp, lại nói Đường Đồng Ngao không cần mình, cũng bởi vì mình không thanh thuần, nhưng mà cô gái ở trước mắt này, gương mặt tuyệt mỹ, dáng người yếu điệu hấp dẫn, giọng nói lại rất dễ nghe, hiển nhiên chính là mẫu người Đường Đồng Ngao sẽ thích.

Cô gái xinh đẹp vừa bị ném ra kia gọi là Triệu Bình, hai mươi bốn tuổi, là một cô gái tiếp rượu ở quán bar, mà đàn ông lên giường với cô cũng nhiều đến đếm cũng không hết, nhưng bọn họ đều có chung một điểm, đó chính là toàn bộ đều rất có tiền.

“Cô tên là gì, tôi... Tôi là bị bạn trai từ bỏ, hu hu...”

Triệu Bình bắt đầu giả vờ mình là một cô gái nhu nhược bị bạn trai bỏ, quả nhiên với lý do đó khiến cô gái đang đi ngang qua tiến lên đỡ cô ngồi dậy.

“Tôi tên Tư Tuyết Nồng, tôi cũng ở gần đây, nếu như cô không chê, có thể đến nhà tôi ngồi một chút.”

Tư Tuyết Nồng chỉ vào một căn nhà nhỏ đối diện biệt thự Ngao Thiên, đó cũng là căn nhà nhỏ duy nhất ở khu vực hào hoa này.

Là tất cả tiền bạc mà Tư Tuyết Nồng tốn công tích góp mấy năm mới mua được.

“Cô nói đây là nhà cô?”

Triệu Bình nhìn theo phương hướng Tur Tuyết Nông chỉ, mặc dù căn nhà rất nhỏ, nhưng lại có thể tại một khu vực sang trọng như vậy mua nhà, vậy nói rõ cô gái gọi là Tur Tuyết Nông này chắc cũng là một thiên kim tiểu thư rồi.

Cô đảo nhanh con người mấy cái, càng thêm cố gắng nhập vai diễn một nhân vật nhu nhược, cũng rất tự nhiên gật đầu đồng ý đi đến nhà Tur Tuyết Nông ngồi một chút.

Tur Tuyết Nông đỡ cô gái đi qua đường lớn, đi tới ngoài cửa nhà cô, cô móc cái chìa khoá mở cửa phòng ra.

Hai người đi tới ghế salon trong phòng khách ngồi xuống.

"Thật xin lỗi, nhà của tôi không lớn, mới vừa mua, bởi vì tôi muốn cùng bạn trai tôi đính hôn, mà bạn trai tôi lại thích ở khu vực này, để tôi đi rót cho cô một ly trà nóng. Cô cứ ngồi trước đợi tôi một lát."

Tur Tuyết Nông nói xong thì đi tới phòng bếp. Cô chỉ đơn thuần tốt bụng chứa chấp Triệu Bình, nhưng mà không ngờ rằng Triệu Bình lại đang có chủ ý xấu với cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Người đàn ông dịu dàng

"Thiên Hạ, cậu đã tỉnh, cậu rót cuộc tỉnh, thật xin lỗi, nếu không phải vì tìm mình, cậu cũng sẽ không ngã bệnh, cậu biết không, cậu đã ngủ mê man hai ngày rồi, có đói bụng hay không, bởi vì cậu đều nằm ngủ mê man nên chúng ta cũng không cho cậu ăn cái gì được, hiện tại cậu đã tỉnh lại thì nhanh ăn một chút gì bổ sung lại thể lực, mà cậu hết sốt rồi, nhưng đầu còn đau không?"

Sáng sớm tỉnh lại, Thiên Hạ mới vừa mở mắt thì nghe thấy Diễm Diễm nói một tràng dài, cô lập tức lộ ra một nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu bảo cả đám người Diễm Diễm và Y Đồng đừng lo lắng, nhất là thấy Diễm Diễm đã bình an trở về thì một tảng đá lớn trong lòng của cô cũng rơi xuống.

"Mình đã ngủ hai ngày sao, không trách được sao lại cảm thấy đói bụng, hai ngày nay đều là do cậu tự dứt cho mình ăn?"

Cô giống như nhìn thấy một người đàn ông dứt cô ăn cái gì đó, lại ở bên tai cô dịu dàng dụ dỗ, có phải là cô ngủ mê man nên sinh ra ảo giác mơ hồ hay không?

"Mình và Y Đồng thay phiên nhau, À, vậy để mình đi múc cháo cho cậu, cậu chờ một chút là có thể ăn một bát cháo thơm ngát rồi."

Diễm Diễm nghe thấy Thiên Hạ bảo đói bụng nên nhanh chóng đi múc cháo.

Ăn xong bát cháo, thể lực hình như cũng khôi phục, Tô Thiên Hạ muốn đi tắm.

"Thiên Hạ, may có cậu nhờ vị Lãnh tiểu thư kia giúp một tay tìm Diễm Diễm, nếu là chậm một chút thì Diễm Diễm đã bị người ta làm nhục rồi."

Tần Y Đồng nằm trên ghế sa lon nói lời sâu kín, Thiên Hạ cũng biết rõ, nên cô cũng muốn nghỉ ngơi một chút cho khỏe, nói xong cũng nhìn xem ti vi đang phát cái gì.

"Vậy thì thật là may mắn, mà bảo bảo trong bụng Diễm Diễm đâu, có sao không?"

Thiên Hạ cầm quần áo đi vào phòng tắm tắm, trước khi đóng cửa còn quan tâm chuyện bảo bảo trong bụng Diễm Diễm như thế nào.

"Không có việc gì, cậu xem hiện tại cậu ấy hoạt động năng nổ, cũng biết cậu ấy không sao, cậu ấy cũng không ngồi yên lặng được một giây nào."

Y Đồng cười cười trả lời, nghĩ đến Diễm Diễm sau khi trở lại còn hoạt bát hiếu động như vậy, tâm tính vẫn đơn thuần như trước, cô cũng không khỏi cảm thán, đếm đó gặp phải bọn buôn người háo sắc, Diễm Diễm như nào mà vẫn có thể đơn thuần và dần dần như vậy, thật là nên có một người đàn ông đến dạy dỗ cô ấy mới phải.

*

Thiên Hạ tắm xong thì đi ra ngoài tắm bộ.

Đi tới bên ngoài công viên, cô lững thững đi vào, tìm được một băng ghế dài ngồi xuống, nhìn thấy đám mây trắng trên bầu trời xanh bao la, còn có rất nhiều chú chim nhỏ ở trên cành cây vui vẻ hót ríu rít, còn có một ông lão đang vừa nghe nhạc vừa múa kiếm rất điêu luyện, đây là luyện Thái Cực Quyền, còn có một chú thì luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ.....

Thấy những cảnh tượng này, cô cảm thấy cuộc sống chính là rất tươi đẹp.

“Tôi có thể ngồi ở đây không?”

Phượng Thiên Linh có chút không chịu nổi Trái Ngự Nhi nên chạy ra ngoài hít gió một chút, không ngờ lại thấy được Tô Thiên Hạ, hần tiến lên nhẹ giọng hỏi.

“A, được, đương nhiên có thể, công viên này vốn là thuộc về mọi người.”

Tô Thiên Hạ nghe được ở bên tai có người đang nói chuyện, quay đầu nhìn lại, phát hiện đó là một người đàn ông tướng mạo tuấn mỹ, khí chất bất phàm*.

* ý nói một người đàn ông đẹp, khí chất hơn người, rất hoàn hảo.

Tại sao cô lại có loại cảm giác quen thuộc với anh ta, tại sao, cảm giác quen thuộc này là từ đâu mà đến?

Cô nhìn vào ánh mắt của anh ta, xen lẫn chút nghi ngờ và trầm tư?

“Một mình cô đi tản bộ sao? Khí sắc của cô xem ra cũng không tệ.”

Phượng Thiên Linh không trực tiếp hỏi cô thì cũng không biết, chỉ là nhìn bộ dáng của cô cũng tốt lắm.

“À, hai ngày sinh bệnh, nhờ bạn tốt chăm sóc cho tôi rất chu đáo, mà không phải tôi chỉ có một mình, chỉ có anh là một mình thôi.”

Thiên Hạ cúi đầu nhìn bụng của mình, cô dĩ nhiên không phải chỉ có một người, trong bụng còn có tiểu bảo bối đấy.

“Đúng, tôi là một mình.”

Phượng Thiên Linh rất thích nói chuyện với Tô Thiên Hạ, lúc này cô không còn bị bệnh nằm thoi thóp ở trên giường nữa, hần nhìn gương mặt của cô bình yên dưới ánh bình minh, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, bệnh của cô đã giảm đi, hần cũng có thể thấy rõ đôi mắt mê người của cô.

*

Tại nhà Tần Trác Luân.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài, tất cả các người đều cút hết ra ngoài cho tôi.”

Từ trong phòng Tần Trác Luân truyền ra tiếng hát, tiếng hét chứa đầy lửa giận, đó là hiongj nói của Tần Trác Luân.

Anh đã đi một chuyến đến nước Pháp, nhưng lại thất vọng mà quay về.

Tô Thiên Hạ, rốt cuộc cô ấy chạy đi đâu, trốn tránh anh là có ý tứ gì?

Mà tại sao cô ấy lại muốn trốn tránh mình?

Chẳng lẽ cô ấy có chuyện gì gạt mình, hoặc là cô ấy gặp được một người đàn ông khác khiến cho cô quan tâm hơn, còn muốn lập lại chiêu cũ lên giường với người đàn ông kia sao?

Anh vốn không muốn suy nghĩ đến chuyện của Tô Thiên Hạ, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện cá nước gặp nhau, anh lại không có cách nào không chế sự tức giận điên cuồng của bản thân.

“Thiếu gia lại đang lên cơn?”

Ngoài cửa, truyền đến giọng nói trầm ổn uy nghiêm, là giọng nói của cha ruột Tần Trác Luân, đứng ở bên cạnh cha Tần Trác Luân là một phụ nữ dịu dàng ưu nhã, nhìn ra được bà cũng chỉ khoảng chừng bốn mươi mấy tuổi.

Đứng ở bên cạnh cha Tần đẹp trai cao lớn uy vũ, hai người ấy nhìn rất xứng đôi.

“Ông đi vào chớ hung dữ với con, tâm tình của nó không được tốt, ông phải nhẹ nhàng nói chuyện với nó.”

Có một đoạn thời gian Tần Trác Luân không có đến công ty đi làm, mà hiện tại công ty lại có rất nhiều chuyện lớn cần anh trở về xử lý.

Người phụ nữ dịu dàng kia ở bên tai chồng nhỏ giọng dặn dò.

“Được, tôi hiểu biết rõ, có bà ở bên cạnh tôi, tôi nào dám hung dữ với con trai bảo bối của bà chứ.”

Có lúc ông rất ghen tỵ với con trai, con trai luôn nhận được sự quan tâm nhiều nhất của vợ ông, mặc dù ông cũng biết không nên tồn tại sự ghen tỵ này, mà ông ghen tỵ với con trai thì có cái gì tốt đâu.

Nhưng trên mặt tình cảm thì có lúc chính là như thế, cũng không có cách nào khống chế. Dĩ nhiên, ông cũng không để đến độ mất khống chế mà phơi bày ra ngoài.

“Cái gì con trai bảo bối của tôi, chẳng lẽ cũng không phải của ông sao, đi, mau vào đi, ông lại ghen với con trai mình, thật nên tìm cái gương soi soi xem bộ dáng bây giờ của ông như thế nào đi.”

Nhìn thấy ông chồng già rồi còn ghen tỵ với con, nhưng rất yêu thương mình, trong lòng bà rất vui vẻ, bà cảm thấy mình rất may mắn, chỉ là không biết con dâu tương lai có thể may mắn như thế, bắt được tâm của con trai bà không, vì bà tin tưởng con trai bà và cha nó, cũng chính là chồng của bà đều là một dạng khi yêu, đã động tình thì nhất định sẽ thề nguyện không thay đổi chỉ yêu đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đoan Mộc Tiêu Tiêu (thượng)

Đêm qua Tần Trác Luân được cha mẹ tận tình khuyên nhủ, sáng sớm, sau khi rửa mặt và ăn xong bữa sáng thì lập tức tới công ty đi làm.

Trên đường lái xe đến công ty, trong lòng anh vẫn còn nghĩ rất nhiều chuyện, lúc quẹo cua bên trái, chợt mắt anh sáng lên, giống như vừa nhìn thấy được Tô Thiển Hạ.

Anh lập tức dừng xe ở ven đường rồi chạy đuổi về phía trước, lúc đuổi đến kịp thì anh cầm chặt tay đối phương rồi mở miệng thì thào: "Thiển Hạ, anh tìm được em rồi."

@Mều : từ bây giờ 2 nam nữ chính đã có tình cảm với nhau nên đổi xưng hô thành "anh,em" nhé ^_*

Đang muốn mở rộng vòng tay ôm đối phương, nhưng đối phương lại không đồng ý mà còn dùng sức đẩy tay anh ra, còn muốn cho anh một cái tát, chỉ là lúc tay đối phương giơ lên bị anh bắt được nên không đánh được, ngay sau đó Tần Trác Luân mới chăm chú nhìn kỹ đối phương lần nữa.

"Xin lỗi, tôi nhận lầm người."

Tần Trác Luân thấy rõ cái bóng lưng này giống y bóng lưng Tô Thiển Hạ nhưng cô gái này lại không phải là Thiển Hạ, lập tức mọi biểu tình mừng rỡ trên mặt thay đổi thành khối băng lạnh ngàn năm, anh lạnh lùng nói xin lỗi rồi xoay người lên xe lái đi.

Anh còn nghe được cô gái kia nói "Bệnh thần kinh"

Anh thật là bị bệnh thần kinh sao?

Thì có lẽ..!, từ lúc anh gặp phải Tô Thiển Hạ thì thật sự có chút bệnh thần kinh rồi.

Tần Trác Luân vừa đến công ty thì đưa xe vào bãi đậu, sau đó đi thang máy đến phòng làm việc.

Nhìn đồng giấy tờ chất như núi trên mặt bàn, anh lập tức ngồi lên ghế phía sau bàn làm việc, không nói câu gì đã bắt đầu xử lý công việc.

Làm việc được khoảng hơn một giờ, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ cửa, anh chỉ đáp hai chữ: "Đi vào".

"Tổng giám đốc. Có vị Văn tiểu thư tìm ngài, ngài có muốn gặp hay không?."

Thư ký mở cửa đi vào, nói cho anh biết có người tìm anh.

"Không gặp."

Nói chỉ hai chữ, Tần Trác Luân cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục công việc đang làm.

*

Một nơi khác.

Hiện tại, Tô Thiển Hạ và Diễm Diễm vẫn ở nơi này, còn Y Đồng thì đã đi đâu đó làm một số chuyện thần bí gì rồi.

Những ngày này, ăn cơm tối xong, Thiển Hạ thường ngồi xem tivi học cách đan khăn quàng cổ, cô ngồi ở phòng khách cầm một cây kim, một sợi chỉ từ từ đan khăn, động tác rất chậm, giống y như khi còn bé học viết chữ chậm vậy. Lại nói phương pháp đan khăn quàng cổ cũng rất đơn giản, Diễm Diễm đối với việc ngồi đan khăn quàng cổ thì không có hứng thú gì nên đi lên lầu xem sách manga.

Trên bàn, chuông điện thoại vang lên, Thiển Hạ vói tay qua nghe điện thoại.

Là Y Đồng gọi tới.

"Thiển Hạ, mình nói với cậu, có một cô gái cậu nên phải biết, mà rất khéo, bây giờ cô ấy cũng đang ở Lư Sơn, cô ấy tên là Đoàn Mộc Tiêu Tiêu, chờ đến lúc bảo bảo của chúng ta ra đời có thể nhờ cô ấy giúp một tay liên lạc với thầy thuốc, bởi vì cô ấy là một y tá."

Y Đồng thật đúng là Thần Thông Quảng Đại, không phải cậu ấy đã đi điều tra sự kiện ảnh nude gì kia sao, làm sao còn có tâm tình tìm y tá và thầy thuốc đây, mà bây giờ cách thời gian bảo bảo ra đời còn ít nhất năm, sáu tháng nữa mà.

Thiển Hạ cười một tiếng, để lên sợi và kim đan xuống, cô mỉm cười nghe Y Đồng nói hết chuyện này chuyện kia có liên quan đến Đoàn Mộc Tiêu Tiêu, Y Đồng nói hai ngày nữa muốn cô đi đón Đoàn Mộc Tiêu Tiêu đến, mà cô cũng không hiểu sao tự nhiên lại muốn đón Đoàn Mộc Tiêu Tiêu đến sớm vậy.

*

'ĐÊM VUI MỪNG', Đây là một gian phòng rất nổi danh ở "Ngưu Lang quán".

Ở nơi này tất cả "Ngưu Lang" đều là cực phẩm.

Đoàn Mộc Tiêu Tiêu vốn là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Đoàn Mộc nhưng mà cô một chút đáng về thiên kim tiểu thư cũng không có.

Hôm nay cô lái một chiếc xe hơi màu đỏ đi tới 'đêm vui mừng', lúc vừa ngừng xe muốn đi vào 'đêm vui mừng' thì lại để cho cô thấy được một người đàn ông rất anh tuấn.

Người đàn ông kia rất tao nhã lịch sự, khỏe miệng còn chứa đựng nụ cười ôn hòa.

Bên cạnh chỗ anh ta đang đứng là một cô gái xinh đẹp, Đoàn Mộc Tiêu Tiêu biết rõ cô gái kia, cô gái kia chính là y tá trưởng Úc Uyển Thư.

Còn người đàn ông kia là đối tượng trong lòng của Đoàn Mộc Tiêu Tiêu, vào một năm trước, ở buổi lễ tốt nghiệp trung học, cô và anh ta đã gặp nhau.

Cô đối với anh ta là vừa thấy đã yêu.

Cô vội vàng sửa sang lại quần áo và dung mạo của mình, xác định không có sai sót gì, cô lập tức mang theo nụ cười ngọt ngào dịu dàng đi tới chỗ bọn họ.

Nhưng, cô để chậm một bước vì Úc Uyển Thư đã kéo cánh tay của người đàn ông cùng bước lên một chiếc tắc xi, còn cô chỉ có thể nhìn hai người bọn họ ngồi xe rời đi.

Thôi vậy, ngày mai đi làm vẫn có thể gặp lại, cô nhất định sẽ tìm cơ hội thổ lộ với anh ta.

Người đàn ông này họ Tề, tên đầy đủ là Tề Hàn Minh, năm nay hai mươi chín tuổi.

Vốn là một bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng trong bệnh viện.

Gia cảnh cũng ở cấp bậc trung bình, đến nay chưa cưới, vẫn còn độc thân nên anh là đối tượng được đông đảo các cô gái trong bệnh viện rất ái mộ.

Nếu không phải Tề Hàn Minh và Đoàn Mộc Tiêu Tiêu cùng đi nghe diễn giả giảng dạy ở buổi lễ trung học kia thì cô cũng sẽ không chú ý đến anh ta, có lẽ cũng sẽ không gặp gỡ, càng sẽ không đối với anh ta vừa thấy đã yêu.

Vì anh ta, cô dùng thời gian hai năm học xong khóa học chăm sóc và chữa bệnh mà người khác phải học trong bốn năm, sau đó dựa vào năng lực của mình đến bệnh viện anh ta đang làm việc xin làm y tá.

Bởi cô tin tưởng, cô và anh ta nhất định sẽ có một kết cục tốt đẹp.

Nhìn bảng hiệu 'đêm vui mừng', cô đi vào 'đêm vui mừng', cô cũng không có quên, mục đích hôm nay mình tới nơi này là muốn cùng bốn cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ làm quen.

Vừa đi vào 'đêm vui mừng', nhìn thấy hiện trường hỗn loạn tung bưng, hình như cô tới không phải lúc.

Các cô ấy đâu?

Cô đi vào đây là muốn tìm Tàn An An, Ngải Tiền Tiền và Lâm Đại Đại, nhưng mà không thu hoạch được gì, là do cô đã tới chậm sao?

Mang theo tâm tình mất mát, cô đi ra ngoài gian phòng, tối nay vừa mới đến đã thấy Úc Uyển Thư và Tề Hàn Minh cùng nhau rời đi thì ý nghĩa chuyến đi này đã mất hết rồi nên cô muốn về.

Đi ra bên ngoài, nhìn bầu trời một màu đen âm đạm, những ngôi sao đã dần dần biến mất, ánh trăng cũng hoàn toàn không thấy, bầu trời âm đạm không có ánh sáng khiến tâm tình của cô cũng biến thành đen tối.

Cô đi về phía xe của mình, mà ngay lúc đó, một chiếc xe hơi màu đen lái tới, không biết định làm cái gì mà lướt như bay chạm vào người cô.

Mà người đàn ông lái xe đó cũng không nói một câu 'xin lỗi' mà cứ như vậy lái xe rời đi, đáng ghét, tên đàn ông đáng chết, nhưng cô phát giác mình không nhớ bảng số xe của hắn, lúc đang định nhìn kỹ lại thì đã không kịp nữa rồi.

Cô chỉ đành dậm chân một cái sau đó lên xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đoan Mộc Tiêu Tiêu (hạ)

Đoan Mộc Tiêu Tiêu về đến nhà.

Vợ chồng ông bà Đoan Mộc đều không ở nhà, nói là đi thăm nhà bạn bè cũ.

Bây giờ trong nhà trừ người giúp việc ra cũng chỉ có Đoan Mộc Tiêu Tiêu và anh trai của cô Đoan Mộc Dận.

Hôm nay, tâm tình Đoan Mộc Tiêu Tiêu đã tệ hết biết rồi, cô chưa muốn ngủ, cô chỉ muốn tìm một người để tâm sự cùng thôi.

Đi tới ngoài cửa phòng anh trai, cũng lười gõ cửa, cô trực tiếp muốn mở, mà cửa phòng cũng không có khoá nên cô rất dễ dàng đã mở cửa ra đi vào.

"Ai, người nào vừa vào, Dận, cô ta là người giúp việc nhà anh sao, ăn mặc y hệt bộ dáng hồ ly tinh, muốn đi vào cũng không gõ cửa, thật là không có lễ phép rồi."

Trong phòng truyền đến tiếng thét chói tai, là một người phụ nữ khêu gọi đang nằm trên giường anh trai cô, không chính xác mà nói, người phụ nữ kia là đang quỳ trên giường của anh trai, trên người hai người cũng không mặc quần áo, Đoan Mộc Tiêu Tiêu thấy anh trai Đoan Mộc Dận ở phía sau người phụ nữ kia đang mãnh liệt ra vào, hung hăng tiến công chiếm đoạt thân thể của cô ta, trong không khí cô còn có thể nghe được âm thanh dâm mỹ truyền đến liên hồi.

Cô lập tức bước ra cửa, tại sao vậy, hôm nay anh trai lại có thể mang phụ nữ về nhà làm cái chuyện đó, trước kia anh trai không hề làm chuyện như thế này mà.

Đoan Mộc Dận ở trên người phụ nữ kia mạnh mẽ tiến công mấy phút đồng hồ, xong xuôi mới đẩy cô ta ra, đi thẳng tới phòng tắm rửa sạch quần áo.

Anh tắm xong, đi tới trước giường, lấy ra chi phiếu mỏng, ở phía trên viết một vài con số, sau đó cầm chi phiếu ném lên trên giường cho người phụ nữ kia.

"Cầm chi phiếu cút đi, nhớ, cô ấy không phải người giúp việc, cô ấy là em gái tôi, về sau cô không cần đến tìm tôi nữa, dám vũ nhục em gái của tôi thì cô cũng không có tư cách ở lại bên cạnh tôi."

Đoan Mộc Dận ném chi phiếu xong thì đi ra khỏi phòng ngủ, mà trên giường cô gái đẹp kia thì bị chịu lửa dục cuồng cuồng xâm chiếm, anh ta đột nhiên không cần cô nữa nên cô cảm giác trong thân thể nhộn nhạo khó nhịn, hai tay run rẩy cầm quần áo mặc vào, rồi khỏi Đoan Mộc gia.

Một đêm này, đối với Đoan Mộc Tiêu Tiêu mà nói thì thật sự tàn khốc.

Anh trai của cô có người tình làm bạn, mà cô cũng thích đàn ông và phụ nữ ước hẹn.

Tề Hân Minh và Úc Uyển Thư ngọt ngào đi ra 'đêm vui mừng', anh có một loại ảo giác, giống như thấy được Đoan Mộc Tiêu Tiêu.

Là cô ấy sao?

Cái người ăn mặc rực rỡ, cộng với vẻ đẹp tự nhiên tuyệt sắc như thế thật sự là cô nàng Đoan Mộc Tiêu Tiêu sao?

Bởi vì anh có ấn tượng rất sâu với cô, cô làm việc rất nghiêm túc, lúc mặc đồng phục y tá màu trắng thì nhìn cô giống như một thiên sứ hạ phàm, vô cùng thuần khiết.

Anh thích cô, nhưng thoát nhìn cô cao quý như vậy nên rất khó có thể đến gần, mà thân phận của cô rõ ràng cũng quá danh giá.

Đường đường là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Đoàn Mộc, có lòng muốn theo đuổi cũng không dám đuổi theo, bởi vì tập đoàn Đoàn Mộc cũng không thể trêu chọc.

Đối mặt với việc y tá trưởng Úc Uyển Thư nhìn trộm, ôm ấp yêu thương khiến anh cũng rất khó cự tuyệt phản hấp dẫn này.

Tối nay anh quyết định cùng Úc Uyển Thư ước hẹn.

Anh nghĩ muốn nhìn cho kỹ cái bóng hình xinh đẹp đó có phải là Đoàn Mộc Tiêu Tiêu hay không thì Úc Uyển Thư đã kéo cánh tay của anh chạy về phía một chiếc xe taxi, làm anh không xác định rõ bóng hình và xinh đẹp gương mặt đó là của ai.

Mặc dù đáng đáp Úc Uyển Thư không đẹp bằng mỹ nữ thượng hạng Đoàn Mộc Tiêu Tiêu, nhưng cũng được xem là một cô gái trẻ trung xinh đẹp.

Cô hai mươi bốn tuổi, hơn một năm trước đã chia tay qua một người bạn trai, ở trong bệnh viện, mỗi ngày đều nhìn chăm chú Tề Hàn Minh, là biết trái tim cô đã lay động rồi.

Cô không ngừng bắn ám hiệu cho anh, phát hiện anh vẫn thờ ơ ơ hờ, cuối cùng, cô đành lựa chọn chủ động ước hẹn trước.

Tối nay là lần đầu tiên bọn họ hẹn hò, tối nay cô đã tính toán trắng đêm triền miên với anh, để cho anh không quên được cô.

"Người mới vừa rồi có phải Đoàn Mộc tiểu thư hay không?"

Lúc vừa lên xe, Tề Hàn Minh hỏi Úc Uyển Thư.

"Là cô ấy sao, không thể nào đâu, cô gái kia mặc quần áo lộ liễu như vậy, vừa nhìn chính là một cô nàng quán bar, Đoàn Mộc tiểu thư mặc dù thoát nhìn diễm lệ, giống như trời sanh đã được ưu ái, nhưng cũng sẽ không đi làm chuyện tìm chồng như vậy đâu, Hàn Minh, anh nhất định là nhìn lầm rồi, hôm nay là lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta, chúng ta đừng nhắc tới cô gái khác có được không?"

Úc Uyển Thư dĩ nhiên thấy được Đoàn Mộc Tiêu Tiêu, cô chính là sợ Tề Hàn Minh thấy được Đoàn Mộc Tiêu Tiêu nên mới vội vàng lôi kéo anh lên xe taxi.

Cô ngồi ở trước mặt của anh, ở trên môi anh hôn lên một nụ hôn nóng bỏng.

Tề Hàn Minh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, mà Úc Uyển Thư lại to gan hôn anh như vậy, anh đương nhiên thích.

Hai người ở trong xe cuồng nhiệt hôn môi.

"Khụ khụ, tiền sinh và tiểu thư, đến, các người có thể xuống xe rồi."

Tài xế nhìn hai người bọn họ như đôi nhân tình quán quýt, nên không trễ một giây nào đã lên tiếng nhắc nhở bọn họ, đoán chừng bọn họ sẽ còn ở trong xe cuồng liệt làm cái chuyện đó. Mà ông cũng không muốn xe của mình biến thành nơi làm những "chuyện tình tiện lợi" như vậy.

Ông tăng nhanh tốc độ xe, cuối cùng khi hai người bọn họ còn chưa có cởi quần áo xuống trước mặt ông thì lập tức nhắc nhở bọn họ đã đến nơi.

"Đây là tiền xe, không cần trả lại."

Úc Uyển Thư và Tề Hàn Minh lập tức xuống xe đi vào nhà nghỉ.

Bọn họ lựa chọn nhà nghỉ vì không muốn bị mọi người phát hiện chuyện hai người bọn họ ở bên ngoài qua đêm với nhau.

*

"Tiêu Tiêu, mở cửa, là anh trai đây, mở cửa nhanh."

Sau khi Đoàn Mộc Dân đuổi người phụ nữ lẳng lơ kia đi thì anh lập tức đi tới bên ngoài phòng em gái gõ cửa.

Do anh mới vừa phát hiện sắc mặt em gái không được tốt, giống như có chuyện muốn nói lại thôi.

Tối nay để em gái thấy được chuyện không nên thấy, đáng lẽ anh và người phụ nữ kia nên đi khách sạn thuê phòng thì tốt rồi.

"Anh, em mệt mỏi nên muốn ngủ, có lời gì ngày mai rồi hãy nói."

Hiện giờ trong lòng của Đoàn Mộc Tiêu Tiêu rất loạn, rất phiền não, cô không muốn cùng anh trai nói chuyện, một phần là do cô mới vừa thấy anh trai cuồng nhiệt làm chuyện nam nữ thích làm với người phụ nữ kia.

Lại thấy Tề Hàn Minh và Úc Uyển Thư ngọt ngào lên một chiếc xe taxi, bọn họ đã cùng ước hẹn sao?

Khi nào thì bọn họ bắt đầu, tại sao trước đó một chút dấu hiệu cũng không có.

Nếu như không phải là hôm nay đi đến 'đêm vui mừng', cô còn không biết chuyện Tề Hàn Minh và Úc Uyển Thư mến nhau.

Cô vì Tề Hàn Minh chịu khổ học hành trong hai năm khoá học "chữa bệnh và chăm sóc chuyên nghiệp" mới thành công đến bệnh viện anh ta đang làm việc xin làm y tá, nhưng anh ta lại?

Điều này khiến tâm cô thật sự rất loạn, thật sự rất loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Quyết định của Đoàn Mộc Tiêu Tiêu

"Anh biết trong lòng em đang suy nghĩ gì, em ra ngoài đi, anh dẫn em đến một nơi, sau khi nhìn rõ em sẽ rõ ràng."

Đoàn Mộc Dân là anh trai của Đoàn Mộc Tiêu Tiêu, dĩ nhiên cũng yêu mến nhất cô em gái duy nhất này.

Mà với ý muốn của em gái mình, người làm anh trai như anh sao có thể không biết.

Nên anh đã sớm âm thầm điều tra Tề Hàn Minh, lúc bắt đầu điều tra thì anh thấy con người Tề Hàn Minh cũng không phải đáng ghét, sau lại phát hiện Tề Hàn Minh không có trách nhiệm lắm, cũng không chịu đựng được hấp dẫn thường tình.

Ngoài cửa phòng, anh vừa chờ Đoàn Mộc Tiêu Tiêu trả lời vừa gọi điện thoại cho người anh phái đi giám thị Tề Hàn Minh, người nọ nói cho anh biết là Tề Hàn Minh và Úc Uyển Thư đã cùng nhau đi vào một nhà nghỉ ven đường.

Đoàn Mộc Dân chợt xuống một mệnh lệnh, là nhân viên đang làm việc ở nhà nghỉ kia phải tìm cơ hội cài máy quay camera vào trong phòng của Tề Hàn Minh và Úc Uyển Thư. Mục đích để từng hành động của bọn họ đều sẽ bị chụp được.

"Đi nơi nào, anh, em nói em mệt mỏi, nơi nào em cũng không muốn đi."

Đoàn Mộc Tiêu Tiêu giấu mặt dưới gối, hai tay bịt lấy hai lỗ tai, cự tuyệt nghe anh trai nói chuyện.

"Nếu như chuyện này có liên quan đến Tề Hàn Minh thì sao, không phải em vẫn muốn biết hắn ta là người như thế nào sao, không muốn biết hắn ta có đáng giá để em thích hay không sao?"

Dĩ nhiên những lời này của Đoàn Mộc Dân hoàn toàn hấp dẫn được sự chú ý của Đoàn Mộc Tiêu Tiêu, Đoàn Mộc Tiêu Tiêu vội vàng xuống giường đi mở cửa, anh trai nói không sai, cô rất muốn hiểu rõ mọi chuyện của Tề Hàn Minh.

"Anh, anh mới vừa nói anh muốn dẫn em đi một nơi có liên quan đến Tề Hàn Minh, là sự thật phải không? Em không có nghe lầm đúng không?"

Đoàn Mộc Tiêu Tiêu vừa mở cửa ra ngoài thì lập tức lôi kéo cánh tay Đoàn Mộc Dân để chứng thực, bộ dáng rất nóng nảy.

"Đúng, nhưng em phải đồng ý với anh, bất luận em thấy được cái gì, anh muốn em cũng phải thật kiên cường."

Đoàn Mộc Dân nắm bàn tay của em gái, hi vọng cô có thể chịu đựng được sự dả kích như vậy.

"Được, nhất định rồi, anh, anh hãy yên tâm."

Đoàn Mộc Tiêu Tiêu mơ hồ cảm thấy chuyện này khẳng định không bình thường, mà trong lòng cô cũng có một dự cảm không tốt, không biết đến tột cùng Tề Hàn Minh đã làm ra chuyện gì khiến anh trai cảm thấy cô sẽ chịu không nổi đây?

Bên trong nhà nghỉ,

Tề Hàn Minh và Úc Uyển Thư cùng đi vào gian phòng bọn họ đã thuê kia.

Đi vào vào trong, phát hiện gian phòng bố trí rất lãng mạn.

Còn có bữa tối lãng mạn dưới nến.

"Hàn Minh, chúng ta uống rượu đi, gian phòng ở nhà nghỉ này thực sự rất chu đáo, không ngờ còn có bữa tối dưới nến đây."

Úc Uyển Thư cảm thấy rất vui mừng, cô đưa cho anh một ly rượu đỏ, Tề Hàn Minh nhận lấy, mặc dù trong lòng anh cũng có nhớ tới Đoàn Mộc Tiêu Tiêu, nhưng nhìn Úc Uyển Thư ở dưới ánh nến, giờ phút này cô cũng trở nên rất xinh đẹp.

Nhận lấy ly rượu, hai người cùng cạn ly.

Vừa uống rượu ăn bữa tối vừa trò chuyện mấy việc thường ngày.

Sau đó, hai người đi tới trước cửa sổ, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, mặc dù hôm nay cảnh đêm cũng không phải đẹp lắm nhưng tâm tình bọn họ đều không tệ, cho nên trong mắt của bọn họ, cảnh đêm tối nay dĩ nhiên cũng biến thành một khung cảnh tuyệt đẹp rồi.

"Em giống như say rồi, cảm giác có chút nóng."

Úc Uyển Thư giả vờ say, yêu kiều lên tiếng rằng mình cảm thấy nóng quá, cô dựa vào bên người anh, bàn tay đặt trên người mình rồi cời xuống từng cái nút áo, lập tức lộ ra áo ngực màu đỏ bên trong.

Áo ngực màu đỏ trên da thịt trắng nõn của cô, giống như mang đến sự hấp dẫn rất mê người.

Hơn nữa, hai nụ hoa giữa ngực cũng rung rung rất mê người, cô còn ra sức cọ cọ bộ ngực đầy đặn sát người anh.

"Em nóng quá, còn anh, anh cũng cảm thấy nóng phải không, em giúp anh cởi."

Úc Uyển Thư đặt ly rượu lên trên bệ cửa sổ, sau đó đưa tay giúp anh cởi áo ra, mà Tề Hàn Minh cũng không có cự tuyệt.

Hai người bọn họ rất nhanh đã cởi sạch quần áo trên người, mà Úc Uyển Thư cũng rất hào phóng cởi bỏ cả nịt áo ngực.

Cô dùng bộ ngực đầy đặn chà chà rồi liếm lông ngực của anh.

"Hôn em, Hàn Minh, hôn em."

Tay của cô ôm cổ của anh, chủ động dang đôi môi của mình, lên tiếng muốn anh hôn cô.

Đôi mắt tư thế mê người của phụ nữ, anh lập tức cúi đầu che đôi môi của cô lại, hai người ở trước cửa sổ trao nhau nụ hôn nóng bỏng.

Tề Hàn Minh cũng chỉ là một người đàn ông, cũng có nhu cầu sinh lý bình thường như mọi người đàn ông khác, bình thường thoạt nhìn anh rất lịch sự, nhưng bây giờ anh giống như đã biến thành một người hoàn toàn khác vậy.

Ở trong phòng nhà nghỉ, cuồng nhiệt yêu thương với Úc Uyển Thư

Ở gian phòng bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Mộc Tiêu Tiêu lập tức tái nhợt, cô che miệng, không, đây không phải là sự thật.

Tại sao, tại sao hai người bọn họ nhanh như vậy đã tới nhà nghỉ qua đêm.

Cô khóc lóc chạy ra khỏi gian phòng, chạy ra khỏi nhà nghỉ.

"Tổng giám đốc, có cần phải cho người đi theo tiểu thư hay không, cô ấy chạy ra ngoài như vậy có thể bị nguy hiểm hay không?"

Người nhân viên ở trong nhà nghỉ vừa lên tiếng chính là thủ hạ của Đoàn Mộc Dân, hần nhìn Đoàn Mộc Tiêu Tiêu chạy đi, nên rất lo lắng cho cô.

"Không cần, để cho một mình nó tỉnh táo một chút, nó hiểu được phải tự bảo vệ chính mình."

Lúc Đoàn Mộc Tiêu Tiêu mười lăm tuổi, vợ chồng Đoàn Mộc và Đoàn Mộc Dân đã cùng nhau thương lượng, cảm thấy cô cũng đã trưởng thành, càng ngày càng trở nên xinh đẹp, xinh đẹp như vậy nếu là gặp phải người xấu thì phải làm thế nào, mà bọn họ cũng không thể nào một ngày hai mươi bốn giờ đều đi theo cô, như vậy cả cô cũng sẽ phiền bọn họ.

Vì vậy, từ lúc đó trở đi bọn họ cho cô đi học võ thuật, mặc dù không phải cách tốt nhất nhưng lại đủ phòng thân.

Gần đây cô còn quen biết bốn cô gái xinh đẹp khác, mà vợ chồng Đoàn Mộc và Đoàn Mộc Dân cũng đều biết rõ thân phận bốn cô gái này, có một người gọi là Tần An An,

là con gái yêu của võ sư Tần Mẫn, đã liên tục trong bốn năm đạt chức võ sư vô địch, cho nên bọn họ cũng có thể yên tâm Đoàn Mộc Tiêu Tiêu dưới sự hướng dẫn của Tần An An sẽ khá lên rất nhanh, cho nên Đoàn Mộc Dân nhìn Đoàn Mộc Tiêu Tiêu khóc lóc chạy đi, cũng không lo lắng cô sẽ gặp phải người xấu.

Đoàn Mộc Tiêu Tiêu chạy thật nhanh ra khỏi nhà nghỉ, cô đang suy nghĩ, đó không phải là thật, mọi việc cô đã thấy đều không phải là thật.

Nhưng, tâm trạng cô quá đau khổ, tại sao tình cảm đầu đời của cô còn chưa nở hoa mà đã héo tàn.

Cô thật sự cam tâm thua trong tay Úc Uyển Thư sao?

Không, không thể, cô không thể thua.

Cô là Đoàn Mộc Tiêu Tiêu, làm sao có thể thua trong tay Úc Uyển Thư.

Cô đã vì Tề Hàn Minh bỏ ra nhiều như vậy, đàn ông ở bên ngoài thỉnh thoảng có một hai người thì tính là cái gì, cô đã quyết định, cô không thể chưa ra trận mà đã ngã.

Cô muốn tìm một cơ hội thích hợp thổ lộ với Tề Hàn Minh, cô muốn xem Tề Hàn Minh thật sự muốn cô hay là muốn Úc Uyển Thư đó.

Sau khi Đoàn Mộc Tiêu Tiêu đã quyết định kỹ càng, dĩ nhiên cô không khóc nữa, cô lau khô nước mắt, đứng lẳng lặng bên bờ biển, đứng, là do cô mới vừa chạy xe của anh trai đến bờ biển này.

Nghe tiếng sóng biển, nhìn biển rộng bao la, lòng của cô hình như cũng bình tĩnh trở lại.

Chợt cô cảm thấy hơi lạnh, gió biển rất lớn, trên người cô cũng chỉ mặc bộ lễ phục hấp dẫn mỏng manh giống như lúc đi đến "đêm vui mừng", làm sao có thể không lạnh đây.

Cô đứng dậy, vỗ vỗ bụi cát trên người, sau đó đi về phía xe.

"Aaaa, tôi sẽ không tiếp nhận sự sắp xếp của các người, tôi muốn tự do lựa chọn tình yêu của mình."

Từ một nơi không xa trên bờ biển, một người đàn ông đang hô to ra tiếng lòng của mình, dọa cho Đoàn Mộc Tiêu Tiêu hơi giật mình.

Người đàn ông này thật đúng là rất có dũng khí, nghe lời của anh ta đoán chừng là muốn phản kháng với hôn sự đã an bài của gia đình, cô thật sự hi vọng anh ta có thể kiên trì đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Người phụ nữ mặc đồ bơi

Khách sạn bờ biển, phòng 909

Hai ngày sau, Thiển Hạ tới đón Đoàn Mộc Tiêu Tiêu.

Vậy mà, lại chậm một bước.

"Tiêu Tiêu đi nơi nào rồi, Y Đồng bảo mình đón cô ấy, hiện tại lại không thấy người, chẳng phải là mình đi một chuyến uống công sao?"

Sang trọng như vậy, giường cũng mềm mại, cảnh sắc ngoài cửa sổ cũng xinh đẹp, lại thoải mái đón gió biển như vậy, mà bây giờ cứ rời đi cũng quá lãng phí tiền thuê phòng, mặc dù tiền thuê cũng không phải là do cô bỏ ra, là tiền của Y Đồng, nhưng Thiển Hạ vẫn không nỡ rời khỏi gian phòng ở khách sạn bờ biển này.

Cho nên Thiển Hạ quyết định ở lại, dù sao cũng có thể ở ba ngày, ba ngày sau cô sẽ trở về vậy.

Thiển Hạ mở tủ treo quần áo ra, thấy được rất nhiều quần áo xinh đẹp lộng lẫy, mà nhiều nhất chính là đồ bơi.

"Oa, đồ bơi thật là đẹp, rất hấp dẫn, không bằng mình mặc thử một chút, đi ở trên bờ cát, đón gió biển, phơi nắng, bơi lội, vậy thì thật là một kiểu đại hưởng thụ, không mặc đồ bơi thì thật là uổng phí một chuyến ở khách sạn bờ biển."

Nghĩ vậy, Thiển Hạ hào hứng bùng bùng cởi xuống quần áo trên người chuẩn bị thay bộ đồ bơi hấp dẫn kia.

Khi mặc đồ bơi lên người xong, ở trước gương, Thiển Hạ hưng phấn vòng qua vòng lại hai vòng, nhìn dáng vẻ mình mặc đồ bơi phản chiếu trong tấm gương to trong phòng, cô vốn là muốn cười khanh khách nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại không cười được.

Vì sao không cười được?

Bụng đó, bụng có chút đội lên, cũng khó trách, cô mang thai đã hơn ba tháng, bụng nếu như một chút cũng không có đội lên vậy thì thật sự cần lo lắng cho bảo bảo rồi.

"Ai, đồ bơi đẹp mất lại gọi cảm như vậy, nhưng bởi vì mình mang thai mà không mặc được rồi, haizzz"

Thiển Hạ liên tiếp than thở đến mấy lần.

‘Cốc cốc.’

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

"Người nào vậy, đợi một lát."

Thiên Hạ mau chóng cõn xuống đồ bơi rồi thay quần áo ngủ thoải mái, sau đó mới đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một phụ nữ ăn mặc rất diêm dúa, nhìn vừa lẳng lơ lại vừa khêu gợi.

"Món đồ bơi đó là của tôi, mau trả lại cho tôi."

Thì ra người phụ nữ này bá đạo gõ cửa là muốn đi tìm đồ bơi, vừa nhìn thấy ở trên giường có bộ đồ bơi thì lập tức giờ thói cường thế buộc Thiên Hạ trả cho cô ta.

"Của cô? Không thể nào, phải nói là của Tiêu Tiêu hoặc là Đồng Đồng, còn cô là ai?"

Thiên Hạ cũng không sợ người phụ nữ này, mặc dù cô đang mang thai, nhưng bản lĩnh của cô vẫn còn, muốn đối phó một người phụ nữ mềm yếu như vậy thì cô vẫn dư sức.

"Tôi nói của tôi chính là của tôi, nếu không tôi làm sao biết trong tủ treo quần áo này có món đồ bơi này, không nói với cô, đồ bơi tôi lấy đi nha."

Haizzz, thật đúng là người không nói đạo lý.

Mà Thiên Hạ cũng không đuổi theo ra ngoài, muốn lấy thì lấy đi thôi, dù sao cô đang mang thai cũng không mặc được, chỉ là tâm tình vốn đang tốt đẹp của cô nhưng bởi vì cô gái bất chợt hiện ra kia mà có chút không vui vẻ rồi.

Thiên Hạ đi tới bờ biển, cô để chân trần, khom lưng nhặt sao biển, những con sao biển thật là đẹp mắt.

Cô vốn không vui một chút nhưng bởi vì nhìn thấy những con sao biển xinh đẹp mà chuyển thành vui vẻ rồi.

"Nhiều sao biển như vậy, biết để ở đâu thì tốt đây?"

Thiên Hạ nhìn túi áo chứa đầy các loại sao biển xinh đẹp, cô có chút rầu rĩ nghĩ.

Gió biển thổi tung mái tóc của cô lên, sóng tóc khẽ động thành từng vòng khẽ quán lượn thành những đường vòng cung rất mê người.

Gió biển cũng thổi lên mặt biển từng đợt gió, tạo ra những vệt sánh lóng lánh đẹp mắt.

Trên mặt biển giống như có một vật gì đó, màu xanh nhạt, Thiên Hạ vội vàng đi tới, càng chạy càng xa, rốt cuộc cũng để cho cô nhìn rõ ràng đó là cái gì, đó là một dải khăn lụa màu xanh nhạt.

Thiên Hạ cẩn thận đưa tay trái giữ chặt túi áo chứa sao biển, tay phải sờ lên cái khăn lụa kia, khăn lụa bóng loáng mềm mại, là sợi tơ thượng hạng, xem ra vài vóc rất tốt.

Thiên Hạ cảm thấy rất vui mừng, bởi vì khăn lụa đủ cho cô chứa chỗ sao biển mà cô vừa nhặt được mang trở về.

Cô ngồi chồm hồm xuống, sóng biển làm ướt tóc của cô, quần áo của cô, nhưng cô hoàn toàn không để ý đến những thứ này, cô cầm lấy khăn lụa quán lại thành một vòng tròn, sau đó biến thành như một cái túi nhỏ, cuối cùng bỏ sao biển trong túi áo vào khăn lụa rồi nhét vào túi quần.

Xong xuôi cô vui vẻ đi trở về.

Nhưng cô lại không biết, quần áo của cô đang ướt đẫm, nên từng cơn gió nhẹ thổi qua cũng để lộ những đường cong mềm mại của cô.

Tuy nói bụng cô có chút đội lên, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, bờ biển, dưới dù che nắng, nằm ở trên ghế dựa đón gió biển chính là một cô gái mặc đồ bơi hấp dẫn, vốn là bên người cô đang được vây quanh bởi rất nhiều đàn ông, trong đó cũng không thiếu những người đàn ông đẹp trai siêu cấp, vậy mà, lực chú ý của bọn họ lại bị Thiên Hạ hấp dẫn đi.

Bọn họ ríu rít tiến lên muốn tìm cơ hội đến gần Thiên Hạ, muốn kết giao bạn bè với Thiên Hạ.

Hơn muốn bọn họ cũng muốn mời Thiên Hạ tham gia dạ vũ đêm nay với bọn họ.

"Dạ vũ, tôi không biết khiêu vũ, tôi đi xem thôi, các người có thể mở đường cho tôi hay không, tôi muốn trở về phòng tắm rửa thay quần áo."

Thiên Hạ muốn cự tuyệt lời mời của bọn họ, cô có chút không rõ, những người trai đẹp này không phải mới vừa vây quanh cô gái xinh đẹp mặc đồ bơi hấp dẫn kia sao, thế nào đột nhiên lại vây đến bên cạnh cô rồi, những người đàn ông này thật là kỳ quái.

Cô cúi đầu, lơ đãng phát hiện trên khăn lụa có chữ, mới vừa rồi chỉ lo nhặt sao biển nên cô không chú ý tới trên khăn lụa này còn có chữ.

Cô tò mò giờ lên phía trước nhìn, phát hiện là ba chữ, rất rõ ràng là một người tên.

Trong đó hai chữ là ‘ Trác Luân ’, Trác Luân, Tàn Trác Luân, có phải là tên của Tàn Trác Luân hay không?

Thiên Hạ lập tức để hai chữ "Trác Luân" này liên tưởng đến tên của Tàn Trác Luân, vậy thì tên trên khăn lụa này là ai thêu, tại sao lại thêu tên Tàn Trác Luân, cái người thêu tên trên khăn lụa này có phải là một phụ nữ hay không, cô ấy và Tàn Trác Luân có quan hệ ra sao?

Gian phòng u tối khác,

"Chuyện tiến triển như thế nào, chừng nào thì người lấy trộm được phần kế hoạch mới nhất kia của hắn?"

Người đàn ông đang hai chân người phụ nữ ra rất rộng, ngón tay không ngừng ra vào trong thân thể người phụ nữ, dưới ánh sáng của ngọn đèn u ám rọi xuống, khuôn mặt của người phụ nữ hình như rất khổ sở, hình như cũng rất vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ngoại truyện về ngải tiền tiền

Căn cứ theo tin tức mới nhất, chủ tịch tập đoàn Vân Thị chẳng những nhiều tiền mà còn rất đẹp trai.

Ngải Tiền Tiền đang lười biếng ngủ trưa thì nghe được mấy đồng nghiệp ở "Vườn địa đàng" bàn tán về một tên con trai vừa đẹp trai vừa có nhiều tiền, lại có tính hoa tâm và tình sử phong lưu cũng nhiều không kể hết.

Đợi chút, mấy cô ấy vừa mới nói cái gì??, nói tổng giám đốc Vân thị có rất nhiều tiền, thật hay giả vậy?

Vốn muốn lười biếng ngủ trưa nhưng Ngải Tiền Tiền vừa nghe đến hai chữ 'nhiều tiền' thì hai mắt lại sáng lên.

Ha ha, vậy là cô lại có thể kiếm tiền, nghĩ đến đó nên cô lập tức chạy sang căn phòng bên cạnh, lôi kéo mấy người đồng nghiệp vừa ban bố tin tức đó hỏi, tất cả đều nói tin tức về tổng giám đốc Vân thị là chính xác đến hơn 89%.

"Cám ơn, cám ơn, ha ha, hiện tại em lập tức lên đường, ha ha, em giống như đang thấy có rất rất nhiều con số đang tăng lên trong tài khoản ngân hàng của em vậy, cám ơn chị Lam, chờ em kiếm được nhiều tiền thì em sẽ mời chị ăn bữa tiệc lớn."

Mà chị Lam kia chính là bạn tốt của thư ký phụ tá bên người tổng giám đốc Vân thị, đối với mọi chuyện liên quan đến tổng giám đốc Vân thị thì có thể nói đúng chính là đúng, dĩ nhiên những chuyện chị Lam biết là không thể sai được.

Sau khi Ngải Tiền Tiền lấy được tin tức nội bộ mình muốn thì vui vẻ hơn hờ trở về phòng chỉnh trang lại trang phục một lúc, sau đó cô mặc một bộ đầm màu đỏ kêu gọi đi ra, ngồi lên một chiếc taxi đi đến công ty Vân thị.

Phòng làm việc tổng giám đốc Vân thị

Bên trong phòng làm việc có hai người đàn ông tuổi trẻ tuyệt hảo, mà người mặc bộ tây trang màu trắng chính là tổng giám đốc Vân thị, Vân Tuyết.

Còn người đàn ông mặc bộ tây trang màu đen, dáng vẻ lạnh lùng âm hiểm chính là bạn tốt của Vân Tuyết, cũng là chủ tịch tập đoàn Chung Ly, Chung Ly Đình.

"Đình, vị hôn thê của mình chạy mất rồi, mình phải bay đi Mi mang cô ấy trở về, có thể nhờ cậu giúp một tay không?"

Hai người thân thiết như anh em vậy, tình cảm rất tốt đẹp, mà đây cũng xem như là chuyện hôn sự trọng đại.

Vân Tuyết hoàn toàn yên tâm khi nhờ Chung Ly Đình giúp mình trấn giữ công ty một đoạn thời gian, giúp anh có thời gian bắt vị hôn thê của mình trở về.

"Tên tiểu tử này, muốn mình chết sao, thôi được rồi, xem như lần này thật sự là cậu có chuyện lớn phải giải quyết, mà người làm anh trai như mình đây sẽ tạm thời giúp cậu một lần, phần nhân tình này trước tiên mình sẽ nhớ kỹ. Đi đi, đi sớm về sớm, cần phải ôm được người đẹp về."

Chung Ly Đình sáng khoái đồng ý, gần đây ngày nào anh cũng khá nhàn nhã, cộng thêm bản thân anh chính là một người cuồng công việc, giờ nhiều thêm một chút chuyện để cho anh làm cũng không tệ lắm.

"Cám ơn cậu, Đình, mình sẽ ghi nhớ, cám ơn."

Vân Tuyết nói xong rồi cũng bước chân đứng dậy rời khỏi phòng làm việc, còn Chung Ly Đình thì đi tới trước bàn làm việc tổng giám đốc, ngồi ở trên ghế làm việc, đang muốn lật xem tài liệu.

Ai ngờ, cửa phòng làm việc lại bị mở ra, một là thư ký Chu của Vân Tuyết, người còn lại là một mỹ nữ tuyệt sắc, rất hấp dẫn.

Haiz, thật không nghĩ tới bên cạnh Tuyết trừ vị hôn thê, còn có một mỹ nữ tuyệt sắc như vậy làm việc bên cạnh hân.

"Tổng. hà?"

Thư ký Chu vừa muốn gọi tổng giám đốc, phát hiện tổng giám đốc không có ở đây, mà bạn tốt Chung tổng của tổng giám đốc lại ở đây, bình thường cô cũng rất khôn khéo, không hiểu sao lúc này lại có thể cả lăm như vậy nữa.

"Thư ký Chu, cô cứ đi ra ngoài trước, cô gái này tự tôi tiếp đón."

Chung Ly Đình ngắt lời thư ký Chu, hân đang rất muốn gặp người mỹ nữ tuyệt sắc vừa đột nhiên xông vào đây.

"Dạ, tổng giám đốc, có chuyện gì có thể gọi tôi."

Thư ký Chu đi ra ngoài, cũng không nói thêm cái gì, dù sao tổng giám đốc Chung Ly và Tổng giám đốc đại nhân thường xuất hiện cùng nhau, mà cô vốn cũng không bàn tán nhiều chuyện, không trách được mới vừa rồi Tổng giám đốc đại nhân bảo cô đi vào phòng phân phó một số chuyện, ý muốn cô phải hoàn toàn phối hợp với tổng giám đốc Chung Ly, mới đầu cô cũng không rõ ý tứ của tổng giám đốc, hiện tại xem như là đã hiểu.

"Này, anh là tổng giám đốc Vân thị phải không, hân hạnh hân hạnh, tôi là Ngải Tiền Tiền, là người của 'Vườn địa đàng', đây là danh thiếp của tôi, xin hỏi tôi có thể ngồi xuống đây không?"

Trong lòng Ngải Tiền Tiền có chút khản trương, cô phát hiện người Tổng giám đốc đại nhân này có vóc dáng cực kỳ tốt, mà người đàn ông tuấn mỹ như vậy lại là tổng giám đốc Vân thị, ha ha, thật đáng tiếc, mặc dù hân có chút lăm cô động lòng, nhưng thứ cô thích nhất lại là tiền, không có tiền thì cô cũng không vui vẻ rồi.

"Có thể, mời ngồi."

Chung Ly Đình biết cô gái này hiểu lầm, trong lòng hân có chút nghi vấn, cô gái tên gọi Ngải Tiền Tiền này còn là một thiết kế sư tài năng, tốt nghiệp từ trường đại học danh giá nổi tiếng nhất, cô cũng rất trẻ tuổi, hình như hân còn nghe qua một "truyền thuyết" có liên quan đến cô.

Chỉ là nhất thời còn không nghĩ ra.

Nhưng, cô thế nào lại không biết rõ hình dáng Tuyết, tự nhiên ngộ nhận hân là Vân Tuyết, mà cô gái này hình như cũng không có hứng thú với mình.

Hân nhận lấy danh thiếp của cô, trong đầu cũng có chút cảm tình với cô.

"Cám ơn, xin hỏi anh có tiền không?"

Ngải Tiền Tiền nói tiếng cảm ơn trước, sau đó dùng giọng điệu bình thản ôn hoà hỏi.

"Tiền?"

Hân có chút kinh ngạc, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy tròng mắt đen của anh híp lại, mang theo chút lười biếng nói.

Nhìn qua dáng dấp cô gái này không tệ, thế nhưng lại yêu tiền như vậy, lập tức gây được hứng thú với hân, có ý tứ, lại vẫn còn phụ nữ có thể lăm như không thấy với sức quyến rũ của hân.

Chung Ly Đình đứng dậy, đi tới trước mặt cô, kéo cô vào trong ngực của mình, phát hiện nhìn gần cô còn đẹp hơn, mà giọng nói và hơi thở của hân giống như thôi miên trên gò má cô vậy.

"Anh, Vân Tổng, mời anh buông ra?"

Không có lăm chút, cái người tổng giám đốc Vân thị này quả nhiên giống như chị Lam nói, là một người đàn ông hoa tâm như vậy, tự nhiên động tay động chân trong lần đầu tiên gặp mặt rồi.

"Tôi cái gì, tôi lại cảm thấy giống như đã gặp qua cô ở nơi nào đó, có lẽ thử hôn qua mới có thể nhớ lại."

Chung Ly Đình nói xong, không đợi cô kịp phản ứng, đang ở phòng làm việc lại tán tỉnh cô, còn hôn cô.

"Bốp" một tiếng, trên gương mặt tuấn tú của Chung Ly Đình bị một người tát một cái tát.

Một người này không ai khác chính là Ngải Tiền Tiền.

Chương 49: Ngoại truyện về ngải tiền tiền (2)

Ngải Tiền Tiền tát anh một cái lại còn chưa hả giận, thế nhưng còn dùng gót giày cao gót ra sức giẫm đạp trên chân anh.

"Tên đàn ông thối tha, đừng tưởng rằng anh có nhiều tiền là có thể tùy tiện ăn hiếp phụ nữ chúng tôi, đây chỉ là cho anh một cảnh cáo nho nhỏ, được rồi, đưa tiền đây."

Cô lui về phía sau vài bước, dáng vẻ khi nói chuyện rất quang minh chính đại giống như một nữ thần vậy.

Sau khi nói xong, Chung Ly Đình còn cho là cô sẽ xoay người thở phào rồi đi, nhưng không ngờ cô lại xoè bàn tay ra đòi anh đưa tiền.

"Cô tát tôi một cái, đập tôi một cước còn đòi tôi trả tiền, cô nghĩ là tôi sẽ cho cô tiền sao?"

Cô gái Ngải Tiền Tiền này thật là đủ đặc biệt, so với những người phụ nữ anh đã gặp trong quá khứ thì hoàn toàn bất đồng.

"Anh, có phải anh không có nghe rõ ràng hay không, hay là lỗi tai của anh bị điếc rồi, mới vừa rồi tên đàn ông thối tha là anh đã cướp đi nụ hôn đầu của bản tiểu thư, mà nụ hôn đầu thì rất đáng giá, là bản tiểu thư thiên tân vạn khổ giữ gìn suốt mười chín năm lại bị anh cướp đi, tính toán toán, là mười chín năm đó, anh phải bồi thường cho bản tiểu thư mọi phí tổn thất, phí tinh thần, còn tổn thất phí thanh xuân nữa, mà bản tiểu thư cũng rất dễ nói chuyện, cứ tính là mười chín vạn đi, về phần một cái tát và một cước kia đương nhiên gọi là lợi tức, đã tính xong rồi, anh nhanh đưa tiền đi, bản tiểu thư không có thời gian đâu."

Ngải Tiền Tiền chớp chớp đôi mắt đẹp, ra vẻ rất kinh ngạc, sau đó cười híp mắt nhìn rồi giải thích cho anh nghe.

"Mười chín vạn, nụ hôn đầu của cô thật đúng là đáng giá, nếu tôi không đưa thì sao?"

Chung Ly Đình mang dáng vẻ nguy hiểm tiến tới gần, Chung Ly Đình anh làm sao có thể để mặc cho cô gái nhỏ nhắn trước mắt này lường gạt đây.

Mười chín vạn chỉ là một con số rất nhỏ với anh, nhưng trong lòng anh chính là không muốn dễ dàng đưa cho cô gái nhỏ nhắn trước mắt này.

"Anh...anh tới gần đây làm cái gì, nói chuyện cứ nói, đứng lại, nếu như anh còn nói không trả tiền, tôi sẽ khiến cho cuộc sống mỗi ngày của anh đều giống như từ địa ngục đi ra vậy, dù sao lỗi sai cũng không phải là lỗi của tôi."

Ngải Tiền Tiền đi giày cao gót chạy trốn ra phía sau bàn làm việc, nhưng trong giọng nói lại không giống như người ở thế thua cuộc.

"Vậy tôi sẽ mãi mãi mong chờ xem cô làm thế nào khiến cuộc sống của tôi giống như địa ngục vậy, nhưng bây giờ tôi muốn nói cho cô biết một điều, cô trước hết phải xuống Địa ngục đã."

Anh nói xong thì đi về phía trước, mỗi bước đi rất nhanh, động tác rất gọn gàng, thời gian cũng chỉ trong nháy mắt cô đã bị anh Chop được kéo vào trong ngực.

Sau đó nhân thể để lên cô ở trên bàn làm việc, anh ôm lấy cô trong tay rồi giữ chặt hai chân cô trên mặt đất, một tay giữ chặt hai tay của cô cố định ở trên đỉnh đầu của cô.

"Anh...anh, cái người sắc lang này, anh muốn làm gì? Có phải anh còn muốn ném mấy lần bạt tai nữa hay không?"

Cô thật là quá sơ suất, người đàn ông này lại là tên hoa tâm, chẳng lẽ cô đã mất đi nụ hôn đầu còn phải thất thân hay sao?

Ngải Tiền Tiền linh quang chợt lóe, mắt đẹp lưu chuyển xoay vòng, cô đang nỗ lực nghĩ biện pháp thoát khỏi khốn cảnh trước mắt này.

"Mẫu đơn hoa hạ tử, tác quý dã phong lưu, hướng chi cô so với Mẫu Đơn còn kiều diễm động lòng người hơn, nếu như có thể thưởng thức mùi vị của cô thì bị mấy lượt bạt tai cũng đáng giá, cô nói có phải không, tiểu tiên nữ."

* Miêu : Mẫu đơn hoa hạ tử, tác quý dã phong lưu: (chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu. Câu xuất phát từ Mẫu Đơn Đình, mạng bảo thể, mẫu đơn là chỉ người đẹp, đại loại là câu nam giới dùng để biểu tỏ tình cảm tình yêu tình ngưỡng mộ vân vân và mây mây đối với người đẹp, vì người đẹp có thể làm bất cứ chuyện gì, chết cũng vui lòng).

Anh hôn lên trán cô, gương mặt của cô, thuận thế đi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, mà cô cũng không khách khí cũng cắn cái miệng của anh, bờ môi của anh bị cô cắn cắn ra tia máu.

Anh liếm môi một cái, bộ dáng liếm môi cũng cực kỳ mỉa mai.

Hu hu, cô mới không cần bị người đàn ông này mị hoặc đi, bởi anh ta không phải là một người tốt.

Trong lòng cô nhắc nhở mình ngàn vạn lần phải cầm giữ.

Cứ xem như người đàn ông trước mắt này có vẻ đẹp tuyệt sắc cỡ nào thì cô cũng phải nhin.

"Cô thật mê người, cần tôi sao, rất tốt, tôi cũng cần cô vậy, chỉ là tôi không cần cái miệng nhỏ của cô, mà là nơi này."

Lời của anh ta là ý gì?

Lúc cô nghe được anh nói muốn cần cô thì cô cũng mau chóng ngậm kín miệng, nhưng anh ta lại còn không phải cần miệng của cô, mà là?

Chỉ nghe ‘ roet ’ một tiếng, bộ váy màu đỏ hấp dẫn của cô bị xé rách, lập tức để lộ ra cô không có mặc áo lót mà chỉ dán miếng dán ngực, khiến hai nú hoa cao vút hiện ra đầy ngạo ngễ.

Anh tà mị cười một tiếng, cúi đầu, vuốt dọc theo bộ ngực sữa của cô vài vòng rồi bắt đầu hôn, liếm mút, ngay sau đó cần roi miếng dán ngực dính trên bộ ngực sữa, trực tiếp ngậm cần bộ ngực sữa của cô, nú hồng nhỏ bé cũng nổi lên rất mê người.

Trời ơi, cô quả thật muốn bất tỉnh, nơi này là phòng làm việc, anh ta dựa vào trên bàn làm việc làm chuyện thân mật như vậy với cô, đây chính là nơi anh ta nói muốn cần cô?

"Không cần, cái người vô lại này, buông tôi ra, không cho phép đụng tôi, đừng, đừng hôn nơi đó."

Đáng thương cho cô đã giữ gìn thân thể trong sạch suốt mười chín năm, giờ lại bị cái người tổng giám đốc háo sắc này cướp đi sao?

"Nụ hôn đầu của cô phải trả mười chín vạn, tôi muốn biết, đêm đầu tiên của cô sẽ đáng giá bao nhiêu đây?"

Bàn tay xấu xa của anh thăm dò vào trong quần lót nhỏ của cô, cứ thế len vào nơi tư mật, trong miệng lại phát ra câu hỏi rất nhục nhã người khác.

"Tôi...tôi không bán mình, anh đừng vọng tưởng."

Người đàn ông này đang làm gì, cho rằng cô cũng giống như những người phụ nữ tùy tiện khác sao?

Cô bị anh giữ chặt hai tay, cô cũng rất cố gắng, vô cùng nỗ lực muốn tránh thoát sự khống chế của anh, cố gắng giãy dụa phản kháng, cự tuyệt sự trêu chọc và săn sóc của người đàn ông này.

"Mạnh mẽ cũng không có quả ngon để ăn."

Chung Ly Đình vui vẻ nhìn cô ở phía dưới giầy giũa, anh tiếp tục đùa bỡn thân thể của cô, cảm giác nhàm chán trong giờ làm việc nhờ có sự xuất hiện của cô đã trở nên sinh động thú vị hơn nhiều.

Ngài Tiền Tiền cảm giác mình không thể cứ như vậy bị tên tổng giám đốc sắc lang này khi dễ được.

Cô nhất định phải nghĩ ra biện pháp đối phó với anh ta.

Cô cố gắng suy nghĩ, càng gấp gáp càng không tìm ra được biện pháp, mà anh lại đang để tay ở chỗ tư mật của cô mà đùa bỡn, hu hu, sự trong sạch của cô thật sự bị hủy trong tay tên đàn ông xấu xa này sao?

Chợt, cứu tinh xuất hiện, cứu tinh là một cuộc điện thoại, điện thoại di động của anh ta chợt vang lên, cô lập tức cầu nguyện anh nhanh đi nhận điện thoại một chút.

Cú điện thoại kia không ngừng vang lên, Chung Ly Đình cầm điện thoại di động lên chuẩn bị tắt máy, mà lúc vừa nhìn thấy cái tên hiện lên trên điện thoại, anh cũng rất muốn nghe điện thoại, nhưng không thể bỏ qua cho Ngài Tiền Tiền, anh như cũ đề cô ở trên bàn làm việc, nhưng mà cuối cùng cũng không có đùa bỡn thân thể của cô, thừa dịp thời gian anh ta nghe điện thoại, cô nỗ lực đâm đá vào cái mông của anh, thế nhưng chân mày của anh ta cũng không nhăn một cái, người đàn ông này da thật là dày, cô phải cố gắng tiếp tục đá thôi.

Anh mới lui ra vị trí khác một chút, cô lập tức nhân cơ hội nhảy ra khỏi bàn, nhấc gót giày cao gót lên rồi nhắm vào bộ vị quan trọng giữa hai chân anh mà đá vào, không làm như vậy thì rất khó tiêu mỗi hận trong lòng cô.

"Ngài Tiền Tiền, cô xuống tay thật là hung ác."

Anh ném điện thoại xuống đất, che ở địa phương bị cô đá, gương mặt tuần tú âm trầm, mà cô còn cời giày cao gót ra nhắm tới trên đầu anh đập tới, trán của anh bị gót giày đập vào cũng chảy máu.

"Tên đàn ông đáng ghét, đừng cho là phụ nữ chúng tôi thì dễ khi dễ, anh nhớ lấy, anh còn nợ tôi."

Cô đoạt lại giày của mình rồi đeo vào chân, hiện tại anh ta đau thế thì xem có cần được cô không nào.

Ôi, nguy hiểm thật, cuối cùng cũng trốn ra được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Ngoại truyện về ngải tiền tiền (3)

"Ha ha, vậy sao, vậy xin hỏi anh và Vân Tuyết là quan hệ như thế nào?"

Cô không sợ hãi, đáng vẻ cười nói rất khiêu khích.

Trong lòng cô rất muốn làm rõ ràng quan hệ giữa bọn họ, như vậy cô mới không làm lỡ mấy bước tính toán.

"Vân Tuyết, cô nói họ Vân chính là chỉ anh tôi, anh tôi và cô có tư thù gì vậy, khiến cho cô hận anh ấy như vậy?"

Vân Hạo là em trai của Vân Tuyết, giữa hai người chỉ chênh lệch một tuổi, nhưng tính tình cách xa vạn dặm, Vân Tuyết là người si tình nhất, mà Vân Hạo lại là người hoa tâm nổi tiếng phong lưu.

Chị Lam nghe cô bạn tốt nói người hoa tâm phong lưu chính là chỉ Vân Hạo, cũng không phải là nói Vân Tuyết.

"Thế thì thật tốt, hần là anh trai anh, nợ anh em trả, anh trai anh thiếu tôi tám trăm mười bảy vạn mà không chịu trả, nếu anh là em trai của hần, như vậy hãy trả tiền cho tôi."

Ngải Tiền Tiền xoay đầu đi, cự tuyệt bị hần nhéo cằm, cô ưỡn ngực, sau đó đôi tay nhỏ bé nắm lấy cổ áo hần muốn hần trả nợ.

Bồi thường tám trăm mười bảy vạn cho cô vì bị tên tổng giám đốc háo sắc đó khi dễ cũng coi như không có gì quá đáng.

"Chắc chắn, cô thật quá thô lỗ, cô xác định anh tôi nợ cô tiền, anh tôi thế nào lại nợ cô, cô thử nói xem."

Cô gái này cũng thật thú vị, nhưng anh trai làm gì lại thiếu tiền của cô gái này, chuyện này là không thể nào?

Mặc dù Vân Hạo không quá tin tưởng lời nói của cô..., nhưng nhìn nét mặt cô nghiêm túc như vậy, tuyệt đối không giống như đang nói dối, chẳng lẽ thật sự là anh trai thiếu tiền của cô ấy, do đó hần phải hỏi rõ ràng trước đây.

*

Vườn địa đàng

Trong phòng nghỉ, Ngải Tiền Tiền và Vân Hạo, hai người đang giằng co.

"Quả nhiên, họ Vân trừ cái vỏ tốt đẹp bên ngoài còn bên trong thật sự có nợ mà không dám nhận, mời anh rút ra ngoài, đừng ở chỗ này của tôi."

Ngải Tiền Tiền cũng không trông cậy vào tên Vân Hạo này mà lấy được tiền, cứ coi như cô xui xẻo.

Cô chỉ vào cửa phòng, muốn hần rút ra ngoài.

"Thật đáng tiếc, tôi sẽ không đi, cô là cái gì mà tôi phải nghe lời cô, cô dám mắng tôi.... tôi phải làm chút việc gì mới không phụ với tên của mình, cũng không phụ lòng của gia tộc Vân thị chúng tôi."

Vân Hạo vuốt vuốt cằm của mình, bộ dáng giống như đang suy tư xem phải đối phó với Ngải Tiền Tiền như thế nào, nếu hần đều nói rõ ra thì Ngải Tiền Tiền chắc chắn sẽ đề phòng hần.

Ngải Tiền Tiền cầm lên một bình hoa ôm vào trong ngực, "Anh không chịu đi ra ngoài đúng không, vậy tôi sẽ không khách khí."

Cô vừa nói xong, lập tức cầm lấy bình hoa nện vào trên người của Vân Hạo, nhưng chỉ có cánh tay Vân Hạo bị đánh trúng, thật may là gương mặt tuấn tú của hần lại không có việc gì.

"Cái người phụ nữ thô lỗ thành tính này, xem bộ dáng đúng là không được đàn ông yêu thương, nếu như ở phòng trọ một mình quá tịch mịch, hay để tôi tới giúp cô bỏ khuyết vào khoảng trống đấy đi."

Vân Hạo cũng không tính toán sẽ rời đi, đã gặp phải người phụ nữ đặc biệt như Ngải Tiền Tiền này, nếu hần không đuổi tới tay thì cũng quá có lỗi với biệt danh 'tình thánh' của hần rồi.

"Khốn kiếp, anh đừng mơ tưởng chiếm được tiện nghi của tôi, tôi cũng không phải là người dễ bị khi dễ đâu."

Ngài Tiền Tiền tìm được chiếc túi của mình, từ bên trong lấy ra rất nhiều công cụ phòng thân, tất cả đều là do Tần An An chuẩn bị cho cô.

Không ngờ lần đầu tiên sử dụng lại dùng ở trên người của Vân Hạo, thật đúng là dùng trúng địa phương rồi.

"Đây là cái gì, người phụ nữ này, cô vừa phun vào mắt tôi cái gì?"

Vân Hạo chỉ nghĩ đó là một loại mỹ phẩm gì đó, ai ngờ lại là một loại dung dịch cay xè, mà người phụ nữ này thật sự xuống tay độc ác chỉ vì muốn đuổi hắn đi.

Lúc này nhìn tình cảnh hắn dùng tay che mắt vô cùng chật vật.

"Anh còn không rút đi, nếu anh còn nói lời không rút vậy trong túi của tôi đây còn rất nhiều bảo bối hữu dụng chuyên dùng để đối phó với loại người háo sắc như anh, biến, rút ngay. . . ."

Ngài Tiền Tiền lại cầm vật kia nhắm phía hắn phun tới, hắn lập tức chạy đi, còn không cam tâm mà quay đầu lại nói lời anh hùng, "Người đàn ông như Vân Hạo tôi sẽ không đầu vô mồm với người phụ nữ ác độc như cô, hôm nào đó tôi sẽ tìm cô đòi cô bồi thường cho tôi gấp mấy lần."

Vân Hạo nói xong thì lập tức rời khỏi "Vườn địa đàng", đáng vẻ nhếch nhác chạy lên xe ra lệnh tài xế lái xe rời đi.

Một phút sau khi hắn vừa rời đi thì hiệu trưởng "Vườn địa đàng" Tần Mẫn Nhi và chị Lam lại tới, các cô vừa đến thì nhìn thấy gian phòng làm việc của Ngài Tiền Tiền đã tán loạn lung tung, giống như mới vừa trải qua một cuộc đại chiến.

*

Tập đoàn Vân thị

Vân Hạo mới vừa đi bệnh viện một chuyến, sau khi được bác sĩ kiểm tra nói mắt của hắn không có gì đáng ngại, chỉ cần không ăn những vị thức ăn có tính kích thích, nghỉ ngơi hai ngày thì sẽ bình thường lại.

Hắn đi tới công ty, hắn cũng là Tổng giám đốc tập đoàn Vân thị, mặc dù vị Tổng giám đốc như hắn chưa bao giờ đến công ty đi làm, mà mỗi ngày hắn chỉ nghĩ đến việc tìm mọi cách đi tán gái.

Mà lần này hắn bất chợt đại giá quang lâm*, làm cho tâm trạng các nhân viên lớn nhỏ trong công ty lập tức sinh ra hốt hoảng, không biết hắn tới công ty là có chuyện lớn gì xảy ra.

Hắn đẩy cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, thấy người đang ngồi trong phòng làm việc lại là Chung Ly Đình.

Không phải anh trai hắn, vốn hắn muốn tìm anh trai hỏi một chút chuyện tiền bạc có liên quan đến Ngài Tiền Tiền, bây giờ nhìn lại thì hắn tới chính là không đúng lúc.

"Hạo, em đã đến rồi, nhanh ngồi xuống, muốn uống ly cà phê không?"

Chung Ly Đình đứng dậy, anh cũng có chút ngoài ý muốn, không ngờ Hạo lại tới, người có biệt danh hoa tâm phong lưu thành tính như Vân Hạo lại có thể biết tới công ty, thật là một tin tức lớn.

"Không cần, anh trai em đâu?"

Hắn nghĩ có lẽ anh trai chỉ tạm thời rời đi một chút, rất nhanh sẽ trở lại.

"Cậu ấy có một chuyện rất quan trọng muốn làm, tạm thời anh thay cậu ấy trấn giữ công ty, nếu như Hạo muốn tới công ty làm việc, thì anh rất hoan nghênh, để anh có thể đi hưởng thụ mấy thú vui của mình, như thế nào, hôm nay tới công ty là đã suy nghĩ kỹ muốn thay anh trai em quản lý công ty rồi phải không?"

Chung Ly Đình nghĩ là hắn đã tính toán suy nghĩ kỹ càng về công việc, như vậy anh cũng vì Vân Hạo mà vui mừng, kết quả Vân Hạo lại lác đầu.

"Không, chuyện của công ty em không có hứng thú, nếu anh trai em không có ở đây, vậy em đi trước."

Hắn cố ý ngồi trên ghế sofa một người xa nhất đó, chính là không muốn bị Chung Ly Đình nhìn thấy đôi mắt của hắn.

"Con mắt của em đã xảy ra chuyện gì? Bị phụ nữ khiến cho thành như vậy?"

Chung Ly Đình nhìn đôi mắt hắn có chút hồng thì lập tức phát hiện.

"Không có gì, chỉ là đụng phải một người phụ nữ thô lỗ ngang ngược, một đấng mày râu như em thì dĩ nhiên không thể cùng một người phụ nữ so đo, đây là hậu quả vì nhường nhịn cô ấy, anh, em đi trước, anh trai em không có ở đây, chuyện của công ty đành làm phiền anh vậy."

Vân Hạo sợ anh sẽ tiếp tục hỏi tới, nên hấn vội vàng đứng dậy rời đi.

"Haiz, phụ nữ thô lỗ ngang ngược, đây chẳng phải là điểm giống với người mình vừa gặp gỡ sao, anh cũng vậy, gặp được một người phụ nữ thô lỗ ngang ngược."

Chung Ly Đình nhìn bóng lưng Vân Hạo rời đi, thời điểm cánh cửa bị Vân Hạo mở ra, trong đầu của anh chợt xuất hiện một bóng hình xinh đẹp, vừa quyến rũ lại quật cường, anh nghĩ phải tìm một ngày rảnh rỗi nào đó đi gặp cô ấy mới được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Phiên ngoại về ngải tiên tiên (4)

Một buổi chiều nào đó, bầu trời tràn ngập ánh nắng, cũng không có một bóng mây, với thời tiết tốt đẹp như vậy thì tự nhiên cũng làm cho người ta nảy ra ý muốn đạp xe ra ngoài dạo mát.

Ngải Tiên Tiên mặc một bộ quần áo huu nhân rất khêu gợi với áo cánh và quần sọt ngắn cùn, để lộ ra cặp đùi thon dài và vóc người tuyệt mỹ của cô.

Ý cô muốn mời mấy người bạn tốt đạp xe ra ngoài dạo mát với nhau, nhưng trong mấy người bạn thì có người bảo đang không được khoẻ, mấy người khác thì đều nói có chuyện nên không thể tới, haiz, vậy cô không thể làm gì khác hơn là đơn độc đạp xe dạo mát rồi.

Cô dắt chiếc xe Motorbyke màu bạc của mình rồi chạy đến ngoại ô, sau đó gửi Motorbyke ở ven đường nhờ nơi đó trông nom giúp mình, xong xuôi cô đeo cái ba lô nhỏ của mình lên lưng rồi chạy đến chỗ bãi cỏ.

Oa, không khí thật trong lành, đúng là một buổi trưa xinh đẹp.

Thời tiết tốt đẹp như vậy mà mấy người bạn tốt của cô không đến được thì thật đáng tiếc, nên cô chỉ có một mình ngồi chơi thôi.

Cô thật vui vẻ cầm ba lô nhỏ rồi lấy thức ăn ngon ra, thoạt nhìn chúng rất đẹp mắt và tinh xảo nữa, muốn biết lý do vì sao chúng rất tinh xảo sao?

Ha ha, đương nhiên là do cô gái nhỏ ngọt ngào đáng yêu Lâm Đại Đại làm rồi.

Cô cầm lấy khăn trải bàn ra, mà mấy món điểm tâm tinh xảo lại có tới sáu bảy loại, nhưng lúc cô cầm đĩa và nĩa nhỏ xiên qua chuẩn bị đưa lên miệng thưởng thức thì bất chợt nghe ở phía xa xa có đôi tình nhân đang gây gỗ.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, lại cảm thấy không giống đôi tình nhân, bởi vì trong đám người đang gây gỗ có ba nam một nữ.

Không, không phải mình nhìn lầm, chính xác là ba người đàn ông đang khi dễ một người phụ nữ.

Mà cô gái kia trông cũng rất giống cô, ha ha, vì sao giống ư, bởi vì cô gái kia cũng ăn mặc mát mẻ hấp dẫn, quả thật giống y như bán sao của "chị" Ngải Tiên Tiên.

Gọi "chị" Ngải Tiên Tiên bởi vì Ngải Tiên Tiên cảm thấy đáng vẻ của cô gái kia ít nhất cũng phải hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nhìn thế nào cũng đều lớn hơn cô khoảng mười tuổi.

Sau đó cô nhanh chóng xem xét khắp bốn phía, phát hiện trừ mình ra cũng không có người khác, nếu không có người khác, mà cô lại không thể thấy chết mà không cứu được.

Cô nhanh chóng cầm mấy hộp điểm tâm còn chưa có mở nắp ra bỏ vào trong túi đeo sau lưng, đeo ba lô trên lưng, sau đó bàn tay nắm thật chặt công cụ phòng thân, mà thuốc xịt sử dụng lần này so với lần trước sử dụng đối phó tên họ Vân cũng mạnh hơn gấp mấy lần.

Đây đều là nhờ Tần An An chế luyện, Tần An An cảm thấy lúc cô không ở bên cạnh mấy người các cô thì bên người các cô cũng phải có chút công cụ phòng thân này, mà lời nói này lại rất chính xác.

"Bọn sắc lang, đi chết đi."

Ngải Tiên Tiên len lén đi tới sau lưng hai người trong đó, sau đó giơ tay về phía đối diện của cô, cũng chính là bọn người kia chuẩn bị phun bình xịt, đồng thời lúc cô phát ra tiếng nói thì hai người đang quay lưng với cô cũng quay đầu lại nhìn cô, cô lập tức nhân cơ hội phun vào mắt hai người bọn họ, ba người đàn ông lập tức che mắt, khổ sở té xuống đất kêu ầm lên.

"Bà cô xấu xa, cô phun cái gì vào mắt chúng tôi, đau chết rồi, mắt tôi có bị mù hay không?"

Ngài Tiền Tiền cũng không muốn để ý đến bọn hán, cô lập tức lôi kéo cô gái kia quay người bỏ chạy.

Mà chính lúc cô đến gần bọn họ thì cô gái kia đã phát hiện ra sự hiện diện của cô, nên cô gái không có lên tiếng để tránh bị phát hiện, chính là không muốn phá hư kế hoạch giải cứu của Ngài Tiền Tiền.

"Một chết đi được, nhưng thật sảng khoái, vật kia là gì vậy, lợi hại như vậy, có thể khiến cho ba người đàn ông cường tráng đều ngã gục rồi."

Hai người bọn họ chạy thật lâu, cho đến khi Ngài Tiền Tiền cảm thấy sẽ không có người đuổi tới mới dừng lại.

Hai người ngồi ở trên bãi cỏ cười ha ha.

"Cái này hả, là kiệt tác của người bạn tốt An An của tôi, rất có tác dụng, tiện thể cho cô một chai, lần sau nếu cô còn gặp phải tình huống giống như hôm nay thì cô có thể dùng cái này đối phó với những tên sắc lang kia rồi."

Ngài Tiền Tiền hào phóng tặng một chai cho cô gái xa lạ kia.

"Cám ơn cô đã giúp ta, hôm nay nếu không phải là cô kịp thời xuất hiện thì khẳng định tôi sẽ rơi vào trong tay bọn họ, đến lúc đó thật đúng là kêu trời không nghe, kêu đất không được, cũng cảm ơn cô tặng cho tôi chai xịt phun sương thần kỳ này."

Cô gái xa lạ nhận lấy bình phun sương từ tay Ngài Tiền Tiền cũng tuyệt không nhăn nhó.

"Đúng rồi, cô là một mình ra ngoài sao, nếu không hai chúng ta cùng nhau đi chơi, dù sao tôi cũng là một mình ra ngoài, tôi tên là Ngài Tiền Tiền, còn cô thì sao?"

Ngài Tiền Tiền cảm thấy cô gái trước mắt này có thể cũng là một mình ra ngoài chơi, nên cô sáng lạng đề nghị.

"Tốt, tôi cũng là một mình, tôi cũng định dắt cháu ngoại theo nhưng nó lại không chịu theo tôi ra ngoài chơi, một mình tôi cũng rất nhàm chán, tôi tên là Sở Linh, cô đoán tôi mấy tuổi?"

Sở Linh tuy vậy nhưng rất có tự tin với vẻ đẹp bề ngoài của mình, cô muốn nhìn kỹ cô gái nhỏ nhắn trước mắt một chút, cô gái này thật làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, có cá tính, thử xem cô gái nhiệt tình này có thể đoán ra tuổi của cô hay không?

"Tôi mười chín tuổi, còn cô nhiều lắm là lớn hơn tôi mười tuổi, tôi nghĩ cô chỉ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi thôi."

Nói xong, Ngài Tiền Tiền lấy từ trong ba lô của mình ra những hộp điểm tâm tinh xảo kia rồi lại lần nữa bày khăn trải bàn, đặt chúng ở trên khăn trải bàn, cầm một đôi đũa và một cái đĩa nhỏ đưa cho Sở Linh, còn mình thì cầm bộ dao nĩa và thìa nhỏ lúc trước.

"Tôi đã hơn ba mươi, không nhìn ra đi, cô tên là Ngài Tiền Tiền, thật là một cái tên có ý nghĩa, những món ăn này thật là thơm, là do cô làm sao?"

Sở Linh nhận lấy cái đĩa và đôi đũa, đáng vẻ vẫn còn ngạc nhiên khi nhìn thấy mấy món điểm tâm đẹp mắt mà Ngài Tiền Tiền vừa lấy từ trong ba lô ra.

"Không phải là tôi làm, tôi còn không khéo tay như vậy, đây là do bạn tốt Đại Đại của tôi làm đó, ha ha, tôi cho cô biết, những món điểm tâm này không riêng gì đẹp mắt, ăn vào càng làm cho người ta nấn nguyện vô cùng, trước cô thử nếm một chút xem."

Cô cười cười khen ngợi tài nấu nướng hoàn mỹ của Đại Đại, đồng thời vẫn không quên dùng dao nĩa xiên một khối cá đưa vào trong miệng Sở Linh, Sở Linh há miệng ăn, vừa cười vừa chậm rãi nhai, trên mặt cô lập tức hiện ra vẻ vui mừng.

"Ăn quá ngon, đây chính là món cá ngon nhất mà tôi từng ăn, cảm ơn cô chịu cho tôi cơ hội chia sẻ với cô."

Sở Linh và Ngài Tiền Tiền hai người vừa nói vừa cười, tính tình tương đối hợp, rất nhanh đã trở thành bạn tốt.

Sở Linh nhận tám danh thiếp của Ngài Tiền Tiền đưa cho, cho đến lúc trời gần tối hai người mới tạm biệt nhau, lúc sắp tạm biệt thì Sở Linh đưa cho Ngài Tiền Tiền danh thiếp của mình, muốn mời Ngài Tiền Tiền có cơ hội thì phải đến nhà cô chơi đùa một chút, cô nhất định đón tiếp nhiệt tình.

P/S: đến đây là kết thúc ngoại truyện về Ngài Tiền Tiền, đây chỉ là một đoạn ngắn xem như giới thiệu tính cách thôi. Đoạn này là mở hoàn toàn. Hê hê ^^

Những chương sau là trở về chính văn của nam nữ chính nhé, sắp tới là sóng gió lớn lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Âm mưu

"Cho, cho tôi, tôi...tôi sẽ cố gắng lấy được bản kế hoạch kia, mau cho tôi, nhanh, nhanh, tôi không chịu nổi."

Người phụ nữ ôm cổ người đàn ông thể hiện sự đói khát vô cùng, người đàn ông ngấm nghĩa một lúc rồi lập tức dùng tay đoạt lấy thân thể dưới thân mình, thân thể của người phụ nữ giống như muốn nổ tung, cô thật khó chịu, cần đàn ông, cô rất cần hắn.

"Tôi lại cho cô thời gian ba ngày, nếu như qua thời gian ba ngày mà cô còn chưa lấy được bản kế hoạch kia thì tôi lập tức ném cô cho một đám đàn ông đùa bỡn, một bên đùa bỡn chết cô, một bên dùng dao cắt đi từng thớ thịt trên người cô cho chó ăn. A Đường, tôi thỏa mãn cho cô ta."

Người đàn ông đẩy cô gái ra, dùng khăn giấy lau sạch sẽ ngón tay của mình, hắn 'hừ' một tiếng khinh thường, sau đó ra lệnh cho một người đứng sau lưng mình là một người đàn ông da đen vốc đang to lớn tiến lên bởi người phụ nữ kia lên giường.

"A."

Thời khắc người phụ nữ bị người đàn ông da đen kia đoạt lấy thì lớn tiếng kêu rên.

Kích tình đi qua, những người đàn ông kia đều lần lượt rời đi, lúc rời đi trên mặt họ đều mang bộ mặt khinh miệt vô tình và tiếng cười lãnh khốc chết người.

"Làm thế nào, ba ngày, chỉ có thời gian ba ngày thì mình làm sao có thể lấy được bản kế hoạch kia, lại còn lão già Tần gia đáng chết kia, hiện tại công ty đều do Tần Trác Luân quản lý, ông ta còn đến xen vào việc của người khác làm cái gì, còn ngây ngô ở đó nhiều ngày như thế, càng đáng ghét hơn chính là ông ta còn gọi Tần Trác Luân tới công ty đi làm, phải làm thế nào đây, sau khi Tần Trác Luân đi làm lại thì về sau mình muốn đến trộm bản kế hoạch kia thì càng giống mò kim đáy biển hơn, còn nếu như mình không ăn trộm được, thì lập tức sẽ bị những người đó cho."

Người phụ nữ từ trên giường bước xuống, nhặt quần áo trên sàn nhà của mình mặc vào, đầu óc của cô đang rất loạn, cô phải làm sao mới có được bản kế hoạch kia đây?

Tần Trác Luân giống như rất mê luyện một người phụ nữ, mà người phụ nữ kia, họ Tô, là Tô Thiên Hạ đúng, mình phải tìm được cô ta, có lẽ có thể lợi dụng cô ta đến giúp mình lấy bản kế hoạch kia.

*

Biệt thự bờ biển

Trong lòng Thiên Hạ bỗng nhiên có một dự cảm xấu.

Cô nhất quyết cự tuyệt lời mời dự vũ hội của đám trai đẹp, sau đó trở lại phòng 909 của mình, sau khi tắm rửa xong và mặc một bộ quần áo sạch sẽ, cô ngồi ở trên giường giờ tắm khăn lụa màu xanh dương nhạt kia về phía ánh sáng ngoài cửa sổ để nhìn nó thật cẩn thận.

"Ngoài hai chữ "Trác Luân" bên trong tên thì còn có một chữ "Hứa", hắn không phải là tên đi, vậy là họ sao?"

Thiên Hạ tỉ mỉ phân tích ý nghĩa của cụm từ này là như thế nào?

Họ Hứa, họ Hứa, ngược lại cô lại biết một người họ Hứa, cô ấy là huấn luyện viên thể dục của trung tâm thẩm mỹ mà Diễm Diễm là hội viên, đã đóng chung một quảng cáo với Hoà Viêm Diệu, cô còn nghe Diễm Diễm nói cô ấy còn có một người bạn trai rất tốt.

Chẳng lẽ đồng thời cô ấy lại có dây dưa tình cảm tình lữ với Tần Trác Luân sao?

Hay có lẽ là do cô đã suy nghĩ quá nhiều, đây chỉ là một việc trùng hợp thôi, mà cô ấy cũng chỉ vừa khéo cùng họ Hứa mà thôi.

‘Cốc cốc’

Lúc Thiên Hạ đang tập trung tâm suy nghĩ thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa.

"Tiểu thư, bữa trưa của cô, xin mở cửa để tôi đưa bữa trưa vào cho cô."

Thiên Hạ còn chưa lên tiếng trả lời thì người ngoài cửa đã nói vọng vào.

Mà người phục vụ kia làm sao lại biết cô đang ở trong phòng?

Nghĩ kỹ lại cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì là nhân viên phục vụ thì dĩ nhiên biết cô ở trong phòng, nghĩ như vậy, Thiên Hạ lập tức đi xuống giường mở cửa.

Nhưng không ngờ người đứng ngoài cửa không phải là nhân viên phục vụ, mà là cô thư ký xinh đẹp Vũ Tình của Tần Trác Luân.

"Tại sao là cô, tại sao cô lại giả trang làm nhân viên phục vụ tới tìm tôi, làm thế nào cô biết tôi ở nơi này?"

Thiên Hạ không có nhường đường mà cứ đứng ở bên trong cửa hỏi Vũ Tinh.

"Tô tiểu thư, xin hãy cứu tôi... Tôi đã phạm sai lầm, hiện tại chỉ có cô mới có thể cứu được tôi thôi, tôi quý xuống cầu xin cô."

Vũ Tinh đặt khay đựng bữa trưa xuống sàn nhà cạnh cửa, sau đó cô quý xuống trước mặt Thiên Hạ, nước mắt thật đúng là nói đến là đến, cô vừa quý xuống thì nước mắt lập tức chảy ra, cũng thật không biết đây là khóc thật hay khóc giả nữa.

"Phạm sai lầm, tôi nghe không hiểu, cô phạm sai lầm thì có quan hệ gì tới tôi, tôi nghĩ là tôi không giúp được cô đâu...nên cô đi đi thôi."

Nói xong Thiên Hạ xoay người muốn đóng cửa nhưng Vũ Tinh lại gắt gao nắm chặt cánh cửa, khiến động tác đóng cửa của cô cũng đề lên tay Vũ Tinh.

"Van cầu cô, Tô tiểu thư, van cầu cô nghe tôi nói hết đã, sau khi nghe xong nếu như cô vẫn không nguyện ý muốn giúp tôi thì tôi sẽ đi, cũng sẽ không quấy rầy cô nữa."

Vũ Tinh càng nói càng đau lòng, khóc càng thêm thê thảm đến nỗi Thiên Hạ cũng không nỡ nhìn. Nếu như là Vũ Tinh đang diễn trò, vậy thì cũng quá giống như thật rồi.

"Được rồi, cô đi vào rồi lại nói, cứ quý gối ở chỗ này thật sự khó coi."

Thiên Hạ mềm lòng rồi, nhìn tay Vũ Tinh bị thương, lại khóc thành như vậy, cô thật đúng là không cách nào độc ác đuổi Vũ Tinh đi được, và lại cũng muốn nghe Vũ Tinh muốn nói chuyện gì.

"Tôi... nhà tôi có một người em trai, còn có cha mẹ tôi, năm ngoái cha mẹ tôi vừa thoát khỏi một trận tai nạn xe, hiện tại đều nằm liệt giường ở nhà, mà em trai tôi lại mới học trung học, trong nhà còn có một lão gia gia, tất cả gia đình đều dựa vào công việc làm thư ký này của tôi để kiếm tiền nuôi gia đình. Nhưng nửa tháng trước, tổng giám đốc không biết vì chuyện gì lại mặc kệ chuyện của công ty, khiến cho Tần tiên sinh là cha của tổng giám đốc phải tới công ty quản lý, sau đó phân phó cho tôi phải soạn ra một bản kế hoạch có liên quan tới việc thu mua dây biệt thự mới, mà tôi chỉ là một thư ký bé nhỏ, tổng giám đốc muốn tôi làm cái gì thì tôi phải làm cái đó. Sau đó tôi bỏ ra rất nhiều ngày đi sưu tập tài liệu mới làm ra được bản kế hoạch này, nhưng ngày hôm qua khi tổng giám đốc trở lại, lúc xem qua thì lập tức phát hiện sai sót của tôi, bởi vì việc tôi làm sai có thể dẫn đến kế hoạch thu mua này bị thất bại, sẽ tổn thất khoảng mười tỷ, tôi biết rõ mình đã gây ra họa lớn, mà hiện tại chỉ cần cầm được bản kế hoạch kia về để tôi chỉnh sửa lại một chút thì chuyện sẽ có chuyển biến tốt, nhưng tổng giám đốc lại không chịu để tôi lấy bản kế hoạch kia trở về nên nhất định là muốn sa thải tôi rồi, Tô tiểu thư, tôi không thể không có phần công tác này, nếu không có phần công tác này thì em trai tôi cũng không thể đi học, cha mẹ và bà nội của tôi cũng không sống được, cả nhà chúng tôi đều phải chết đói, van cầu cô giúp tôi, van cầu cô - Tô tiểu thư."

Vũ Tinh vừa nói vừa chảy nước mắt ràn rụa làm cho người khác không thể không tin tưởng lời của cô được..., mà Tô Thiên Hạ cũng cảm thấy thật khó khăn, suy nghĩ thật kỹ, bản thân cô có muốn đồng ý giúp đỡ Vũ Tinh hay không, rồi làm cách nào giúp cô ấy trộm bản kế hoạch sai sót kia ra đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tô thiên hạ trở lại

"Cô trước tiên đứng lên đi, đừng quý gối ở đây."

Vũ Tinh thấy Thiên Hạ còn do dự, thì vẫn cố quý gối trước mặt Tô Thiên Hạ, cô chính là muốn dùng chiêu giả khổ này ép Thiên Hạ đồng ý giúp cô lấy bản kế hoạch kia.

"Nếu cô không đồng ý thì tôi sẽ không đứng lên, đứng lên cũng là đi vào đường chết, mà cả nhà chúng tôi cũng đều phải chết."

Vũ Tinh khóc càng dữ dội hơn khiến lòng Thiên Hạ mềm nhũn, lập tức gắt đầu đồng ý giúp đỡ cô.

"Được, nếu như chuyện thật sự giống như cô nói vậy thì tôi sẽ giúp cô, chẳng qua tôi cũng không dám đảm bảo là sẽ thành công. Để giúp cô, trước tiên tôi sẽ đi điều tra những chuyện đó có giống như cô đã nói hay không đã."

Thiên Hạ cũng không phải người ngốc, đồng ý thì đồng ý nhưng cũng phải biết rõ đầu đuôi sự tình, cũng không thể tin hoàn toàn lời Vũ Tinh nói rồi cho Tần Trác Luân là loại đàn ông hư hỏng, thích đuổi cùng giết tận người khác.

"Đương, đương nhiên, tôi không dám lừa cô, vậy cô phải nhanh lên một chút, cô cũng chỉ có năm giờ hai mươi một phút thôi, tôi sẽ ở "Quán bar 302" này chờ cô đến đưa cho tôi bản kế hoạch, Tô tiểu thư, sự sống chết của cả nhà tôi đều dựa vào cô, cầu xin cô nhất định phải thành công."

Vũ Tinh lần nữa khóc loạn khiến nước mắt nước mũi trộn lẫn vào nhau, mà Tô Thiên Hạ trừ bên ngoài gắt đầu thì đầu óc bên trong cũng bị Vũ Tinh khóc làm rối tinh rối mù.

"Vậy cô đi ra ngoài trước, còn tôi sẽ đi tìm Tần Trác Luân."

Vốn không muốn gặp lại Tần Trác Luân, nhưng không ngờ bởi vì chuyện của Vũ Tinh mà cô lại phải đi gặp anh ta.

Trong lòng Tô Thiên Hạ thở dài một hơi.

Sau khi Vũ Tinh rời khỏi, Thiên Hạ lập tức đổi bộ quần áo khác rồi đi ra cửa khách sạn, tiếp đó cô ngăn cản một chiếc xe taxi muốn đi đến tập đoàn Tần Đế.

Phòng làm việc của Tần Trác Luân

"Tổng giám đốc, có vị Tô tiểu thư nói muốn gặp ngài, có để cho cô ấy đi vào hay không?"

Sáng nay Vũ Tinh nghỉ phép, vì vậy hôm nay là thư ký phụ tá tới thay cô làm việc.

"Tô tiểu thư, được, để cho cô ấy đi vào."

Tần Trác Luân nghĩ thầm, cũng sẽ không phải là Thiên Hạ đi, mà không phải Tô Thiên Hạ thì đó chính là Tô Lạp, nếu như là Tô Lạp, để cho cô ấy đi vào cũng không có chuyện gì, nói không chừng còn có thể từ trong miệng Tô Lạp hỏi thăm được tin tức của Thiên Hạ.

Hôm nay anh vừa trở lại đi làm ngày thứ nhất thì đã có Tô tiểu thư tìm đến anh, có lẽ rất nhanh thôi anh sẽ nhìn thấy Thiên Hạ.

"Tô tiểu thư, tổng giám đốc chúng tôi mời cô đi vào. Xin hỏi Tô tiểu thư có muốn dùng cà phê hoặc là thức uống nào hay không? Mời tới bên này!"

Thư ký phụ tá mang đáng về nghề nghiệp mỉm cười dẫn Tô Thiên Hạ đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, sau đó Thiên Hạ lắc đầu nói không cần thức uống hay cà phê gì cả ..., sau khi Thiên Hạ tiến vào thì cô thư ký nhẹ nhàng đóng cửa phòng làm việc của tổng giám đốc lại, còn chính mình thì trở lại bàn làm việc tiếp tục xử lý công việc.

"Thiên Hạ, là em, anh còn tưởng là Tô Lạp, anh tìm em thật khó khăn, chúng ta đã rất lâu không gặp nhau rồi. Mau ngồi xuống đây."

Thấy là Thiên Hạ tìm đến mình, Tần Trác Luân vui mừng đứng lên đi tới muốn dắt tay của cô ngồi xuống nhưng cô lại cự tuyệt, mà anh cũng tuyệt không thấy lúng túng, dẫn cô ngồi vào trên ghế sofa.

"Đừng nhiệt tình như vậy, giữa chúng ta cũng không có quen thân như vậy, hôm nay tôi tới tìm anh là bởi vì, bởi vì, bởi vì... tôi tìm anh là bởi vì ít ngày trước tôi đi làm giải phẫu sinh non, mà tôi mang thai đều là vì anh, vậy nên anh phải bồi thường cho tôi một chút phí tổn thất đó."

Đây là lý do trên đường tới đây Thiên Hạ suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra được.

Cô biết Tần Trác Luân nhất định sẽ hỏi cô lý do tìm đến anh, nhất định cô không thể nói bởi vì nhớ anh, vốn là không muốn nghĩ đến anh, ý chính là muốn lừa anh, vậy không bằng dùng việc vừa làm giải phẫu sinh non làm lý do đi.

"Cái gì, em...em thế nhưng đi làm giải phẫu sinh non, mà em cũng không hỏi ý kiến anh?"

Tần Trác Luân thấy là cô đến thì trong lòng thật vui mừng, nhưng lúc nghe được cô nói đã đi giải phẫu phá thai, trời ạ, đó chính là đứa bé của anh và cô, anh thậm chí còn không biết cô đã mang thai, vậy mà cô cứ như vậy bóp chết quyền lợi làm cha của anh, đứa bé của anh cứ như vậy biến mất rồi.

Cô như thế nào lại độc ác như vậy.

"Tôi mới mười tám tuổi, còn trẻ như vậy, làm sao chỉ bởi vì chúng ta lên giường không cẩn thận mang thai rồi để cho mình làm một bà mẹ trẻ được, nói không chừng sau khi sinh trên bụng còn có vết sẹo, tôi mới không cần. Mà tôi đi làm giải phẫu tại sao phải hỏi anh, đây là tôi giúp anh giải quyết vấn đề khó khăn, tất cả đàn ông không phải đều thích lên giường rồi phui mồng một cái chạy lấy người sao, tôi còn nhớ được lần đó không phải chính anh là người không nói một tiếng nào đã rời đi sao, đó rõ ràng là hành động không muốn tôi sinh con, huống chi bên cạnh anh còn biết bao mỹ nữ như mây trên trời, tin tưởng số phụ nữ muốn giúp anh sinh con đã chất đầy một xe tải rồi, thôi, chúng ta nói chuyện này làm gì, hiện tại anh nhanh chóng cho tôi một chút tiền đi, tôi muốn tiền mặt."

Trong lòng Thiên Hạ chỉ biết nói xin lỗi với bảo bảo trong bụng, cô như bây giờ chỉ là lời nói dối có ý tốt thôi.

Cô cũng không thể trơ mắt nhìn một nhà Vũ Tinh thật sự phải chết với nhau.

"Em...em thật là một người phụ nữ vô tình, được, em nói đi, em muốn bao nhiêu tiền?"

Gặp lại được cô khiến anh rất vui mừng nhưng hiện tại chỉ còn lại chán ghét.

Anh xoay người, cảm thấy thì ra cô cũng là một người phụ nữ ham tiền tài thế tục như vậy khiến anh không chịu nổi, thế mà anh còn muốn niệm tình cô, suy nghĩ một chút thì cảm thấy thật đáng cười cợt.

"Vậy một trăm vạn đi, tôi sẽ không tham lam, nhưng mà tôi muốn nhận tiền mặt, anh có thể chuẩn bị tiền mặt cho tôi, nhưng tôi muốn hỏi anh, trước khi anh đưa tiền không phải sẽ điều tra chuyện đó sao?"

Vì muốn trộm bản kế hoạch kia nên Thiên Hạ muốn xác nhận. Nhưng cô cũng không thể nói thẳng, không thể làm gì khác hơn là vòng vo hỏi anh như vậy.

"Không biết, nếu là chính miệng đối phương nói ra được lý do thì tôi cũng không cần phải điều tra, ví dụ như cô, không có trải qua sự đồng ý của tôi đã đi làm giải phẫu sinh non, tôi chỉ hi vọng sau khi cô lấy được tiền cũng không cần xuất hiện trước mặt của tôi nữa."

Tần Trác Luân nói xong thì lập tức đi nhanh ra ngoài phòng làm việc chuẩn bị một trăm vạn tiền mặt cho Tô Thiên Hạ.

*

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Vũ tình lại bị cường bạo

"Cho cô, hiện tại cô đi được rồi."

Tần Trác Luân nhanh chóng ký một tờ chi phiếu đưa cho Thiên Hạ, Thiên Hạ nhận lấy, nhưng cô không hề tính toán lập tức rời đi, bởi vì chuyện cô đồng ý giúp Vũ Tình vẫn còn chưa làm xong.

"Tôi cảm thấy rất khát, lúc vào đây cũng không uống nước, Tần tổng giám đốc sẽ không nhỏ mọn đến một ly nước cũng cho tôi uống đi?"

Cô nhìn chung quanh phòng làm việc của anh, như Vũ Tình nói thì phần tài liệu kia hiện đang để trong két sắt phía bên trái bàn làm việc, trước tiên cần phải đến đối chiếu mật mã và kiểm tra chìa khóa mới được, nhưng Vũ Tình chỉ cho cô thời gian rất ngắn, trừ khoảng thời gian đã qua thì cô chỉ còn hơn hai tiếng để giải mật mã, sau đó còn phải lấy phần tài liệu kia nữa.

"Được, để tôi đi lấy nước cho cô."

Tần Trác Luân trung ra gương mặt tuấn tú liếc nhìn Tô Thiên Hạ, sau đó anh đi ra khỏi phòng làm việc tự mình rót nước cho cô, mà không hề bảo thư ký phụ tá làm.

Tô Thiên Hạ thấy anh đã đi ra ngoài, lập tức suy nghĩ mình cũng chỉ có mấy phút đồng hồ tìm cái chìa khóa kia thôi.

Nghĩ vậy, cô lập tức đóng cửa phòng làm việc lại, sau đó bước nhanh đến trước bàn làm việc truy tìm, thật phiền phức, cái chìa khoá kia vẫn không tìm được mà tiếng bước chân từ ngoài cửa đã truyền đến, vì vậy cô vội đi trở về trên ghế sa lon ngồi xuống.

Bình sinh không làm qua chuyện gì xấu, nhưng bây giờ giống như đi ăn trộm, chỉ là thật sự cô cũng không phải ăn trộm, vì cô chỉ lấy phần tài liệu kia của anh để chỉnh sửa thôi nên cũng không thể gọi là ăn trộm được.

"Uống hết nước mời cô lập tức đi."

Tần Trác Luân để ly nước tới trước mặt cô, để cho cô đi nhanh một chút.

"Như vậy đã không thể chờ đợi mà muốn tôi đi, Thật vô tình."

Mà trong lòng Tô Thiên Hạ lại chỉ đang tính toán làm thế nào lưu lại để tìm được cái chìa khoá kia và lấy được phần tài liệu kia.

Nên cô chỉ tùy ý đáp lời của anh.

"Nếu không muốn đi, vậy cô cảm thấy phải như thế nào? Cô muốn vì tiền mà ở lại bên cạnh tôi làm bạn giường của tôi sao?"

Tần Trác Luân cố ý dùng giọng điệu châm chọc nói với Tô Thiên Hạ.

"Nếu như mà tôi nói là đúng? Anh dám lưu lại tôi sao? Ba ngày thì như thế nào?"

Trái tim Tô Thiên Hạ đập nhanh một nhịp, bởi vì những lời này của anh khiến nhịp đập của tim cô không phải vui vẻ mà là khổ sở.

Anh coi cô là cái gì, không bằng một người kỹ nữ sao?

Cô nhìn ánh mắt của anh, muốn biết lời của anh có phải xuất phát từ tim của anh hay không?

"Ba ngày, thân thể của cô thích hợp sao?"

Mặc dù anh rất muốn mặc kệ tình trạng thân thể của cô, nhưng cô lại mới vừa làm xong giải phẫu sinh non nên sẽ có nhiều chỗ không thuận tiện, làm sao có thể làm bạn trên giường của anh được.

"Làm bạn trên giường của anh cũng không cần phải cứ làm cái chuyện kia chứ?"

Nói xong cô không khỏi đỏ bừng hai má, đáng ghét, anh chỉ mới nói lời hơi quan tâm đã khiến cô giao ra trái tim rồi, chẳng lẽ cô thực sự động tình với anh?

"Tùy cô, đây là chìa khoá nhà, địa chỉ thì cô đã biết, ở đối diện thì chính là nhà cô rồi, cô cầm chìa khoá đi về đi."

Tần Trác Luân rất hận chính mình, nhưng anh cũng cầm cái chìa khoá lúc trước nhét vào trước mặt cô, mà cô vừa mới nghe cũng mới nhớ tới mình còn có cái chỗ ở đó nha.

"Hừ, anh thật sự muốn tôi đi, nói không chừng lúc tôi đi rồi thì anh lại đau lòng. Vậy anh có muốn tôi làm món gì cho anh ăn không, tôi cho anh biết hiện tại tài nấu nướng của tôi đã tiến bộ rất nhiều rồi đó."

Cô tận lực dùng giọng nói nhẹ nhàng nói chuyện với anh, thật ra thì anh vẫn còn có chút ít quan tâm đến cô.

"Mấy lần trước có phải đều là cô làm thức ăn hay không, món ăn có lúc quá ngọt có lúc quá mặn, vậy tối nay tôi chờ xem biểu hiện của cô."

Ba ngày, anh còn có thể ở cùng cô ba ngày, với lại anh là đàn ông cũng không nên dễ giận như vậy. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện cô từng mang thai con của anh, rồi lại làm giải phẫu sinh non thì trong lòng của anh vẫn rất không thoải mái, sau đó anh đưa lưng về phía cô rồi đi tới trước bàn làm việc làm bộ như công việc đang rất bận rộn.

Còn cô thì mỉm cười rời khỏi phòng làm việc của anh, lúc cô ngồi lên xe taxi rời khỏi công ty của anh thì mới gọi điện thoại lại cho Vũ Tinh.

Nói cho cô ấy biết, cô chỉ có thể ở trong vòng ba ngày mới tìm được phần tài liệu kia, nếu không thì cũng không giúp cô ấy được nên Vũ Tinh đồng ý đợi cô ba ngày.

*

"Tài liệu đâu rồi, ở đâu, không phải cô nói tối nay giao cho chúng tôi sao, thế nào lại để hai tay trống không tới?"

Người đàn ông nắm tóc Vũ Tinh rồi hung hăng đẩy đầu cô đập vào tường, trên trán của cô toé máu ra, sau đó đầu óc lập tức bị một trận nhức đầu choáng váng.

"Ba, ba ngày sau tôi nhất định mang tài liệu đến, xin hãy tin tôi một lần nữa, lần này tôi tuyệt đối không dám lừa các người."

Thật ra thì mới đầu Vũ Tinh đều lấy mấy hạng mục nhỏ đưa cho bọn hắn vì trong lòng cô còn chưa thực sự muốn phải phản bội Tần Trác Luân.

"Mẹ kiếp, lại ba ngày, cô biết cô đã nói bao nhiêu lần ba ngày không, mấy người tiến lên hành hạ cô ta đến chết mới thôi cho tôi, còn cô muốn sống sót thì ba ngày sau lập tức cầm phần tài liệu kia đến cho chúng tôi."

Người đàn ông ra lệnh một tiếng, tiếp đó mấy tên đàn ông to lớn vạm vỡ và vài người đàn ông da đen xấu xí tiến lên kéo Vũ Tinh nằm trên sàn nhà, tất cả đều thò tay xé nát quần áo của cô rồi lần lượt cường bạo cô.

Vũ Tinh kéo lê thân thể đau đớn trở lại khách sạn, cô ngồi trong bồn tắm, một lần lại một lần tắm rửa kỳ cọ thân thể của mình.

Vốn cuộc đời cô trôi qua cũng rất may mắn, vừa là người tình vừa và thư ký của tổng giám đốc, lại có một công việc tốt với mức lương hậu đãi làm cho người ta hâm mộ, lúc nào thì trở thành như bây giờ, bởi vì lòng tham muốn lấy được lòng của Tần Trác Luân, muốn chiếm được cả con người của anh cho nên hiện tại mới có thể diễn biến thành kết cục như vậy.

Nước mắt không ngừng rơi xuống từ hai mắt của cô, rửa sạch mặt của cô, lòng của cô, nhưng cô cũng đã không còn đường có thể lui.

Bây giờ cô chỉ hi vọng Tô Thiên Hạ giúp cô lấy trộm được phần tài liệu kia, sau đó cô có thể hoàn toàn kết thúc cuộc sống như địa ngục này.

Bởi cô chán ghét chính bản thân và cả thân thể của mình, thân thể này đã từng là niềm kiêu ngạo của riêng cô, nhưng hôm nay lại bị vô số đàn ông giày xéo, cô hận, cô cảm thấy bản thân mình thật bẩn.

Cô cứ ngồi trong phòng tắm khóc rống thất thanh, bầu trời ngoài cửa sổ chợt tối dần đi, thời tiết vẫn luôn khó đoán như vậy, cũng giống như tâm tình của con người ta cũng có lúc tốt lúc xấu giống như thời tiết vậy.

*

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Phụ tá thần bí

Thiên Hạ cầm chìa khoá Tần Trác Luân đưa cho rồi trở lại căn nhà đối diện nhà của mình kia, cũng chính là nhà của anh.

Mở cửa phòng đi vào, chỉ mới rời đi hơn hai tháng mà giống như đã trôi qua cả một thế kỷ vậy, nhớ lại ngày đó cô còn len lén bò vào gian phòng này nữa chứ..

Nghĩ đến tình cảnh lúc đó, mọi chuyện giống như cứ như mới vừa xảy ra ngày hôm qua thôi.

Cô nghe anh nói đến chuyện cô làm thức ăn, thì ra là anh đã ăn, mà khi đó tài nấu nướng của cô thật sự còn rất kém cỏi.

Nhưng không ngờ anh lại có thể ăn được, thật là không dễ dàng, nếu đổi lại là cô thì cô nhất định không ăn.

Nghĩ vậy khoe miệng của cô không tự chủ được giơ lên, tâm tình cũng nhẹ nhõm khoái trá hơn đôi chút.

Sau đó cô bắt đầu dọn dẹp lại phòng ốc, tốn hơn hai giờ cuối cùng cũng sửa sang lại tươm tất, nhìn tình trạng phòng ốc bây giờ thật làm cho người ta cảm thấy hai mắt tỏa sáng, với lại là cô tự thân động thủ sửa sang lại phòng ốc, dĩ nhiên sẽ khiến phòng ốc trở nên sáng ngời rồi.

Cô ngồi trên ghế ở ngoài ban công, hô hấp nhẹ nhàng nghe gió thổi tới, cô thích nhất cảm giác ở chỗ này là vậy, còn bởi vì buổi tối anh nói muốn tới nữa..

Ba ngày, nhiều nhất chỉ có ba ngày, sau đó cô sẽ phải rời đi, như vậy thì cô nhất định phải quý trọng thật tốt cơ hội chung sống với anh trong ba ngày này, cho dù anh là một kiểu đàn ông hoàn mỹ, nhưng lại rất khó đoán được tâm ý của anh nên cũng rất khó nắm bắt hết được.

Gió cũng là một dạng vật chất khó có thể nắm lấy, thế nhưng anh so với gió còn mờ ảo hơn, còn khó nắm lấy hơn, vì vậy cô cảm thấy anh rất giống mây trên trời, là một loại đàn ông vừa gần vừa xa.

Có thể ở bên cạnh anh ba ngày, cô tin tưởng anh cũng sẽ không làm thương tổn đến mình.

Nhưng cô phải thừa cơ hội trong ba ngày này tìm được chìa khoá kết sắt kia của anh, tin tưởng phần kế hoạch kia nhất định cũng ở trong kết sắt đó.

*

Phòng làm việc tổng giám đốc

Tần Trác Luân lại không cách nào chuyên tâm vào công việc.

Sau khi Thiên Hạ đi thì toàn bộ đầu óc của anh đều hiện lên bóng dáng của cô.

Cô ấy, vì sao lại xuất hiện trước mặt mình, không phải cô sẽ tránh mình giống như tránh dã thú sao, thế nhưng hiện tại lại chủ động xuất hiện trước mặt của mình?

Trong này nhất định có cái gì đó kì lạ, nhưng chuyện kì lạ ở chỗ nào, là nguyên nhân gì lại khiến cô chủ động xuất hiện, chủ động đưa chính mình trở lại bên người anh, ba ngày, ba ngày sau anh sẽ lấy được câu trả lời rồi.

Anh mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện gì đó sắp sửa xảy ra.

"Lôi, cậu đi vào đây chút, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Anh dùng điện thoại nội bộ gọi phụ tá mình tín nhiệm nhất, đối phương cũng là giám đốc bộ phận quảng cáo, là hộ vệ của anh, cũng là phụ tá đặc biệt làm việc cho anh, mà mặt ngoài thân phận chính là giám đốc quảng cáo.

"Tổng giám đốc, có gì phân phó mời nói."

Lôi, là một người có dung mạo rất văn nhã tuấn tú, đồng thời cũng là một người đàn ông rất nho nhã ôn nhu, trên mặt còn mang một đôi mắt kiếng rất lớn, làm cho người khác không thể nào thấy rõ được ánh mắt của hắn là sắc thái gì, cũng không cách nào đoán được tâm tư của hắn.

Thân thể hắn cao 1m84, vóc người thuộc dạng gầy, giống như có chút gió thổi qua cũng sẽ đẩy ngã người thư sinh gầy yếu này. Nhưng hắn vẫn là hộ vệ của Tần Trác Luân, vì vậy nhìn con người thì thật sự không thể đoán qua tướng mạo được.

"Ô Thiên Hạ mới qua đây, cậu cảm thấy mục đích cô ấy tới tìm tôi là gì? Lần trước cậu nói Vũ Tinh có chút kì lạ, như vậy những chuyện này cậu cảm thấy nên xử lý như thế nào mới thỏa đáng đây?"

Người Tần Trác Luân tin tưởng nhất là Lôi, đương nhiên anh cũng sẽ thương lượng chuyện này với Lôi.

"Tổng giám đốc, có phải dù tôi xử lý như thế nào, ngài cũng sẽ không dị nghị đúng không? Nếu là như vậy, xin ngài cũng đừng hỏi nhiều, cứ yên tâm để cho tôi xử lý, xin hỏi Tô tiểu thư muốn nán lại bao lâu? Mặc kệ cô ấy nán lại bao lâu, ngài cũng cứ theo lệ thường đi làm, cùng bình thường không có khác biệt gì."

Lôi từ trước đến giờ không nói chuyện nhiều, lần này ngược lại cậu ta lại nói đến vài câu rồi.

Điều này làm cho Tần Trác Luân có một sự kinh ngạc nho nhỏ không sao kìm nén được.

"Cô ấy sẽ ở lại đây ba ngày. OK, có cậu xử lý thì tôi yên tâm rồi, như vậy mọi chuyện sẽ giao cho cậu vậy."

Tần Trác Luân cũng không hỏi nhiều, vì anh thật sự yên tâm giao mọi việc cho Lôi đi xử lý.

"Tổng giám đốc, vậy tôi đi ra ngoài trước."

Tiếng nói trầm thấp hấp dẫn, thật khiến người ta tò mò, thật không biết với một người đàn ông tuấn tú trắng trẻo như vậy thì trên người sẽ cất giấu bí mật như thế nào đây?

Buổi tối, Tần Trác Luân theo thường ngày tan việc về nhà, lần này về nhà là căn nhà một mình anh đã thuê.

Nhà?

Từ này tốt đẹp dường nào, cũng ấm áp cỡ nào.

Vậy mà từ trước đến giờ anh đều không chú ý cái chữ này, nhưng hôm nay, anh vừa tan tầm trở về thì lập tức phát hiện phòng ốc giống như rục rờ hẳn lên, nghĩ đến việc chắc chắn là Tô Thiên Hạ đã thu dọn phòng ốc làm tổng vệ sinh một lượt, anh còn ngửi thấy mùi thơm của thức ăn từ phòng bếp nhẹ nhàng bay tới, thực sự rất thơm.

Để cho dạ dày anh từ trước đến giờ không bao giờ ăn kiêng cũng bắt đầu bị dụ dỗ muốn ngấu nghiến ăn một phen thật đã rồi.

Anh cởi cà vạt ra, rồi cởi áo khoác xuống, vốn định trực tiếp đi qua phòng khách đi vào, thế mà Tô Thiên Hạ rất nhanh đã từ phòng bếp ra ngoài, ngăn trở bước chân anh đi về phía trước.

"Ngừng, mau dừng lại, anh phải đổi dép mới có thể đi vào, hôm nay tôi đã lau năm lần sàn nhà mới sạch sẽ, đến cùng đã bao lâu anh không có trở lại nơi này ở vậy, làm thêm giờ anh cũng không trở lại sao, mà anh thay giày xong phải đi rửa tay, sau đó đừng quên tôi dùng cơm, tôi sẽ cho anh nếm thử một chút tài nấu nướng của tôi, mấy tháng nay cũng không phải uống phí, tôi đã làm rất nhiều món ăn ngon đây."

Tô Thiên Hạ hi hi nói xong, mắt đẹp chớp chớp nhìn hấn một cái rồi mới hát líu lo trở về phòng bếp, đây còn chưa tính là phóng súc quyền rũ quyền rũ anh hay sao?

Chỉ là trên eo cô đang mặc tạp dề, trong tay còn cầm cái xẻng, ừ, dáng vẻ này rất giống bà chủ gia đình.

Mà anh dĩ nhiên lại rất thích nhìn cô ăn mặc như vậy.

Tần Trác Luân theo bản năng lắc đầu một cái, anh nghe lời cô nói rồi đi đến kệ giày trong góc, đổi lại dép xong còn ngoan ngoãn đặt đôi giày đã cởi ra lên kệ, lại bước qua phòng khách đi vào phòng bếp rửa tay, sau khi anh đi vào phòng bếp còn không khỏi ở trong lòng tự hỏi: tại sao mình lại nghe lời cô ấy như vậy làm gì?

*

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Quan tâm

"A a, há thơm ra, đúng rồi, anh nếm thử món này một chút xem có ngon không, hi hi."

Trong lòng Tần Trác Luân thầm tự hỏi tại sao mình lại nghe lời Tô Thiên Hạ như vậy, nhưng rốt cuộc anh vẫn không tìm được đáp án. Sau khi anh đi vào phòng bếp, Thiên Hạ chạy ngay tới kéo một cái ghế để anh ngồi xuống, thức ăn cũng đã dọn lên bàn, mà trước mặt anh cũng đặt sẵn một bát cơm, kê cả muống và đôi đũa cũng đã để sẵn sàng bên cạnh.

Tay phải của cô cầm một đôi đũa, anh nhìn đến đĩa đậu cô-ve xào thịt bò, thoát nhìn cũng đầy đủ sắc hương, cũng không biết mùi vị có ngon hay không tiếp sau anh nhìn cô gấp đầu đũa đến bên miệng của mình, cả người cô cũng nhoài qua phía bên kia cái bàn, cùi chỏ tay trái đặt trên mặt bàn, vì cô nửa nghiêng thân thể qua muốn đút cho anh ăn nên từ góc độ anh đang ngồi vừa vịn có thể nhìn rõ ràng từng đường cong mềm mại bên dưới cổ áo của cô.

"Ánh mắt anh nhìn đi đâu rồi, tôi chỉ muốn cho anh thử món ăn, không phải để cho anh nhìn tôi, anh mau há mồm ra ăn hết, anh không nhìn thấy tôi đã khổ cực chế biến lâu như vậy sao."

Cô nhận thấy tầm mắt của anh rơi xuống chỗ cổ áo của mình, gò má cô cũng đỏ hồng lên, nhịp tim cũng đập nhanh vài nhịp nhưng cô cố ý đề cao giọng nói của mình để dời đi sự chú ý của anh.

"Khụ khụ, không phải tôi cố ý, tôi ăn."

Anh cố ý tăng hăng một cái để che giấu sự bối rối của mình, anh thật không phải là cố ý, sau đó anh rất ngoan ngoãn há miệng ra ăn gấp đầu cô-ve xào thịt bò kia.

Nhưng sau khi ăn vào miệng mới phát hiện, quả thực là siêu cấp cay. Không phải là cô cố ý chứ, cố ý nấu món này cay như vậy?

Anh dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn cô, vừa giống như tìm kiếm lý do tại sao vừa giống như muốn châm chọc bỏ qua, làm cho người khác đoán không được rốt cuộc ánh mắt anh nhìn cô là mục đích gì.

"Tôi cũng không phải cố ý, tại vì tôi cũng không biết là anh không thể ăn cay, anh xác định anh không thể ăn cay, vậy để tôi thử một chút."

Thiên Hạ cố nén cười, ha ha, thật ra thì cô chính là cố ý, thế thì sao, hi hi.

Dù sao hôm nay cô nấu ngoại trừ món canh ra thì mỗi món ăn còn lại cũng đặc biệt thêm rất nhiều hạt tiêu, ha ha, còn có bột tiêu, đợi chút, cả một hủ lớn xa tế cay cô cũng bỏ vào.

"Vậy sao, nước đâu rồi, cho tôi một ly nước."

Thật không phải cay bình thường mà, mắt anh nhìn thức ăn trên bàn, các món ăn lại thơm như vậy, nhưng mỗi món ăn cũng nêm thêm rất nhiều hạt tiêu như vậy, dù cho đẹp mắt thì đẹp mắt thật nhưng nếu thật sự phải ăn vào có phải có chút quá mức hay không đây?

Anh thật hoài nghi chính mình có thể nuốt xuống được hay không?

"Tôi cảm thấy rất hoàn hảo rồi, anh là đàn ông, anh phải phụ trách ăn hai phần, còn tôi sẽ phụ trách ăn một phần, sau đó đến món canh thì hai người chúng ta mỗi người một nửa, bây giờ bắt đầu động đũa đi, anh không thể không ăn đó, nếu như chúng ta lãng phí một chút nào thì cũng rất có lỗi với những người nông dân đã khổ cực trồng trọt chúng nha."

Tò Thiên Hạ ném thử một miếng, dĩ nhiên cô có thể tiếp nhận được... vì sao cô có thể tiếp nhận ư?

Hi hi, bình thường cô chỉ thích ăn cay, hiện tại lại đang mang thai nên so với trước kia cô càng thích ăn cay hơn, mà càng cay càng tốt.

Hiện tại lại có người chịu ăn mấy món cay này với cô, cảm giác thật tốt, hơn nữa người đó còn là cha của bảo bảo.

Có anh cùng ăn cơm với nàng, tuy chỉ có ba ngày, nhưng cô cũng rất vui mừng.

"Nhìn cô giống như rất vui vẻ, là bởi vì chơi tôi vui sao?"

Anh nghĩ cô chính là muốn chinh anh, nếu không sẽ không nấu những món cay như vậy, nhưng nhìn thấy cô tươi cười vui vẻ như thế, thì trong lòng anh lại không đành lòng, được rồi, anh là đàn ông, cứ liều mình ăn những món siêu cấp cay này với người phụ nữ nhỏ bé này cũng chẳng sao.

Sau bữa cơm chiều

"Tôi muốn xem kênh này, mà xem nhiều tivi cũng không tốt đâu, mà làm sao anh cứ xem mỗi cái kênh này vậy, không hay lắm đâu, tất cả đều là tin tức, một chút cũng không có gì hay."

Tò Thiên Hạ gờ cái miệng nhỏ nhắn vênh lên rồi nói lớn, trong ngực thì ôm gối, ngồi ở trên ghế sa lon, tay phải của cô còn đang cầm cây tăm, trên bàn nước trước mặt còn bày hai đĩa trái cây, cũng chính là món trái cây tráng miệng sau bữa ăn.

"Đây là nhà tôi, tôi quyết định, nếu cô không vui thì có thể trở về căn nhà đối diện của cô, dù sao cũng gần như vậy."

Anh vốn cũng không muốn giành xem TV với cô, chỉ là nhìn cô làm động tác biau môi, nên anh vô ý không muốn mà biến thành cố ý, chỉ là kênh cô muốn xem đều là phim truyền hình khiến anh buồn bực, phim truyền hình thì có gì mới lại mà xem chứ? Mà cô lại chăm chú xem giống như nó rất hấp dẫn vậy.

"Tôi chỉ muốn sống ở chỗ này, thế nào, muốn đuổi tôi đi sao, tôi không đi, tốt nhất là tôi đi về phòng xem, dù sao phòng ngủ của anh cũng có gắn tivi đẹp hơn, rõ ràng hơn cái tivi này. Hừ."

Thiên Hạ nói xong thì lập tức mang dép bước lên trên lầu đi về phía phòng ngủ của anh, lỗ mũi khê hừ hừ, đồng thời cũng vênh vênh cái mông mới đi,

nhìn động tác cô lúc tức giận khiến Tần Trác Luân rất buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Lấy trộm

Thiên Hạ đi lên phòng ngủ trên lầu nhưng cũng không mở ti vi.

Cô nằm dựa vào đầu giường, nhìn toàn bộ gian phòng, mặc dù cũng có một đoạn thời gian anh không có trở lại nơi này, tuy nhiên đây vẫn là chỗ ở của anh.

Cô nhớ mùi của anh, cô ôm lấy một cái gối đầu rồi nhắm mắt lại cẩn thận ngửi tư vị của nó, trừ mùi vị thơm mát của ánh mặt trời bên ngoài, còn có một mùi vị nhàn nhạt giống như mùi của riêng anh vậy.

"Đang làm gì, ưa thích gối đầu của tôi như vậy? Vừa ôm vừa hôn, có phải đang nghĩ tới tôi hay không, nghĩ tới lời nói của tôi, trong khi bản thân tôi lại không ở chỗ này, không phải cô lấy gối đầu biến thành là tôi chứ?"

Tần Trác Luân bước lên lầu, thấy trong ngực cô đang ôm gối đầu của mình, đồng thời cũng thân cận với gối đầu của mình như vậy, khiến anh cũng có chút ghen tỵ với nó rồi.

"Người nào nói, ai nói là tôi nhớ anh lắm, tôi chỉ là nhớ nhưng cái gối đầu thôi, đúng, chính là nhớ nhưng gối đầu, thế nào, không được sao?"

Cô âm thầm le lưỡi một cái, mồ hôi lạnh cũng muốn nhỏ xuống, thế nào anh lại lên tới rồi, cô còn tưởng rằng anh vẫn ở dưới lầu xem tin tức đấy.

"Thật là làm cho người khác đau lòng, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, tôi không ngủ được, không phải cô nghĩ tới tôi sao nhưng tôi nhớ cô."

Tần Trác Luân cũng lên giường nằm bên cạnh cô, vừa nói dứt lời thì cánh tay dài của anh đã duỗi một cái, kéo cô về phía anh khiến cô lập tức nhào cả người và gối té vào trong ngực anh.

"Anh làm gì thế, buồn cười quá đi, nếu thật nghĩ tới tôi vậy bên cạnh anh như thế nào lại có nhiều phụ nữ như vậy, ví như ngày đó ở trong phòng làm việc của anh tại sao lại xuất hiện người phụ nữ kia?"

Thời điểm đó cô rất đau lòng nên mới rời đi, cũng chính là vì thấy được một màn thân thiết giữa anh và người phụ nữ kia.

Mà chuyện này dù cô làm thế nào cũng không quên được, giống như hiện tại đã lại nhớ đến. Nghĩ có chút ê ẩm.

"Cô ngồi ở đây ghen? Cô nói người phụ nữ kia? A, tôi hiểu rồi, những gì cô thấy đều là giả, tôi và cô ta cũng không hề xảy ra quan hệ."

Tần Trác Luân hơi suy nghĩ một chút, biết cô nói tới ai, mà anh thật sự không cùng người phụ nữ kia xảy ra quan hệ gì, được vậy cũng phải cảm ơn Tô Thiên Hạ, nếu không phải là trong lúc mộng lung anh cảm giác giống như là gặp được cô, muốn nắm chắc tay của cô thì cũng sẽ không ngăn cản được loại chuyện kia xảy ra.

"Ghen, mới không có đâu, tôi điên rồi sao mà ghen với cô ta, với lại anh cũng không phải là người yêu của tôi, mà anh nói không có xảy ra cái gì, rõ ràng tôi nhìn thấy ở trong phòng hai người vừa ôm ấp vừa hôn môi với nhau đó thôi."

Trong lòng Thiên Hạ tự nói với chính mình đừng nên nói chuyện này nữa, nhưng cô chính là không khống chế được mình.

"Còn nói không phải ghen, đáng về bây giờ của cô hiển nhiên là đang ghen, không tin cô có thể soi gương xem."

Anh xấu xa kéo cô đến trước gương, bên trên giường có một chiếc gương rất to khiến cô chỉ biết nhắm mắt lại chứ không dám nhìn.

Nếu nhìn thì đồng nghĩa với việc cô thừa nhận là mình đang ghen rồi.

"Hôm nay cô đã làm nhiều việc rồi, nhà cửa cũng đều là cô đến dọn dẹp, có muốn phần thưởng gì hay không?"

Tần Trác Luân hôn hít cái trán của cô, anh biết cô mới vừa làm giải phẫu sinh non xong không bao lâu, vì vậy cho dù anh muốn cùng cô làm chuyện thân mật cá nước thì anh biết đây cũng không phải là thời điểm thích hợp.

Nếu như anh biết Thiên Hạ căn bản không có đi làm giải phẫu sinh non, mà chỉ là lừa anh thì không biết anh sẽ có phản ứng gì đây?

"Tôi mệt mỏi, phần thưởng chính là trong ba ngày này anh phải cho phép tôi đến công ty đi làm với anh."

Thiên Hạ nhân cơ hội mở miệng nói chuyện, chỉ cần anh chịu cho cô cùng đến công ty đi làm với anh thì cô cũng sẽ có cơ hội trộm được phần kế hoạch kia rồi.

"Có thể, cô chỉ muốn cái này?"

Yêu cầu của cô không khỏi quá đơn giản đi, Tần Trác Luân nhướng cao đôi mày rậm, vì anh biết rõ cô còn có mục đích khác nên trong lời nói của anh cũng là có thâm ý khác.

"Đúng vậy, tôi buồn ngủ quá, ngủ ngon."

Thiên Hạ khép nhẹ hai mắt, tay che miệng giả vờ ngáp mấy cái xong nhắm mắt lại ngủ.

"Mới hơn tám giờ tối, cô thật sự ngủ được, được rồi, vậy ngủ đi."

Cô vẫn duy trì tư thế ngủ, mà anh cũng rất ưa thích tư thế ngủ này của cô, bởi vì cô vẫn còn ở trong ngực của anh, chỉ là hơi chướng mắt với cái gối, anh thấy không vui nên lập tức lấy cái gối từ trong ngực cô ra, như vậy mới có thể ôm trọn thân thể mềm mại của cô, sau đó anh cũng nhắm mắt lại ngủ.

Đến nửa đêm, chỉ thiếu chút xíu là Thiên Hạ đã thật sự ngủ thiếp đi. Mãi mới chờ đến lúc Tần Trác Luân ngủ, cô mới có cơ hội tìm chìa khoá kết sắt.

"Haizz, rốt cuộc là chìa nào đây, cả một chùm chìa khoá thế này, lúc này lại không xuất hiện thì biết cái chìa khoá ở nơi nào, hôm nào sẽ đưa cả chùm đi phá hủy hết."

Cô giận dữ nhìn về phía chùm chìa khoá rồi nhẹ giọng nói ra.

"Thiên Hạ, cô ở đây tìm cái gì, là muốn uống nước sao?"

Đèn trong phòng chợt sáng, Tần Trác Luân bước xuống giường đi tới trước mặt Tô Thiên Hạ, thái độ của anh sâu không lường được khiến cô không thể nào đoán được suy nghĩ của anh, chẳng lẽ là cô bị anh phát hiện rồi?

"Đúng, đúng rồi, là tôi muốn uống nước, nhưng không cần thận đập phải đỉnh sắt, tôi chính là muốn đi rót nước."

Thiên Hạ vội ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh, vừa xoay chân kiểm tra xem có phải chân đã sưng lên thật hay không.

"Thật sao? Vậy cô đừng động đây, để tôi đi rót nước cho cô."

Tần Trác Luân nhìn thấy trên bàn bên cạnh cô còn có chuỗi chìa khoá cái của công ty anh, sau khi nghĩ một chút thì anh chợt hiểu rõ mục đích lần này cô tới tìm anh là gì, chắc chắn có liên quan đến chuỗi chìa khoá phòng làm việc của anh.

Mặt anh cũng không biến sắc, còn giúp cô tìm một cái cốc hoàn mỹ, tiếp đó anh đi thẳng xuống lầu rót nước, vốn là trong phòng cũng có nước, nhưng mà anh cố ý đi xuống lầu dưới rót nước, cũng là cung cấp một cơ hội tốt cho cô lấy được chìa khoá của anh, vì anh thật sự muốn xem trong lòng Tô Thiên Hạ đang có bí mật như thế nào?

"A, cảm ơn anh."

Thiên Hạ nói cảm ơn, sau khi nhìn thấy anh đã đi xuống lầu mới âm thầm vỗ ngực, trong lòng thầm hô đúng là nguy hiểm thật.

Ôi, đúng là nó đây rồi, đó là cái chìa khoá, so với chìa khoá nhà thì hoàn toàn bất đồng, chẳng lẽ đó chính là chìa khoá kết sắt công ty anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Lần đầu tiên

Thiên Hạ nhìn chuỗi chìa khoá, suy đoán có phải là chìa khoá công ty của anh hay không, nếu là chìa khoá công ty thì trong đó nhất định có chìa khoá của kết sắt kia.

Trong lòng cô chợt do dự, có thật phải lấy chuỗi chìa khoá kia hay không, mà lấy chìa khoá xong thì giấu ở nơi nào mới được?

Anh đã đi xuống lầu rót nước cho mình, còn cô thực sự phải làm như vậy sao?

Kỳ thật, từ lúc hai người quen biết cho đến nay, anh cũng chưa hề làm việc gì khiến cô tức giận, cũng không hề gây ra chuyện gì không thể tha thứ được.

Nhiều lắm chỉ là lần trước cô đến văn phòng thấy anh thân thiết với một người phụ nữ, mà anh cũng đã nói sự việc kia là giả, vậy cô nên tin tưởng anh

không?

Hẳn sự việc đúng là như vậy, nên thật ra anh cũng là một người đàn ông rất tốt.

Ngoại hình xuất sắc, năng lực làm việc cũng rất tốt, nếu không thì đã không thể duy trì kinh doanh công ty tốt đến như vậy.

Về mặt tính tình thì có đôi khi dịu dàng, có đôi khi lạnh lùng, có đôi khi cực kỳ thâm trầm, có đôi khi còn có điểm chăm sóc kỹ lưỡng, thật sự chính là một người đàn ông cực kỳ hoàn mỹ rồi.

Nghĩ như vậy, cô có thật sự phải lấy chìa khoá của anh để trộm phần kế hoạch kia đi hay không, nhưng mà Vũ Tĩnh đã nói, phần kế hoạch kia có chỗ sai sót, nếu không ăn trộm đi thì Vũ Tĩnh sẽ mất vị trí công tác kia, như thế cả nhà Vũ Tĩnh cũng sẽ suy sụp ngay lập tức.

Thời gian, phải tranh thủ thời gian, tuy trong lòng cô thật sự có do dự, đúng là một sự lựa chọn khó khăn, nhưng mặc kệ, cô tin tưởng nếu không có phần kế hoạch này thì cũng không có gì tổn hại lớn đến công ty của Tần Trác Luân.

Mà công ty của Tần Trác Luân tuy sẽ có một chút tổn thất nhỏ, nhưng lại cứu được cả nhà của Vũ Tĩnh, cho nên cái chìa khoá này nhất định phải trộm đi.

Dưới lầu, Tần Trác Luân cố ý rót nước thật chậm rồi từ từ lên lầu, hiện tại trong lòng anh cũng đang nghĩ đến một chuyện.

Thiên Hạ không muốn ở bên cạnh anh sao?

Bất kể nguyên nhân lần này

Thiên Hạ đến tìm anh là cái gì, khẳng định là có quan hệ với những việc gần đây, là người nào có thể khiến cho Thiên Hạ để tâm như vậy, lại dám đặc biệt tới gần anh?

Tốt lắm, vậy thì để cho cô trộm đi đi.

Vì như đây là lựa chọn của cô, vậy thì anh tôn trọng cô, nhưng cũng chỉ có một lần nay thôi.

Anh nhắm chặt mắt, lúc mở to mắt thì anh đã có quyết định.

Lúc đi lên cầu thang, anh cố ý tạo ra tiếng động để cho Thiên Hạ đang ngồi trên lầu nghe thấy được, Thiên Hạ nghe dưới lầu truyền tới tiếng bước chân, lập tức nắm chặt chuỗi chìa khóa kia, cô nhìn túi xách của mình, lại nhìn qua cửa sổ thấy có một cái bồn hoa, cô suy nghĩ vẫn là nên giấu chuỗi chìa khóa kia ở bồn hoa thì hợp lý hơn.

Lấy việc Tần Trác Luân vốn thông minh lanh lợi mà suy nghĩ, chắc anh cũng sẽ không phát hiện cái chìa khóa nhỏ như thế sẽ nằm ở bồn hoa đâu.

“Nước đến đây, cô uống nước đi. Tôi mới vừa ở dưới lầu nấu nước sôi nên thời gian có hơi chậm, lại đợi nguội mới đun lên. Cô uống nước xong thì hãy nghỉ ngơi thật tốt.”

Tần Trác Luân cầm ly nước đưa cho Tiểu Hạ, lúc cô cầm ly nước thì ngón tay có phần hơi run run, cũng chứng minh trong lòng cô vẫn đang rất khẩn trương.

Bàn tay to của anh vò rối mái tóc dài của cô, lúc thấy cô đã uống nước xong thì khóe mắt anh quét tới chỗ để chìa khóa, quả nhiên, Thiên Hạ đã thật sự giấu đi chuỗi chìa khóa kia.

Ngày mai, nhất định sẽ có một màn diễn xuất đặc sắc chờ anh xem rồi.

Sáng sớm, vài chú chim nhỏ đậu trên cành vui vẻ hát vang, vài chú khác lại bay tới bay lui, từ cành này bay đến cành kia, giống như đang giải trí vậy.

“Tần Trác Luân, đến đây ăn bữa sáng, tôi chỉ nấu com đơn giản hai món và nấu chút cháo thôi.”

Thiên Hạ làm xong bữa sáng thì lên lầu gọi Tần Trác Luân xuống ăn bữa sáng.

“Được, tôi lập tức đến. Cô thật sự là một người phụ nữ rất ngoan ngoãn, về sau người nào cưới được cô, chắc chắn sẽ là một người đàn ông rất may mắn.”

Tần Trác Luân tắm rửa xong thì bước ra ngoài, tóc trên đầu vẫn còn ướt nước chưa được lau khô cẩn thận.

Trong tay anh đang cầm khăn mặt, bên hông chỉ bọc bằng một cái khăn tắm.

“Là sao, chỉ là có lẽ thôi, anh nhanh mặc quần áo tử tế rồi xuống đây ăn bữa sáng, không phải anh còn phải đi làm sao?”

Đối với ánh mắt thâm thúy tĩnh lặng của anh, cô thậm chí có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng nên khóe mắt của cô rơi xuống bộ ngực trần trụi của anh, lúc đó mặt cô càng thêm đỏ bừng, mà dáng người của anh vừa rắn chắc vừa to lớn mê người.

Cô xoay người nhanh chóng đi xuống lầu, không dám liếc anh nhiều thêm một cái, sợ chính mình đã bị anh mê hoặc.

Tần Trác Luân có thói quen tắm rửa vào sáng sớm, anh thấy được trên mặt mình có chút đỏ lên, thiếu chút nữa không dìm tắm mất ra được, nhưng cô lại xuống lầu mất rồi.

Anh nhanh chóng mặc quần áo, lúc xuống lầu cũng đã mặc chỉnh tề rồi.

“Rất thơm, nhìn món điểm tâm rất ngon. Cô cũng ngồi xuống ăn đi, đứng ngốc ở nơi đó làm cái gì?”

Tần Trác Luân đã ngồi vào ghế ở trước bàn ăn, mà Thiển Hạ lại cứ đứng ở ghế bên cạnh nhìn anh rồi ngẩn người.

Cô giống như chưa từng ở buổi sáng tỉnh lại nhìn thấy anh, cũng không có đứng bên bàn ăn nhìn bộ dáng anh tắm rửa xong mặc quần áo từ tề rồi tới dùng cơm, bỗng nhiên cô cảm thấy thật ra anh so với ấn tượng của cô vẫn rất tuấn tú đẹp trai bức người.

“A, anh, anh mới vừa nói gì đó?”

Bờ môi anh giật giật, giống như là đang nói chuyện với cô vậy, đúng là cô không nghe rõ lời của anh nói như thế nào, vậy tới cùng là anh vừa mới nói gì đây?

Trong lòng cô dâng lên một hồi ảo não không thôi, như thế nào cô lại bị sắc đẹp của anh hấp dẫn rồi, Tô Thiển Hạ, đừng quên chính mình tới đây là để trộm bản kế hoạch kia, không phải tới nói chuyện yêu đương với anh ta.

Cô ngẫm nhắc nhở chính mình phải hiểu chính mình đang làm cái gì.

“Tôi nói cô đứng đứng ngốc ở đó, ngồi xuống cùng tôi ăn bữa sáng, cũng là do cô làm cho tôi ăn, chẳng lẽ tôi so với bữa sáng càng hấp dẫn hơn. Ví như là như thế thì tôi cũng không ngại để cô hưởng dụng.”

Tần Trác Luân lại bắt đầu dùng loại hàm ý này làm cho tim cô đập rộn lên, tiếng nói khiêu khích cô, hưởng dụng cái rắm, anh chính là cố ý.

“Mới, mới không có, ai nói vậy, tôi mới không cảm thấy anh có cái gì hấp dẫn hơn, anh đừng tự dán vàng lên mặt mình, rõ ràng là anh đang nhìn lên tôi, nếu không thì làm sao anh biết là tôi đang nhìn anh, mau ăn sáng đi, không cho phép nhìn nữa!”

Nói xong cô cúi đầu, sau đó bung bát cháo lên ăn, các món đồ ăn khác cũng không đụng, dùng việc ăn cháo để che dấu tâm tình đã bị anh trêu chọc mà ngửa ngáy, cứ nghĩ ngợi miên man. ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Lần đầu tiên (2)

"Thiển Hạ, tôi đi làm, có phải cô nên bày tỏ chút gì hay không?"

Tần Trác Luân cứ đứng ở cửa mà không chịu đi, giày cũng đã đi xong, cặp công văn cũng đã cầm, vậy mà anh lại còn thần thần bí bí như vậy, rốt cuộc là muốn Thiển Hạ bày tỏ chút gì?

Bày tỏ chút gì, anh muốn bày tỏ là cái gì?

"Không hiểu, không phải anh phải đi làm sao, tôi phải bày tỏ cái gì? Uhm, lái xe cẩn thận một chút. Buổi tối trở về ăn cơm sớm một chút, tôi ở nhà chờ anh."

Thiển Hạ nghĩ nghĩ, cô chỉ nghĩ tới hai khả năng đó thôi, vì thế cô tươi cười híp mắt kèm theo vẻ ôn nhu ngọt ngào nói, mà bộ dáng cô cười tít mắt thật sự rất đáng yêu, đây cũng là lần đầu tiên Tần Trác Luân nhìn thấy cô có một mặt đáng vẻ đáng yêu như vậy, nhưng sau đó anh lại lắc đầu.

"Không phải, những thứ này đều là thứ yếu, cô cảm thấy bây giờ tôi và cô giống như cái gì?"

Tần Trác Luân lập tức kho tay múa chân một phen với Thiển Hạ, kỳ thật ý tứ của anh chính là bọn họ nên giống như vợ chồng vậy.

"Cái gì, anh có việc gì muốn nói thì cứ việc nói thẳng, gần đây anh làm sao vậy, anh đừng nghĩ rằng tôi là cái kia trong bụng anh nha, dù sao cứ không dùng sai từ là được rồi, tôi muốn làm thai, không phải, ý tôi muốn nói là tôi là thực nữ, không muốn nói cái từ kia."

Thiển Hạ buồn bực, tới cùng anh muốn chi là cái gì, gần đây lại làm sao vậy, không hiểu, thật sự không hiểu.

Bất quá lúc đó cũng nguy hiểm thật, vừa thiếu chút nữa thì cô đã nói ra việc bản thân cô phải dưỡng thai, bởi vậy không nói chính mình là cái gì kia trong

bụng anh, cũng may cô đã dừng đúng lúc định nói, cô còn phải chung sống với anh mấy ngày nữa, nhất định phải bảo vệ không cho phép chính mình làm lộ chuyện trước, cũng không thể để cho anh phát hiện chính mình mang thai, vạn nhất anh sẽ tranh bảo bảo với cô thì phải làm sao bây giờ, chỉ nghĩ thôi cô đã muốn một mình độc chiếm bảo bảo rồi.

"Cô là thực nữ, hiện tại chính là thực nữ, được rồi, tôi đây nói thẳng, cô có phải nên cho tôi một nụ hôn không?"

Ài, nói cái này thật đúng là làm cho Tần Trác Luân có chút xấu hổ, đường đường anh cũng là một người đàn ông vậy mà lại muốn phụ nữ chủ động tặng nụ hôn tạm biệt, tuy buổi tối lại sẽ gặp mặt, nhưng anh cũng rất muốn ném thử một chút cảm giác kích thích được phụ nữ tặng nụ hôn tạm biệt, không biết cảm giác sẽ như thế nào nữa.

Lúc trước gặp gỡ phụ nữ, chỉ cần anh vẫy tay, hoặc là anh cái gì cũng không làm thì đối phương đã chủ động dính tới yêu thương nhưng nhớ, riêng Thiên Hạ thì lại khác biệt, anh cũng đã ám chỉ rõ ràng như thế mà cô vẫn còn không biết.

Phải đợi anh nói rõ năng thì mới hiểu ý tứ của anh sao, chẳng lẽ anh và cô thật sự có sự chênh lệch rất lớn, là về tuổi tác sao?

Nghe nói cách nhau ba tuổi đã là một sự khác nhau, vậy anh so với cô cách nhau mười một tuổi, không sai biệt lắm thì có bốn sự khác nhau thôi.

Mà con số này thật sự làm cho anh cực kỳ không thích, anh nghĩ nghĩ đến lông mày cũng cau lại.

Bởi vậy nên anh cũng không có chú ý tới lời nói của Thiên Hạ.

"À, nụ hôn sao, cái kia, anh xác định?"

Thiên Hạ nhớ rõ lúc ban đầu mới quen anh, vì muốn trộm gen của anh để sinh Bảo Bảo, thật đúng là cô đã sử dụng các loại tuyệt kỹ rồi, haizz...mặc dù có nhiều chỗ sứt sọc, có lúc bò cửa sổ để trốn vào phòng của anh, có lúc lại nghĩ cách muốn hấp dẫn anh, cơ hồ bất kể điều gì có thể nghĩ ra thì cô đều đã đi làm, nhưng mà anh vẫn luôn luôn lạnh như băng, hiện tại lại chủ động muốn cô tặng nụ hôn cho anh, này, hẳn không phải là anh đã phát hiện chính cô giấu chìa khóa ở trong bồn hoa chứ, sau đó có ý muốn dùng chiêu tới chính cô đi, nhất định cô phải kiểm chế, đừng để trúng bẫy của anh mới được.

Thiên Hạ cẩn thận nhẹ nhàng bước một bước thành ba bước, thật chậm rãi đi về phía anh đứng, cái đầu nhỏ vẫn đang cố gắng suy nghĩ đến rất nhiều loại giả thiết.

Ha ha, sự tình rất đơn giản, anh đơn giản chỉ muốn cô tặng một nụ hôn tạm biệt thôi, sau đó sẽ an tâm đi làm, tốt xấu gì thì anh cũng đã mắt nhắm mắt mở coi như không hề biết gì với việc cô thiết kế để giấu cái chìa khóa của anh, như vậy cũng đã xem là khoan dung rộng lượng lắm rồi, bây giờ cũng chỉ là muốn một nụ hôn tạm biệt cũng không xem là quá phận đi.

"Cô đi quá chậm, nhanh lên, nếu không tôi đi qua đó, bất quá nếu tôi mà đi qua đó thì cô sẽ mất cả buổi sáng lau dọn lại rồi."

Tần Trác Luân nhìn thấy cô đi chậm như thế, trong lòng có chút mất hứng lập tức nhướn mày nói.

Anh ghé mắt nhìn sàn nhà, chính mình đã đổi giày, nếu giẫm lên đi qua mà nói, chắc chắn Thiên Hạ sẽ phải lau lại một vài lần mới xong.

"Không cần, tôi đi nhanh là được, anh đừng có đi qua đây."

Vừa nghe đến việc cô phải lau dọn thêm vài lần nữa, Thiên Hạ vội vàng nâng bước nhanh hơn, hiện tại đã rất nhanh, một bước đã lập tức đến, mới vừa đi qua cô lập tức hôn rất nhanh như chuồn chuồn lướt nước vào má phải của anh, chỉ cần là môi đụng một cái là lập tức hoàn thành nụ hôn tạm biệt như anh đã nói rồi.

"Cứ như vậy, này có phải hơi hột quá hay không?"

Tần Trác Luân sờ sờ mặt mình, đây không phải là cô đang lừa gạt anh sao, thế này mà tính là nụ hôn sao, được rồi, vẫn là anh đừng hy vọng gì vào cô, không bằng chính anh tới tặng cô một nụ hôn thì còn mau chóng thuận tiện hơn.

Anh ôm cô nhét vào trong ngực, tiếp đó đôi môi mỏng khiến người ta tâm hồn nhộn nhạo kia lập tức thân mật hôn lên cái miệng nhỏ của cô.

Thiên Hạ triệt để choáng váng, đương nhiên không phải thật sự muốn ngắt đi, chỉ là cô có phần há hốc mồm kinh ngạc, cô cảm giác được tim của mình đang đập thình thịch thình thịch, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, mà bàn tay to của anh còn nhẹ nhàng nắm eo của nàng, nụ hôn này của anh không hề giống với những nụ hôn trong quá khứ khi môi anh triển miên cùng một chỗ với môi cô, cô nhắm mắt lại, tận tình hưởng thụ nhảy múa theo nhịp điệu của anh...

Ngoài phòng, cơn gió nhẹ nhàng thổi xuống lay động nụ hoa loa kèn, sắc trắng hoa loa kèn bay khắp bầu trời, mà những nụ hoa rực rỡ này nhìn đâu cũng thấy tao nhã!

Một chú thỏ nhỏ nhắn đáng yêu, kèm theo một loại ánh mắt trong vắt như ngọc thạch, chân thỏ nhỏ gãi gãi lông tơ trên đôi tai, thập phần tò mò nhìn Thiên Hạ và Tần Trác Luân hôn môi, không nỡ bước chân rời khỏi, thật sự đúng là một bức tranh tuyệt đẹp rất thú vị...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tô thiên hạ đến văn phòng

"Anh nhanh đi làm đi, sắp bị muộn rồi, anh là ông chủ thì phải làm tấm gương tốt."

Thiên Hạ cảm giác có cái gì đó đang nhìn chăm chăm mình, lại cảm giác mép váy của mình bị cái gì đó cắn cắn kéo xuống, cô đẩy Tần Trác Luân ra, cúi đầu nhìn xung quanh thì lập tức thấy được một chú thỏ con vô cùng đáng yêu.

Hoá ra là do chú thỏ nhỏ này dùng chân thỏ kéo mép váy của cô, lại còn dùng một loại ánh mắt như hồng ngọc tò mò nhìn chăm chăm Thiên Hạ, con thỏ nhỏ này giống như không sợ người vậy, thực sự chọc người ta thích thú.

Thiên Hạ khom lưng ôm chú thỏ nhỏ lên, nghĩ muốn cho con thỏ tắm rửa một chút.

"Được, tôi đi làm, giữa trưa cô có muốn mang cơm trưa tới cho tôi ăn hay không, tôi không thích đồ ăn mua bên ngoài."

Tần Trác Luân có chút đồ kỵ với con thỏ kia, hiện tại Thiên Hạ lại dùng ngón tay chải chuốt lông mao cho nó khiến con thỏ kia thoải mái nhắm mắt lại.

"Được rồi, giữa trưa tôi đi qua gặp anh, anh nhanh đi làm, đi đường phải cẩn thận."

Bây giờ trong lòng Thiên Hạ cảm thấy rất hứng thú với chú nhỏ nhỏ, vẫy vẫy tay rồi xoay người đi vào trong nhà.

Tần Trác Luân lên xe lái đi, anh có ý lái xe đi hơn mười mét rồi quay ngược trở lại.

"Em thỏ nhỏ ngoan, chị có chuyện đi ra ngoài trước, chị vừa mới cho em tắm rửa, em ngoan ngoãn ở lại nhà nha, chị đi sớm một chút sẽ trở về ngay, nơi này có một ít thức ăn để em ăn trước, lúc chị trở về sẽ mua một ít cà rốt em thích ăn, ngoan ngoan nha..."

Thiên Hạ cho con thỏ nhỏ tắm rửa, cũng chuẩn bị một ít thức ăn, sau đó cô đi tới bồn hoa lấy chuỗi chìa khoá của công ty Tần Trác Luân chuẩn bị xuất phát, trước lúc xuất phát cô còn ngồi xỏm xuống trước mặt con thỏ, nói chuyện với con thỏ nhỏ, cũng không biết con thỏ nhỏ có nghe biết hay không.

Thiên Hạ mở cửa đi ra ngoài, đi đến ven đường ngoắc ngoắc một chiếc taxi đi tới công ty Tần Trác Luân.

Cô không muốn lúc Tần Trác Luân tìm không thấy chìa khoá công ty sẽ trở về nhà tìm, mà hiện tại giờ cô đến công ty cũng vừa đúng thời gian hẹn với anh, cô muốn tận dụng khoảng thời gian này mở kết sắt trong văn phòng của anh để lấy ra phần kế hoạch kia.

Mà lúc này Tần Trác Luân đã trở về chỗ ở, đối với chuyện Thiên Hạ đi ra ngoài cũng không ngoài ý muốn của anh, anh lập tức gọi điện thoại cho Lôi, anh vừa gọi điện thoại vừa đi vào thư phòng, đóng lại cửa thư phòng, đồng thời cũng giấu kín chuyện hai người bọn họ đang nói.

*

Thiên Hạ đi tới công ty Tần Trác Luân.

"Tô tiểu thư sớm, tổng giám đốc chúng tôi mới đi ra ngoài, cô có muốn tôi gọi điện thoại thông báo cho tổng giám đốc đến tiếp cô không?"

Lôi từ văn phòng của Tần Trác Luân đi ra, nhìn về phía Tô Thiên Hạ chào hỏi.

"Không cần gọi điện thoại cho anh ấy, xin hỏi anh là?"

Tô Thiên Hạ chưa thấy qua Lôi bao giờ, tự nhiên cũng không biết thân phận của Lôi, cô biết Tần Trác Luân có một người bạn tốt là Thượng Quan Kỳ, mà Thượng Quan Kỳ cũng có một đôi mắt sắc bén mê người, bên cạnh anh ta vẫn luôn có một người bảo hộ đi theo, gọi là Diêm Từ.

Chính cô cũng có một lần được anh ta cứu sau đó lại bị anh ta đưa đến chỗ của Tần Trác Luân.

Nhưng còn người đàn ông này lại đi ra từ văn phòng của Tần Trác Luân, trên người anh ta cũng có một khí chất vương giả giống như Tần Trác Luân vậy.

Như vậy khẳng định đây cũng là một người có khả năng quần đảo thiên hạ, tại sao lại ở trong công ty của Tần Trác Luân?

Tô Thiên Hạ dù sao cũng là chủ một quán bar có tiếng, cũng gặp qua không ít người, nên khả năng nhìn người vẫn có phần lợi hại.

Cô tin tưởng người đàn ông này cũng không phải người bình thường, chính cô cũng có điểm đề phòng anh ta.

"Tôi gọi là Lôi, là tổng giám bộ phận quảng cáo của công ty, đây là danh thiếp của tôi, Tô tiểu thư, thật sự không cần gọi điện thoại cho tổng giám đốc chúng tôi chứ?"

Lôi đưa ra danh thiếp của mình, anh thủy chung vẫn mang theo cặp kính mắt kia, làm cho người ta nhìn không rõ thần thái dưới ánh mắt anh là gì, tự nhiên cũng đoán không ra tâm tư của anh ta.

"Lôi, bản thân tôi đi vào chờ anh ấy là được rồi, sẽ không quý rầy anh công tác, nếu không tôi cảm thấy mình trở thành trách nhiệm của các anh mất."

Tô Thiên Hạ khéo léo từ chối cách gọi điện thoại của Lôi, đồng thời cũng cự tuyệt mọi khả năng nói chuyện khác trước mặt anh.

"Được, vậy xin cô cứ tự nhiên. Tôi có chuyện đi trước."

Lôi ung dung mở sẵn cửa, sau đó đi thẳng về phía bộ phận quảng cáo.

Thời điểm cô xoay người, Thiên Hạ giống như thấy được khoé miệng anh ta giờ lên một đường cong.

Khoé miệng giờ lên đường cong kia tựa hồ đang muốn nói điều gì, biểu thị cái gì?

Trong lúc này cô đoán không ra.

Thôi, không muốn nghĩ chuyện này nữa, anh ta là người của công ty Tần Trác Luân, có nhiều tổng giám đốc thì sẽ có nhiều nhân viên, đó cũng là chuyện đương nhiên, cô không nên đặt lực chú ý ở trên người anh ta làm gì.

Tô Thiên Hạ dùng chìa khoá của Tần Trác Luân mở ra cửa văn phòng.

Nếu như Tô Thiên Hạ cẩn thận chú ý đến một điểm thì cô sẽ nghĩ tới một sự kiện, thí dụ như việc Lôi vừa mới đi ra từ văn phòng của Tần Trác Luân, như thế Lôi nhất định cũng có một cái chìa khoá văn phòng của Tần Trác Luân rồi.

Vậy thì vì sao Tần Trác Luân lại vẫn phải đi về tìm chìa khóa?

Chỉ tiếc Tô Thiên Hạ đã sơ sót điểm ấy, nên không có phát hiện.

Tô Thiên Hạ đi vào thì cũng khóa cửa lại, sau đó cô đặt túi xách của mình lên bàn, tiếp theo cô cầm chuỗi chìa khóa đến phía kết sắt.

Trong lúc đó, Lôi trở lại văn phòng của chính mình, ngồi ở trước máy tính, nhìn camera theo dõi.

Trên mặt Lôi mang theo nụ cười như có như không, anh đang đợi lúc Tần Trác Luân trở về mặt đối mặt với Tô Thiên Hạ, không biết lúc đó Tô Thiên Hạ sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Điều ấy thật làm cho anh có phần tò mò.

Tô Thiên Hạ cũng có cảm giác chỗ nào là lạ, theo bản năng cô ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía văn phòng, trong tiềm thức cảm thấy giống như có người ở đâu đó đang nhìn cô chằm chằm.

Cô lại cẩn thận tìm tìm, lại nhìn nhìn, cũng không thấy được chỗ nào cất giấu camera nhỏ cả, có lẽ là cô đã suy nghĩ quá nhiều đi, cô lắc đầu, đi trở về phía kết sắt, nhưng thật sự là không xong, cần phải có mật mã, vậy rốt cuộc mật mã Tần Trác Luân thiết kế là cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tô thiên hạ đến văn phòng (2)

Thiên Hạ phát hiện kết sắt cần mật mã mới có thể mở ra, nếu chỉ có cái chìa khoá kia cũng vô dụng.

"Tôi cùng anh ta thiết kế mật mã là cái gì, thật sự là muốn giết người mà."

Thiên Hạ vừa khản trương lại vừa sốt ruột, cô rất sợ lúc này Tần Trác Luân sẽ trở về.

"Thiên Hạ, cô ở trong này, là tới tìm tôi sao?"

Tần Trác Luân và Lôi nói chuyện điện thoại xong thì cũng lái xe tới công ty.

Lúc anh mở cửa văn phòng còn cố ý tạo ra âm thanh, anh chính là muốn để cho Thiên Hạ có thời gian chuẩn bị lời giải thích với mình.

"Anh, anh đã đến rồi, tôi cũng mới vừa đến, mới vừa gặp một người của công ty anh tên là Lôi, nói anh đi tìm chìa khoá, chìa khoá của anh không thấy nữa sao, có phải cái này hay không, là chìa khoá này này?"

Thiên Hạ thật sự bị Tần Trác Luân làm cho hoảng sợ, cô quá sốt ruột nên lập tức lấy chìa khóa ra cho anh xem.

Trời ơi, cô thực hận mình không thể tìm một cái lỗ chui vào, mình như thế nào lại ngốc như vậy?

Dù có sốt ruột đến mức nào cũng không thể giao chìa khóa cho anh được, giả như cô giả vờ như đang ngắm phong cảnh không phải được rồi sao, đáng tiếc trên đời này không có chữ giả như, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Trác Luân mỉm cười tiến lên lấy đi chuỗi chìa khoá kia trên tay mình mà thôi, haizz, tối hôm qua mọi sự vất vả đều uổng phí, tối qua cô còn xui xẻo đá trúng chân bàn nữa, nghĩ tới đây trong lòng cô lập tức nhịn không được thở dài.

"Đúng, là chuỗi chìa khoá này, Thiên Hạ, cảm ơn cô, có phải cô đặc biệt vội tôi đưa cái chìa khóa này cho tôi không, cô thật tốt với tôi, thật sự là quá tốt rồi."

Tần Trác Luân tiến lên cách Thiên Hạ còn khoảng hai bước chân thì cũng không có tiếp tục tiến lên nữa, anh nhìn thấy trên mặt cô có biểu tình cực kỳ không vui, trong lòng anh biết cô vì cái gì không vui, nhưng mà anh cũng sẽ không nói ra.

Thiên Hạ đúng là chậm tiêu, bình thường là một cô gái thông minh như thế, còn bây giờ tự nhiên lại trở nên ngu dốt, anh và Lôi vẫn có cùng suy nghĩ là Thiên Hạ sẽ cực kỳ dễ dàng biết được mật mã, thế nhưng thực tế Thiên Hạ lại không biết.

Xem ra anh phải đổi phương pháp âm thầm giúp cô an bài một chút, cũng là cho cô một cơ hội hoàn thành việc trộm bản kế hoạch kia.

"Cũng không có việc gì lớn, bất quá nếu cái chìa khoá đã đưa đến, tôi đây đi ra ngoài, anh làm việc thật tốt đi, giữa trưa tôi cũng không muốn đưa cơm qua đây nữa, nên anh kêu đồ ăn mua ngoài đi, không cần tôi đưa."

Thiên Hạ vượt qua anh đi đến cửa phòng, hiện tại cô cực kỳ buồn bực, lại không có tâm tình nên mặc kệ, cô cũng xem nhẹ việc anh đang giang tay đợi ôm ấp cô.

"Chờ một chút, cô giúp tôi bảo quản cái chìa khoá này, lần sau ví như tôi lại không tìm thấy cái chìa khoá này nữa thì cô cũng có thể giúp tôi mang qua đây rồi, cô xem hôm nay ít nhiều cũng nhờ cô, cô cứ ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này đi."

Tần Trác Luân kéo cô đến ghế làm việc ngồi xuống, Thiên Hạ vốn định đứng lên, nhưng mà tay anh đang ấn mạnh ấn vai cô ý bảo không cho phép cô lộn xộn, mãi đến khi cô ngồi im thì anh mới chịu buông tay ra.

Anh đi đến bên cạnh kết sắt, cầm cái chìa khóa mở kết sắt ra, đồng thời tay trái cũng chuyển động đánh từng con số của mật mã, anh cố ý tạo tư thế nghiêng để cô có thể cực kỳ dễ dàng phát hiện những con số của mật mã, cũng để cho cô nhìn rõ mật mã kết sắt của anh.

Oa, mật mã, là mật mã kết sắt, anh, anh tự nhiên cái là ngày sinh của cô.

Thiên Hạ khi đó mở to đôi mắt đẹp nhìn, trong đầu cũng tuôn ra muôn vàn suy nghĩ, còn ở trong lòng trái tim bé nhỏ cũng đang vui vẻ khiêu vũ nữa.

Trong lòng anh có phải luôn có cô hay không, cho nên mới dùng ngày sinh của cô làm mật mã kết sắt.

Đúng rồi, cái chìa khóa, anh nói giao cái chìa khóa cho mình bảo quản, có phải sau này cô sẽ có rất nhiều cơ hội có thể tới công ty anh không, có thể đi vào văn phòng của anh, thêm nữa hiện tại cô đã biết rõ mật mã kết sắt của anh, thật tốt quá, cái này gọi là gì nhỉ?

Đúng, chính là vận may đến muốn ngăn cũng không được, ha ha, tâm tình Thiên Hạ trở nên vô cùng tốt, cô cười tí mắt đứng lên rót cho Tần Trác Luân một ly nước, sau đó đi đến trước mặt anh bảo anh uống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hoan ái bên bờ biển

Đảo Vô Danh, bãi cát bờ biển.

"A, thật thoải mái, có phải anh quyết định cưới tôi rồi phải không?"

Trên bãi cát, nằm dưới ánh mặt trời là một đôi nam nữ, cả hai người đều trần truồng nằm ở trên bờ cát làm việc mình thích làm, bộ dáng người phụ nữ rất đẹp, dáng người cũng không tệ, vòng một cũng cực kỳ đầy đặn.

Giờ phút này hai chân người phụ nữ cực kỳ mở rộng, cô nằm trên bờ cát, thừa nhận từng đợt rồi lại từng đợt cuồng dã mà người đàn ông mang đến.

Trong miệng cô liên tục hô to rất phóng đãng, cô càng hi vọng người đàn ông này có thể lấy mình.

Ba năm trước đây, lúc đó cô cùng bạn trai nghỉ phép đến đây, khi đi trên bờ biển bắt gặp ánh mắt của người đàn ông này cho tới bây giờ đã hoan ái với hắn, ánh mắt hắn vẫn đầy tà khí như vậy, yêu mị như vậy, cũng lập tức quyến rũ đi trái tim và linh hồn của cô.

Người đàn ông nhẹ nhàng cười với cô khiến cô lập tức không tự chủ được chạy

theo hắn, từ bỏ cả kỳ nghỉ phép cùng với bạn trai.

Đi tới đảo Vô Danh này, kỳ thật kỳ xảo trên giường của người đàn ông này quả thật quá tuyệt vời, khi đó cô mới hai mươi, mà bây giờ cũng chỉ mới hai mươi ba tuổi, ba năm, ba năm thời gian cô và người đàn ông này vẫn luôn ở cái đảo Vô Danh này sinh sống, cô đối với hắn là càng ngày càng thích, thích đến nỗi không cách nào tự thoát khỏi, cô nghĩ rằng chính mình đã thật sự hết cách rồi khỏi hắn rồi.

Mà hình dáng khuôn mặt người đàn ông cũng không phải đặc biệt đẹp trai, nhưng lại có thể khiến cho cô sa vào sức quyến rũ không thể thoát khỏi.

Người phụ nữ tên là Hứa Mộng Phi, từ nhỏ cô đã luôn là một cô gái thích mơ mộng, cô có một người em gái tên là Hứa Mùi Thom, nhỏ hơn cô một tuổi.

Hiện tại em gái và người nhà thế nào cô cũng tuyệt không quan tâm

"Cưới cô? Cô cảm thấy cô có điều kiện gì đủ để cho tôi cưới cô? Cô không phải người tôi thấy đẹp nhất, hoàn cảnh gia đình cô cũng chỉ là thường thường bậc trung, trừ phi cô có thể giúp tôi hoàn thành một chuyện thì tôi sẽ lập tức cưới cô, mỗi ngày đều có thể cho cô an nhàn thoải mái như vậy, mặc sức tận hưởng cuộc sống."

Ngón tay người đàn ông nâng cằm của cô lên, đồng thời thân thể hắn cũng thân mật triển miên ở một chỗ với thân thể cô, hắn nhất định cho cô một khoái cảm mất hồn.

"A..., trời ạ, anh thật sự là quá tuyệt vời, việc kia, vậy anh cần tôi làm cái gì thì anh mới bằng lòng, đồng ý cưới tôi?"

Gương mặt mỹ lệ của Hứa Mộng Phi lóng lánh ánh sáng si mê điên cuồng, cô thật sự cực kỳ thích người đàn ông này, ở với hắn cực kỳ kích thích, so với hiện tại cũng rất tốt, bọn họ nằm ở trên bờ cát hoan ái, tắm rửa dưới ánh mặt trời, cùng trời đất dung hợp một chỗ, những thứ này Tần Trác Luân đều không thể cho cô, cho nên cô lựa chọn rời bỏ Tần Trác Luân là chính xác, nhưng cô cũng không có đề xuất chia tay với Tần Trác Luân, mà chỉ dùng một dạng giống như phương thức mất tích rồi đi thôi.

"Người đàn ông này cô có nhận ra không, hắn chính là bạn trai trước Tần Trác Luân của cô, tin tưởng cô cũng vô cùng hiểu biết và quen thuộc với hắn, hắn có từng ở trên giường cho cô trải nghiệm sự phóng đảng như này không, có cho cô hưởng thụ thể nghiệm mất hồn như này sao?"

* thể nghiệm : trải nghiệm về thể xác.

Hắn chỉ vào ảnh chụp người đàn ông trên màn hình máy tích xách tay của mình, Hứa Mộng Phi đương nhiên nhận ra được, làm sao cô có thể nhận không ra, lúc trước vì muốn hấp dẫn được Tần Trác Luân, cô cũng đã hao tốn không biết bao nhiêu khí lực rồi.

Chờ đến lúc cô thật sự quyến rũ được hắn, cũng trở thành bạn gái chính thức của hắn, thì cô lại chạy theo bồi bên người đàn ông này rồi.

Cô đúng là có lỗi với Tần Trác Luân, nhưng hiện tại người đàn ông này lại bảo cô đi đối phó với Tần Trác Luân, lấy của hắn thứ gì đó, thứ gì đó là cái gì?

"Muốn tôi lấy thứ gì đó của hắn? Đừng dừng lại, bất kể anh muốn tôi vì anh lấy cái gì, tôi đều nguyện ý. Mau cho tôi, cho tôi..."

Cô nín thở nhìn nơi thân thể hai người kết hợp một chỗ, bỗng nhiên anh ta lại bất động, anh ta đang suy nghĩ cái gì, là muốn khảo nghiệm cô sao?

Cặp chân trắng nõn mềm nhẵn kia và cánh tay cô lập tức vòng quanh eo người đàn ông, dặng chân trên người hắn chủ động hấp dẫn hắn, thế nhưng hắn vẫn không hề động đậy.

"Cô có biết hắn hiện tại như thế nào sao, lại vội vàng cái gì? Trước tiên cứ từ từ, trong tay tôi có một con cờ đã thất bại, tôi sẽ cho cô tới hoàn thành nhiệm vụ này cho tôi, mà trong tay tôi cô cũng đúng là một con cờ rất quan trọng, tôi đã cho cô ở lại đây ba năm, tiêu tốn ba năm, ở trên hòn đảo này cũng cho cô ba năm khoái hoạt, cũng đã đến lúc cô cho tôi một điểm hữu dụng rồi, nếu cô thành công, có khả năng tôi sẽ suy xét đến việc cho cô trở thành vợ của tôi, mà không phải chỉ làm quân cờ của tôi. Hôm nay cứ dừng ở đây, cô đi xuống đi."

Người đàn ông nói cực kỳ vô tình, mà biểu tình trên mặt lại thập phần dịu dàng, hắn vừa nói xong, ánh mắt lại trở nên băng lãnh vô cùng, buông lỏng tay ra nằm ở trên bờ cát nhắm mắt lại, muốn Hứa Mộng Phi lui ra.

*

Đột nhiên anh lại trở nên ân cần như vậy?

Tần Trác Luân biết cô đã thấy được mặt mã, trong lòng cô nhất định cực kỳ vui vẻ rồi đây.

"Cái chìa khóa cô cứ bảo quản, những thứ văn kiện này còn có phần kế hoạch mới này cũng rất trọng yếu, giá trị lên đến vài trăm triệu. Cũng là cô phải bảo quản thật tốt."

* Trọng yếu : quan trọng và chủ yếu.

Anh giao chìa khóa đến tay cô, cố ý giả vờ như đang kiểm tra văn kiện và bản kế hoạch trong két sắt, lại cố ý cường điệu giọng nói thêm một chút về tầm quan trọng của bản kế hoạch kia.

"Trọng yếu như vậy sao lại để ở chỗ này, cái chìa khóa nếu tôi bảo quản rất có thể bị mất hay không? Anh không sợ tôi lấy những văn kiện trọng yếu và bản kế hoạch gì kia của anh đi bán cho công ty đối thủ của anh sao?"

Anh tin nhiệm cô như vậy khiến cho trong lòng Thiên Hạ lại bắt đầu có chút do dự khổ sở rồi.

Cô thật sự muốn giúp Vũ Tinh sao?

Nhưng nếu như cô không giúp Vũ Tinh thì một nhà Vũ Tinh sẽ lập tức bị thâm rồi.

Cô đã nói qua việc mình sẽ giúp Vũ Tinh, nếu như bây giờ ai đó cho cô một khoản tiền gì đó, nếu cô là Vũ Tinh cô cũng không chịu, chưa nói đến việc cô cũng muốn làm việc đến nơi đến chốn, chỉ có cách lên lấy phần kế hoạch kia ra thôi, hoặc cô nghĩ nếu không có phần công tác này cũng có thể tìm phần công tác khác mà.

Ài, một bên là người đàn ông cô yêu quý, một bên là người thân của Vũ Tinh?

Mà giữa cô và Vũ Tinh cũng không có giao tình gì, cô thật sự muốn vì đó mà có lỗi với Tần Trác Luân sao?

Trong lòng Thiên Hạ rất loạn, cũng không quyết định được chủ ý nào.

Tần Trác Luân đều nhìn thấy mọi biểu tình của cô trong đáy mắt, anh cũng muốn biết rốt cục cô đứng về phía người nào bên kia, anh càng muốn biết tới cùng là ai muốn lấy phần kế hoạch của chính mình?

Trong lòng Tần Trác Luân còn có một tầng lo lắng khác, tầng lo lắng này cũng không có quan hệ đến Thiên Hạ, cảm giác của anh là không biết rõ lực lượng nào đang hoạt động ở xung quanh mình.

Người nào, là ai? Cảm giác này làm cho anh có chút phiền não mà anh hoàn toàn cũng không thích cảm giác như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Mập mờ trong văn phòng

"Giữa trưa không mang cơm cho tôi sao?"

Nhìn Thiên Hạ chuẩn bị ra ngoài, Tần Trác Luân lập tức hỏi.

"Xem ra anh vẫn có phần đáng yêu nên giữa trưa tôi sẽ đưa cơm tới, anh cố gắng đi làm thật tốt, không cho phép lười biếng..."

Thiên Hạ xoay người lại, cười khẽ rồi kiễng chân hôn lên má anh, sau đó cũng đi luôn ra ngoài, giống như một con bướm bướm mỹ lệ nhanh nhẹn bay đi.

Tần Trác Luân sờ sờ khuôn mặt mình, anh có chút ngây ngốc nở nụ cười.

"Anh ta tín nhiệm mình như thế, hiện tại cái chìa khóa lại đang ở chỗ mình, mặt mã mình cũng biết rõ, giữa trưa vẫn nên chỉ đưa cơm thôi, còn cú để hôm nào đó lấy trộm vậy?"

Thiên Hạ ngồi xe trở về, ở trên đường trở về trong lòng cô tự hỏi mình.

"Văn là đợi đến ngày thứ ba rồi nói sau, hiện tại đi mua đồ ăn trước rồi sẽ trở về nấu cơm."

Thiên Hạ đi siêu thị mua đồ ăn xong thì trực tiếp đi bộ trở về nhà, bởi vì siêu thị cũng chỉ cách khu nhà khoảng hơn mười mấy mét là đã đến rồi.

Giữa trưa hơn mười hai giờ quá mười phút, Thiên Hạ rất có dụng tâm lấy hộp đựng cơm rất đáng yêu ra, sau đó cô tỉ mỉ chuẩn bị phần cơm trưa tình yêu này.

Ví dụ như cơm trắng sẽ biến thành một khuôn mặt đáng yêu, cà rốt sẽ biến thành cái mũi nhỏ nhắn, sau đó cô ấn xuống hai hạt đậu đỏ làm hai mắt hai bên trái phải của khuôn mặt.

Hộp đựng com gồm có ba tầng, mà mỗi một tầng đều có bất ngờ.

Đây chính là dụng tâm chuẩn bị của Thiên Hạ, cô cũng mất hơn ba giờ rồi.

Cô rất cao hứng mang theo hộp com tình yêu ngồi xe buýt đi đến công ty của Tần Trác Luân.

*

Công ty Tần Trác Luân

Anh vội vàng trở về một lúc vào buổi sáng, cho nên công việc cũng dồn lại một chỗ rồi, anh đứng lặng phía trước cửa sổ, suy nghĩ không biết Thiên Hạ có chuẩn bị com trưa cho mình hay không?

Anh chăm chú nhìn đồng hồ báo thức, cũng đã qua mười hai giờ một tiếng rồi, cô có đến không?

Sau đó anh ngồi trở lại bàn làm việc, suy nghĩ không bằng cứ làm việc một lúc đã.

Cũng qua hơn nửa tiếng sau, điện thoại nội bộ trên bàn bỗng nhiên vang lên, lang thư ký gọi tới, nói là có một vị tiểu thư muốn tìm anh.

Anh tưởng rằng là Thiên Hạ nên lập tức nói 'Mời vào.'

Cửa mở, nhưng người đến không phải Thiên Hạ mà là một phụ nữ rất xinh đẹp và gọi cảm.

"Đưa com đến đây đi, cô đã làm món gì vậy?"

Bên miệng Tần Trác Luân luôn chứa nụ cười nhàn nhạt, anh ngẩng đầu rồi nói.

Khi anh nhìn thấy người đến không phải Thiên Hạ, mà là một người phụ nữ xa lạ nào đó thì nụ cười của anh lập tức biến mất, trên mặt lại là nét đậm mạc lạnh lùng xa cách.

"Cô là ai? Danh sách tiếp khách bên ngoài của tôi không có tên của cô?"

Tần Trác Luân không cần nhìn đã ngay lập tức biết chính mình cũng chưa từng định ngày hẹn với người phụ nữ này.

Vậy cô ta tới công ty anh gặp chính anh để làm cái gì?

"Đừng khách khí như vậy, tôi chỉ là mang đến cho anh một món đồ thôi, tin tưởng anh sẽ cảm thấy hứng thú."

Người phụ nữ lấy từ trong túi xách tùy thân bên người ra một cái hộp nhỏ màu đỏ, xem ra bên trong hộp hẳn là một loại trang sức nào đó.

"Tôi nghĩ tôi sẽ không cảm thấy hứng thú, mời cô đi ra ngoài."

Tần Trác Luân hoàn toàn không có hứng thú nói với người phụ nữ này cái chuyện gì đó, cho nên anh không khách khí hạ lệnh đuổi khách.

"Tôi thì lại cho rằng anh nhất định sẽ có hứng thú, mở ra nhìn xem cũng không hao phí của anh bao nhiêu thời gian, mời anh mở ra nhìn thử. Nếu như anh đã mở ra nhìn mà cũng không thấy có hứng thú thì tôi lập tức thức thời đi ra ngoài."

Người phụ nữ không chịu đi, trên mặt luôn mang theo nụ cười rất quyến rũ, ánh mắt biểu lộ phong tình yêu mị, sau đó ánh mắt cô ta quét về phía hộp nhỏ, ý bảo Tần Trác Luân mở hộp trang sức xem cái gì trong đó.

"Được, tôi ngược lại muốn nhìn xem thứ đó là gì."

Tần Trác Luân cảm hộp trang sức kia mở ra, mà bên trong hộp trang sức đích thị là một chiếc nhẫn kim cương màu hồng.

Trên mặt nhẫn có hai chữ MF.

Trên thế giới này, anh làm sao có thể không quen thuộc, đó là vật mà ba năm trước đây anh tặng cho người bạn gái lúc đó tên là Hứa Mộng Phi, mà trên đó cũng chỉ khắc một chữ cái viết kép là chữ cái thứ nhất trong cái tên Hứa Mộng Phi.

Mà trên thế giới này cặp nhẫn đó cũng chỉ có một đôi, cái nhẫn kia của anh đích thị khắc chữ ZL, cũng là chữ cái thứ nhất trong tên của hắn.

"Như thế nào, cảm thấy hứng thú sao? Cô ấy hiện tại đang ở trong tay chúng tôi, mà ba năm này của cô ấy cũng rất khổ sở, anh có muốn thấy lại cô ấy hay không?"

Người phụ nữ phát hiện tuy trên mặt anh chỉ có vẻ mặt hơi kinh ngạc nhưng cô biết rõ là anh cực kỳ để ý.

"Cô ấy ở đâu? Ba năm trước đây tại sao lại bỗng nhiên mất tích, các người đã mang cô ấy đi như thế nào?"

Tần Trác Luân hét lớn về phía cô gái kia, song lực bàn tay đang nắm hai vai của cô gái hơi loạn choạng, thanh âm cũng giống như đang chịu một loại áp lực nào đó.

Hứa Mộng Phi, là Mộng Phi, ba năm trước đây cô đột nhiên biến mất, hiện tại anh đã biết rõ tin tức của cô, cô quá xấu xa, người phụ nữ này quá xấu xa, ba năm này cô đã đi nơi nào, bị hành hạ như thế nào rồi?

"Anh muốn gặp lại cô ấy thì phải phối hợp với tôi làm một chuyện."

Người phụ nữ đã sớm biết dưới lầu có Tô Thiên Hạ đang muốn đi lên đưa cơm trưa cho Tần Trác Luân, cho nên cô cố ý đi sớm hơn Tô Thiên Hạ vài phút, ngoài ra cô còn muốn cho Tô Thiên Hạ xem một trò rất hay.

"Làm cái gì?"

Tần Trác Luân luôn luôn là một người trầm tĩnh lý trí rất rõ ràng nhưng hiện tại đầu óc của anh đã có chút rối loạn.

"Tôi sẽ hôn anh, còn anh cứ đứng bất động cũng được, tất nhiên nếu anh nguyện ý đáp lại tôi thì càng tốt, ha ha..."

Người phụ nữ cảm giác được có người đang mở cửa, lập tức cô vươn hai cánh tay quàng quanh cổ Tần Trác Luân, đồng thời đưa miệng mình lên hôn môi Tần Trác Luân.

Tần Trác Luân cũng không hề đáp lại cô ta bất cứ cái gì, anh chỉ là đứng bất động ở đó, chỉ là anh đang đưa lưng về phía cửa phòng bởi vậy anh cũng không thể thấy được là Thiên Hạ đang mở cửa, cũng giống như lần trước vậy, tận mắt cô lại nhìn thấy anh đang hôn môi với một người phụ nữ.

"Kẻ lừa đảo, toàn bộ đều là kẻ lừa đảo, lại gạt tôi."

Thiên Hạ rất tức giận nên lập tức ném hộp đựng cơm tiện lợi lên trên bàn thư ký một phát, sau đó bước nhanh đến thang máy, cô cũng không có nhảy vào văn phòng để tranh cãi âm ỉ, cô mới không cần giống như người đàn bà chanh chua đi chửi bới, chỉ là trong lòng thực sự rất tức giận.

Anh ta mới nói mình và người phụ nữ kia là giả, nhưng lần này thì sao, lại muốn lừa gạt cô nói là giả nữa sao?

Cái gì gọi là người tín nhiệm nhất là cô, tất cả đều là rắm chó.

Tức chết cô rồi, cô trước nay chỉ là một thực nữ, tuy nhiên hiện tại cũng rất muốn nói lời thô tục.

Bởi vậy cô lập tức không khống chế nổi chính mình mà chửi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Người đàn ông tà mị

"Mai tổng, mời dùng trà."

Biệt thự bờ biển, một người đàn ông cứ đứng lặng trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ là ánh chiều buổi hoàng hôn vô cùng mỹ lệ.

Người đàn ông họ Mai, tên gọi Ý Hàn. Biệt danh khác là Maynor Hàn.

Ngũ quan của hắn cũng không phải thuộc dạng xuất sắc nhất, nhưng ánh mắt và nụ cười kia của hắn lại có thể khiến cho biết bao người phụ nữ cực kỳ mê muội.

Hiện tại, người phụ nữ đang bưng trà cho hắn cũng chính là người phụ nữ lúc trước đã xuất hiện tại văn phòng của Tần Trác Luân, cô ta đã từ văn phòng của Tần Trác Luân trở về.

Cô nhìn thân hình cao lớn của Maynor Hàn, lúc bưng trà tiến lên cô nhìn thoáng qua ánh mắt hắn thì ngay lập tức bị ánh mắt hắn mê hoặc, chỉ tiếc là hắn chưa bao giờ lên giường với cô, mặc dù sự xinh đẹp điểm lệ của cô cũng không thua kém Hứa Mộng Phi bao nhiêu, vậy thì vì cái gì hắn lại chưa bao giờ đụng chạm đến cô đây?

Điều ấy khiến cho cô cực kỳ nghi ngờ, trái ngược hoàn toàn với khí chất vương giả của Tần Trác Luân, Maynor Hàn lại mang vẻ âm trầm tà mị phảng phất giống như Satan dưới địa ngục, cho dù biết rõ đó như là một ngọn lửa thiêu nhưng phụ nữ cũng không tiếc giá nào cứ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, cũng không chút do dự lao vọt tới ngọn lửa thiêu cực lớn là hắn, cho dù chết cũng không oán không hối.

Nhưng, có một người phụ nữ vẫn luôn nằm ngoài lệ, mặc dù Maynor Hàn luôn không cho phép có người kháng cự hắn, cũng như bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Vậy người phụ nữ kia là ai?

Cô vẫn muốn biết người phụ nữ này rốt cuộc là ai, cho tới bây giờ hắn cũng chưa bao giờ nói qua, dù cô đã đi theo bên cạnh hắn sáu năm nhưng hắn vẫn giống như cũ u mê một dạng khiến cô cũng đoán không ra tâm tình của hắn.

"Để trên bàn đi, công việc làm tốt không?"

Maynor Hàn cũng không xoay người liếc mắt nhìn người phụ nữ một cái, mà chỉ đạm mạc mở miệng hỏi vấn đề hắn quan tâm.

"Làm tốt, tôi còn làm một việc nữa, tôi khiến cho bạn gái mới Tô Thiên Hạ của anh ta nhìn thấy cảnh anh ta hôn môi với tôi ở trong văn phòng, Mai tổng tôi làm như vậy có đúng không?"

Người phụ nữ tên là U Tuyết, lúc này cô đang cúi đầu, trong lòng rất khẩn trương chờ đợi hắn.

"U Tuyết, làm không sai, cô so với trước kia càng thông minh hơn, còn Hứa Mộng Phi thì như thế nào?"

Maynor Hàn bỗng nhiên xoay người, không ai phát hiện trên mặt hắn lúc này đang hiện lên vẻ hưng phấn cực kỳ nhỏ.

U Tuyết rất chờ mong hắn sẽ nâng mặt cô lên ngang bằng ánh mắt hắn, bởi cô rất khao khát nhìn mặt hắn, cô rất nhớ hắn.

Có thể nhìn hắn nhiều hơn một cái thì bọn họ đã cảm thấy được chính mình rất mãn nguyện rồi.

"Hứa tiểu thư, cô ấy vẫn la hét muốn gặp Ngài."

Maynor Hàn bung tách trà trước mặt lên uống một hớp, tư thế uống trà của hắn cực kỳ tao nhã, giống như một quý tộc thực sự vậy.

U Tuyết nín thở nhìn hắn uống trà, từng động tác, mỗi câu nói, mỗi ánh mắt của hắn, tất cả toàn bộ đều khiến cô cực kỳ yêu thích.

Nhắc đến Hứa Mộng Phi, trong lòng cô có chút ghen tị.

Trong ba năm này, Maynor Hàn đều ở cùng Hứa Mộng Phi, đơn giản là vì Hứa Mộng Phi là người yêu và cũng là vợ chưa cưới của Tần Trác Luân.

Hiện tại sau ba năm, cuối cùng cũng đã tới lúc cần dùng đến cô rồi, mà người phụ nữ kia cũng nên sớm rời khỏi Maynor Hàn, cô ta hoàn toàn không xứng với Maynor Hàn.

*

Người phụ nữ tên U Tuyết kia cũng không có nói cho Tần Trác Luân biết chuyện hiện giờ Hứa Mộng Phi đang ở chỗ nào.

Cô chỉ nói cho anh thời gian chuẩn bị một khoản tiền, là một khoản tiền lớn, để anh trả nợ cho Hứa Mộng Phi, qua vài ngày nữa cô sẽ gọi điện thoại cho anh, sau đó cô để lại hộp trang sức rồi rời khỏi văn phòng của anh.

Hiện giờ trong đầu anh đang hiện lên hình ảnh đoạn thời gian ngọt ngào mà anh và Hứa Mộng Phi bên nhau kia.

Dựa theo lời nói của người phụ nữ tên U Tuyết kia thì trong khoảng thời gian ba năm này Hứa Mộng Phi đã chịu không ít khổ sở, nhưng mà những ngày khổ cực này của cô cũng sắp kết thúc rồi, anh nhất định sẽ cứu cô thoát khỏi con gian nan này.

Ngay lúc này, ngoài văn phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

Anh lập tức khôi phục bộ dáng lạnh lùng thường ngày ngồi ở phía sau bàn làm việc, tiếp đó cho người ở bên ngoài văn phòng tiến vào.

Người đến là Lôi.

"Luân, anh hãy xem cái này."

Bình thường Lôi cực kỳ chú trọng việc xưng hô, thế mà lúc này Lôi lại không hề chú trọng nữa, kêu thẳng tên Tần Trác Luân, có thể thấy được sự việc này rất quan trọng.

"Cậu hoài nghi chuyện mà người phụ nữ tên là U Tuyết kia nói là giả bộ? Khả năng không phải là Mộng Phi? Vậy chuyện này giao cho cậu, cậu giúp tôi đi điều tra một chút, đúng rồi, lúc cậu mới đi vào có nhìn thấy Thiên Hạ đến không?"

Lôi nói ra sự quan sát và kết luận của chính mình với Tần Trác Luân, mặc dù Tần Trác Luân cũng có chút điểm không đồng ý, nhưng anh vẫn quyết định cứ giao chuyện này cho Lôi đi điều tra.

"Không thấy đến, nhưng hộp cơm tình yêu thì có, ở đây, thừa dịp còn nóng thì ăn đi, nhìn cũng rất ngon miệng. Lúc tôi theo dõi camera thì có nhìn thấy cô ấy đang khóc lóc chạy ra ngoài, có phải giữa hai người đang có cái gì đó hiểu lầm phải không? Đây là chuyện riêng của hai người, nếu không có chuyện gì khác thì tôi xin phép ra ngoài trước."

Lúc Lôi còn đang trong phòng làm việc thì có nhìn thấy Thiên Hạ khóc lóc chạy ra khỏi toà nhà, thêm nữa anh còn nhìn thấy cảnh Tần Trác Luân và người phụ nữ tên U Tuyết kia đang ở cùng một chỗ, anh cho là Tô Thiên Hạ đã bắt gặp được một màn kia, nên anh có ý nhắc nhở lại Tần Trác Luân, nhìn thất mi tâm của Tần Trác Luân hơi xoắn xuýt lại với nhau nên anh cũng không tiện nhiều lời nữa, sau đó anh liếc mắt nhìn thấy cái phát tay của Tần Trác Luân ý bảo cho phép chính mình hãy rời khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Tần Trác Luân mở hộp com tình yêu kia ra, nhìn thấy bên trong có một gương mặt bằng com nắm rất đáng yêu hào quyen với hương vị đồ ăn bay tới, tâm của anh bỗng dưng cảm thấy rất ấm áp.

Nhắc tới hộp com tình yêu, trong lòng anh bỗng nhiên có một dũng khí rất kỳ diệu, tựa như sự cảm động đang lan tràn khắp cơ thể, anh rời khỏi văn phòng, quyết định đi tìm Thiên Hạ nói chuyện thật rõ ràng.

Nhất định là cô đã nhìn thấy cảnh anh và U Tuyết kia hôn nhau, nhưng trên thực tế chuyện gì anh cũng chưa làm.

Xem ra anh phải có một lời giải thích rõ ràng, nếu không cô cũng sẽ không tin tưởng anh nữa?

Tần Trác Luân lái xe trở về, cầm hộp com tình yêu đặt lên bàn trong phòng khách, anh đi khắp lầu một tìm một vòng nhưng cũng không thấy Thiên Hạ đâu cả.

Anh đi lên lầu hai tìm, cũng không tìm được Thiên Hạ.

Đi khắp tất cả các phòng tìm lại một lần nữa nhưng vẫn lại là không thấy.

Chẳng lẽ cô không có trở về?

Anh lại nhìn thấy con thỏ trắng nhỏ đứng ngây ngốc ở cạnh cửa, đang vênh cả khuôn mặt lên nhìn anh.

Anh lập tức khom lưng ôm con thỏ trắng lên người, vậy còn Thiên Hạ đang ở nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Sự dịu dàng của maynor hàn

Thiên Hạ không trở về, hiện tại cô không hề muốn trở về bởi cô không biết sau khi trở về nên làm như thế nào, một là vẫn quyết tâm làm kẻ gian trộm đi bản kế hoạch kia hay vẫn tiếp tục miễn cưỡng cười vui vẻ?

Lòng của cô trở nên hoang mang lo sợ, thân thể giống như một linh hồn u buồn, ở trên đường đi tới đi lui, đến khi trời đổ mưa, cô cũng không biết.

Mãi đến khi nước mưa lạnh lẽo xối xuống mặt và thân thể của cô, đến khi cảm giác mát lạnh bất ngờ xuất hiện thì cô mới ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy trên không trung những giọt nước cứ thi nhau rót xuống, hoá ra là trời mưa rồi.

Vũ Nhi, bình thường cô bé luôn thích nhất trời mưa như thế này, hiện tại nhìn thấy mưa làm cô nhớ đến Vũ Nhi thì lại càng đặc biệt thích hơn.

Cô ngẩng mặt lên, nhắm mắt lại, nhảy múa dưới cơn mưa.

Dáng múa của cô rất đẹp, tựa như một thiên thần lạc đường vào cuối mùa hoa nở, nhưng cũng mang đậm một nét đẹp bi thương.

Cô tận tình hưởng thụ sự thích thú khi nhảy múa trong mưa, nên cô cũng quên mất hình ảnh Tần Trác Luân và người phụ nữ kia ôm hôn với nhau, cô cho rằng chính mình nên quên đi thì khi gặp mưa cô mới vui vẻ được.

Nhưng mà, có người lại không thể nào chịu được việc cô cứ ở trong mưa như vậy, người nọ cách cửa kính xe nhìn cô ở trong mưa vừa khóc vừa cười, hân hân mà trong lòng có một loại tình cảm nào đó bị kích thích mạnh mẽ, một thứ tình cảm gọi là "cảm giác đau lòng".

Hắn dừng xe ở ven đường, sau đó mở cửa xe bước thật nhanh qua, hiện tại Thiên Hạ đã hoàn toàn quên phải cảnh giác, bình thường cô có thể cảm giác được nhưng hoàn cảnh bây giờ thì đã sớm thương tâm mà quên mất rồi.

"Đi, đi theo tôi, tôi không cho phép cô ở chỗ này nghịch mưa, Tô Thiên Hạ, không cho phép cô khóc vì anh ta."

Hắn ôm cô vào trong lòng rồi khiêng cô lên vai, hắn chính là Maynor Hàn, giờ lại mang bộ dáng một người đàn ông si tình, chỉ là vì sao hắn lại để ý đến Thiên Hạ như thế, chẳng lẽ Thiên Hạ chính là người phụ nữ ẩn sâu trong lòng hắn, cũng chính là người hắn thích nhưng lại không chiếm được?

"Anh là?"

Lý trí Thiên Hạ dần dần trở nên rõ ràng, cô nhìn áo khoác trên người mình rồi lại nhìn người đàn ông đang ôm mình trên vai, lại nhìn thấy chính hắn đang cẩn thận giúp cô lau nước dính trên tóc, nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt người đàn ông này nhìn cô thì mi tâm hắn tựa như đang xoắn xuýt lại một chỗ, giống như hắn đang cực kỳ không vui vậy.

Ánh mắt hắn, bộ dáng của hắn, tựa hồ

Như cô đã thấy qua ở nơi đó vậy, nhưng là cô nghĩ không ra, không có ấn tượng gì, vậy tại sao hắn lại quan tâm mình như vậy?

“Là tôi, cô nhìn kỹ tôi xem, cô không nhớ rõ tôi sao?”

Maynor Hàn cực kì mất hứng khi cô nhìn hắn như vậy, trong mắt cô chỉ là một cồi lạc lỏng vô cùng xa lạ.

Ha ha, thật sự rất buồn cười, gần như tất cả phụ nữ từng gặp qua hắn thì sau đó đều một dạng nhớ mãi không quên đối với hắn, si mê không thôi.

Nhưng chỉ riêng Tô Thiên Hạ, cô lại không thể nhớ rõ hắn là ai, cảm giác này khiến hắn cảm thấy có chút phẫn nộ, lại có chút bi ai.

“Chúng ta đã gặp qua sao, hiện tại tâm tình tôi đang không được tốt lắm, vì cái gì không cho tôi nghịch mưa, nghịch mưa có thể giúp tôi quên đi phiền não, vì cái gì anh lại muốn dẫn tôi vào trong xe, không cho anh đụng vào tôi.”

Maynor Hàn vươn tay muốn chạm đến mặt của cô nhưng cô lại quay mặt, cự tuyệt sự đụng chạm của hắn.

“Cô không nên hành hạ chính mình như vậy, cô không nhớ rõ mối quan hệ với tôi cũng không sao, tôi sẽ giúp cô nhớ lại.”

Maynor Hàn mạnh mẽ khởi động xe, không biết hắn muốn dẫn cô đến nơi nào, cô muốn mở cửa xe nhưng lại phát hiện dù cô cố gắng mở thế nào cũng mở không ra.

Cô tận lực dùng hết sức của mình đá mấy phát muốn mở cửa xe, hoàn toàn không nghĩ đến tổn hại chính là chân của cô, trong khi cửa xe vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

“Cô đừng uống phí sức lực, không có sự cho phép của tôi thì cô đừng nghĩ chuyện rời khỏi, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh tôi, chỗ nào cũng không được đi.”

Người đàn ông này thật sự là quá mức bá đạo, hắn dựa vào cái gì hạn chế tự do của cô.

Cho dù là Tần Trác Luân cũng sẽ không đối với cô như vậy, hắn dựa vào cái gì đối xử với cô như vậy?

“Nói, tôi cùng thì anh là ai?”

Tô Thiên Hạ cũng không phải là một người phụ nữ trời gà không chặt, cô nhanh chóng lấy một cái ly thủy tinh trên xe hắn đập vỡ, sau đó cô cầm mảnh nhỏ của ly thủy tinh để dưới yếm hầu của hắn hỏi.

Thế nhưng trên mặt hắn cũng vẫn là vẻ mặt lạnh lùng như cũ.

“Cô sẽ không, tâm của cô thiện lương như thế, mềm lòng như thế, nhất định cô sẽ không, cô còn nhớ rõ chuyện có một lần cô tan học từ trường học về nhà thì gặp phải mấy người đàn ông lưu manh không?”

Giọng nói của Maynor Hàn dịu dàng lạ thường, chính xác là hắn muốn gọi lên một chút kí ức nào đó trong lòng cô, hắn nhìn bàn tay cô đang nắm mảnh vỡ thủy tinh khẽ run nhẹ, hắn còn nhìn thấy trong mắt cô từ từ bao phủ một tầng sương mù, hắn thừa dịp cô nhớ lại hồi ức đó, tay phải lập tức cướp đi mảnh thủy tinh trong tay cô rồi ném đi, mặc kệ trong lúc hắn nắm mảnh thủy tinh thì tay hắn đã bị mảnh thủy tinh đó cắt chảy máu, hắn kéo cô ôm vào trong lòng mình, giọt máu theo càn cỏ trắng non non mềm chảy dọc theo cổ áo rồi lưu lại trên làn da tuyết trắng của cô.

“Anh buông tay.”

Người đàn ông này sao lại có thể nhanh tay như vậy, thậm chí cô còn chưa kịp động đây, tâm cơ người đàn ông này quá sâu thâm, so với Tần Trác Luân thì càng giả dối hơn.

“Cô tốt nhất nên nghỉ ngơi đi.”

Maynor Hàn nhẹ nhàng đánh cô bất tỉnh, để cho cô bình yên nằm ở trong lòng mình, tay phải của hắn nhẹ nhàng ôm cô, để cho cô không bị tuột xuống dưới khi xe bị xóc nảy.

Mấy giờ sau, hắn dừng xe trước một tòa biệt thự bên bờ biển.

Xe dừng lại, hắn mở cửa xe ra, tiếp đó ôm cô xuống xe đi vào biệt thự.

Mà trong phòng khách lúc này, ngồi trên sofa trong phòng là một người phụ nữ xinh đẹp quắc mắt đứng lên, trông ánh mắt kia là vẻ kinh ngạc tột cùng.

“Mai tổng, cô ấy, cô ấy, cô ấy không phải là bạn gái của Tần Trác Luân sao? Vì sao Ngài lại mang cô ấy trở về?”

Người phụ nữ mỹ lệ kia chính là U Tuyết, cô nhìn thấy chính người đàn ông mình thích ôm người phụ nữ khác, lại còn là bạn gái của Tần Trác Luân, cô không hiểu, vì cái gì Mai tổng luôn chú ý tới người phụ nữ của Tần Trác Luân.

Vốn đã có người là Hứa Mộng Phi, hiện tại lại thêm một Tô Thiển Hạ.

Hắn cứ thích ngủ với người phụ đã bị tàn hoa bại liễu dưới tay người khác sao?

Cô thờ phò phò đi theo lên lầu, nếu không làm rõ ràng chuyện này thì trong lòng cô cũng sẽ không chịu nổi.

Cô nhìn Mai tổng ôm Tô Thiển Hạ đến phòng ngủ của hắn, lại còn nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường, mà động tác kia cũng quá mức ôn nhu, vì cái gì hắn lại đối xử tốt với Tô Thiển Hạ như vậy?

Cô chưa bao giờ thấy hắn đối xử với người phụ nữ nào dịu dàng như vậy, cho dù người kia có là Hứa Mộng Phi, hắn cũng không có dịu dàng như vậy. Vậy tới cùng là Tô Thiển Hạ có ma lực gì lại khiến cho Tần Trác Luân và Maynor Hàn mê muội như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Sự thật của quá khứ

U Tuyết dùng ánh mắt ghen ghét đứng ngoài cửa gắt gao nhìn chăm chăm Thiển Hạ đang nằm trong phòng.

"Buông ra, tôi phải trở về, anh là ai, tôi cũng không hề biết anh."

Thiển Hạ tỉnh lại, nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi ở bên giường, ánh mắt hắn nhìn cô dịu dàng như thế, chuyên chú như thế, nhưng cô lại không có chút ấn tượng gì về hắn, mà những lời trước đó hắn nói ở trong xe khiến trong đầu cô chợt xẹt qua một chút cảnh tượng, nhưng những cảnh tượng này cũng không bao gồm hắn trong đó.

"Trở về, cô muốn trở về sao? Hiện tại cô đang ở chỗ của tôi thì cô là của tôi, cô không được nhớ đến người đàn ông khác, Maynor Hàn, trong trí nhớ của cô thì ba chữ kia thật sự đều không có chút vị trí nào sao?"

Maynor Hàn nắm thật chặt hai vai của cô, hắn không thích chính mình bị coi thường như vậy, lại còn là trước mặt người phụ nữ hắn yêu thương, thế nào mà cô có thể tàn nhẫn với hắn như vậy.

"Maynor Hàn, Maynor Hàn, Maynor Hàn, anh là người luôn luôn dịu dàng nhìn tôi, lúc nào cũng giống như một người anh trai bảo vệ tôi phải không, tôi nhớ ra rồi, nhưng, nhưng làm thế nào mà anh lại nói với tôi như vậy, cho tới bây giờ tôi cũng chưa bao giờ nói rằng tôi thích anh, vậy tôi làm sao có thể là của anh?"

Thiển Hạ rốt cục nghĩ ra, nhớ tới hình ảnh Maynor Hàn trong trí nhớ, bởi vì có một đoạn trí nhớ mà cô luôn luôn không muốn nhớ tới, mà trong đoạn trí nhớ kia có bao gồm cả Maynor Hàn nên đồng thời cô cũng quên mất.

"Rốt cục cô cũng nhớ lại tôi, nhưng mà lúc trước khi cô nhìn tôi thì luôn đỏ mặt, đây không phải là bởi vì do thích tôi sao? Thiển Hạ, cái tên Tần Trác Luân kia không xứng với cô, hắn ta có rất nhiều phụ nữ, hắn cũng phụ tình rất nhiều phụ nữ, cô phải nhận thức rõ hiện thực đi, tuy rằng hiện thực này có chút tàn khốc, nhưng cô nhất định phải tiếp thu, bây giờ tôi đã trở về, tôi cũng đã có được tất cả, tôi cũng có vô số tài sản mà tôi cũng nhất định sẽ không phản bội cô, tôi sẽ vĩnh viễn chỉ yêu thương một người là cô, hãy ở lại bên cạnh tôi, làm vợ của tôi."

Maynor Hàn phát hiện ngoài cửa có người đang nhìn và nghe lén hắn nói chuyện, hắn đã từng nghiêm khắc răn dạy U Tuyết một lần rồi, hắn quyết định phải khiến cho U Tuyết rời khỏi căn phòng này.

U Tuyết bị dọa lập tức rời đi, cô không cam lòng, thật sự không cam lòng, hiện giờ trong phòng chỉ còn Tô Thiển Hạ và Maynor Hàn, hai người bọn họ có thể lên giường với nhau hay không, càng nghĩ như vậy thì trong lòng cô càng đổ kỵ không thôi.

Ngón tay cô khảm thật sâu vào trong lòng bàn tay, trong mắt lại mang theo nồng đậm hận ý, không cam lòng ngồi xe rời đi.

Maynor Hàn bước trở về bên giường, mà trước nay lúc đối mặt với Tô Thiển Hạ thì hắn vẫn luôn ôn nhu như thế, thâm tình như thế.

Hắn ôm cô vào trong ngực, tận lực dùng giọng nói thật trầm ấm nói chuyện với cô.

Thiển Hạ đẩy hắn ra.

"Không, không thể, tôi không thích anh, tôi cũng chưa từng yêu anh, thậm chí tôi cũng đã quên anh, tôi biết anh rất tốt với tôi, nhưng cho dù tôi và Tần

Trác Luân không cùng ở một chỗ, tôi cũng sẽ không làm vợ của anh, trên đời này phụ nữ tốt còn rất nhiều, sau này anh sẽ gặp được một người chân chính yêu anh, đồng thời anh cũng sẽ yêu cô ấy, anh đừng lãng phí tình yêu ấy trên người tôi nữa, không đáng đâu."

Trên mặt Thiên Hạ treo đầy nước mắt, cô nhất định phải cự tuyệt Maynor Hàn, bởi cô không muốn cho hắn bắt kì một tia hi vọng nào, như vậy sẽ chỉ làm cho hắn càng lún càng sâu, bởi vì như hiện tại cũng đã thống khổ lắm rồi.

*

Tần Trác Luân đợi suốt một đêm, ngày hôm sau rạng sáng bốn giờ năm mươi phút.

Anh chợt nghe được âm thanh mở cửa từ dưới lầu truyền đến, tuy âm thanh nhỏ này rất khó có thể nghe được nhưng tự nhiên anh lại nghe được.

Anh nhanh chóng chạy xuống lầu, nhìn đến bóng lưng đang đóng cửa, anh phát hiện bóng lưng kia chính là Thiên Hạ.

Cô giống như đã mệt chết đi, anh lập tức bước nhanh đi đến trước mặt cô, từ sau lưng ôm cô vào trong lòng.

"Anh, anh đã thức dậy."

Thiên Hạ có chút kháng cự nhưng đúng là được anh ôm ấp như thế rất ấm áp, cô cũng không còn chút khí lực nào đi cự tuyệt nữa, cô rất không dễ dàng gì thừa dịp Maynor Hàn ngủ thiếp đi mà leo ra ngoài cửa sổ trốn đi, động tác cũng cực kỳ cẩn thận, cũng vì để bảo vệ bảo bảo trong bụng không bị thương tổn dưới bất kì tình huống nào nên cô đã chậm gấp ba lần thời gian bình thường mới leo ra khỏi biệt thự của Maynor Hàn, dù cho khi đó cô muốn làm nhanh hơn cũng không được.

Cảm giác toàn thân đều bởi vì khăn trương sợ hãi mà mồ hôi lạnh cũng ứa ra.

Không sai, cô đã rời khỏi được biệt thự của Maynor Hàn, rồi trở lại nơi này.

Hiện tại cô thật sự không còn khí lực đẩy anh ra nữa, cô rất muốn ngủ, ngủ đến quên cả trời đất cũng được.

"Tôi không có ngủ, tôi một mực chờ cô, tôi biết cô nghĩ tôi là người bắt cả hai tay nhưng cô hãy nghe tôi nói, người phụ nữ tên là U Tuyết kia, tôi và cô ta hoàn toàn không có gì, nếu không tin tôi có thể cho cô xem băng theo dõi của văn phòng tôi, bên trong quay lại rất rõ ràng, tôi đứng ở nơi đó cũng không có đụng chạm qua cô ta, lúc ấy trong lòng tôi nghĩ đến chuyện khác, thật sự, tin tưởng tôi, cô đừng vì chuyện này mà thương tâm, được không?"

Trong lòng Tần Trác Luân có rất nhiều điều không yên, chờ đợi cả đêm, trong lòng anh cũng đã nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, mà anh cũng rất muốn gặp lại Hứa Mộng Phi.

Đã ba năm, nên quên cũng đã quên, hiện tại nếu Hứa Mộng Phi có trở về bên cạnh anh thì anh cũng đã không còn cảm giác yêu thương nóng bỏng như lúc trước với cô nữa rồi.

Hiện tại bên cạnh anh đã có Thiên Hạ, tuy rằng thân phận không giống như quan hệ nam nữ cùng nhau kết giao, nhưng anh có thể cảm giác được trong lòng Thiên Hạ cũng có anh.

Anh tất nhiên phải thẳng thắn với cô mọi chuyện, mà lúc này anh cũng chỉ mới nói một chuyện này, còn chuyện anh muốn gặp lại Hứa Mộng Phi thì sau khi xác định rõ sẽ nắm chắc thì mới nói với cô sau.

"U Tuyết, anh ngay cả tên cô ta cũng đều nhớ kỹ, vậy anh còn dám nói không có gì, tôi mệt chết rồi, không muốn ằm ỉ với anh, tôi muốn đi ngủ, nên anh cũng đừng qua đây."

Thiên Hạ nghe anh nhắc đến tên một người phụ nữ khác, kỳ thật khi anh giải thích với cô thì trong lòng cô đã sớm thông suốt, nhưng là cô không hiểu, vì cái gì chính cô vẫn không thể buông tha.

Còn không bằng trước cứ đi ngủ, có lẽ là do không nghỉ ngơi tốt, từ lúc bắt đầu gặp lại Maynor Hàn thì mọi dây thần kinh cũng đều căng đến cực kỳ rồi, hiện tại cô cần được nghỉ ngơi.

Cô tránh thoát cái ôm ấm áp của anh, chạy lên lầu, sau khi đi được một nửa chặng đường thì bỗng nhiên thân thể trở nên mềm nhũn, trước mắt một mảnh đen kịt, chính cô cũng không biết làm sao rồi thân thể lập tức ngã quỵ xuống..

"Không được, Thiên Hạ, không được ngã xuống..."

Giờ khắc này tim Tần Trác Luân đang đập kịch liệt như muốn ngừng lại, mặt anh bị dọa chỉ trong nháy mắt chợt mất đi huyết sắc, anh kịch liệt hô to, thân thể cũng nhanh chóng chạy về phía trước, anh hi vọng anh có thể đỡ được Thiên Hạ, ngàn vạn lần cô không được có chuyện gì....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Phát hiện thiên hạ mang thai

Thiên Hạ từ trên lầu ngã xuống, Tần Trác Luân cảm giác tim mình giống như muốn ngừng đập, anh vốn không hề có thời gian suy nghĩ, thân thể lập tức bổ nhào tới, muốn dùng chính thân mình làm đệm lưng cho cô, cô ngàn vạn lần không thể có chuyện gì.

Thiên Hạ ngất đi, thân thể ngã vào người anh, cũng may thân thể không có việc gì, nhưng đầu lại đụng phải thêm đá chảy máu, sau đó cô cũng ngất đi.

Tần Trác Luân lập tức ôm cô lái xe đến bệnh viện tiến hành kiểm tra.

Bệnh viện trung tâm,

"Bác sĩ, vợ của tôi như thế nào, cô ấy, khi nào thì cô ấy có thể tỉnh lại?"

Tần Trác Luân thấp thỏm lo lắng ngồi ngoài phòng giải phẫu chờ đợi, rất không dễ dàng gì mới chờ đến lúc giải phẫu kết thúc, phòng giải phẫu vừa tắt đèn, cửa mở ra, bác sĩ vừa mới bước ra thì anh lập tức lôi kéo bác sĩ hỏi han tình hình hiện tại của Thiên Hạ.

"Thai nhi không sao, đầu người mẹ có chấn động nhẹ, cần phải quan sát theo dõi thêm, cô ấy mang thai mà anh cũng không biết sao? Anh phải để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt chứ?"

Bác sĩ vừa nói vừa nhìn Tần Trác Luân với ánh mắt như nhìn một quái vật vậy, ngay cả bác sĩ đi lúc nào Tần Trác Luân cũng không hay biết.

Bác sĩ vừa nói cái gì?

Thai nhi không sao, mang thai, mang thai, nhưng, nhưng không phải Thiên Hạ nói đã đi bệnh viện làm giải phẫu rồi sao, trách không được anh vẫn luôn cảm thấy bụng của cô có điểm to ra như thế, chỉ là chính anh đã quá tin tưởng lời cô nói, cho rằng cô thật sự đã đi làm giải phẫu sinh non, hoá ra là cô không có đi làm.

Anh còn tưởng rằng cô thật sự cực kỳ chán ghét mình, không muốn sinh con cho mình, vậy thì vì cái gì cô lại lừa gạt anh nói đứa bé không còn nữa?

Trong lồng ngực anh dâng lên một nỗi vui mừng khó có thể ức chế, đứa bé vẫn còn mà Thiên Hạ cũng không có việc gì, nhưng vẫn cần quan sát thêm tình hình.

Anh sẽ là pa pa, tính toán lại thời gian thì hình như Thiên Hạ cũng đã mang thai ba tháng rồi.

Anh giống như một người ngốc đứng ngoài phòng giải phẫu vừa cười vừa làm bầm đầu gối, mãi đến nửa giờ sau, Thiên Hạ mới được y tá và nhân viên chăm sóc đẩy ra ngoài phòng giải phẫu đi đến phòng bệnh thường.

"Cô ấy như thế nào còn chưa có tỉnh lại, có phải vẫn có chỗ nào chưa kiểm tra kỹ càng hay không, vợ và con tôi thật sự không có việc gì đúng không bác sĩ?"

Bác sĩ lại đi vào kiểm tra lại một lần nữa cho Thiên Hạ, hiện tại ông nhìn thấy Tần Trác Luân kích động quan tâm vợ và con mình như vậy thì ông cũng không còn dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn anh nữa.

"Đứa bé thật sự không sao nhưng thân thể cô ấy có chút suy yếu, sau này đừng để cô ấy phải chịu kích thích gì, áp lực quá lớn cũng sẽ ảnh hưởng đến quá trình lớn lên của thai nhi, sau khi anh trở về nên chú ý nhiều một chút, hiện tại anh có thể đi làm thủ tục xuất viện. Sau đó mang cô ấy về nhà, cô ấy rất nhanh sẽ tỉnh lại."

Bác sĩ chậm rãi nói xong nhưng lời này, nói xong cũng xoay người rồi đi với y tá chăm sóc bên cạnh.

Tần Trác Luân vội vàng nhìn Thiên Hạ đang nằm trên giường, xác định cô vẫn nằm trong phòng bệnh thì anh mới đi tiến hành làm thủ tục xuất viện.

Ba giờ, trong ba giờ này đã mang đến cho anh một sự vui mừng thật sự không nhỏ.

Hiện tại thì trời đã sáng.

Anh ôm Thiên Hạ vẫn còn ngủ say như cũ trở về nhà, cô đang mang thai, sau này anh nhất định phải chú ý bồi bổ thân thể cô thật tốt mới được.

Buổi sáng, hơn mười giờ

Thiên Hạ mở mắt tỉnh dậy, cô mở to mắt, nhìn khắp quanh phòng, đây chính là phòng ngủ của Tần Trác Luân mà.

Trong đầu cô có chút trống rỗng, tuy vết thương trên đầu cô đã được bác sĩ băng bó băng gạc lại.

Nhưng cô có cảm giác đầu có phần choáng quáng.

Cô vén chăn lên chuẩn bị bước xuống giường, nhưng chân còn chưa chạm tới giấy thì đã bị một âm thanh từ cửa truyền đến dọa lùi về trên giường.

"Không cần xuống giường, bây giờ em phải nghỉ ngơi cho thật tốt."

Là giọng nói vừa sột ruột vừa trầm ấm của Tần Trác Luân, trên eo anh là một cái tạp dề còn toàn thân anh mặc một bộ đồ hưu nhân khá thoải mái, tuy đêm qua anh đã một đêm không ngủ, nhưng bây giờ tinh thần anh vẫn đặc biệt tốt, hiện tại anh cảm thấy chuyện quan trọng nhất của mình là phải chiều cố thật tốt Thiên Hạ và tiểu bảo bảo trong bụng của cô.

Cho nên hiện tại anh chỉ mặc một bộ quần áo rộng rãi thoải mái như cách ăn mặc của một người đàn ông bình thường vậy.

Trong tay anh bưng một chén canh gà mới vừa nấu xong.

"Anh biết xuống bếp? Em ngủ đủ rồi nên đương nhiên muốn dậy, em giống như nhớ rõ em từ trên lầu ngã xuống, còn mọi chuyện lúc sau đều không nhớ rõ, vậy lúc sau đã xảy ra chuyện gì, còn anh không cần đi làm sao? Làm sao lại còn ăn mặc kì quái như vậy."

Nói thật, cô rất ưa thích cách ăn mặc hiện tại của anh, như vậy nhìn giống như anh và cô là người thân một nhà vậy.

"Em uống nước canh trước đã, kỳ thật anh không biết nấu nướng, nhưng là vì em nên từ giờ trở đi anh nguyện ý bắt đầu học tập, nhưng mà chuyện nấu canh thì anh biết nấu không tệ, không tin em cứ uống thử xem."

Lúc Tần Trác Luân nói đến tài nghệ nấu nướng của mình thì khuôn mặt tuấn tú hiện lên chút ngại ngùng, nhưng mà vừa nhắc đến kỹ thuật nấu canh của mình thì anh lại cực kỳ tự tin...

"Là sao, có phải là anh mạnh miệng mèo khen mèo dài đuôi đúng không?"

Thiên Hạ thực không tin tưởng lắm, nếu anh đã không biết xuống bếp thì sao lại có thể nấu được món canh ngon đây.

"Thiên Hạ, em cứ thử xem sao, nếu như uống không ngon thì anh tùy ý em xử trí, như thế nào?"

Đây là, Tần Trác Luân có thể nói mạnh miệng như vậy sao?

Thiên Hạ chuẩn bị cầm lấy chén nước canh trong tay anh để chính mình uống nhưng anh lại nhất định không cho nàng đụng vào khiến cô rất buồn bực dùng một ánh mắt nghi hoặc nhìn anh.

"Anh sẽ dứt em"

Cho tới bây giờ Tần Trác Luân cũng chưa bao giờ giúp qua phụ nữ chuyện ăn cơm ăn canh, bởi vậy lúc anh nói bốn chữ "Anh sẽ dứt em" này, anh bỗng nhiên đỏ mặt, tình cảnh này thật đúng là cực kỳ khó gặp.., hình ảnh mới đẹp làm sao?

Gương mặt của anh xác thực rất đẹp, lại phi thường tuấn mỹ mê người, về điểm ấy ở trong lòng Thiên Hạ thực sự một chút cũng không bùn xỉn nhận định.

"Anh đỏ mặt, thực hiếm có, được, anh cứ tới giúp em đi, vừa đúng lúc em cũng không muốn động đây. Có người hầu hạ thật là tốt."

Thiên Hạ nhún nhún vai, cố ý nói cực kỳ không sao cả, kỳ thật cô đang rất miễn cưỡng và cảm động.

"Mặt đỏ, không có khả năng, có lẽ là do lúc nấu canh bị hun khói nên mặt đỏ, hoặc là em nhìn sai rồi, được rồi, ăn canh thôi. Anh giúp em thổi cho nguội trước."

Tần Trác Luân có chút không được tự nhiên, bị Thiên Hạ ngồi đối mặt nói mặt đỏ, anh đã là một người đàn ông ba mươi tuổi lại bị một cô gái nhỏ mười tám tuổi nói mặt đỏ, dù đánh chết anh cũng không thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Phát hiện thiên hạ mang thai (2)

Đây cũng là ngày Thiên Hạ nói sẽ đưa cho Vũ Tinh phần kế hoạch kia.

Vũ Tinh ngồi trong quán bar nóng nẩy không thôi chờ đợi Thiên Hạ, nhưng mà ngồi đợi cho đến giữa trưa mà vẫn không thấy Thiên Hạ tới, gọi điện thoại đến công ty hỏi thư ký trợ lý thì thư ký trợ lý nói hai ngày nay Tần Trác Luân không có đi làm.

Hai ngày nay bọn họ đều không đi làm, vậy Thiên Hạ đang làm cái quỷ gì, đã đáp ứng giúp cô trộm phần kế hoạch kia ra thế nhưng hiện tại lại cùng Tần Trác Luân đồng thời biến mất không thấy.

Chẳng lẽ là cô ta lừa gạt mình, có thể cô ta thừa dịp ba ngày này quyến rũ Tần Trác Luân hay không, cũng có thể bây giờ bọn họ đang liếc mắt đưa tình cùng một chỗ với nhau không?

Trong mắt Vũ Tinh chợt loé ra tia sáng cực kỳ cừu hận.

Cô ở trong phòng đi tới đi lui, làm sao bây giờ, làm thế nào cô có thể đối mặt với đám đàn ông điên cuồng không tính người kia?

Ngay lúc cô vừa định đến gặp những người đàn ông khát máu đó thì cửa phòng đã bị một người dùng một cước đá văng ra.

"Xem ra cô đã không hoàn thành nhiệm vụ, cũng không cảm đến cho chúng ta phần kế hoạch mà cô đã hứa kia, lại vẫn dám một mình ở trong một quán bar xa hoa sang trọng như vậy, cô đã sống quá thoải mái phải không, hiện tại kéo cô ta ra ngoài, để cho cô ta nếm thử mùi vị địa ngục là như thế nào."

Người đàn ông dẫn đầu hạ mệnh lệnh cho thuộc hạ kéo Vũ Tinh đi, còn dùng bao tải bao lấy Vũ Tinh, biết Vũ Tinh muốn hô to hét lớn nên một người trong bọn họ lập tức cời một chiếc bít tất của chính mình nhét vào miệng Vũ Tinh, Vũ Tinh lập tức ngửi được một mùi rất hôi tanh.

Cô bị bọn đàn ông kia mang đi, đó là nhà giam địa ngục, đây cũng là nơi để cô nếm thử mùi vị sống không bằng chết, nhưng vừa nghe đến bốn chữ kia thì cô đã trực tiếp ngất đi.

*

Biệt thự bờ biển

Maynor Hàn phát hiện Thiên Hạ đã trốn thoát rồi.

Hắn đập một phát thật mạnh lên trên bàn, bàn gỗ dưới sức lực đó cũng vỡ vụn ra.

"Thư ký của Tần Trác Luân không lấy được phần kế hoạch kia sao, cô ta thất bại, được, cô ta giao cho các người xử lý, không cho phép sai sót. Chuyện kế tiếp tôi sẽ tự mình làm."

Maynor Hàn gọi điện thoại cho thuộc hạ của mình, thuộc hạ nói cho hắn biết thư ký Vũ Tinh của Tần Trác Luân không có trộm được phần kế hoạch kia, nghe xong thì ánh mắt hắn trở nên rét lạnh như băng.

Hứa Mộng Phi, đã đến lúc cho cô ta lên sân khấu rồi.

Hứa Mộng Phi, trong tay hắn có một con cờ rất quan trọng, ngủ đông ba năm, chỉ mong bây giờ cô ta sẽ không phụ sự kỳ vọng của hắn.

Đào nhỏ Vô Danh,

"Hàn, anh tới thăm tôi sao, mấy ngày anh rời khỏi đây có biết tôi có bao nhiêu nhớ anh không, tôi nhớ anh muốn chết."

Hứa Mộng Phi vừa nghe thấy người làm nói Maynor Hàn đã trở lại, cô lập tức mặc một bộ quần áo xinh đẹp nhất, trang điểm lộng lẫy nhất đi ra nghênh đón Maynor Hàn.

Vừa thấy bóng dáng Maynor Hàn xuất hiện, cô tựa như một con bướm sặc sỡ màu sắc lao đến ôm chầm lấy hắn.

Trên mặt hắn rõ ràng có một tia không kiên nhẫn, mảy râu không tỏ vẻ tức giận gì nhưng hơi nhíu lại.

Nhưng hắn cũng không có đẩy cô ra, ngược lại còn lộ ra nét mặt ôn nhu kèm theo nụ cười.

"Mộng Phi, cô có nhớ rõ chuyện lần trước tôi nói với cô không, bây giờ trong tay tôi có một việc đã thất bại, vì vậy bây giờ là thời điểm thích hợp cho quân cờ quan trọng là cô xuất mã rồi, tôi muốn cô trở lại bên người Tần Trác Luân, lấy trộm trong két sắt của anh ta một phong bì chứa phần kế hoạch kia mang tới cho tôi, cô cần bao nhiêu thời gian thì nói rõ kỳ hạn cho tôi biết."

Maynor Hàn nắm tay cô đến ngồi trên ghế sofa, tiếp đó dùng một ánh mắt lạnh như băng ý bảo người làm và cấp dưới toàn bộ lui ra, lúc này chỉ còn lại bọn họ sẽ thuận lợi cho việc hắn nhẹ nhàng mở miệng nói chuyện với Hứa Mộng Phi hơn.

"Tôi đã rời khỏi anh ta ba năm, không biết anh ta có còn nhớ đến tôi hay không, cái kỳ hạn này tôi thật sự không biết cần bao lâu."

Khi Hứa Mộng Phi khi vừa nhìn thấy hắn thì rất vui mừng nhưng vừa nghe tiếp tục lời hắn nói thì biểu tình trên mặt cô lập tức bị thay thế bằng vẻ nghi hoặc và thất vọng.

"Trong lòng anh ta còn có cô, về điểm ấy cô không cần lo lắng, tôi đã phái U Tuyết đi dò xét qua anh ta, anh ta đã tặng cho cô một chiếc nhẫn nhưng hiện tại nó đang ở trong tay anh ta, cô không cần lo lắng anh ta không nhớ rõ cô, hiện tại cô đi lên lầu thu thập chút hành lý, sau đó lập tức xuất phát, nhớ kỹ, phải khiến anh ta tin tưởng cô vẫn còn thương anh ta, với lại anh ta nghĩ rằng cô ở trong này đã chịu rất nhiều khổ cực, như vậy cô cứ biểu hiện thất tốt tài hoa của cô đi, mười lăm ngày, tôi cho cô mười lăm ngày thời hạn, cô có thể hoàn thành nhiệm vụ không?"

Maynor Hàn đứng lên, đi đến góc quầy bar rót rượu, hắn rót hai ly rượu đỏ, sau đó bước đến ngồi lên ghế sofa, một ly cho cô, một ly chính hắn cầm.

"Được, mười lăm ngày, tôi đã biết rõ, nhưng nếu như tôi thành công lấy được phần kế hoạch kia thì anh, anh có phải sẽ lập tức cưới tôi không?"

Hứa Mộng Phi uống một ngụm rượu nên trở nên can đảm thêm một chút, cô phát hiện Maynor Hàn so với trong tưởng tượng của cô vẫn rất thâm sâu khó đoán, tựa như cái gì hần cũng đã chuẩn bị sẵn, chỉ còn chờ cô đi giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ này mà thôi.

Hắn sẽ lấy cô sao? Trong lòng cô tràn đầy bất an, cõi lòng đầy chờ mong nên mới hỏi ra miệng.

"Vậy thì phải xem xem cô có thể hoàn thành nhiệm vụ này hay không, nếu khiến cho tôi mất nguyên cao hứng mà nói thì cái gì cũng đều có khả năng, cô chờ đi, ngoan, đi lên chuẩn bị, taxi ở bên ngoài chờ cô, ông ta sẽ đưa cô trở về, những cái khác cô đều không cần lo, nhớ đừng làm cho tôi thất vọng."

Maynor Hàn hộp một ngụm rượu đỏ, cùng ly với ly rượu của cô một cái, xem như là lời đưa tiễn với cô.

"Được, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ này thật tốt, tôi sẽ không để anh thất vọng, nhưng lúc tôi trở về thì cũng là lúc anh phải cưới tôi."

Hứa Mộng Phi uống một hơi hết ly rượu kia, tiếp đó đi lên lầu thu thập một ít hành lý, khoảng mấy phút đồng hồ sau, cô ngồi lên xe rời khỏi đảo Vô Danh này.

Tại nhà Tần Trác Luân, hai ngày nay anh đều tận tâm làm bạn bên người của Thiển Hạ, thời điểm gần chập tối thì anh có nhận được điện thoại của U Tuyết, U Tuyết báo anh chuẩn bị một ngàn vạn chuyển vào tài khoản của cô ta thì cô ta sẽ lập tức thả tự do cho Hứa Mộng Phi.

"Điện thoại của ai vậy, nhìn sắc mặt của anh không được tốt lắm?"

Thiển Hạ từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy anh ngồi trong vườn hoa nghe điện thoại, cô lập tức tiến lên khẽ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

"Có thể là do ánh nắng mặt trời bên ngoài quá nóng, đi, chúng ta đi vào, em có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không."

Tần Trác Luân có điểm hơi kích động, anh không muốn Thiển Hạ biết về chuyện bạn gái Hứa Mộng Phi trước đây của mình bởi vậy nên anh không nói rõ.

Mà nói tránh sang chuyện trên người của Thiển Hạ.

"Em vẫn tốt lắm, em cũng không phải là người phụ nữ yếu đuối, đúng rồi, hai ngày nay anh cũng không có đi làm mà một mực theo chăm sóc em, như vậy có phải không được tốt lắm đúng không?"

Thiển Hạ cũng không muốn bởi vì chính mình mà làm chậm trễ đến công việc của anh.

"Em mới từ trên lầu ngã xuống, thật sự không có việc gì? Thiển Hạ, có phải em có chuyện gì gạt anh không nói cho anh biết phải không?"

Anh không có nói cho cô chuyện anh đã phát hiện cô mang thai, anh muốn đợi cô chính miệng nói cho anh biết.

"Không, nào có chuyện gì gạt anh, a, em nhớ ra rồi, hôm nay là ngày thứ tư, em phải đi làm."

Thiển Hạ vỗ trán của mình, cô ở cùng với anh nên đều đã quên chuyện mình đã đáp ứng với Vũ Tình, hai ngày nay anh còn đặc biệt không đi làm mà ở nhà bồi cô, lại còn xuống bếp học tập, trong lòng cô nói không cảm động là gạt người.

Cô nghĩ cũng nên rời khỏi một chút, muốn đi đến quán bar kia nói một tiếng với Vũ Tình, nói cho cô ấy biết cô không muốn lấy trộm bản kế hoạch kia, không phải chỉ là vấn đề sai lầm ở bản kế hoạch kia sao, Tần Trác Luân thông minh như vậy thì tự sửa chữa không được sao, nói không chừng Tần Trác Luân đã sửa chữa xong xuôi rồi, nếu không thì làm sao lại có thể khóa trong két sắt kia được.

Đúng, nhất định là như vậy, Thiển Hạ càng nghĩ càng cảm thấy được ban đầu chính mình đã quá xúc động nên mới chịu đáp ứng giúp Vũ Tình lấy trộm bản kế hoạch kia, hiện tại cô không còn muốn lấy trộm nữa, mà chuyện này căn bản cũng chỉ là một chuyện rất nhỏ, không cần thiết phải đi lấy trộm, cũng không giống chuyện lúc trước cô muốn trộm gen của anh sinh bảo bảo, mà chuyện kia mới đúng là chuyện lớn.

Biểu tình trên mặt Thiển Hạ cực kỳ phong phú, biểu tình suy nghĩ trong lòng cô cũng rất sinh động đáng yêu, Tần Trác Luân nhìn cảm giác cô chơi rất thích thú nên cũng không cắt ngang ý nghĩ của cô, nhưng cô nói muốn đi đến quán bar.

Điểm ấy làm anh bất chợt mất hứng, chẳng lẽ cô nhìn không ra chuyện anh rất đề ý cô sao?

Cô lại còn tính toán gạt anh chuyện mình mang thai nữa?

"Em thật sự muốn đi, em không biết anh đối với em?"

Hai chữ kia rất khó nói ra khiến Tần Trác Luân có chút phiền não.

Anh không muốn cô đi.

"Anh đối em cái gì, có phải muốn nói cho em biết anh đối với em cũng không tệ lắm, cái này em biết, nhưng mà em vẫn phải đi, chúng ta hai người đã nói thì phải giữ lời, đều nói chỉ ở lại ba ngày, hiện tại đã sau thời gian đó, tiền đã kiểm được rồi. Cái chia khoán này trả lại anh, anh cần phải chăm sóc chính mình thật tốt..., em không lấy trộm của anh gì cả, nói không chừng người khác lấy trộm, anh nói đúng không, không thể không có tâm phòng bị người, anh không cần ngạc nhiên vậy biết không."

Thiên Hạ nói xong, hiện tại đã thông mọi chuyện làm toàn thân cô đều cảm thấy thoải mái rồi.

Cô dầm bước nhẹ nhàng đi lên lầu, cô thích Tần Trác Luân, lại không muốn bởi vì thích anh mà buông tha cuộc sống độc thân của mình, đó là một sự lựa chọn thật không sáng suốt.

Nhìn cái chìa khoá trong tay, Tần Trác Luân nhú mày lại đến muốn cong lên rồi.

Cô vậy mà từ bỏ việc lấy trộm bản kế hoạch của anh, mà anh lại còn cố ý cho cô biết rõ mật mã kết sắt.

Bất quá vì điểm này khiến anh nhìn ra được tâm Thiên Hạ thật ra là hướng về bên mình.

Chính mình muốn để cho cô biết hay không, kỳ thật chính anh đã phát hiện cô mang thai rồi mà?

Tạm thời không nói, trong lòng anh còn có một tảng lo lắng khác nữa, bởi vì cú điện thoại mới vừa gọi kia làm cho anh càng cảm thấy được sắp tới sẽ có một chuyện lớn gì đó sắp phát sinh rồi.

Chính mình giả vờ không biết chuyện cô mang thai, để cho cô một mình rời đi trước, xem như đây là tạm thời.

Đây cũng không phải là chuyện xấu.

Hứa Mộng Phi muốn trở về, nên xử lý mối quan hệ với Hứa Mộng Phi như thế nào đây?

"Anh giúp em."

Nhìn Thiên Hạ cảm theo từng túi hành lý mang xuống, anh bình tĩnh nhận lấy rồi nói.

"Không sao, cầm được thì cũng buông được, ha ha, cảm ơn anh không có dây dưa không rõ với em, chỉ riêng về điểm này, anh đã cho em một sự vui mừng rồi."

Thiên Hạ mang theo nụ cười thần bí đi ra mở cửa, đi tới sau bãi cỏ, mở cửa xe ngồi trên ghế phụ, sau đó anh cũng lên xe, mới vừa nịt chặt dây an toàn chuẩn bị lái xe thì tự nhiên cô lại bắt ngờ ôm cổ của anh rồi hôn lên miệng của anh, này?

Thẳng thắn mà nói, không phải anh không bị phụ nữ cưỡng hôn qua, nhưng lúc này bị Thiên Hạ cưỡng hôn, trong lòng vẫn là rung động không nhỏ, chẳng lẽ chính mình lại thích cô hơn lúc trước thích Hứa Mộng Phi?

"Ách, anh lại ngăn người, như thế nào, bị em cưỡng hôn làm anh giật mình như vậy sao, đây chính là khiến trong lòng em có phần tổn thương đó, lái xe đi thôi, còn ngăn người nữa thì anh sẽ biến thành đồ ngốc."

Thiên Hạ cười cười nói xong, ngồi ngay ngắn thì lập tức thúc giục anh lái xe.

"Ở trước mặt em biến thành tên ngốc cũng không sao, về sau có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh, nếu như chúng ta không phải là tình nhân thì cũng xem là bằng hữu đi."

Tần Trác Luân thật sự nhìn mặt cô, nói lời này để cho Thiên Hạ nhận rõ sự việc là như thế nào?

Cảm giác khi anh nói lời này chứa đầy hàm ý, giống như còn có một tầng ý tứ khác vậy, thôi, đàn ông luôn là như thế này, có đôi khi làm cho người ta thật sự không hiểu, chỉ mong về sau bảo bảo sinh ra sẽ không giống anh khó có thể nắm bắt như vậy, như chính mình thật tốt, sinh hoạt đơn giản, đơn giản sẽ thoải mái!

"Được, lần sau tìm anh nói không chừng em sẽ lại được anh cho một số tiền lớn..., anh cứ chờ tiền của anh bị em một lần lại một lần toàn bộ từ từ lấy hết đi."

Thiên Hạ nửa đùa nửa thật nói xong, không khí cũng trở nên thoải mái trở lại, cô nhìn thấy anh đang cười, cười cực kỳ thoải mái. Kỳ thật, anh cười rộ lên cũng quá mê người rồi.

Chương 70: Mỗi tình đầu của tổng giám đốc

Tập đoàn Tần đế

Hiện tại thư ký của Tần Trác Luân đã được thay thế thành người mới, bởi vì vẫn không liên lạc được với Vũ Tinh.

Thư ký mới tên là Nhiễm Nguyệt, là một người thật sự cẩn thận, về ngoài thanh tú đáng yêu, vừa tròn hai mươi mốt tuổi.

Hứa Mộng Phi đứng bên ngoài tập đoàn Tần đế, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao lớn trước mặt.

Ba năm, ba năm trước đây nơi này không có huy hoàng như vậy, cũng không có bề thế như vậy.

Trải qua thời gian ba năm, Tần Trác Luân càng thêm thành công bội phần nhưng cũng chưa từng nghe nói anh từng có người bạn gái thân mật nào.

Đây chính là minh chứng, trong lòng anh vẫn còn có cô đúng không?

Mà cô cũng rất đặc ý với điều này, trên mặt gương lên nụ cười kiêu ngạo đi vào tập đoàn Tần đế.

"Tiểu thư, xin dừng bước, mời cô đăng ký tên của mình, cô muốn tìm ai có thể nói rõ cho chúng tôi một chút không, chúng tôi sẽ liên lạc với người được hẹn trước."

Trước quầy lễ tân, cô gái phụ trách đang ngăn cản Hứa Mộng Phi, mà Hứa Mộng Phi cũng không nhanh không chậm tháo mắt kính đang đeo xuống.

"Cô tính là cái gì, tôi chính là vợ của tổng giám đốc các người, mà cô còn dám ngăn cản đường đi của tôi, thật đúng là tiện nhân, cút."

Hứa Mộng Phi không muốn nói nhiều, thái độ giọng điệu đều thấp phần hung hãn, sau khi giáo huấn cô gái phụ trách lễ tân kia một trận thì dương dương tự đắc quăng một cái tát xuống mặt cô gái kia.

Cô gái phụ trách lễ tân bụm mặt lại, đáng về không thể tin nhìn người phụ nữ xinh đẹp mỹ lệ này.

Cô ta mới nói mình là vợ của tổng giám đốc, cô mới không tin đâu.

Mấy ngày hôm trước có một vị Tô tiểu thư kia tới còn mỉm cười chào hỏi với cô, cho dù là lần đầu tiên đến cũng không làm khó xử cô ấy, ở phía trước quầy còn đăng ký tên của mình, xong rồi đợi thư ký Nhiễm Nguyệt thông báo cho tổng giám đốc biết, sau đó mới đi lên gặp tổng giám đốc.

Còn người phụ nữ này chỉ ý vào bộ dáng xinh đẹp lại còn hung hãn như vậy khiến cô thật sự không thích.

Hơn nữa, Tô tiểu thư không những sánh bằng người phụ nữ này mà còn xinh đẹp dịu dàng hơn nhiều.

"Chuyện gì?"

Nhìn xuống bóng dáng xinh đẹp vừa đi vào tập đoàn Tần đế, cô chính là thư ký mới Nhiễm Nguyệt của tổng giám đốc mở miệng hỏi.

Cô tiến lên, khuôn mặt thanh lệ khi nhìn thấy Hứa Mộng Phi vừa tát tai cô gái phụ trách lễ tân mà có phần kinh ngạc.

Nhưng cô chỉ nhẹ nhàng hỏi chuyện gì đã xảy ra.

"Nhiễm tiểu thư, cô ấy, cô ấy nói mình là vợ của tổng giám đốc chúng ta, tôi định để cho cô ấy đăng ký tên xong thì sau đó chờ cô đến nói chuyện với cô ấy, nào ngờ tôi còn chưa nói xong thì cô ấy lập tức đánh tôi, còn nói tôi là tiện nhân."

Cô gái phụ trách lễ tân vừa nhìn thấy thư ký Nhiễm Nguyệt đến đây thì ngay lập tức trình bày rõ tình huống với Nhiễm Nguyệt.

"Cô là ai, hần không phải là hồ ly tinh tới quyến rũ người đi, tôi cảnh cáo cô, tôi chính là bạn gái chính thức của Luân, mà Luân cũng cực kỳ yêu tôi, các người cũng đừng nghĩ đến chuyện cướp đoạt người đàn ông của tôi, hiện tại tôi muốn đi lên tìm Luân, đừng có ngăn cản tôi, nếu không thì người kế tiếp sẽ là cô."

Hứa Mộng Phi thờ ơ nhìn Nhiễm Nguyệt, cảm thấy được bộ dáng của Nhiễm Nguyệt cũng vô cùng xinh đẹp, trước tiên cô sẽ cảnh cáo Nhiễm Nguyệt không cho phép đánh chủ ý lên Tần Trác Luân, tiếp đó cao ngạo nâng cằm dẫm giày cao gót xuống đi đến thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, bấm nút thang máy đi lên.

"Xin đợi chút, tôi là thư ký Nhiệm Nguyệt của tổng giám đốc, cô không thể đi lên, mời cô dựa theo quy định của công ty chúng tôi mà làm."

Nhiệm Nguyệt hoàn toàn dựa theo trách nhiệm tiến lên ngăn cản Hứa Mộng Phi, nếu chỉ tính đến việc Hứa Mộng Phi là bạn gái của Tần Trác Luân thì cô cũng không thể để Hứa Mộng Phi cứ như vậy mà đi lên, lại còn không biết hôm nay tổng giám đốc có đến công ty hay không.

"Thật buồn cười, mới vừa rồi tôi đã cảnh cáo cô đi, vậy mà cô còn dám ngăn cản tôi, cô mới vừa nói cô là thư ký của Luân, tốt lắm, tôi họ Hứa, tên gọi là Hứa Mộng Phi, cô nên là đã nghe qua tên của tôi đi, hiện tại đừng ngăn cản tôi, nếu không thì ngay cả cô tôi cũng đánh."

Hứa Mộng Phi cực kỳ không muốn bên cạnh Tần Trác Luân có mỹ nữ làm việc cùng, không tính chuyện đối phương cũng chỉ là thư ký của anh, bởi vậy cô cũng không hề đối xử nhẹ nhàng nhã nhặn với Nhiệm Nguyệt làm gì, hơn nữa bây giờ cô đã biết Nhiệm Nguyệt chính là thư ký riêng của Tần Trác Luân.

"Cô?"

Cô gái Hứa Mộng Phi này như thế nào lại không biết phân biệt phải trái như vậy, tổng giám đốc có người bạn gái như vậy thật sự là bất hạnh của tổng giám đốc mà.

Mà cô ta lại còn tự tin cho rằng chính mình đã nghe qua tên cô ta, cô ta cho rằng mình là đại minh tinh sao, nếu như có là đại minh tinh thì cũng chưa chắc cô sẽ nhớ tên của đối phương đâu.

Từ trước đến nay Nhiệm Nguyệt không hề dễ dàng tức giận, nhưng hiện tại lại bị Hứa Mộng Phi động đúng chỗ ngứa, cô cố gắng hít vào một hơi, không cho phép một thực nữ như mình làm ra hành vi không có giáo dục nào.

"Chỉ tính như vậy thì tôi cũng không thể để cô đi lên được, Hứa tiểu thư, tôi chưa từng nghe tổng giám đốc nói qua tên của cô, thật xin lỗi, mời cô quay lại."

Nhiệm Nguyệt lễ phép tiến lên, lời kéo tay Hứa Mộng Phi, cô nhất định không cho Hứa Mộng Phi dùng thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc đi lên lầu.

"Cô, cô thực có can đảm ngăn cản tôi, đúng là cô cũng muốn tìm đánh đúng không, tôi đây sẽ thanh toán cho cô."

Hứa Mộng Phi rất tức giận, cô giờ tay chuẩn bị muốn tát Nhiệm Nguyệt, ngay tại thời khắc rất khẩn trương này Nhiệm Nguyệt cũng không biết có bị cô ta tát một cái tát hay không nữa?

"Dừng tay."

Đại sảnh xoay tròn một vòng, Tần Trác Luân đang đứng ngoài cửa đi vào, mặc dù anh không rõ ràng lắm chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh thấy được có một người phụ nữ đang đứng trước thang máy giờ tay muốn đánh Nhiệm Nguyệt.

Anh tiến lên muốn ngăn cản, khi ánh mắt anh nhìn thấy mặt Hứa Mộng Phi thì trong nháy mắt trong lòng anh có chút hốt hoảng, là cô ấy, là Mộng Phi.

Hứa Mộng Phi gặp được anh, lập tức giả bộ thành một bộ dáng nhu nhược yếu đuối.

Cô tiến lên chủ động tiến sát vào trong lòng Tần Trác Luân, nhìn anh muốn kể khổ và cáo trạng: "Luân, là em, em là Mộng Phi, là Mộng Phi của anh, là anh đã cứu em, hu hu, anh có biết không, ba năm nay không một giây một phút nào là em không nghĩ đến anh, bọn họ là người xấu, mỗi ngày đều bắt em làm rất nhiều chuyện, giặt quần áo, dọn củi, tẩy WC, cái gì bẩn thỉu thì em cũng đều đã làm qua, kia quả thực không phải cuộc sống của con người, không sai, không sai là anh đã cứu thoát em ra, em vừa ra ngoài thì lập tức dùng một ít tiền này mua quần áo, ý em chỉ muốn dùng vẻ xinh đẹp này tới gặp anh thôi, ai biết là thư ký của anh và cô gái phụ trách lễ tân này lại...., hu hu, các cô ấy ý thể hiếp đáp em, cũng khi dễ em, mạng của em thật khô, hu hu..."

Nhiệm Nguyệt và cô gái phụ trách lễ tân nghe được người phụ nữ ác độc Hứa Mộng Phi cáo trạng trước, hai người bắt đầu đi lắc đầu. Nhiệm Nguyệt phát tay ý bảo cô gái phụ trách lễ tân an tâm một chút chờ vội nóng này, mà chính cô lại vẫn lẳng lặng chờ đợi chỉ thị của tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thuốc phá thai

"Được, đừng khóc, cái gì cũng đừng nói, trước cứ lưu số điện thoại ở phía trước lễ tân, hiện tại anh có chút việc bận, chờ anh làm xong việc anh sẽ lập tức gọi điện thoại cho em, công ty anh vẫn cần người cận lực làm việc, anh sẽ nói các cô ấy, em cũng đừng cùng các cô ấy so đo."

Tần Trác Luân xử sự rất công bình, anh cũng không có trách Nhiệm Nguyệt và cô gái phụ trách lễ tân, cũng công bình để cho Hứa Mộng Phi trở về, anh cho Nhiệm Nguyệt một ánh mắt, ý bảo cô ấy cứ đi lên lầu.

"Anh, anh đuổi em đi?"

Hứa Mộng Phi khóc thực quá chật vật, cô dùng dằng về không thể tin được nhìn Tần Trác Luân, anh, anh chẳng những không mời mình đi vào văn phòng của anh, ngược lại còn sử dụng lý do vội vàng xử lý công việc, cũng không trách phạt vị thư ký và cô gái phụ trách lễ tân kia nữa, anh đã thay đổi rồi.

"Không phải, hiện tại anh bề bộn nhiều việc, em trước nghe lời, mà anh còn nhớ rõ trước kia em vẫn là một cô gái dịu dàng nghe lời, anh tin tưởng em đã chịu nhiều khổ cực như vậy thì sẽ càng làm cho em càng kiên cường càng hiểu chuyện hơn đúng không, hiện tại em đi đến trước lễ tân nơi đó lưu lại dãy số điện thoại, khi nào anh xong việc sẽ lập tức gọi điện thoại cho em, tấm thẻ này em cứ cầm, nghĩ muốn mua cái gì thì cứ đi mua, mặt mũi giống như trước đây. Em vẫn còn nhớ rõ mặt mũi đúng không?"

Tần Trác Luân lấy từ trong ví tiền ra một tấm chi phiếu đưa cho Hứa Mộng Phi.

"Đúng, nhớ rõ, mọi chuyện có liên quan đến anh thì em đều nhớ rõ, vậy được rồi, em đây đi về trước, anh cũng đừng quên gọi điện thoại cho em. Em sẽ chờ anh."

Hứa Mộng Phi nhìn tấm chi phiếu kia ở trong tay mình, cô chịu đựng không hề tức giận, hướng chi còn đang ở trước mặt Tần Trác Luân thì cô đương nhiên muốn duy trì hình tượng thật tốt để cho anh tin tưởng cô vẫn như trước đây, cũng để cho anh thích cô.

Tiếp đó cô cũng nghe lời đi đến trước quầy lễ tân nơi đó để lưu lại dãy số điện thoại của mình sau đó dầm giày cao gót xuống cao ngạo tiêu sái rời khỏi tập đoàn Tần đế.

Sau đó Tần Trác Luân cũng đi vào thang máy lên lầu.

Đối với việc Hứa Mộng Phi nhanh như vậy đã tới chơi, kể cả việc cô mới vừa kể khổ với anh, anh đều có cảm giác cực kỳ không chân thực.

"Tổng giám đốc, mời dùng cà phê."

Anh vừa mới tiến vào văn phòng xong thì thư ký Nhiễm Nguyệt đã bưng một ly cà phê mới vừa nấu xong đến đặt trên bàn làm việc trong văn phòng của anh.

"Hứa tiểu thư là bạn gái trước của tôi, về sau khi cô ấy tới, cô cứ tận lực giúp tôi ngăn cản, cô ra ngoài đi."

Tần Trác Luân nhìn thoáng qua Nhiễm Nguyệt, nói với cô.

"Vâng, tổng giám đốc, đây là lịch trình ngày hôm nay của anh, có chuyện gì xin anh cứ phân phó, nếu không tôi đi ra ngoài trước."

Nhiễm Nguyệt nghe xong lời của anh thì tâm trạng lại rất là cao hứng, tổng giám đốc nói như vậy, nên cho thấy là tổng giám đốc và Hứa Mộng Phi đã là chuyện trước kia, hiện tại trong lòng tổng giám đốc vẫn là ưu ái Tô tiểu thư hơn.

Ngay lúc đó giám đốc bộ phận quảng cáo là Lôi cũng đang muốn gặp qua thư ký để đi vào văn phòng gặp Tần Trác Luân.

Khi Lôi nhìn thấy thư ký rời khỏi văn phòng của tổng giám đốc thì mỉm cười đi tới, nhìn cách ăn mặc toàn thân đơn giản như một thành phần tri thức bình thường của Nhiễm Nguyệt, anh vậy mà lại dùng bước.

Thậm chí có chút kích động xoay người muốn bước nhanh rời đi.

"Người kia, người kia nhìn có chút quen mắt thì phải, là ai vậy? Hình như là anh ta muốn đi gặp tổng giám đốc, vì cái gì lại vội vàng rời khỏi rồi?"

Nhiễm Nguyệt nhìn bóng dáng người đàn ông vội vàng rời đi, tổng cảm giác rất quen mắt với bóng lưng kia nhưng đáng tiếc cô lại không thấy được chính diện.

Anh ta là ai vậy, vì sao lại khiến cô có cảm giác quen thuộc như vậy?

Cô mang theo một bụng nghi vấn ngồi trở lại trước bàn làm việc của mình bắt đầu phần công tác của ngày hôm nay.

Lôi trở lại văn phòng bộ phận quảng cáo bộ phận của mình, tâm tình của anh vẫn khó có thể bình phục như cũ, là cô ấy, là Nhiễm Nguyệt, cô ấy làm sao có thể đi ra từ văn phòng của Luân đây, cô ấy, chẳng lẽ cô ấy là thư ký mới của Luân?

Anh lập tức cầm lấy điện thoại nội bộ gọi điện thoại vào văn phòng của Tần Trác Luân.

"Alo, Lôi, cậu đã trở lại, mấy ngày nay điều tra như thế nào, Hứa Mộng Phi kia ba năm nay tình hình sinh hoạt như thế nào?"

Hoá ra mấy ngày nay Lôi không tới công ty, Lôi không có ở đây vài ngày, mà Nhiễm Nguyệt cũng mới tới công ty đi làm, bởi vì Nhiễm Nguyệt không có nửa điểm si mê với Tần Trác Luân nên công ty mới quyết định để cho cô đảm đương vị trí thư ký của Tần Trác Luân.

"Luân, thư ký trưởng mới của anh rất xinh đẹp, cô ấy tên gọi là gì, như thế nào mà tôi lại chưa thấy qua?"

Lôi bình phục tâm tình của mình, tận lực khiến cho giọng nói của mình nghe qua giống như bình thường vậy.

Anh làm bộ như đúng là đang thưởng thức vẻ xinh đẹp của Nhiễm Nguyệt mà hỏi Tần Trác Luân.

"Cậu là nói Nhiễm Nguyệt, cô ấy mới tới, tuy nhiên mới công tác vài ngày, nhưng là năng lực không tệ, rất nhanh đã hoà nhập với tình trạng công việc, nhưng như thế nào mà bỗng nhiên cậu lại nhắc tới cô ấy, chẳng lẽ cậu cảm thấy hứng thú với cô ấy, mình nhớ rõ vài năm nay cậu đều đang trốn một người phụ nữ, chẳng lẽ cậu đã tạm biệt quá khứ xong xuôi rồi, chuẩn bị bắt đầu lần nữa?"

Lôi đồng ý đến công ty anh giúp đỡ anh, vậy cũng thật đúng là anh như hồ thêm cánh, Lôi có thể nói là người có địa vị cao nhưng lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp hơn cúi người chịu phân phó.

Nếu không phải vì trốn tránh một cô gái si tình thì Lôi cũng sẽ không thay đổi danh tánh nhằm che giấu tung tích, còn đến công ty anh làm ở một vị trí trợ lý nho nhỏ là giám đốc bộ phận quảng cáo kiêm hộ vệ của anh.

Hiện tại Lôi lại cảm thấy hứng thú với Nhiễm Nguyệt, có phải cậu ấy đã buông tha quá khứ hay không đây, như vậy cũng có ý nghĩa là Lôi sẽ sắp sửa rời khỏi công ty, nếu như Lôi bỗng nhiên rời khỏi công ty của anh thì nói thật anh thật đúng là không dễ gì buông tha được.

"Không thể nào, chỉ là cảm thấy được cô ấy và người thư ký trước kia của anh có điểm bất đồng, tựa hồ như cô ấy không có bộ dáng hứng thú mời mời hỏi hỏi với anh, được rồi, tôi không nhiều chuyện nữa, Tô Thiên Hạ giống như rất thật lòng với anh vậy, cô ấy tự nhiên lại không lấy trộm bản kế hoạch kia nữa, còn chuyện của Hứa Mộng Phi thì có rất nhiều điểm đáng ngờ, tôi còn cần thời gian đi điều tra thêm, được rồi, chỉ nói đến đây thôi, tôi có việc rồi."

Lôi cúp điện thoại, không sai, biểu hiện lúc này của anh so với bình thường cũng không khác biệt lắm, anh tin tưởng Luân cũng không có phát hiện ra sự dị thường của anh được.

Tiểu tử này, bất quá cậu ấy đã nói đúng một sự kiện, đích xác Thiên Hạ không tính toán lấy trộm bản kế hoạch kia của anh. Như thế còn Mộng Phi, cô mất tích đã ba năm mà nay bỗng nhiên lại trở về, còn tình hình cuộc sống trong ba năm của cô ấy có thật sự giống như lời U Tuyệt đã nói với anh như vậy không?

Tần Trác Luân nhìn điện thoại bị cắt đứt, cười cười lắc đầu, khi suy nghĩ chuyển đến trên người Hứa Mộng Phi thì bất chợt chân mày của anh lại bắt đầu nhíu lại.

*

Ngoài cửa sổ, bầu trời giống như đang nổi lên một cơn mưa tuyết trắng, tuyết vốn đã rất đẹp, nay lại càng đẹp hơn.

Nhưng tại trong lòng Maynor Hàn mà nói, bầu trời xanh và tuyết trắng thì đều là cảm ký.

Hắn thích nhìn thấy huyết sắc hồng, đó là một loại xinh đẹp có bao nhiêu diêm dúa lòe loẹt, hắn muốn nhìn thấy máu.

Hắn phát hiện Thiên Hạ mang thai, mà Thiên Hạ lại còn muốn sinh con cho Tần Trác Luân, hắn không cho phép, không cho phép cô sinh con cho bất kỳ người đàn ông nào khác.

Lấy xuống về thê lương và cô độc trên mặt hắn, hắn phải làm chút gì đó, tất nhiên là phải cho cô uống phá thai, sau đó nụ cười quỷ dị thật lâu vẫn không tiêu tan...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Sinh non

Thời gian tan tâm

Nhiễm Nguyệt thu dọn xong mặt bàn, nhìn lại văn phòng tổng giám đốc, thì ra tổng giám đốc còn chưa tan làm, vậy người làm thư ký như cô cứ thể đi về có phải không được tốt lắm phải không?

Hay là thử hỏi tổng giám đốc có muốn cô tăng ca không?

"Cốc cốc"

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

"Mời vào!"

Tần Trác Luân cũng không có ngần đầu lên.

Nhiệm Nguyệt mở cửa, đi đến trước bàn làm việc của anh, trong tay vẫn còn một chút văn kiện muốn anh xử lý cho xong.

"Tổng giám đốc, đây là văn kiện cần anh xem qua và ký tên, tổng giám đốc, buổi tối muốn tặng ca sao?"

Nhiệm Nguyệt là một cô gái có tính cách trung thực và thẳng thắn, bởi vậy cô vừa cầm văn kiện giao cho Tần Trác Luân vừa trực tiếp hỏi.

"Không cần, cô tan làm đi."

Tần Trác Luân cầm phần văn kiện ở trước mặt, sau khi tiếp nhận những văn kiện này thì xem qua một lần rồi nói.

"Được, tổng giám đốc cũng sớm tan làm một chút, nếu công tác quá muộn, thân thể vẫn là nên chú ý, tôi đây tan làm trước, tạm biệt."

Nhiệm Nguyệt vốn không muốn nói nhiều như vậy, cảm giác chính mình giống như một bà lão hay cần nhần vậy.

Nhưng là Tô Thiên Hạ có nói qua trong điện thoại, tuy cô và Tô Thiên Hạ cũng chỉ thấy qua nhau hai lần, cũng chưa nói tới cái giao tình gì, nhưng nếu Tô Thiên Hạ đã nói qua điện thoại muốn cô nếu có rảnh thì nhắc nhở tổng giám đốc đừng luôn tặng ca, cô ngẫm lại vẫn là nên nói một chút.

"Được rồi thư ký Nhiệm, cô có biết Lôi không, chính là giám đốc bộ phận quảng cáo của công ty chúng ta."

Tần Trác Luân vốn đã chuẩn bị tiếp tục vui đầu vào công việc nhưng nghe được lời Nhiệm Nguyệt nói, anh lại ngẩng đầu, anh bỗng nhiên có một suy nghĩ rất kỳ quái, có lẽ Nhiệm Nguyệt và Lôi rất có khả năng trở thành một đôi.

"Lôi, mấy ngày nay tôi chỉ chú tâm thích ứng với phần công tác của tôi, trái lại không chú ý tới bộ phận quảng cáo, có phải có việc gì cần tôi đi làm hay không?"

Nhiệm Nguyệt tưởng rằng đây là vấn đề công việc nên cô vội vàng hỏi lại.

"Không phải, chỉ là thuận miệng hỏi một chút, vậy cô tan làm đi."

Tần Trác Luân thấy cô cũng không có ấn tượng gì với Lôi, có lẽ là do anh đã nghĩ quá nhiều rồi.

Nhiệm Nguyệt ngồi xe trở về nhà.

"Mẹ, mẹ trở lại, hôn nào, bảo bảo muốn hôn."

Một bé trai vô cùng xinh đẹp đáng yêu tiến lên trước, vui vẻ ôm chân của cô, chỉ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình muốn mẹ hôn gương mặt của bé.

"Được, mẹ hôn con, hôm nay con trai mẹ có ngoan ngoãn nghe lời thầy giáo hay không, có cùng những bạn nhỏ khác chơi ngoan không nào, còn có học tập thật tốt không?"

Nhiệm Nguyệt khom lưng ôm lấy con trai đi vào trong nhà, đáp lại yêu cầu của con trai là hôn lên đôi má của bảo bảo, mà bộ dáng bé trai đại khái khoảng ba bốn tuổi, hiện tại là bạn nhỏ nhất trong đám trẻ con ở nhà trẻ.

"Có, bảo bảo có nghe lời của thầy giáo nói, cũng có cùng những bạn nhỏ khác cùng nhau chơi đùa nha, mẹ, thầy giáo còn phát viên kẹo nhỏ nha, bảo bảo có để lại một viên kẹo cho mẹ ăn, mẹ ăn kẹo ngọt nha...."

Bé trai lấy từ trong túi áo mình ra một viên kẹo ngọt nhỏ màu trắng, bộ dáng như đang cầm một vật quý, neho mắt lại rồi đưa cho mẹ ăn.

"Mẹ không ăn, bảo bảo chính mình ăn, con đã đói bụng chưa, hiện tại mẹ lập tức làm cơm, chính con ở trong này ăn kẹo ngọt và tự chơi đùa đó."

Nhiệm Nguyệt để con trai xuống, cầm một món đồ chơi để trước mặt con trai, xoa xoa tóc con trai rồi nhẹ nhàng dặn dò.

"Được ạ, con sẽ tự chơi đùa, mẹ nấu cơm nha, con muốn được ăn cơm thật ngon ạ."

Bé trai cực kỳ ngoan lại cực kỳ nghe lời, bé ngồi chơi với món đồ ở trước mặt, sau đó nhẹ nhàng lấy viên kẹo ngọt ra rồi bỏ vào trong miệng ăn, miệng mơ hồ không nói rõ chuyện.

Nhiệm Nguyệt nhìn lại con trai, sau đó mới yên tâm để chìa khóa và túi xách xuống đi về phòng bếp, cầm lấy tạp dề thắt ở trên eo bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Có một đứa con trai thông minh đáng yêu lại lanh lợi như vậy khiến cô cảm thấy được chính mình đã cực kỳ thỏa mãn rồi.

Duy nhất không đủ chính là cô đã không cho con trai được một gia đình hoàn chỉnh, để cho con trai từ khi sinh ra đến bây giờ đều không có cha.

Bất ngờ, trong đầu của cô vậy mà lại hiện lên bóng lưng của người đàn ông cô nhìn thấy lúc sáng sớm kia.

Anh ta là ai vậy?

Cái loại cảm giác quen thuộc này cứ quẩn lấy lại nội tâm cô.

Cô lắc đầu, cảm thấy được chính mình có phần hoang tưởng, cho dù mình có muốn một người đàn ông thì người đó cũng nên là cha của con trai cô Hòa Viêm Trạch, mà không phải là bóng lưng của một người đàn ông xuất hiện trong công ty chứ.

**

Trung tâm mua sắm

Hứa Mộng Phi dùng tấm thẻ Tần Trắc Luân cho cô rồi điền cường mua sắm, tất cả đều là nhãn hiệu nổi tiếng.

"Được, lấy những thứ này đi, các người giúp tôi đưa đến địa chỉ này, đây đều là những đồ đắt tiền, cẩn thận khi di chuyển một chút, không được sai sót."

Hứa Mộng Phi cầm tấm thẻ đưa cho nhân viên thu ngân, nhân viên thu ngân quét thẻ của cô xong thì đưa địa chỉ cho quản lý trung tâm, bởi vì toàn bộ đồ cô mua đều đắt nhất và tốn rất nhiều tiền bạc, nên cô lập tức trở thành một khách VIP của trung tâm.

Quản lý trung tâm tươi cười tiễn cô ra ngoài, sau đó lập tức phân phó cho nhân viên đưa toàn bộ đồ đưa đến địa chỉ phòng của cô.

Hứa Mộng Phi rời khỏi trung tâm mua sắm, nhìn ánh mặt trời chói sáng đằng xa.

Hôm nay nắng như thế nào lại lớn như vậy, lúc còn ở bên người Maynor Hàn thì cô rất thích phơi nắng, bởi vì hân thích nên cô cũng sẽ không chán ghét mà cũng sẽ có phản thích thú.

Hiện tại đã không có ở bên cạnh hắn, đương nhiên là cô muốn chính mình thích cái gì thì làm cái đó đi.

Hứa Mộng Phi đi vào một nhà hàng cao cấp, nhìn quản lý nhà hàng hỏi đồ ăn gì ngon nhất, đắt nhất, nếu là đồ ăn cao cấp nhất thì toàn bộ cứ mang lên.

Thời điểm dùng cơm, cô thấy được một cô gái so với cô xinh đẹp hơn, đáng người cũng nóng bỏng gọi cảm hơn cô.

Vì thế cô đứng lên, lắc lắc mông, đi đến chỗ cô gái kia.

"Ừm, ai vậy, anh nhìn cái gì, thấy tôi đẹp sao?"

Cô đứng che ở trước mặt một người đàn ông đang thưởng thức vẻ đẹp của cô gái kia, đồng thời cũng bày ra một bộ dáng mà cô tự nhận là cực kỳ mê người, âm thanh nói chuyện như đang làm nũng vậy.

"Hai người đều rất đẹp, tuy nhiên cô có thể đi ra chỗ khác hay không, tôi không thể chỉ nhìn cô mà không nhìn cô ấy, bà chủ xinh đẹp như thế, nếu có thể ôm một cái thì quá tốt rồi."

Người đàn ông nói bà chủ giống như là đang nói đến cô gái tuyệt sắc kia, hắn nhìn Hứa Mộng Phi phát phát tay, ý muốn cô tránh ra chỗ khác, đừng ngăn cản hắn nhìn bà chủ.

"Anh, anh nói cô ấy là bà chủ của nhà hàng này, vậy ông chủ ở đâu, ông chủ là ai?"

Hứa Mộng Phi nhìn toàn bộ nhà hàng cao cấp này, tuy cô không có hứng thú với bà chủ, chỉ có đồ kị, nhưng với ông chủ thì lập tức có hứng thú rồi.

"Tần tiểu thư là bà chủ cũng là ông chủ, cô quan tâm cô ấy như vậy, chẳng lẽ cô muốn quyến rũ ông chủ, chỉ tiếc rằng cô đã tính toán sai rồi."

Trên mặt người đàn ông kia mang theo nụ cười nịnh nọt nhìn hướng Tần tiểu thư đi đến, mà Tần tiểu thư chính là là ông chủ cũng là bà chủ nơi này.

"Anh, tôi xem như cũng là một đại mỹ nữ đứng trước mặt anh, anh vậy mà chỉ nhìn cô ấy không nhìn tôi, tức chết tôi rồi."

Hứa Mộng Phi thật sự là cực kỳ tức giận, thân thể cũng run run không thôi.

Cô không phục nên lập tức bước đến trước mặt vị Tần tiểu thư kia.

"Này, cô là bà chủ của nơi này đi, tôi ngồi đợi đồ ăn cả buổi nhưng thế nào mà đồ ăn lại không được đưa lên, ở đây các người phục vụ như thế nào lại kém như vậy? Lại vẫn còn nói sẽ cho khách ăn cơm thật ngon, làm bà chủ như cô như thế nào lại có thể phong tao* quyến rũ khách như vậy được, thật sự là quá không có tố chất rồi."

Cô ta chỉ vào mũi của Tần tiểu thư, cố ý làm khó dễ Tần tiểu thư.

"Là sao? Nếu tôi nhớ không lầm, tiểu thư cô mới đi vào đây chưa đến ba phút, cô là muốn tốc độ nhà hàng mang thức ăn lên chỉ trong vòng ba phút sao? A, tôi nhìn cách ăn mặc của cô mới thật sự phù hợp với hai chữ phong tao này, nếu cô là tôi bói móc, thật có lỗi tôi không có hứng thú phụng bồi. Nếu cô là thật tâm muốn đến dùng cơm, vậy làm phiền cô hiện tại trở lại trên chỗ ngồi của mình, cảm ơn đã hợp tác."

Tần tiểu thư mỉm cười nhìn Hứa Mộng Phi, cô gái mỹ lệ mới gặp này, thấy biến không sợ hãi, cộng với dáng vẻ khi nói chuyện đó cũng đều làm cho người ta nhìn mà rất thoải mái, không giống như Hứa Mộng Phi, vừa tới đã như người có ý định bới móc rồi.

"Cô, hừ. Tôi, tôi không ăn, nhìn thấy thái độ nhà hàng tiếp đãi thực khách ác liệt như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ đóng cửa thôi."

Hứa Mộng Phi hừ một tiếng, tức giận nói xong thì xoay hông đi khỏi nhà hàng, kết quả vừa đi ra cửa nhà hàng, có lẽ là do cô ta dẫm giày cao gót đi quá nhanh quá mạnh nên tự nhiên té chổng cả vó bộ dáng rất chật vật, khiến cho người qua đường và thực khách trong nhà hàng được một trận tiếng cười.

Hứa Mộng Phi từ trên mặt đất đứng lên, nhìn gót giày bị lọt xuống khe hở trên nắp cống thoát nước, dù làm thế nào cũng rút không ra nên cô đành phải bỏ luôn chiếc giày kia, đồng thời cũng cời luôn chiếc giày bên chân trái ra rồi nhất quyết đi đến một tiệm giày ở gần đó mua một đôi giày mới.

Nhưng trong lòng cô đã quyết định sẽ phải tìm mọi cách đối phó với bà chủ nhà hàng Tần tiểu thư kia.

Dám ở trước mặt mọi người đùa cợt cô, lại còn hại cô té xuống như vậy, chờ xem, cô chắc chắn sẽ không để cho vị Tần tiểu thư kia được một ngày dễ chịu.

Cô ta vừa đi được một lúc thì Thiên Hạ lại đến đây.

"Y Đồng, các cậu đang cười cái gì, mình thấy các cậu đều đang rất cao hứng, nhưng mình đói bụng rồi, cho mình món gì ăn đi."

Thiên Hạ là chuyên gia đến xin cơm ăn vì hôm nay cô lại không muốn xuống bếp nấu cơm.

"Thiên Hạ, cậu đã đến rồi, ha ha, không có gì, chỉ là một vị khách thích quấy rối thôi, được, chúng ta đi vào, đến ghế ngồi ăn, Tiểu Trư, phân phó phòng bếp làm món ăn, đây là Thiên Hạ bạn tốt của tôi chắc các người đã biết rõ, đừng quên cho thêm chút ớt chua và ớt cay đó."

Hoá ra bà chủ nhà hàng Tần tiểu thư cũng chính là Tần Y Đồng.

Cô phân phó một cô học sinh làm part-time trong nhà hàng là Tiểu Trư, Tiểu Trư cười cười chạy tới phòng bếp thông báo cho đầu bếp lời dặn dò của bà chủ, Tiểu Trư là một cô gái có bộ dáng mập mập tròn tròn rất đáng yêu, mới mười bảy tuổi.

Thiên Hạ và Y Đồng đều đồng thời đi đến ghế ngồi xuống.

Nhìn các món ăn đều đã được đưa lên, Y Đồng nhìn Thiên Hạ từ ăn rất ngon miệng nên cô lại bảo Tiểu Trư đưa cho cô một bộ đồ ăn để cô cùng ăn với Thiên Hạ.

Thật đúng là bạn bè chị em tốt trò chuyện nên các cô nói rất nhiều đề tài, dĩ nhiên cũng có nhiều vui vẻ rồi.

Sau khi Hứa Mộng Phi mua giày xong, cô lập tức đi đến một nơi rất hỗn tạp, dùng tiền mua mấy tên côn đồ.

"Hứa tiểu thư, cô muốn chúng tôi làm cái gì."

Tên côn đồ rõ ràng nhìn trong tay cô có hai ngàn nguyên, ánh mắt cười cười đều đã híp lại hết rồi.

"Đi đến nhà hàng này, nghĩ biện pháp cho thứ này vào đồ ăn của tất cả thực khách đang ăn bên trong, cứ như vậy, cũng đừng làm hỏng chuyện tôi giao. Nếu như các người dám làm hỏng chuyện của tôi, tôi lập tức báo lão đại của các người thu thập các người. Nhanh đi."

Về mặt Hứa Mộng Phi rất ái mộ, cô cầm một gói thuốc bột nhỏ đưa cho tên côn đồ dẫn đầu, mệnh lệnh cho mấy tên côn đồ phía sau kia, nhìn bọn họ rời đi, trên mặt cô lập tức dương lên một nụ cười rất thâm độc.

"Dám hại tôi xấu mặt, tôi sẽ khiến cho danh dự của nhà hàng các người mất sạch, cũng sớm đóng cửa một chút."

Cô ngồi xe đi tới một nhà hàng khác nằm đối diện nhà hàng kia, sau đó chọn một vị trí gần cửa sổ, nhìn mấy tên côn đồ bước ra, tên côn đồ dẫn đầu dựa theo chỉ dẫn của cô làm rất gọn gàng, xong việc thì lập tức thông báo tin tức.

Cô kiên nhẫn chờ đợi, mãi đến khi nhìn thấy những thực khách ôm bụng, ói mửa rồi hôn mê, cô mới lập tức gọi điện thoại cho tòa soạn báo và phóng viên tin tức của Đài Truyền Hình đến đây.

Không quá vài phút, nhà hàng đã tụ tập rất nhiều các phóng viên.

Cô nhìn thấy tình cảnh này, nở nụ cười âm hiểm rồi rời khỏi nhà hàng kia, đeo mắt kính của cô lên bỏ đi.

Trong phòng ăn nhà hàng,

"Dạ dày của mình đau quá, Y Đồng, Y Đồng, nhanh, nhanh đưa mình đi bệnh viện, bụng của mình đau chết mất, bảo bảo của mình, bảo bảo sẽ không có việc gì chứ?"

Thiên Hạ và Y Đồng cùng nhau ăn cơm rất ngon, nói chuyện phiếm cũng cực kỳ vui vẻ, không khí đặc biệt tốt đẹp, không nghĩ tới bỗng nhiên Thiên Hạ ôm bụng, thống khổ gục xuống bàn, la hét dạ dày đau quá.

"Sao lại thế này, dạ dày cậu làm sao có thể đau được, chúng ta bắt đầu ăn đều còn rất tốt mà, như thế nào mà mình lại không đau bụng. Mình cũng ăn chung với cậu mà, chẳng lẽ là do hai món ăn này, mình không thích ăn nên cũng không ăn, thế nhưng cậu lại ăn, thật đáng giận, Tiểu Trư, lại đây....."

Tần Y Đồng quá thông minh, lập tức tìm ra được vấn đề sở hỏ, cô nhanh chóng gọi điện thoại cấp cứu, để cho Tiểu Trư tìm ra người đã hạ độc, nhưng Tiểu Trư lại vội vội vàng vàng thông báo là cũng có rất nhiều thực khách trong nhà hàng đều đã ngất đi, cũng có nhiều người đang ôm bụng, còn có nhiều người đang chạy như điên không ngừng.

Xem ra thật sự đã có người hạ độc trong thức ăn.

Tần Y Đồng nhìn xe cấp cứu chạy đến, tất nhiên cô phải đưa Thiên Hạ đi bệnh viện, tuy nóng vội nhưng cô cũng rất nhanh trí, lập tức gọi điện thoại cho nữ chủ hắc bang Đường Mật Nhi, để cô ấy đến hỗ trợ điều tra sự tình, Đường Mật Nhi rất nhanh đã cho người đến, cũng phong tỏa tin tức, mà những tờ soạn báo và các phóng viên Đài Truyền Hình cũng đều rất sợ hãi thế lực hắc bang của Đường Mật Nhi nên tự nhiên cũng không dám đưa tin về chuyện này.

"Mình, bảo bảo của mình như thế nào, sẽ không có việc gì phải không?"

Sắc mặt Thiên Hạ vừa trắng vừa xanh, cô nắm chặt tay Y Đồng, cô rất lo lắng, lo lắng bảo bảo trong bụng sẽ có chuyện.

Bác sĩ từng nói thời gian mang thai ba bốn tháng đầu là thời kì quan trọng nhất, lần trước cô mới từ trên cầu thang ngã xuống, sau đó được Tần Trác Luân dốc lòng chăm sóc thân thể mới dần hồi phục, hiện tại lại xảy ra chuyện này.

"Đừng, đừng lo lắng, cậu sẽ không có việc gì, mình đã gọi Dale đến đây, tự cậu ấy sẽ kiểm tra cho cậu, đều là do mình không tốt, mình nên đặc biệt chú ý mới phải."

Y Đồng rất tự trách bản thân mình, cô có gọi điện thoại cho Dale, cũng may là cô vẫn thường xuyên liên hệ với Dale nên mới biết Dale đang ở trong thành phố này.

"Không, không thể trách cậu, may mắn là cậu không có ăn hai cái đồ kia, nếu không thì cậu cũng sẽ có việc, mình, dạ dày mình đau quá, đau....."

Thiên Hạ cố an ủi Y Đồng, nhưng là sắc mặt của cô đang rất thống khổ, cô nói mấy chữ đau kia xong thì cũng lập tức ngất đi.

Tập đoàn Tần đế

Hôm nay tâm tình Tần Trác Luân thủy chung không yên.

Kỳ quái, đều đã đến thời gian tam tâm, như thế nào mà mí mắt phải của anh cứ một mực giật giật, đây là sắp phát sinh sự tình gì sao?

Mặc dù anh không quá tin tưởng câu nói 'Mất trái giật tài, mất phải giật tai họa', nhưng mà lúc này anh đã có chút lo lắng rồi.

"Luân, Thiên Hạ ăn cơm bị trúng độc, hiện tại đã đi bệnh viện, bác sĩ Dale đang cấp cứu cho cô ấy, địa chỉ bệnh viện là xxxxxxx, anh hãy mau tới đây."

Lôi không ở trong công ty, điều này ngược lại càng khiến Lôi dễ dàng giúp Tần Trác Luân âm thầm bảo vệ Thiên Hạ, anh nhìn thấy Thiên Hạ đi vào nhà hàng của Tần Y Đồng, mà Tần Y Đồng và Thiên Hạ lại là chị em bạn bè tốt từ nhỏ đến lớn.

Nên anh chỉ ngồi đợi ở bên ngoài một quán cà phê bên đường, không nghĩ tới lại thấy được xe cấp cứu chở Thiên Hạ và Tần Y đồng đi bệnh viện.

Anh bình tĩnh trà trộn đi vào thăm dò hiện trường, tất nhiên cũng nghe thấy được Tần Y Đồng gọi cho Đường Mật Nhi và nội dung cuộc điện thoại với Dale.

Anh nhìn xe cấp cứu lái đi thì lập tức gọi điện thoại cho Tần Trác Luân, cũng cho Luân biết tình huống thực sự của Thiên Hạ.

"Được, mình lập tức đến, cậu giúp mình điều tra rõ ràng xem là người nào muốn gây bất lợi cho Thiên Hạ và Tần tiểu thư như vậy."

Trong lòng Tần Trác Luân quả nhiên rất vội, nhưng anh vẫn nghĩ được đâu vào đấy nên nhờ Lôi đi điều tra tình huống, Tần Y Đồng và Thiên Hạ là chị em bạn bè tốt, lại cùng họ với anh, nên anh cũng sẽ yêu ai yêu cả đường đi quan tâm cô.

Bệnh viện

"Tình hình của Thiên Hạ như thế nào?"

Tần Trác Luân đuổi tới bệnh viện, hỏi xong cũng đồng dạng lo lắng chờ đợi bên ngoài phòng giải phẫu với Tần Y Đồng.

"Dale đang cấp cứu rửa ruột cho Thiên Hạ, chỉ mong đứa bé sẽ không có việc gì, đều do tôi không đủ cẩn thận, nếu tôi cẩn thận hơn một chút thì Thiên Hạ cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, đều là do tôi không tốt, tôi không bảo vệ tốt cậu ấy."

Tần Y Đồng không có tâm tư nào đi đoán làm thế nào Tần Trác Luân nhanh như vậy đã biết chuyện Thiên Hạ bị trúng độc.

Cô một mực tự trách mình, còn khóc rất đau lòng.

"Dale là bác sĩ y thuật rất giỏi, là bác sĩ quyền uy trong giới y học, có cô ấy cấp cứu cho Thiên Hạ, nên là Thiên Hạ và đứa bé đều sẽ không có việc gì, cô đừng khổ sở quá như vậy, nếu đề Phách Thiên thấy được còn tưởng rằng tôi lại khi dễ cô."

Trong lòng Tần Trác Luân mức độ lo lắng cũng không thua gì Y Đồng, nhưng nhìn thấy Y Đồng cứ tự trách khổ sở như vậy thì anh như thế nào lại có thể nhẫn tâm trách cứ được.

*

Vài giờ sau, đèn giải phẫu tắt, Dale mang gương mặt mệt mỏi xuất hiện, lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Trác Luân một cái, không muốn nói chuyện với Tần Trác Luân.

"Dale, Thiên Hạ cậu ấy, cậu ấy, mẹ và đứa bé có sao không, có phải đều đã bình an đúng không?"

Y Đồng sốt ruột tiến lên hỏi Dale.

"Bình an, hiện tại cậu có thể đi vào thăm cậu ấy, còn anh ta không thể vào đi."

Dale đồng ý để cho Tần Y Đồng đi vào thăm Thiên Hạ, nhưng lại không chịu để cho Tần Trác Luân đi vào, đây là cái đạo lý gì?

"Vì cái gì tôi không thể vào đi, tôi chính là papa của đứa bé."

Trong lòng Tần Trác Luân không thể nào cao hứng được, Dale như thế nào đối với anh căm thù như vậy.

Anh cũng không làm chuyện gì đắc tội cô ấy, muốn nói đắc tội, cũng chỉ là lúc ấy đến nước Pháp muốn đi tìm Thiên Hạ, anh và Phách Thiên bọn họ có kết hợp nhỏ nhỏ chính Dale một phen, không phải cô đã nói không tức giận sao, như thế nào bây giờ còn mang thù.

"Anh đừng nói với tôi, anh không biết mấy ngày trước Thiên Hạ thiếu chút nữa sinh non, hiện tại tình trạng của cô ấy vẫn không ổn định, tùy lúc đều có thể sinh non, tuy tôi thấy chuyện lần này anh cũng không có liên quan trực tiếp nhưng mà anh cũng có một phần trách nhiệm, tôi không muốn nói chuyện với anh, mời anh rời đi cho, nếu anh muốn gặp Thiên Hạ, nếu như cô ấy bị sinh non, đó chính là do anh làm hại, cũng là anh có ý định muốn để cho cô ấy sinh non, như thế nào, sợ cô ấy sẽ quán lấy anh không rời sao? Tôi ghét nhất chính là bọn đàn ông như các người vậy."

Dale là bác sĩ, lại rất có quyền uy trong giới y học, tự nhiên có thể nhìn ra được chuyện mấy ngày trước Thiên Hạ mới vừa làm qua một cái tiểu phẫu, mà cái tiểu phẫu kia cũng thiếu chút khiến cho Thiên Hạ sinh non, tóm lại cô mặc kệ chuyện kia và chuyện hôm nay đã xảy ra có liên quan đến Tần Trác Luân hay không, nhưng nhìn anh ta, cô cảm thấy được Thiên Hạ vẫn nên là cách xa anh ta một chút.

Bởi vậy cô lạnh lùng muốn Tần Trác Luân rời đi, không cần đến quấy rầy Thiên Hạ.

"Cô, cô nói rất đúng, thật sự tôi không có làm tốt mọi chuyện, tôi sẽ không đi vào, tôi sẽ ở bên ngoài này, mãi đến khi cô ấy và đứa bé đều tốt trở lại thì tôi lại nhìn cô ấy."

Tần Trác Luân không có sinh khí, ngược lại rất nghe lời nói của Dale, anh quý trọng Thiên Hạ cũng quý trọng đứa bé trong bụng của cô, đây chính là đứa con đầu tiên của anh, anh làm sao có thể không quý trọng.

Vì Thiên Hạ và đứa bé mà suy nghĩ, anh sẽ không hiện ra trước mặt Thiên Hạ, ít nhất trước khi thân thể Thiên Hạ chưa tốt lại thì anh sẽ chịu đựng việc không nhìn thấy cô.

Nhưng anh vẫn có quyền lợi được ở bên ngoài này.

"Tùy anh, chỉ mong anh nói được thì làm được."

Dale nói xong, xoay người rời đi.

*

Hứa Mộng Phi ngồi trên sofa trong phòng khách sạn, cô xem tin tức phát trên tivi, nhớ lại sự kiện trúng độc ở nhà hàng sẽ được đưa tin, trong lòng cô đặc biệt cao hứng.

Cô vừa uống rượu vừa chờ tin tức thông báo.

Nhưng mà đợi cho đến nửa đêm, vẫn không thấy phát.

Quái lạ, rõ ràng cô đã gọi điện thoại cho phóng viên Đài Truyền Hình, cũng nhìn thấy bọn họ đến chỗ hiện trường, như thế nào lại không phát tin tức đây?

Một sự kiện lớn như vậy, vậy mà không truyền phát tin tức ra?

Tần Trác Luân cũng không có gọi điện thoại cho cô, mặc dù cô đã để lại số điện thoại ở quầy lễ tân tại công ty của Tần Trác Luân.

Cô cảm giác sự tình hôm nay rất không thuận lợi.

Cô nghĩ vẫn là đi đến chỗ nhà hàng đó nhìn xem, nhìn một cái thì trong lòng cũng đã biết trước, thuận tiện đi tìm Tần Trác Luân luôn.

Ba năm trước đây anh đối xử với cô rất tốt, tốt đến nỗi khiến cho tất cả những cô gái khác đều rất ghen tị.

Maynor Hàn nói trong lòng anh vẫn còn có cô, Maynor Hàn cũng sẽ không nói dối, bởi vậy cô tin tưởng trong lòng Tần Trác Luân vẫn là có chính mình.

Cô đứng dậy đi vào phòng tắm tắm rửa, tiếp đó để thân thể trần truồng ra khỏi phòng tắm, cứ thế lựa chọn những bộ quần áo mà hôm nay đã mua.

Chọn trúng một bộ lễ phục màu đỏ gọi cảm, cô đứng ở trước gương soi, rất mãn nguyện, tối hôm nay cô sẽ mặc bộ này.

Mặt khác cô cũng mua kèm những đôi giày cho đồng bộ, xong xuôi cô cũng chọn một đôi giày màu đỏ tương xứng với bộ lễ phục, ăn mặc chỉnh tề xong, cô mở hộp trang sức châu báu ra, tìm một sợi dây chuyền đeo ở trên cổ.

Sau đó nhìn đến mái tóc của mình, nhìn lễ phục và giày đi với nhau, nhưng chỉ có tóc là không được bắt mắt nhất, như vậy đối với sự mỹ lệ của cô sẽ suy giảm không ít.

Cô hi vọng chính mình sẽ đẹp nhất khi xuất hiện trước mặt của Tần Trác Luân, sau đó khiến anh mê mẩn xoay quanh mình.

Sa lon trung tâm

Hứa Mộng Phi đi tới sa lon trung tâm, nhờ nhà tạo mẫu tóc giúp cô làm tóc.

Nhà tạo mẫu tóc là một người đàn ông anh tuấn.

Tuổi tác sao, đại khái khoảng hơn ba mươi tuổi.

Mà hấp dẫn phụ nữ nhất cũng chính là loại tuổi này.

Đầu ngón tay của hắn gây gây tóc của cô. Biểu tình lạnh lùng.

"A Dã, anh năm nay bao nhiêu tuổi? Da của anh rất tốt, đến tuổi này mà còn tốt như vậy thật là không dễ."

Hứa Mộng Phi nhìn khuôn mặt anh tuấn của A Dã, sờ soạng bàn tay của mình lên trên mặt hắn, linh hội cảm giác tinh tế của làn da hắn.

"32, tiểu thư, xin đừng lộn xộn, chỉ cần nửa giờ thì kiểu tóc của cô sẽ được chuẩn bị tốt, hi vọng cô sẽ hài lòng."

A Dã làm như không thấy với ánh mắt khiêu khích của Hứa Mộng Phi, hắn không thích phụ nữ chủ động quyến rũ đàn ông như vậy.

"Được rồi, tôi đây không động đây nữa, anh cứ động đi."

Hứa Mộng Phi ý tứ ám chỉ rất hàm xúc, chỉ tiếc nhà tạo mẫu tóc A Dã, cũng là bên đối tác với sa lon trung tâm này, cũng chỉ thờ ơ trước ám chỉ của cô.

Hắn đã quen bị các loại khách quấy rầy rồi.

Bên ngoài sa lon trung tâm

Tiểu Trư, chính là cô bé học sinh làm part-time trong nhà hàng của Tần Y Đồng, cô sợ hãi đứng bên ngoài ghé mắt nhìn vào bên trong.

Cô là mang com tới cho anh trai, hôm nay nhà hàng xảy ra chuyện thật lớn, nhưng nhờ bạn của bà chủ Tần tiểu thư đến đây, sự tình mới có chuyển biến.

Cô cũng là bận đến trễ như vậy mới có thời gian mang com đến cho anh trai, không biết anh trai có trách cô hay không nữa?

Mà anh trai của cô cũng là một thợ cắt tóc nổi tiếng ở sa lon trung tâm này.

"Tiểu Trư, em đã đến rồi, mau vào, dạ dày của anh đều đã đói bụng rồi, như thế nào bây giờ em mới đến, muốn anh đói chết sao."

Người thanh niên trẻ này mới hai mươi ba tuổi, bộ dáng hắn cũng có vài phần suất khí, hắn chính là Tiểu Hồ, anh trai của Tiểu Trư.

"Anh hai, đến đây, là đồ ăn anh thích ăn, hôm nay nhà hàng có chút việc cho nên em tới trễ, anh còn không mau ăn...., vậy anh mau mau ăn đi."

Cũng may là anh trai không có trách mình.

Tiểu Trư đi qua đưa cả mền cho anh trai Tiểu Hồ, Tiểu Hồ tiếp nhận cả mền rồi đi về hướng phòng nghỉ ngơi, hẳn thật sự rất tiết kiệm, hẳn không muốn xài tiền bậy bạ, cho nên mới không có đi kêu đồ ăn mua bên ngoài.

Hai người anh em họ đều cực kỳ tiết kiệm, bởi vì em gái muốn thi đại học, hẳn làm anh trai đương nhiên phải giúp em gái chuẩn bị tiền học phí, mà em gái cũng cực kỳ không chịu thua kém, bất kể là dưới tình huống học sinh làm thêm part-time cũng không làm ảnh hưởng đến thành tích học tập, hiện tại vị trí công tác này của em gái ở nhà hàng là nhờ một người đầu bếp là bạn thân của hẳn, thông qua sự giới thiệu của bạn thân hẳn nên em gái Tiểu Trư mới được đi đến nhà hàng kia công tác, bà chủ lại là một cô gái, người cũng rất tốt, chế độ đãi ngộ cũng không tệ.

Lại còn cho phép Tiểu Trư mang đồ ăn cho Tiểu Hồ ăn.

Như vậy đã lập tức giải quyết được vấn đề ăn cơm của Tiểu Hồ rồi.

"Oa, rất đẹp trai....."

Khuôn mặt tròn tròn đáng yêu của Tiểu Trư mang theo ánh mắt si mê nhìn đến người đang làm tóc cho Hứa Mộng Phi, cũng là ông chủ A Dã của salon trung tâm này.

Chuyện vui vẻ nhất mỗi ngày của cô chính là tới nơi này đưa cơm cho anh trai ăn, bởi vì cô sẽ được vụng trộm nhìn người mình thích, nhìn dáng vẻ A Dã nghiêm cần chăm chỉ làm việc, cứ như vậy đứng rất xa nhìn lên hẳn, cô cảm thấy mình đã cực kỳ hạnh phúc rồi.

Ngay lúc A Dã xoay cái ghế Hứa Mộng Phi đang ngồi kia về bên phải một chút, Tiểu Trư lập tức thấy được mặt của Hứa Mộng Phi, cô có cảm giác mình đã từng thấy qua người phụ nữ này, ở nơi nào thấy qua đây? Tay cô gõ gõ lên đầu của mình, cô cảm thấy được vấn đề này rất quan trọng, chính mình nhất định phải nhớ được.

*

Hứa Mộng Phi hấp dẫn A Dã không thành công, xong xuôi cô hậm hực hờn dỗi rời khỏi salon trung tâm.

Sau khi cô rời đi, Tiểu Trư mới đột nhiên nhớ tới cô ta là ai, Tiểu Trư cảm thấy khả năng cô ta nhất định có liên quan đến chuyện nhà hàng bị trúng độc.

Cô vội vàng gọi điện thoại cho bà chủ Tần Y Đồng.

Tần Y Đồng đang ở trong bệnh viện, Tiểu Trư lập tức đến bệnh viện.

"Chị Tần, em cảm thấy hôm nay nhà hàng chúng ta xảy ra chuyện cùng với người phụ nữ mà ban ngày mới đến kia nữ nhất định có quan hệ, em mới vừa ở chỗ anh trai làm việc thấy được cô ta."

Tiểu Trư lập tức nói sự nghi ngờ của mình cho Tần Y Đồng biết.

"Cô ta, chính là cô ta sao?"

Nghe Tiểu Trư nói như vậy, Tần Y Đồng bắt đầu nhớ lại, người phụ kia nhỏ mọn như vậy sao?

Cửa bệnh viện có một chút xôn xao, hoá ra là Hứa Mùi Thơm đến đây.

Hứa Mùi Thơm là huấn luyện viên ở trung tâm thể dục thẩm mỹ của cha Diêm Diêm, đồng thời còn là diễn viên hợp tác đóng phim bom tấn với Hoá Viêm Diệu, bạn trai của Đường Mật Nhi, cô hai mươi hai tuổi.

Cô nghe nói Thiển Hạ đã xảy ra chuyện nên lập tức đến bệnh viện thăm hỏi Thiển Hạ.

Tiểu Trư nhìn thấy cô đến, nghiêng đầu tò mò nhìn chằm chằm mặt Hứa Mùi Thơm.

"Mùi Thơm, cô tới thăm Thiển Hạ sao, cô ấy ở bên trong, mà chị gái cô có liên hệ với cô không?"

Chuyện chị gái Hứa Mộng Phi của Hứa Mùi Thơm đã từng là bạn gái của Tần Trác Luân thì Hứa Mùi Thơm đương nhiên biết, bắt đầu cô cũng không hiểu làm sao Tần Trác Luân lại đồng ý hẹn hò với Tô Thiển Hạ.

Nhưng chị gái cô đã mất tích ba năm, nên cô cũng không còn canh cánh chuyện này trong lòng nữa.

Bởi vậy cô cũng không phản đối, từ lúc bắt đầu đã thờ ơ, biến thành như hiện tại là bạn bè với Thiển Hạ.

"Không có, chị của tôi đã ba năm không liên lạc với người trong nhà rồi, nhưng như thế nào anh lại đột nhiên hỏi đến chị của tôi?"

Hứa Mùi Thơm kinh ngạc nhìn Tần Trác Luân, chẳng lẽ Tần Trác Luân và chị gái của cô có liên hệ với nhau?

"Hôm nay cô ấy có đến công ty tìm tôi, chuyện của cô ấy tôi cũng không rõ ràng, nếu không thì cô hãy liên hệ với cô ấy."

Tần Trác Luân cầm tờ giấy có số điện thoại mà Hứa Mộng Phi đã đăng ký với quầy lễ tân công ty đưa cho Hứa Mùi Thơm.

"A..., không nghĩ đến chị của tôi đã ba năm không liên hệ với chúng tôi, nay vừa xuất hiện thì đã liên hệ với anh, xem ra chị ấy đối với anh vẫn là nhớ mãi không quên."

Hứa Mùi Thom nói như thế.

"A..., tôi nhớ ra rồi, chị Tần, cô ấy, người phụ nữ ngày hôm nay đến nhà hàng của chúng ta bói móc trông rất giống cô ấy, chị Tần, chị nhìn kỹ xem..."

Tiểu Trư vẫn len lén nhìn mặt Hứa Mùi Thom, còn một bên vẫn rất trầm tư, hóa ra là suy nghĩ xem Hứa Mùi Thom giống ai.

Tần Y Đồng nhìn Hứa Mùi Thom một hồi, chính xác rồi, Tiểu Trư không nói thì tôi cũng không chú ý, không nghĩ tới Hứa Mùi Thom và người phụ nữ kia rất giống nhau.

"Các người nói người phụ nữ kia là ai, hẳn không phải là chị gái tôi đi, mới vừa rồi Tần Trác Luân có nói cho tôi biết hôm nay chị gái của tôi có đi đến công ty tìm anh ấy, chẳng lẽ chuyện Thiên Hạ bị trúng độc có quan hệ với chị gái tôi sao, vậy tôi ra ngoài gọi điện thoại cho chị ấy nói rõ ràng mọi chuyện. Nếu thật sự có liên quan tới chị ấy, tôi...?"

Hứa Mùi Thom nghe thấy Tần Y Đồng và Tiểu Trư nói chuyện, cô tò mò quay đầu lại hỏi các cô sự tình.

Nói đến phần sau, cô có chút khổ sở, nếu là chuyện ở nhà hàng thật sự có liên quan tới chị gái, thật sự cô cũng có chút không dám tin đồng thời cũng cực kỳ kinh ngạc, bởi vì sự việc này đã nói lên chị ấy đã thay đổi quá nhanh.

Về mặt Tần Trác Luân hơi suy nghĩ, bên tai anh đều đã nghe được đoạn đối thoại của ba cô.

Sở dĩ anh không đón Thiên Hạ trở về, cũng không giữ Thiên Hạ lại, vì anh cho rằng làm như vậy là sự an bài tốt nhất cho Thiên Hạ, cũng sẽ không có ai tới xúc phạm Thiên Hạ, hiện tại nếu như chứng thật được chuyện xảy ra với Thiên Hạ có liên quan đến Hứa Mộng Phi, nếu như thế thì mọi chuyện sắp hồng бет rồi.

Tiểu Trư và Tần Y Đồng nhìn Hứa Mùi Thom đi ra ngoài, cô bé và Tần Y Đồng cũng nhỏ giọng nói một câu gì đó xong cũng lập tức rời khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Âm mưu

"Chị, em là Mùi Thom, chị đang ở nơi nào, nói cho em biết chỗ chị ở đâu, em sẽ đi tìm chị."

Hứa Mùi Thom rời khỏi bệnh viện, sau đó dựa theo dãy số viết trên tờ giấy mà Tần Trác Luân đưa cho cô kia gọi điện thoại cho chị gái, sau một lúc điện thoại được kết nối thì truyền đến giọng nói của chị gái, bên cạnh đó còn nghe được tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

"Chị đang ở quán bar, em là, em làm sao mà biết số điện thoại của chị, hẳn không phải là Luân đưa cho em đi, được, vậy em qua đây theo chị uống rượu chơi chút đi, nhưng thế nào mà anh ấy lại không tới tìm chị vậy."

Hứa Mộng Phi giống như đã uống rất nhiều rượu, tuy cô đã đi đến công ty tìm Tần Trác Luân kể cả những nơi trước đây nhưng đều không tìm được anh, cô lại không muốn nhanh như vậy đã trở về khách sạn nên mới đi tới quán bar này uống rượu giải buồn.

"Được, em lập tức tới tìm chị ngay, số điện thoại là anh ấy cho em."

Hứa Mùi Thom cúp điện thoại, ngoắc một chiếc xe taxi, lên xe xong cô lập tức nói địa chỉ quán bar.

Xe tăng tốc chạy về hướng quán bar kia, đến chỗ cửa quán bar, Hứa Mùi Thom thanh toán tiền xe, lái xe vậy mà nói không cần.

"Hứa tiểu thư, cô là Đại Minh Tinh, tôi rất thích nhìn cô diễn xuất, không thu tiền của cô, có thể xin cô ký một chữ không, con gái và vợ của tôi cũng rất thích nhìn cô đóng phim điện ảnh, về sau nếu có thể cô quay một ít phim truyền hình thì tốt quá rồi."

Lái xe lấy ra một tờ áp phích phim điện ảnh xin Hứa Mùi Thom ký tên, Hứa Mùi Thom nghe được một nhà của người tài xế đều rất thích xem cô đóng phim điện ảnh làm cô rất cao hứng, ký tên xong cô vẫn kiên trì thanh toán tiền xe, lúc này mới đi vào bên trong quán bar.

Trở ra, lại tìm một vòng, rốt cuộc tìm đến mấy gian phòng mới tìm được chị gái.

Chị gái đang cùng mấy người đàn ông uống rượu, có làm hay không, mấy người bọn họ rõ ràng muốn đùa giỡn lão thiên gia mà.

"Cô thua, mau cởi quần áo, cởi quần áo."

Bọn họ uống rượu chơi đến người nào thua thì phải cởi quần áo, thua một lần thì cởi một món, hiện tại lúc Hứa Mùi Thom đến thì thấy chị mình chỉ còn lại có áo ngực và quần lót, chị ấy còn đang đưa tay của mình đến mặt sau của áo ngực chuẩn bị cởi luôn ra.

Hứa Mùi Thom khăn trương chạy thật nhanh bước qua, nhặt áo choàng trên mặt đất khoác lên thân thể của chị gái, sau đó lạnh lùng liếc mắt nhìn mấy người đàn ông kia một cái.

"Chị của tôi uống rượu, số tiền này cho các người, không cần đến làm phiền chị của tôi. Chị, chúng ta về nhà."

Hứa Mùi Thom từ trong ví lấy ra một chút tiền đặt lên bàn xong lập tức chuẩn bị đỡ Hứa Mộng Phi đi, nhưng mấy người đàn ông kia làm sao có thể dễ dàng buông tha cô được.

So với chị gái của mình thì cô càng xinh đẹp hơn nhiều.

"Này, đây không phải là tân, tân ngọc nữ mình tinh Hứa Mùi Thom sao, đáng vẻ so với trên tivi vẫn là xinh đẹp hơn rất nhiều, sao lại vội đi như vậy, hãy theo giúp nhóm người chúng tôi uống rượu, như thế nào, chị cô thua nên cô không dám thử sức sao?"

Mấy người đàn ông lập tức đặt lực chú ý lên trên người Hứa Mùi Thom, trong lòng bọn họ có suy nghĩ rất tà ác, nếu có thể để cho Hứa Mùi Thom cởi hết y phục xuống, nhìn thấy thân thể của cô, cùng cô chơi đùa một chút, chỉ riêng điểm kia miễn bàn cũng đã có rất nhiều sáng khoái rồi.

"Tôi không có hứng thú uống rượu với các người, tránh ra."

Hứa Mùi Thom không muốn uống rượu với bọn họ, bọn họ lập tức trái phải xông lên ngăn cản đường đi của cô, trong khi đó Hứa Mộng Phi lại không phối hợp với cô, vẫn muốn đẩy cô ra, miệng lại vẫn la hét muốn uống rượu cởi quần áo, còn ném áo choàng mà Hứa Mùi Thom mới vừa phủ thêm lên người cô xuống mặt đất, tay bắt đầu muốn cởi bỏ hoàn toàn áo ngực.

Hứa Mùi Thom bị cô ta dùng lực đẩy ngã xuống đất, nhìn chị gái muốn cởi áo ngực, Hứa Mùi Thom khăn trương đứng lên muốn ngăn cản, nhưng mà mấy người đàn ông kia lại ngăn cản cô, không cho phép cô tiến lên ngăn cản, trong đó một người lại còn ôm Hứa Mộng Phi, suy nghĩ muốn mò mẫn bộ ngực của Hứa Mộng Phi.

"Dừng tay, bọn sắc lang các người, cũng chỉ là đàn ông mà thôi, mấy người đàn ông đi khi dễ một cô gái yếu đuối, các người quả thực là hèn nhát."

Một cô gái bộ dáng có chút đầy đặn, khuôn mặt thiếu nữ tròn tròn chen lách tiến vào, cô đẩy cái tay người đàn ông đang muốn sờ ngực Hứa Mộng Phi ra, đồng thời còn trừng mắt nhìn mặt mấy người đàn ông khác.

Tiếp đó cởi áo khoác của mình mặc lên trên người Hứa Mộng Phi, do cô có phần béo cho nên áo khoác của cô đủ để che toàn bộ người của Hứa Mộng Phi, nhưng Hứa Mộng Phi lại không phối hợp, vậy nên cô lập tức trừng mắt với Hứa Mộng Phi.

"Cô dám không mặc, tôi lập tức thả cô xuống biển làm mồi cho cá mập."

Cô trừng mắt nhìn Hứa Mộng Phi đồng thời còn ở bên tai nói lời uy hiếp cô, chiều này thực sự dùng được, Hứa Mộng Phi không dám lộn xộn nữa, tùy ý để cô ấy giúp cô mặc áo khoác vào.

"Cảm ơn cô, cô là nhân viên trong nhà hàng của Y Đồng sao, thật sự là cảm ơn cô đã hỗ trợ, nhưng là bọn họ giống như, giống như?"

Hứa Mùi Thom cảm kích Tiểu Trư đã hỗ trợ, cũng nhận ra cô bé chính là học sinh làm part-time trong nhà hàng của Y Đồng, chỉ là cô cực kỳ áy náy nhìn Tiểu Trư, bởi vì cô phát hiện mấy người đàn ông kia cũng không có ý tốt mà chỉ mê đắm nhìn chăm chăm các cô, giống như chuẩn bị làm tư thế hỗ trợ đối phó nhào đến các cô vậy.

"Này, ha ha, không cần cảm ơn chỉ là bọn họ, thăm rồi, tôi hẳn là sẽ không bị cướp sắc đi, tôi mới mười bảy tuổi, còn chưa kết giao bạn trai, cũng chưa kịp thổ lộ với người trong lòng tôi, tôi không muốn bị thất thân đâu."

Tiểu Trư là người theo đuôi Hứa Mùi Thom đến quán bar, cô nghe lời nói của Hứa Mùi Thom thì mới quay đầu nhìn về phía mấy người đàn ông kia, giống như, giống như cô đã chọc tới bọn họ rồi.

Thăm rồi, cô không muốn thất thân cũng không muốn bị cướp sắc đâu.

Nghĩ đến chính mình còn chưa thổ lộ với A Dã, nếu cứ như thế này mà bị thất thân thì cô cảm thấy bản thân mình cực kỳ không cam lòng.

"Con người noi này quả thực lạnh lùng, người nhiều như vậy mà không ai chịu giúp chúng ta, chị của tôi cũng thật là, làm sao lại có thể cùng người khác uống rượu rồi cởi quần áo."

Hứa Mùi Thom là huấn luyện viên thể dục thẩm mỹ cũng là một diễn viên mới, nhưng cô lại không hề biết công phu quyền cước, hiện tại lại có nhiều tên đàn ông cao to như ngựa vậy muốn khi dễ ba cô gái yếu đuối, trong khi đó chị gái cô lại còn đang say khướt, xem ra hôm nay đúng là khó thoát một kiếp rồi.

"Tôi liều chết cũng phải bảo vệ sự trong sạch của mình, tôi, tôi sẽ liều mạng với bọn họ, đại ca A Dã, em thích anh, em rất yêu mến anh, đáng tiếc em không có cơ hội thổ lộ với anh, đều là do em nhất gan, tự ti, anh có biết không, đáng vẻ của anh cực kỳ lạnh lùng.... Đáng vẻ khi anh chăm chỉ làm việc

cũng cực kỳ đàn ông nữa, rất có phẩm vị đàn ông, mà hôm nay em còn phát hiện anh cũng không có đa tình, là một người đàn ông giữ mình trong sạch, hu hu, Tiểu Trư tin tưởng anh về sau nhất định sẽ tìm thấy được một người cực kỳ cực kỳ yêu mến anh, mà anh cũng sẽ cực kỳ cực kỳ yêu mến cô gái đó, hai người đều sẽ bạch đầu giai lão, sớm sinh quý tử, vĩnh viễn vĩnh viễn đều sẽ hạnh phúc nha...."

Tiểu Trư đang chuẩn bị liều mạnh với mấy người đàn ông phía trước, cô lớn tiếng nói ra những suy nghĩ trong lòng ra ngoài, nhìn vào không khí thổ lộ với một người đàn ông.

A Dã vừa bước vào cửa quán bar bắt đầu cuộc sống về đêm, lúc vừa vào cửa hần lập tức nghe được lời thổ lộ rung động lòng người như vậy.

Cái dáng người đầy đặn kia, gương mặt tròn tròn, bộ dạng thanh tú đáng yêu, cô ấy, cô bé không phải là em gái của Tiểu Hồ sao?

Nhunuh, cô nói cô là Tiểu Trư. Hần mới vừa nghe được. Cái gì, cô vậy mà lại thổ lộ với chính mình, chờ một chút, sắc mặt của cô xem ra không được thích hợp lắm, tựa như?

Cô ấy, thổ lộ với mình, còn là đặc biệt thổ lộ.

A Dã sờ sờ cảm của mình, thật không nghĩ tới con heo này vậy mà sẽ thích mình, chính mình ở trong lòng cô ấy lại có thể hoàn mỹ như thế sao?

Nhưng lời thổ lộ của cô có phần giống như trước khi đi xa lắm nên cũng có một loại hương vị khá bi thương.

Hần ho nhẹ một tiếng, tiến lên, nhìn đến mấy người đàn ông muốn khi dễ Hứa Mùi Thom, Hứa Mộng Phi và Tiểu Trư, hần lập tức động thân mà ra tay.

"Lời thổ lộ của em có phần ngốc nghếch, nhưng mà lại rất cảm động, em khi nào thì bắt đầu thích anh, như thế nào mà anh một điểm cũng không nhận thấy được?"

Hần đứng ở bên người Tiểu Trư, dáng người cao lớn của anh đứng bên dáng người nhỏ xinh như cô tựa như một tòa núi lớn son, dù sao nhìn cũng rất có cảm giác an toàn.

Nhưng là Tiểu Trư co mặt lại, lại ngượng ngùng hồng hồng, rất giống quả cà chua chín mọng.

Cô cúi đầu, không dám nhìn hần, cô, cô thật sự không nghĩ tới sẽ thổ lộ với anh, nay đã bị hần nghe được, quả thực ngượng chết rồi.

"Cô tên là Tiểu Trư sao, chính xác là cực kỳ phù hợp với cô, Tiểu Trư, anh ta đang nói chuyện với cô, cũng là người tình trong mộng của cô, giờ hoàng tử mà cô thầm mến đã hỏi tới cô, như thế nào cô lại không trả lời, hiện tại muốn thẹn thùng có phải đã muộn rồi hay không, nhưng mà ánh mắt cô nhìn người chính xác sai lệch rồi, một bạch mã hoàng tử như vậy thì tôi cảm thấy được anh ta sẽ không thích cô đâu, bạch mã hoàng tử đều sẽ thích công chúa Bạch Tuyết, ví dụ như tôi vậy?"

Hứa Mùi Thom là cố ý đùa Tiểu Trư, cô nhìn Tiểu Trư thẹn thùng không dám ngẩng đầu đối mặt với A Dã, cô lại nhìn mắt A Dã, cô nhận ra hần, hần chính là bên đối tác với salon trung tâm mà bạn trai cô mô.

"Mùi Thom, em dám thích A Dã thử xem."

Một đạo âm thanh lạnh như băng lại mang theo uy nghiêm từ trong quán bar truyền tới, khi Tiểu Trư tò mò ngẩng đầu lên nhìn thì thấy được vẻ mặt âm trầm của một người đàn ông tuấn mỹ đang ung dung đi về phía Hứa Mùi Thom.

Xem, xem ra anh ta và Hứa Mùi Thom có quan hệ cực kỳ không tầm thường, mà còn cực kỳ bá đạo nữa.

"Triệt, cậu tôi vừa đúng lúc, cậu cảm thấy được những người này chúng ta nên đối phó như thế nào đây? Minh thật lâu đã không có luyện quyền cước, tay chân rất ngứa ngáy."

A Dã nháy mắt với Tiểu Trư một cái khiến tim cô đập cực kỳ nhanh, sau đó Tiểu Trư lại đỏ mặt, cô chỉ dám cúi đầu nhìn chằm chằm dây giày của mình, giả vờ như đang kiểm tra xem dây giày có cần buộc lại không.

Còn A Dã và người đàn ông tuấn mỹ kia thì vẫn thoải mái nói chuyện, còn làm ra tư thế giống như đang động thủ đánh nhau vậy.

Người đàn ông kia tên Vân Triệt, cũng chính là bạn trai của Hứa Mùi Thom.

"Anh đã đến rồi sao, anh nếu đang ở đây sao không xuất hiện sớm một chút, hại em còn tưởng rằng em sẽ bị những người này làm mất hết trong sạch, mà anh còn ăn dấm chua cái gì, anh cũng không phải không biết em và A Dã đã có quen biết, mà em cũng chỉ là muốn khuấy động không khí, anh không nhìn thấy Tiểu Trư đã thẹn thùng đến mức không dám nhìn mọi người sao, hiện tại em đi lấy chút đồ uống, em mới phát hiện mình đang rất khát nước, các anh cứ từ từ luyện quyền cước, xong xuôi thì nhớ đưa chúng em về nhà."

Hứa Mùi Thom giờ quả đắm ý muốn đánh lên trên người Vân Triệt, sau đó tay trái thì lôi kéo Tiểu Trư, tay phải lôi kéo chị gái Hứa Mộng Phi đi đến quầy rượu trong quán bar, tiếp đó gọi nhân viên phục vụ đưa đồ uống cho nhóm người các cô uống.

"Được, A Dã, chúng ta tốc chiến tốc thắng, mình bốn, cậu năm, thấy thế nào?"

Vân Triệt và A Dã liếc mắt nhìn nhau một cái thì đã ngầm hiểu, A Dã gật đầu, hai người bắt đầu tiến về phía chín người đàn ông kia.

"Các anh em tiến lên, bọn chúng chỉ có hai người, chúng ta có tổng cộng chín người, tôi cũng không tin chín người chúng ta hợp lại mà vẫn đánh không lại nhóm hai người họ, chờ lúc chúng ta đánh thắng thì ba cô gái kia sẽ là của chúng ta, chúng ta muốn chơi như thế nào thì các cô gái kia cũng sẽ phải chơi như thế đấy rồi."

Mấy người đàn ông kia quả thực không biết sống chết là gì, lại còn muốn một tay che trời, còn ngang nhiên tưởng rằng bọn họ là đối thủ của Vân Triệt và A Dã.

Vân Triệt và A Dã song kiếm hợp bích, ha ha, hai cú đánh liên tiếp đã khiến cho chín tên sắc lang kia nằm la liệt trên mặt đất.

"Oa, thật là lợi hại, các anh thật sự rất lợi hại, cũng rất kích thích nữa, tự nhiên chín người kia đều bị đánh ngã rồi."

Tiểu Trư nhìn một màn đặc sắc trước mắt thì giống như một đứa bé vui vẻ vỗ tay khen ngợi bọn họ.

"Triệt, anh đưa em và chị của em về nhà vậy, còn A Dã, anh phụ trách đưa Tiểu Trư đáng yêu về nhà đi."

Hứa Mùi Thom và Hứa Mộng Phi đi theo Vân Triệt ra trước quán bar, nhưng Tiểu Trư lại do dự không dám đi.

Cô có dừng khí tại quán bar thổ lộ với hấn nhưng đó là bởi vì cô cho rằng hấn không có ở đây, như thế sẽ rất tốt, không biết như thế nào mà lại đối mặt hấn rồi.

"Đi, anh đưa em về nhà, Tiểu Trư."

A Dã đi đến bên người cô, dịu dàng nhìn cô.

"Cái kia, kỳ thật em có thể tự mình đi về nhà, em, em chỉ là đi ngang qua nơi này nên tiến vào xem thôi, dù sao em cũng không phải là mỹ nữ, đáng người cũng không tốt, bắt đầu những lời thổ lộ kia thì anh cứ coi như không có nghe thấy mà em coi như cũng chưa nói gì vậy, em đi trước."

Tiểu Trư thần tốc nói xong thì chạy thật nhanh ra khỏi quán bar, không sai, cô rất nhát gan, lại không dám đối mặt với tình cảm của chính mình rồi. Cô vừa chạy ra khỏi quán bar, A Dã cũng không đuổi theo ra, nhìn cô chạy đi, trái lại anh cũng không hề lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện.

Giống như chính cô đã nói, cô không phải mỹ nữ, đáng người không tốt, nên hấn là sẽ không gặp người xấu đi.

Mà với việc trước đó cô ở trong quán bar đột nhiên thổ lộ, hấn cũng không có chuẩn bị tâm lý thật tốt nên cũng không biết nên đối mặt với cô như thế nào nữa.

Hấn lái xe từ từ theo con đường về nhà của cô, nhìn cô đi lên xe bus, đến chỗ cửa nhà, nhìn thấy anh trai Tiểu Hồ của cô ra mở cửa, tiếp đó một người phụ nữ trung niên đã kéo cô đi vào nhà, không biết bọn họ đang nói gì đó, nhìn thấy họ thực sự là đang quan tâm cô thì hấn mới lái xe rời đi.

Hấn nói với chính mình, rằng mình không có thích cô, chỉ có cô vẫn thăm mền mình thôi, nếu bây giờ mình đã biết rõ, lại còn trễ như vậy, nên mới muốn thấy cô bình an về nhà.

*

Hứa gia

Vân Triệt đưa chị em Hứa gia về nhà, hỗ trợ ôm Hứa Mộng Phi vào phòng của Hứa Mùi Thom xong thì anh cũng nói một tiếng chúc ngủ ngon với Hứa Mùi Thom rồi lập tức rời đi.

Đêm khuya, khoảng ba giờ sáng

Hứa Mộng Phi bởi vì uống quá nhiều rượu bị đau đầu nên tỉnh lại, miệng cũng rất khát nước.

Cô động tay muốn mở đèn, cũng muốn rót một ly nước uống, nhưng không ngờ lại đụng đến một cái khung hình, khung hình theo động tác của cô rơi ở trên sàn nhà, khung hình vỡ vụn, trên mặt đất cũng phát ra âm thanh theo những mảnh vỡ rơi xuống đất.

"Chị, chị thức dậy sao, chị muốn làm cái gì thì cứ nói với em."

Hứa Mùi Thom bị âm thanh khung hình rơi xuống đất đánh thức, cô mở đèn ở đầu giường, nhìn thấy chị gái đang ôm đầu, giống như đầu đang rất đau, nên cô nghĩ chắc hẳn là do say rượu đi.

Trên mặt đất còn có khung hình đã bị vỡ.

Cô xuống giường nhặt tấm ảnh chụp lên, sau đó đi đến phòng bếp rót nước cho chị gái uống, chị cô uống nước xong, cô lại đi đến phòng bếp lấy cái chổi quét rác.

Sau khi quét những mảnh vỡ nhỏ vào trong đồ hốt rác xong trở lại phòng ngủ, cô thấy chị mình đang nhìn tấm ảnh chụp mà ngần người.

"Cô ta là ai, như thế nào lại đứng chung một chỗ với Luân, hai người họ giống như đang cực kỳ ngọt ngào."

Đó là bức ảnh chụp chung tập thể, địa điểm là ở trung tâm thể dục thẩm mỹ.

Lúc ấy Thiên Hạ, Y Đồng, Diễm Diễm cùng với cô là bốn người phụ nữ, và bốn người nam là Văn Triệt, Tần Trác Luân, Hoàng Phủ Tà, Lôi Phách Thiên được Tô Lạp và cô con gái Tiểu Vũ của cô giục giả nhờ Trương Đại chụp ảnh chung cho họ.

Cũng tự nhiên chia làm bốn đôi, Tần Trác Luân và Thiên Hạ đứng chung một chỗ, mà ánh mắt Tần Trác Luân cũng rất dịu dàng nhìn chăm chú vào Thiên Hạ.

"Này, đây là một tấm hình chụp chung của chúng ta ở trung tâm thể dục thẩm mỹ thôi, không có gì đâu, chị, chị mau nằm xuống, nghỉ ngơi cho thật tốt."

Hứa Mùi Thơm muốn đi qua lấy tấm ảnh chụp bỏ vào photo album, nhưng Hứa Mộng Phi lại không chịu buông tay, rơi vào đường cùng nên Hứa Mùi Thơm cũng không lấy lại được tấm ảnh.

Cô nằm bên cạnh Hứa Mộng Phi, trong lòng thầm nghĩ, chị đã nhìn thấy Tần Trác Luân và Thiên Hạ chụp ảnh với nhau, không biết sẽ nghĩ như thế nào, còn có chuyện ban ngày xảy ra trong nhà hàng của Y Đồng thì cô có nên hỏi chị ấy lúc này hay không đây?

"Cô ta ở nơi nào, tên gọi là gì, em có biết đúng không, ngày mai dẫn chị đi gặp cô ta. Chị muốn nói chuyện với cô ta."

Bỗng nhiên Hứa Mộng Phi có chút quý dị nói.

"Gặp cô ta, gặp người nào? Chị, lời nói của chị rất kì quái."

Hứa Mùi Thơm giả bộ hồ đồ, dựa theo tính cách của chị ấy, chị ấy nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp làm rõ ràng thân phận của Thiên Hạ, nhưng mà cô nên làm thế nào mới phải?

"Đừng giả bộ hồ đồ với chị, em là em gái chị, vậy chị còn không hiểu rõ em sao, nếu như em không dẫn chị đi gặp cô ta thì bản thân chị cũng sẽ có biện pháp gặp được cô ta, nhưng nếu là tự bản thân chị tìm đến cô ta thì chị cũng không dám cam đoan chị có thể làm ra chuyện gì thương tổn cô ta hay không đâu."

Sắc mặt Hứa Mộng Phi hết sức dị thường khiến cho Hứa Mùi Thơm cảm thấy rất xa lạ, hiện tại chị gái cô làm cho cô cảm thấy cực kỳ xa lạ, ba năm, chỉ là ba năm không thấy, chị gái cô như thế nào lại có biến hóa lớn như vậy, giống như cả người đều đã thay đổi. Hay là trước đây chị ấy đã như thế này, chẳng qua là chị ấy che dấu quá tốt, mọi việc đều được che giấu dưới đáng vẻ thật tình, bởi vậy mới khiến cho cả gia đình và tất cả bạn bè đều bị lừa dối.

"Chị, em có một chuyện muốn hỏi chị, ban ngày có phải chị có đi đến một nhà hàng ăn cơm, lại còn xảy ra chút tranh chấp với đối phương, chị cũng biết lúc chị rời đi không bao lâu sau thì toàn bộ thực khách trong nhà hàng đều bị hạ độc, em muốn biết chuyện này có liên quan tới chị hay không?"

Hứa Mùi Thơm nghĩ, nếu chị ấy đã bình tĩnh như vậy thì cô cũng không cần cất giấu lời muốn nói ở trong lòng, trực tiếp hỏi sẽ rõ ràng thôi.

"Cái, cái nhà hàng gì, hôm nay chị đi quá nhiều nhà hàng, chị không biết em nói chính xác là nhà hàng nào cả, phải không, có người trúng độc sao, cũng may chị không có ở đó, nếu không thì sẽ chết rất oan uổng rồi."

Hứa Mộng Phi nghe em gái Hứa Mùi Thơm hỏi chuyện trúng độc ở nhà hàng, rõ ràng cô muốn né tránh ánh mắt của Hứa Mùi Thơm, đồng thời lúc nói chuyện cũng có chút cả lăm. Hứa Mùi Thơm nhìn cô nói một hồi thì bắt đầu có chút hoài nghi, chị ấy cực kỳ rõ ràng có tới đó mà sao lại giấu diếm như vậy.

"Được, em biết rõ, hi vọng mọi việc không có quan hệ với chị, chị muốn gặp cô ấy phải không, lúc đó cô ấy đang ở trong nhà hàng kia ăn cơm, hiện tại ở trong bệnh viện gặp nguy hiểm, kể cả bảo bảo trong bụng của cô ấy cũng có khả năng vị sinh non. Cái người nhân tâm hạ độc kia thật đúng là tàn nhẫn, từ người già đến trẻ em và phụ nữ có thai cũng đều không buông tha, có cần thiết phải làm mọi chuyện đến không thể vãn hồi như vậy sao, người xấu xa như vậy về sau nhất định sẽ bị báo ứng, đúng không chị?"

Hứa Mùi Thơm nằm xuống, nếu chị ấy muốn biết chuyện của Thiên Hạ, vậy được rồi, cô nói, dù sao chị ấy cũng đã nói không có quan hệ với chuyện trúng độc ở nhà hàng rồi.

Tuy nhiên lúc nằm xuống, cô vẫn cẩn thận quan sát toàn bộ phản ứng và biểu tình của chị gái mình.

"Sao, mang thai, em nói cô ta mang thai, đứa bé có phải là của Tần Trác Luân hay không, đáng chết, cô ta như thế nào lại có thể ở sau lưng đi quyến rũ người đàn ông của chị được, lại còn mang thai đứa bé, vậy cô ta thật xứng đáng bị trúng độc, ha ha..., không phải, ý chị là nói cô ta bị trúng độc thì thật đáng tiếc, đứa bé hẳn là không có việc gì đi, à, đúng vậy rồi, người xấu sẽ phải bị báo ứng."

Hứa Mộng Phi nghe thấy Thiên Hạ mang thai, ánh mắt cô nhìn chăm chăm bức ảnh chụp trong tay, trong tấm ảnh ánh mắt Tần Trác Luân nhìn Thiên Hạ thật sự làm cho người ta cực kỳ không thoải mái, giống như Tô Thiên Hạ là người mà anh yêu nhất vậy.

Nên cô mới thốt ra một lời oán hận như vậy, nhưng khi cô phát hiện em gái Hứa Mùi Thơm đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô thì cô lập tức thay đổi cách nói.

Có chút không được tự nhiên tắt đèn ở đầu giường, chính xác là trong lòng cô đang cảm thấy căm hận giống như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt cháy lan ra

đánh đồng cỏ.

Tô Thiên Hạ, mặc kệ đứa bé của cô ta có phải của Luân hay không thì tôi đều phải để cô sinh non, dù sao cô cũng đã trúng độc, đứa bé tùy lúc đều có thể mất đi, vậy chỉ bằng tôi giúp cô một tay, cũng giảm bớt cho cô một chút thống khổ.

Trong lòng Hứa Mộng Phi đã nảy sinh một kế hoạch rất ngoan độc.

Sáng sớm hôm sau

Hứa Mùi Thơm đi ra cửa thì Hứa Mộng Phi cũng vội có phải ra ngoài.

Cô vốn muốn đi đến tòa soạn báo và Đài Truyền Hình, mục đích chính là đưa các loại ảnh chụp chứng minh quan hệ hên hò trước kia của mình và Tần Trác Luân cho phóng viên để cho phóng viên đi phát tin tức.

Đồng thời còn cấp cho bọn họ một khoản tiền, các phóng viên có được tin tức quan trọng lại còn có thêm tiền bạc thì tự nhiên sẽ rất cao hứng lập tức đi chuẩn bị kể sách rồi.

Giải quyết chuyện này xong thì Hứa Mộng Phi lập tức cải trang giả dạng thành hộ lý chăm sóc trong bệnh viện.

Trước tiên cô quan sát nơi các hộ lý nghỉ ngơi và thời gian ra ngoài, sau đó cô tìm được cửa sau của bệnh viện, nhìn lại thì thấy đã đến thời gian nghỉ ngơi nên các y tá và hộ lý đang thay quần áo, cô lập tức cởi giày cao gót rồi dùng giày cao gót của mình đánh bất tỉnh một cô hộ lý nọ.

Sau đó cô thay bộ đồng phục của nữ hộ lý kia vào.

Đeo khẩu trang và mũ của hộ lý, trên người lại mặc đồng phục hộ lý nên hẳn là không ai có thể nhận ra cô đã đến đây đi.

Cô đã biết Thiên Hạ đang nằm dưỡng bệnh trong phòng bệnh nào, tiếp đó lập tức đi về phía căn phòng mà Thiên Hạ đang nằm.

Càng đi đến gần đó thì cô thấy Tần Trác Luân.

Anh, anh ngang nhiên ở trong này?

Cô cau mày, ở trong lòng cũng nhớ lại mọi chuyện.

Hừ, cô ngẩng đầu nhìn Tần Trác Luân đang ngồi trên ghế dài trước cửa phòng bệnh, đây quả nhiên chính là số phòng của Tô Thiên Hạ.

Tô Thiên Hạ quả nhiên là một con hồ ly tinh, trong bụng của cô ta lại còn chứa dã chủng của Tần Trác Luân.

Cái sự thật này khiến cho cô càng thêm kiên định muốn giết chết đứa bé trong bụng Tô Thiên Hạ.

Cô hơi khẽ cúi đầu, mang theo ánh mắt cừ hận, đi theo trợ giúp xe cấp thuốc về phía cửa phòng của Thiên Hạ rồi dừng lại, sau đó đưa tay cầm nắm cửa chuẩn bị mở cửa đi vào.

"Chờ một chút, tiểu thư hộ lý, cô đến là muốn làm gì?"

Tần Trác Luân kêu chính là Hứa Mộng Phi đang giả dạng, anh nhớ rõ nửa giờ trước đã có người tới xem qua tình hình của Thiên Hạ, vậy hiện tại người hộ lý này tới làm cái gì?

Vì cẩn thận để tránh bất cẩn nên anh đương nhiên muốn hỏi rõ.

"Tiêm cho cô ấy một mũi thuốc, tình huống của cô ấy đang không được tốt lắm, mà bác sĩ hẳn là đã nói với anh, vậy hiện tại tôi có thể đi vào không?"

Cô tận lực đè thấp giọng nói, để cho thanh âm của chính mình nghe qua có phần trầm thấp khàn khàn.

"Tiêm sao, tình huống của cô ấy quả là không được tốt lắm, vậy mời cô vào."

Tần Trác Luân cảm thấy dường như có một điều gì đó hơi kì quái, nhưng mà tạm thời anh cũng không phát hiện chỗ kì quái đó là chỗ nào, đành phải để cho Hứa Mộng Phi giả dạng hộ lý đi vào phòng bệnh của Tô Thiên Hạ.

Hứa Mộng Phi đi vào, khóa cửa xong, cũng không có kéo rèm cửa lại, bởi cô biết Tần Trác Luân hoặc là những người khác phòng chừng vẫn đang ở bên ngoài xem cô muốn làm cái gì.

Cô đưa lưng về phía cửa, mở bao đựng kim tiêm, chăm chú bơm vào ống tiêm một chút thuốc, nhưng loại thuốc này lại chính là thuốc phá thai.

Chỉ cần bị một mũi tiêm này chính vào người thì không đến nửa giờ sau, đứa bé trong bụng của Tô Thiên Hạ sẽ chết từ trong trứng nước.

Miệng cô bất giác câu lên một nụ cười quỷ dị rất ác độc.

Tô Thiên Hạ, đừng trách tôi làm chuyện không tốt với cô, cô muốn tranh đoạt đàn ông với tôi sao, còn dám mang thai đứa bé của Luân, hiện tại toàn bộ kết cục này đều là do cô tự chuốc lấy, chờ đến khi cô tỉnh lại thì đứa bé cô cũng đã mất đi rồi. Tốt nhất cô cũng đừng bi thương quá độ mà điên mất.

Như vậy, tôi và cô còn có Luân, tất cả mọi người đều sẽ vui mừng, mà tôi còn có thể thay thế được cô, một lần nữa trở lại bên người của Luân, sau đó thuận lợi ăn cắp phần kế hoạch kia, ha ha, tôi còn có thể ở cùng một chỗ với Mai Ý Hàn của tôi nữa, lúc hấn cầm được bản kế hoạch kia thì sẽ cưới tôi, còn cô cứ ngoan ngoãn làm một bà điên đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ly biệt

Nhưng đúng lúc cô chuẩn bị chích ống tiêm kia cho Thiên Hạ thì đột nhiên ngoài cửa truyền đến một chút xôn xao.

Giống như đang có rất nhiều người đang tới.

Còn có người gõ cửa muốn đi vào phòng.

Đáng giận, hôm nay tiêm ống thuốc này không được rồi.

Sau đó cô lập tức giấu ống thuốc kia xuống dưới túi bộ quần áo hộ lý, ngay lúc đó thì cửa phòng cũng bị mở ra, người bước vào là một nữ bác sĩ và hai người hộ lý, còn có thêm một người nữa là em gái Hứa Mùi Thom của cô, lúc Hứa Mùi Thom tiến vào còn nhìn cô một hồi.

Trong lòng Hứa Mộng Phi cực kỳ khẩn trương, có phải cô đã để lộ ra sơ hở gì hay không, chỉ mong ngàn vạn lần đừng bị em gái phát hiện ra.

Cô cố gắng duy trì sự trấn định, tiếp đó cô cúi đầu phụ giúp xe tiêm thuốc đi ra ngoài.

"Đợi một chút, cô là hộ lý mới tới sao, thế nào mà tôi lại chưa từng thấy qua cô?"

Dale cũng không biết mặt hết tất cả hộ lý trong bệnh viện này nên cô rất muốn biết vấn đề này, sau đó cô nhìn người hộ lý bên cạnh để cô ấy hỏi rõ giúp cô.

"Đúng, tôi mới đến, cũng chưa thông thạo nhiều, về sau vẫn mong cô chỉ dạy nhiều hơn. Tôi phải đi ra ngoài trước rồi."

Hứa Mộng Phi lại tận lực đè thấp giọng nói để trả lời cho cô hộ lý kia.

Cô gái hộ lý và Dale cùng trao đổi ánh mắt với nhau sau đó nói: "Tốt."

Hứa Mộng Phi cúi đầu đẩy xe tiêm thuốc đi ra ngoài, lúc đi ra cửa cô cũng không dám ngẩng đầu lên bởi vì cô sợ ánh mắt sắc bén của Tần Trác Luân sẽ nhìn ra cái gì đó.

Mãi đến khi về đến phòng nghỉ ngơi thì cô mới triệt để thả lỏng.

Cô nghĩ nếu hôm nay cô đã giả dạng thành vai hộ lý mới đến rồi, như vậy hiện tại người hộ lý bị cô đánh bất tỉnh phải không có ở đó mới đúng.

*

Tần gia

"Ông xã, ông nhìn xem người trên TV có phải là con trai của chúng ta hay không?"

Cha mẹ của Tần Trác Luân là ông Tần và bà Tần hiện tại đang ngồi trong phòng khách ăn trái cây xem tivi, nhưng ông Tần lại chỉ lật báo xem tin tức mà thôi.

Bà Tần chỉ chi tin tức trên tivi rồi hỏi chồng của mình, bà nghĩ không biết có phải chính mình bị hoa mắt nhìn lầm rồi không.

Con trai làm sao có thể ở trên TV, còn có cô gái chụp cùng con trai bà trên tấm ảnh kia, mà cô gái kia nhìn qua cũng có phần quen mắt nhưng bà lại không thể nhớ ra cô gái kia chính xác là người nào.

"Là con trai của chúng ta, còn cô gái kia chính xác là bạn gái của Trác Luân, bà không nhớ rõ sao, ba năm trước đây, Trác Luân có dẫn một cô gái về gặp chúng ta, tôi nghĩ chắc hẳn là cô gái này, nhưng mà không phải hai đứa đã chia tay ba năm trước rồi sao, hiện tại như thế nào đã lại hòa hợp rồi?"

Vẫn là ông Tần có trí nhớ tốt hơn, ông vừa nói như vậy thì bà Tần cũng nhớ lại chuyện trước đây.

"A..., tôi nhớ rõ cô gái kia còn rất hoạt bát, tên, tên gọi là gì ấy nhỉ, ông xã, trí nhớ của tôi không được tốt lắm, ông giúp tôi nhớ lại xem."

Bà Tần đi đến sau lưng ông Tần giúp ông đấm lưng để cho ông có thể nhớ lại tên của cô gái kia.

"Hứa Mộng Phi, cô gái kia nói mình là người thích mơ mộng, có một người em gái tên là Hứa Mùi Thom, mà cô em gái Hứa Mùi Thom kia cũng là diễn viên đóng phim đấy, bà nghĩ ra chưa? Bà xã, đừng ngừng, mau tiếp tục giúp tôi đấm lưng, tôi đang cảm thấy rất thoải mái đi."

Ông Tần nhìn bà xã không còn giúp ông đấm lưng nữa nên ông tỏ ý như đang bắt mẩn vậy.

"A..., là cô gái đó, tôi cũng nhớ ra rồi, hiện tại hai đứa đã hòa hợp lại, mà tôi đối với cô gái Mộng Phi này cũng không có cảm tình lắm, còn ông thì sao? Ba năm trước đây nó khiến con trai của chúng ta chịu tổn thương, hai con trai của chúng ta liên tục mấy tuần lễ đều ỉu đột không có sức sống, hiện tại con trai rất không dễ dàng gì mới tỉnh táo lại nên tôi không hy vọng hai đứa sẽ ở cùng một chỗ."

Nghĩ tới chuyện trước đây con trai đã vì cô gái Hứa Mộng Phi này mà mỗi ngày đều chỉ uống rượu mà không muốn đến công ty, nhốt mình ở trong phòng không ăn cái gì, chỉ muốn uống rượu thì tâm trạng lập tức không tốt rồi.

Nếu không phải nhờ có Lôi, Hòa Viêm Diệu và anh trai Hòa Viêm Trạch đến khuyên giải thì không biết con trai bà có bị cái cô gái Mộng Phi kia hại chết hay không nữa.

"Biết là vậy, nhưng nếu con trai thực sự thích thì dù chúng ta muốn phản đối cũng sẽ không có tác dụng, chúng ta cũng chỉ có thể chiều theo nó mà thôi, nhưng mà nếu hai đứa thật sự ở cùng một chỗ, nói không chừng chúng ta còn có thể nhanh chóng được ẵm cháu đó."

Trái lại ông Tần lại không muốn can thiệp đến đời sống sinh hoạt tình cảm của con trai lắm, việc con trai thích mới là quan trọng nhất.

"Được rồi, tôi cũng không can thiệp, con trai muốn thế nào thì đều tùy theo nó vậy, tốt nhất là nên sớm cho chúng ta ẵm cháu một chút, như vậy tôi còn có thể có chút ấn tượng tốt với cô gái Hứa Mộng Phi này."

Ông Tần thấy bà Tần có vẻ đã được khai thông, ngầm lại cũng không phải là bà có tư tưởng quá mức phong kiến.

Mà cuộc đối thoại của hai người họ đều đã bị một người làm trong nhà nghe lén hết tất cả. Sau đó cô người làm lập tức trốn vào toilet, đóng cửa phòng tắm, nhỏ giọng gọi điện thoại nói tin tức vừa nghe được cho Hứa tiểu thư.

"Hứa tiểu thư, tôi nói cho cô một tin tức tốt, tôi vừa mới nghe ông chủ và bà chủ nói chuyện của cô, bọn họ đã quyết định sẽ không can thiệp vào chuyện của cậu chủ và cô, cô cứ yên tâm đoạt cậu chủ lại đi, đến lúc đó đương nhiên cô sẽ trở thành thiếu phu nhân thì cũng đừng quên tôi nha."

Gương mặt cô người làm vừa cười vừa ra sức nịnh bợ thật sự làm cho người ta nhìn mà rất không thoải mái.

Mà trong bệnh viện, lúc Hứa Mộng Phi đang chờ cơ hội ra tay thì nhận được cú điện thoại này khiến trong lòng cô thật sự rất đắc ý.

Muốn tranh đấu với Hứa Mộng Phi cô cũng không phải là chuyện mà một người phụ nữ bình thường có thể đảm đương được đâu.

Cho nên cô nhất định phải đạt được. Cho dù phải dùng đến tất cả các biện pháp, phải hy sinh người khác, dẫm xuống vai người khác để leo lên mới đạt được thì cũng không sao cả.

Hiện tại Tần Trác Luân vẫn ngồi bên ngoài phòng bệnh, em gái và vị nữ bác sĩ kia cũng đã đi khỏi, còn một hộ lý khác cũng vừa đi tới, không biết đang cùng Tần Trác Luân nói chuyện gì đó, do cách nhau quá xa nên cô cũng không có nghe rõ ràng được là chuyện gì.

Cô nhìn đến biểu tình trên mặt của Tần Trác Luân, hẳn là anh có chuyện gì muốn ra ngoài nên Tần Trác Luân để cho cô hộ lý chiếu cố thật tốt cho Tô Thiển Hạ.

Lập tức cô phải tìm cách chớp lấy cơ hội trọng yếu nhất là phải đánh bắt tình nữ hộ lý trước mặt mình kia, tiếp đó đi giải quyết việc cô muốn làm.

Cô vụng trộm đi về phòng nghỉ.

Mà nữ hộ lý bị cô đánh bắt tình cũng trùng hợp tỉnh lại.

"Đầu của tôi, người nào đánh tôi hôn mê, cô, giúp tôi một chút với."

Người nữ hộ lý kia cũng thực ngu dốt, vậy mà lại muốn người đánh cô hôn mê là Hứa Mộng Phi giúp cô.

Hứa Mộng Phi làm bộ hào tâm giúp cô hộ lý, sau đó lại giơ giày cao gót lên đánh nữ hộ lý bất tỉnh lần nữa, lần này còn chưa kịp đánh bất tỉnh thì nữ hộ lý kia đã phản kháng muốn chống trả rồi.

Hứa Mộng Phi giơ gót giày cao gót nhọn hoắt về phía mặt người nữ hộ lý đánh xuống, trên mặt của cô hộ lý kia bị gót giày nhọn hoắt cào rách khiến cho xuất hiện rất nhiều vết thương chảy máu.

"Thật sự là lãng phí thời gian của tôi."

Hứa Mộng Phi nghĩ nghĩ, cô lập tức nghĩ tới một người.

Đúng, phải tìm hắn.

Người kia là mối tình đầu của cô.

"Alo, là Hàn Kiệt phải không, là em Mộng Phi, em hiện tại đang ở xxxxxxx, anh nhanh tới giúp em, em có phiền toái."

Hàn Kiệt là một người đàn ông thật thà phúc hậu, không sai, hắn vẫn thích Hứa Mộng Phi, chỉ là Hứa Mộng Phi tham lam hưởng thụ phú quý, tiêu tiền như nước đổ.

Ba năm không thấy, hiện tại một cú điện thoại của Hứa Mộng Phi đã khiến hắn lập tức chạy tới cái bệnh viện này.

Hắn tìm được Hứa Mộng Phi trong phòng nghỉ.

"Không tệ, hề kêu là tới, anh quả nhiên làm được, anh giúp em dẫn cô ta đi, đừng để cho cô ta làm cản trở chuyện của em, Hôm nào em mời anh ăn cơm."

Hứa Mộng Phi không muốn tán gẫu nhiều với Hàn Kiệt, trái lại năm đó hắn nói câu nói kia ra thì quả nhiên nói được thì làm được.

Ba năm nay cô không hề liên hệ với hắn, vậy mà hắn còn có thể vì một cú điện thoại đã lập tức chạy tới, điều này thật sự khiến cho lòng cô có điểm cảm động

*

Lôi không muốn để cho Nhiệm Nguyệt nhìn thấy mình, vì vậy anh lựa chọn buổi tối mới đi đến công ty.

Đêm nay anh vừa đến công ty, đứng trong thang máy đi lên trên lầu.

Vừa ra khỏi thang máy, trực tiếp nhìn thấy một người, là ở trước thang máy.

"Xin chào."

Nhiệm Nguyệt mỉm cười chào hỏi với anh, đương nhiên lúc đó cô cũng nhìn thấy mặt anh, anh và cô hai người đều trầm mặc xuống.

"Là em?"

Lôi hết sức kinh ngạc, anh có suy nghĩ muốn quay đầu đi thẳng, anh đã trốn tránh cô bốn năm, như thế nào còn có thể cùng nhau gặp phải, kỳ thật ngày đó anh cũng đã nhận ra cô đến đây làm việc, cho nên mới hốt hoảng rời đi.

Hôm nay còn đặc biệt đụng phải ở buổi tối như vậy, như thế nào lại có thể gặp được.

"Đúng, là em, em biết anh không muốn nhìn thấy em, đã vậy thì tạm biệt."

Giọng điệu Nhiệm Nguyệt thật bình tĩnh, cô một mực chỉ muốn nhìn rõ bóng lưng kia có phải của anh hay không?

Vì để xác định suy đoán của mình nên đêm nay cô đột nhiên có ý tưởng này, sau khi dỗ con trai đi ngủ thì lập tức chạy đến công ty xem, không nghĩ rằng ảo tưởng của cô lại trở thành sự thật, thật sự là anh, nhưng trong mắt anh rõ ràng là muốn quay đầu tránh đi ánh mắt cô.

Trong lòng một trận chua xót, dù cô chưa từng quyến rũ anh nhưng anh vừa nhìn thấy cô thì giống như nhìn thấy một cái quỷ quái gì sao?

Cô nói xong, đi vào trong thang máy, nhấn nút xuống lầu một.

Lôi nhìn cô đi vào thang máy, nhìn cửa thang máy khép lại, anh cũng không đuổi theo, đây là điều mà anh vẫn mong muốn không phải sao.

Nhưng ánh mắt âm trầm u buồn kia của cô lại cứ gắt gao quẩn lấy tâm của anh, anh bị làm sao vậy?

Từ trước đến nay luôn thông minh nhanh nhạy lại cẩn thận như anh, vậy mà lại không chú ý tới có một cái camera đang quay một màn anh và Nhiệm Nguyệt gặp phải nhau, kể cả việc bọn họ đang nói cái gì hay làm cái gì.

Anh mang theo tâm tình vừa phức tạp vừa phiền loạn trở về văn phòng của mình.

Đi vào cửa văn phòng, anh mới vừa ngồi xuống, ánh mắt vô ý nhìn qua màn hình theo dõi, giống như có một cái bóng đen đang đi ra khỏi công ty.

Anh vội vàng trấn định tinh thần chuyên tâm xem xét từng đoạn băng theo dõi, thật sự có người vừa trà trộn vào công ty, vậy cái bóng đen kia là ai?

Quả đấm của anh liên tiếp đấm trên mặt bàn.

Anh vậy mà nhất thời lơ là để cho một người lẫn vào công ty lại còn thành công thoát đi.

*

Biệt thự bờ biển

"Mai tổng, ngài xem, đây là một ít ảnh chụp những người có quan hệ thân thiết với Tần Trác Luân mà chúng tôi dựa theo lời ngài phân phó cho người chụp được."

U Tuyết vừa bước vào ngôi biệt thự bờ biển này thì tâm tình dĩ thường không yên.

Lần này cô mang theo tâm tình cực kỳ hèn mọn đến để thông báo một chút tin tức tốt cũng là một số chuyện có đột phá tốt tìm đến Maynor Hàn.

"Tôi nhìn xem."

Mặt Maynor Hàn không chút thay đổi tiếp nhận cặp tài liệu mà cô đưa tới.

Từ bên trong lấy ra một ít ảnh chụp.

Là Lôi và Nhiễm Nguyệt gặp nhau tại thang máy, ánh mắt rắc rối phức tạp trong nháy mắt đó bị máy ảnh chụp được rơi vào trong mắt hắn, trong lòng hắn chỉ hử một tiếng cười lạnh.

Lần này hắn sẽ thử lợi dụng thư ký của Tần Trác Luân và giám đốc bộ phận quảng cáo làm mục tiêu công kích vậy.

Theo như hình ảnh trong tấm hình thì giữa hai người bọn họ ánh mắt có trao đổi. Hắn lập tức kết luận giữa bọn họ nhất định có chuyện.

"Cô ra ngoài đi, tôi không cho gọi cô thì cô cũng không cần tới nơi này."

Hắn xoay người, lạnh lùng để lại một mệnh lệnh cho U Tuyết rồi bỏ đi.

"Vâng, Mai tổng."

U Tuyết nghĩ có thể cô mang đến tin tức còn chưa đủ tốt để khiến hắn cao hứng, vậy cô nghĩ chính mình nên cố gắng làm việc thật tốt hơn nữa, chính cô như vậy có thể sẽ hấp dẫn được lực chú ý của hắn đi.

U Tuyết đi rồi, Maynor Hàn mới đi đến cửa trước, vén một góc rèm lên, tận mắt thấy U Tuyết ngồi xe rồi đi thì hắn mới hạ rèm xuống.

Sau đó hắn gọi điện thoại cho Hứa Mộng Phi.

"Hàn, Hàn, anh tìm tôi, anh gọi điện thoại cho tôi, tôi thật sự rất vui..., có phải anh nghĩ muốn tôi rồi phải không?"

Hứa Mộng Phi đang nghĩ ngợi sẽ dùng cách nào lừa gạt Tần Trác Luân rồi đi khỏi bệnh viện thì Maynor Hàn lại gọi điện thoại đến. Cô mừng rỡ, lập tức trốn đến một nơi ít người nghe điện thoại của hắn.

"Chuyện tôi giao cho cô thì cô làm được như thế nào rồi?"

Maynor Hàn lạnh lùng nói ra, đối xử vô tình với cô tựa như đối đãi với một hạt cát vậy.

*

"Anh không muốn tôi sao? Sự tình đang tiến triển rất tốt, tôi sẽ nội trong kỳ hạn hoàn thành nhiệm vụ, anh cứ yên tâm."

Nghe được giọng nói có chút vô tình của hắn thì trong lòng Hứa Mộng Phi một trận khổ sở, trước nay bất kể là người nào vô tình với cô thì cô đều sẽ không khổ sở như vậy, nhưng hắn lại là người cô thích.

Là người thật sự trong lòng cô.

"Tốt."

Maynor Hàn vốn định nói chuyện tình cảm ái muội giữa Lôi và Nhiễm Nguyệt cho Hứa Mộng Phi biết, để cho cô có thể lợi dụng điểm này nhưng hắn lại không nói mà cúp luôn điện thoại.

Hứa Mộng Phi nhìn màn hình điện thoại di động rồi ngẩn người, hắn đã nói muốn cô hoàn thành công việc không phải sao?

Ài?

Cô nhìn lên bầu trời, vì hắn, cô phải làm một phụ nữ ác độc.

Cô lập tức thu hồi ánh mắt khổ sở kia, hiện tại trong mắt chỉ còn là tâm kế.

Cô đã nghĩ ra biện pháp lừa gạt Tần Trác Luân rời khỏi bệnh viện rồi.

Dale, Tần Y Đồng, Hứa Mùi Thom, cả đám người ân cần dạy bảo muốn Tần Trác Luân ngồi ở ngoài cửa canh giữ, đừng cho bất cứ kẻ nào đến quấy rầy Thiên Hạ.

Tần Trác Luân một bước cũng không dám bỏ đi.

Hứa Mộng Phi nhìn lên thấy anh thật sự ngồi ở bên ngoài canh giữ như thế thì trong lòng lại cảm thấy rất tức giận.

Cô trốn được vào một gian phòng bỏ trống rồi lập tức gọi điện thoại cho Tần Trác Luân.

Tần Trác Luân nhìn thấy điện báo, gọi đến là một dãy số xa lạ.

Anh nghĩ nghĩ, đã nhìn qua là không quên được nên anh nghĩ tới chuyện mình đã đưa tờ giấy kia cho Hứa Mùi Thom.

Là số của Hứa Mộng Phi.

Mà anh cũng không có nói cho Hứa Mộng Phi biết dãy số di động của mình, vậy cô làm sao mà biết được?

Anh mang theo nghi hoặc tiếp điện thoại.

"Hu hu, Luân, mau, mau tới cứu em, họ, bọn họ muốn giết em, còn muốn mạnh bạo em, anh mau tới nhanh, a, đừng xé quần áo của tôi, không cần, không cần, Luân, em, em đang ở đây, tại căn phòng trước kia của chúng ta thuê, hu hu, bọn họ không biết như thế nào lại tìm tới, a, điện thoại, đừng đập bẻ di động của tôi, Luân, mau tới đây cứu em..."

Hứa Mộng Phi cố sức giả bộ như rất thương tâm, còn không ngừng khóc, bên cạnh đó còn lấy một cây gậy nhỏ gõ lên chân mình, để cho tiếng khóc của mình càng giống như thật hơn.

Lại còn hung hăng cầm điện thoại di động ném xuống mặt đất, làm ra âm thanh giống như bị người cầm điện thoại đập bẻ.

"Em, Mộng Phi, Mộng Phi, được rồi, anh lập tức đi qua."

Tần Trác Luân vẫn là quan tâm đến Mộng Phi.

Nghe thấy giọng nói trong điện thoại, cô lại còn thương tâm như thế, bị người khác khi dễ như thế, tầm mắt anh nhìn vào Thiên Hạ đang nằm ở trong phòng bệnh chưa từng tỉnh lại một cái, anh nghĩ hẳn là Thiên Hạ sẽ không có việc gì đâu, với lại trong bệnh viện còn có nhiều người ở đây như vậy.

Còn Mộng Phi thì chỉ có một mình ở đó, vì vậy anh không thể bỏ mặc cô được.

Nên anh lái xe rời khỏi bệnh viện đi đến căn nhà trước kia anh và Mộng Phi cùng ở một chỗ.

Hứa Mộng Phi ngồi trong gian phòng cũ bước ra, cười lạnh đi đến cạnh cửa sổ, nhìn Tần Trác Luân lái xe đi cứu mình, hừ, hiện tại rốt cục cô đã có thể đi đến phòng bệnh cho Tô Thiên Hạ một mũi tiêm, khiến cho đứa bé trong bụng cô bị chết đi.

Ha ha ha...

Hứa Mộng Phi ha ha cười nhưng cũng không dám cười quá lớn tiếng.

Gương mặt mỹ lệ của cô vì áp lực nên khi cười trở nên rất hung dữ.

Cô lập tức giả trang thành hộ lý, đi vào phòng bệnh của Thiên Hạ.

Lấy từ trong túi ra một ống thuốc phá thai bỏ thêm vào, tiếp đó đâm mũi tiêm lên mông của Thiên Hạ.

Mắt cô thấy những giọt nước thuốc từ từ từng giọt từng giọt đều đã dung nhập vào trong thân thể của Thiên Hạ, cô nhanh chóng rút kim ra, chỉnh lại mọi thứ trong phòng như ban đầu, cũng xóa đi bất cứ vật gì có lưu lại chứng cứ vân tay của mình.

Xong xuôi cô rời khỏi phòng bệnh, ánh mắt của cô khi đó trông thật phẫn đáng sợ.

Hiện tại Hứa Mộng Phi và Tần Trác Luân là thi nhau chạy. Xem ai có thể trước một bước đến được căn phòng kia.

Hứa Mộng Phi đương nhiên phải có điểm hơn rồi, cô đã liên hệ với những tên côn đồ hắc đạo này trước một chút rồi, muốn cho bọn họ diễn vai cường hào ác bá muốn mạnh mẽ ép cô trả nợ.

Không tồi, lúc trước cô và Tần Trác Luân còn hẹn hò thân mật thì do cô thường xuyên thích đi chơi, đối với những con đường tắt rất quen thuộc, cho

nên cô đi vào một con đường nhỏ, so với Tần Trác Luân vẫn sớm hơn mười mấy phút.

"Mau, nhanh lên, tôi xé nát quần áo của tôi, cứ hung hăng tức giận mắng tôi, muốn ngoạn độc như thế nào thì cứ nhào tới thế nào đó, các người cứ xem như là đến đòi nợ nần đi, nhanh lên."

Cô lập tức phân phó cho những tên côn đồ này bắt đầu làm việc, mới vài phút đầu bọn côn đồ còn không dám đụng vào cô, lúc sau nhìn cô một mực thúc giục mới cùng nhau tiến lên đánh cô, xé quần áo của cô, quăng cô ngã từ đông sang tây.

Khi Tần Trác Luân đuổi tới thì lập tức nghe thấy ở bên trong tiếng đánh chửi và tiếng khóc bắt lức của cô khi cầu xin bọn họ buông tha cho cô.

Khuôn mặt tuấn mỹ băng lạnh của anh đi tới, nhìn những người trong đó, có hai người lại còn ghé vào trên thân thể cô muốn cưỡng bạo cô.

"Buông cô ấy ra, nếu không các người chỉ có một kết cục là chết."

Ánh mắt Tần Trác Luân băng lãnh như đao.

"Buông cô ta ra, miếng thịt thiên nga đến miệng còn muốn chúng tôi buông tha, chúng tôi cũng không phải là người mù không nhìn thấy, nhìn một lượt đáng người này, làn da trơn mềm này, chúng tôi chính là muốn vui vẻ chơi cô ta, như thế nào, một mình anh, chúng tôi có đến mười một người, tiểu tử, anh vẫn là nên cân nhắc suy nghĩ lại đi."

Một tay của tên du côn đặt trước ngực của Hứa Mộng Phi, nói xong còn cúi đầu xuống muốn hôn cô.

"Luân, mau, mau cứu em, bọn họ thật đáng ghét, em thật sự rất khó chịu, mau cứu em..."

Nói thật, Hứa Mộng Phi đích xác cảm thấy có chút ghê tởm, cô vùng trộm trừng mắt nhìn bàn tay của tên du côn kia.

Cô cũng không có cho phép bọn họ đụng cô như vậy, bọn họ thật sự quá lớn mật rồi, hôm nào đó cô phải giáo huấn bọn họ một lần mới được.

Nhưng tên du côn đang ôm mỹ nữ trong ngực, cũng bắt đầu bị ma quỷ ám ảnh muốn hành động, bọn họ đã quên bọn họ hôm nay chỉ là tới diễn trò cho Tần Trác Luân xem mà thôi, hiện tại lại muốn kịch giả tình thật.

Tần Trác Luân nhìn mấy người trước mắt, tâm tình của anh chợt nổi lên cuồng nộ, anh muốn tốc chiến tốc thắng, lập tức bắt đầu giải quyết mấy tên du côn trước mặt xong thì đi tới đè hai người đang ôm Hứa Mộng Phi ra, một cước đá bay một tên, một tay nắm một tên ném lên trên tường.

Hai người bọn họ trợn ngược mắt một cái rồi lập tức ngất đi, một cái đầu khác va vào tường cũng hôn mê luôn.

Bắt đầu mấy người bị anh đánh ngã trên mặt đất cố gắng lết tới kéo mấy tên du côn kia dậy rồi chặt vật đao tẩu hết.

"Hu hu, em không sống sống nữa, em, em cảm thấy chính mình thật bẩn, tay của bọn họ, Luân, có phải anh sẽ ghét bỏ em phải không, không được rồi khỏi em, em trừ anh ra thì cái gì cũng đều không có, nên xin anh đừng rời khỏi em, nếu em mất đi anh thì em tình nguyện chết đi, em sẽ chết. Hu hu..."

Hứa Mộng Phi trốn ở trong lòng Tần Trác Luân khóc lóc kể lể.

Bởi vì Tần Trác Luân không nhìn thấy mặt cô, chỉ thấy trong miệng cô đang khóc lóc kêu gào, nước mắt lại thì nhau rơi xuống, nhưng thực sự thì khóe miệng lại đang gợn lên nụ cười lạnh.

Tần Trác Luân, tôi cũng không tin anh có thể chạy ra khỏi bàn tay của Hứa Mộng Phi tôi.

"Trước đừng khóc, bọn họ vì cái gì lại tìm tới chỗ này ép em trả nợ, không phải anh đã cho em một tấm thẻ rồi sao, bên trong tiền bạc là vô hạn. Đừng khổ sở, anh sẽ không rời bỏ em, trước hết đứng lên, đi về nhà, chúng ta rời khỏi chỗ này."

Đối mặt với sự bi thương quá lớn của Hứa Mộng Phi thì Tần Trác Luân lại mềm lòng rồi.

Anh làm sao có thể nhẫn tâm nói không cần cô, làm sao có thể lạnh lùng cự tuyệt trước sự bắt lức thương tâm muốn chết của cô như vậy đây?

"Luân, em biết anh là người hiểu rõ em nhất, anh biết không, vừa rồi quả thật em rất muốn chết, nếu mà anh đến chậm một bước thì em liền cắn lưỡi tự sát, em không thể không có anh, em thật sự không thể mất đi anh, thực sự trong ba năm không thể thấy được anh thì em đúng thật là sống không bằng chết, chúng ta kết hôn có được hay không, em muốn làm vợ của anh, đáp ứng em, Luân, đáp ứng em..."

Hứa Mộng Phi nhân cơ hội liền đề xuất yêu cầu muốn kết hôn, Tần Trác Luân không nói gì một lúc lâu, nhưng nhìn cô vẫn cứ khóc lóc mong mỏi nên anh nghĩ trước cứ tạm thời trấn an cô, giả vờ đồng ý đáp ứng chuyện kết hôn với cô, chờ cô bình tĩnh lại rồi sẽ nói rõ ràng với cô.

Tần Trác Luân gạt đầu để sự giả vờ của mình càng thêm phần chân thật, làm cô quá vui mừng mà nhào vào trong lòng anh lớn tiếng khóc.

Một lúc sau thấy cô khóc đủ mệt rồi thì Tần Trác Luân liền đưa cô trở về.

Đưa cô trở về Hứa gia, Hứa Mùi Thơm nhìn thấy anh thì cực kỳ kinh ngạc.

"Tần tiên sinh, không phải là anh đang ở trong bệnh viện chăm sóc Thiên Hạ sao, làm sao anh lại có thể ở chung một chỗ với chị gái tôi, anh và chị gái tôi không phải đã sớm chia tay rồi sao?"

Hứa Mùi Thom thật sự nhin không được nữa mới hỏi ra miệng.

Cô hết nhìn chị gái của mình rồi lại nhìn Tần Trác Luân.

"Đừng trách Luân, hôm nay nếu không có Luân thì chị, chị liền, chúng ta đi vào rồi nói, Luân, lát nữa anh lái xe phải cẩn thận một chút, ngày mai nhớ phải tới đón em đi đến cửa hàng áo cưới đó,... Em sẽ nhớ anh."

Hứa Mộng Phi nói xong liền muốn khóc, tiếp đó cô lôi kéo em gái đi vào nhà, ngay lúc Tần Trác Luân đi thì lại biểu hiện cực kỳ vui vẻ, cười cười tự trang điểm lại cho mình.

"Chị, các người đây là có chuyện gì, anh ta làm sao có thể muốn kết hôn với chị, lại còn đi đến cửa hàng áo cưới, nói, có phải chị lại làm cái gì phải không? Buổi sáng nay, có phải chị đã đến bệnh viện đúng không?"

Hứa Mùi Thom cảm thấy được chị gái mình có phần là lạ, cô cảm giác chị mình rất có khả năng đã đến bệnh viện.

"Đừng nói vậy, chị mệt mỏi quá, hôm nay thiếu chút nữa đã bị một bọn sắc lang cường bạo rồi, nếu không phải Luân xuất hiện đúng lúc thì hiện tại em cứ chờ nhìn chị nhảy lầu tự sát đi, mà em còn có phải là em gái của chị hay không vậy, hiện tại thế nào mà em chỉ biết quan tâm đến Tô Thiên Hạ kia, chị mới đúng là chị gái của em, em hẳn là nên quan tâm tới chị mới đúng."

Hứa Mộng Phi giả vờ thành bộ dáng thập phần thương tâm bộ, nói xong thì khóc lóc chạy thẳng về phòng của mình, lúc đóng chặt cửa phòng xong cô còn chạy vào phòng tắm mở toang cửa phòng tắm ra, lúc này cô mới điên cuồng cười ha hả.

Không tính đến hiện tại em gái là diễn viên thì cô tin tưởng nếu đổi lại xảy ra chuyện như này thì em gái cô cũng không thể diễn được như cô vậy, xem đi, không phải cô đã diễn cực kỳ tốt sao?

Lúc Tần Trác Luân chạy về tới bệnh viện, đi đến phòng của Thiên Hạ thì thấy không có ai.

Anh cảm thấy được chuyện này cực kỳ không bình thường nên đi tìm Dale.

"Anh còn có mặt mũi tới tìm tôi, anh đi đi, không phải anh thích đi sao, tôi để cho anh cố gắng chăm sóc Thiên Hạ thật tốt, vậy anh chăm sóc như thế nào, anh chăm sóc mà để cho người ta tiêm thuốc phá thai cực mạnh vào trong người cô ấy mà anh cũng không biết, hiện tại đứa bé đã không có, thân thể Thiên Hạ cũng rất suy yếu, tôi nhất định sẽ không để anh gặp Thiên Hạ, Tần Trác Luân, mọi anh ra ngoài, chúng tôi cũng không muốn nhìn thấy anh, nói đến cùng, trong lòng anh cũng chỉ có cái người tên Hứa Mộng Phi kia thôi."

Buổi chiều đó, Hứa Mùi Thom có đem chuyện chị gái Hứa Mộng Phi của mình là bạn gái trước của Tần Trác Luân nói cho Dale biết, khi đó Dale và Y Đồng đều đang ngồi trong nhà hàng của Y Đồng bàn chuyện.

Lúc ấy trên TV cũng đang phát ra tin tức kia nhưng lại có quan hệ đến chuyện tình cảm của Tần Trác Luân và Hứa Mộng Phi.

Hứa Mùi Thom thấy tất cả mọi người đều nhìn mình như thế nên mới nói ra, lại còn nói cho Tần Y Đồng và Dale biết hiện tại chị gái cô đã trở lại, cũng đã tìm đến Tần Trác Luân.

Bởi vậy hiện tại Tần Trác Luân mới có thể bị Dale mắng cực kỳ thảm hại.

"Cô nói cái gì, Thiên Hạ và đứa bé của tôi, đứa bé của tôi không còn, thân thể Thiên Hạ, cô ấy, cô ấy...?"

Tần Trác Luân cảm thấy giống như trời đất hoàn toàn xoay chuyển, thân thể cao lớn vì đột nhiên bị kích thích như vậy mà có chút không tiếp thụ được, bộc phát mãnh liệt, anh kêu a một tiếng, trong miệng phun ra toàn là máu tươi.

"Anh, Thiên Hạ sẽ được chúng tôi tận tình chăm sóc, anh đi đi, nếu Hứa Mộng Phi đã trở lại, anh cũng có cảm tình với cô ấy, tin tưởng cha mẹ anh cũng đã biết chuyện tình của hai người, vậy anh hãy ở chung một chỗ với Hứa Mộng Phi cho thật tốt, đừng một tâm hai ý, ăn trong nồi lại còn nhìn trong bát, một người hoa tâm như vậy sẽ làm cho người khác cực kỳ chán ghét."

Dale nói xong thì cũng rời khỏi bệnh viện, hai ngày nay cô ở tại cái bệnh viện này hoàn toàn là vì Thiên Hạ, nhưng mà hiện tại Thiên Hạ cũng đã xuất viện nên cô cũng không nhất thiết phải ở lại chỗ này nữa.

Kỳ thật cô cũng không muốn nói những lời khó nghe như thế, nhưng mà vừa suy nghĩ đến thời điểm chàng vạng tối cô tới liền nhìn thấy tình huống tệ hại của Thiên Hạ như vậy, lại còn bị người ta tiêm một mũi thuốc phá thai cực mạnh thì cô liền không thể tha thứ cho Tần Trác Luân.

Thiên Hạ được Dale chuyển dời đến trụ sở làm việc riêng của mình.

Bởi vì Dale là bác sĩ cho nên hoàn cảnh nơi này và toàn bộ trang thiết bị chữa bệnh thiết bị đều đã được chuẩn bị đầy đủ hết, mà Thiên Hạ ở trong này cũng không lo sẽ bị người khác thương tổn.

"Tôi, đứa bé của tôi, thật, thật sự không còn sao?"

Kỳ thật, Thiển Hạ cũng vừa vận ngay lúc Dale đến chuyển cô đi mà tỉnh lại.

Bởi vậy, toàn bộ lời Dale nói với Tần Trác Luân thì cô đều nghe được.

Cô muốn mở miệng, nhưng cổ họng giống như không còn là của chính mình, thanh âm cũng phát ra không được.

Cô cố gắng thử lại nhiều lần nhưng cũng không thành công.

Mãi đến, đến một lúc sau, cô mới có thể nói chuyện.

"Đúng, đứa bé không còn, cậu nên cố gắng tinh dưỡng thật tốt, trong lòng Tần Trác Luân đã có người phụ nữ khác, cho nên cậu cũng nên thanh tỉnh lại, mảnh khăn tay kia cũng chính là chứng cứ, cậu xem, trên mặt có ba chữ, một chữ là Hứa, còn có thể là cái gì Hứa, không phải là chỉ Hứa Mộng Phi sao. Đây khẳng định là của Hứa Mộng Phi đưa cho Tần Trác Luân. Mình mới vừa nhìn thấy từ trong túi áo của anh ta rớt xuống đất."

Dale cầm một mảnh khăn tay màu lam nhạt đưa đến trước mặt Thiển Hạ, mảnh khăn tay này vốn là Thiển Hạ nhặt được bên bờ biển lúc trước, về sau lúc cô vội vã rời khỏi phòng khách sạn, có đụng chạm ngay mặt, mà Hứa Mộng Phi cũng chính là người lúc sau đến ở tại khách sạn kia, còn là cùng một phòng.

Hứa Mộng Phi phát hiện ra mảnh khăn tay này liền cầm đi, lại còn cực kỳ có tâm cơ ngay lúc Tần Trác Luân đến căn nhà trước kia bọn họ ở qua cứu cô ra thì cô liền vụng trộm nhét vào trong túi của anh.

Hiện tại để cho Thiển Hạ thấy được, vậy thì mục đích của cô đã đạt tới rồi.

"Đây, đây thật là, là từ trong túi áo của anh ấy rơi ra sao?"

Thiển Hạ muốn chứng thực, cô nhớ rõ chính mình đã đặt nó trong ngăn kéo ở khách sạn, chính mình đã quên cầm đi, có quá nhiều chuyện đã xảy ra nên cô cũng không kịp trở về lấy đi.

Hiện tại nó lại ở trong tay của Tần Trác Luân, vậy, đây có thể chứng minh cái gì, đây là chứng minh rằng anh để ý Hứa Mộng Phi còn hơn để ý chính cô sao.

Mình thật đúng là ngu dốt, thật quá ngu, làm sao có thể cho rằng trong lòng anh có mình đây.

Hiện tại đứa bé cũng không còn, vậy thì mình và anh ta cũng không còn liên quan gì nữa.

"Mình lừa cậu làm cái gì, cậu còn rất may mắn bởi hiện tại đã phát hiện được mối quan hệ giữa bọn họ, mà không phải đợi đến sau này lúc cảm tình càng ngày càng sâu mới phát hiện, khi đó muốn bứt ra cũng rất khó, nghe lời mình, đừng nghĩ đến anh ta nữa, người đàn ông kia không đáng để cậu chảy nước mắt thương tâm khổ sở vì anh ta như vậy, Tới, uống chút tổ yến, cậu phải gắng chăm sóc bồi bổ thân thể cho thật tốt, về sau phải tìm một người càng đẹp trai hơn so với anh ta, đối với cậu là ngàn y trăm thuận, là người đàn ông tốt mới gả cho, cậu mới mười tám tuổi, tuổi thanh xuân còn ở phía trước, vì cái gì lại chỉ vì một tên đàn ông xấu xa mà giày xéo thân thể chính mình đây."

Dale dụ dỗ Thiển Hạ uống tổ yến, Thiển Hạ rất muốn nói không uống bởi cô thật sự không có khẩu vị, cô nhìn bụng của chính mình, bàn tay bắt giác cũng vỗ về trên bụng.

Nhưng thật kỳ quái, trong bụng đã không còn bảo bảo, vì cái gì mà bụng vẫn hơi to ra, có phải là do cô đã béo lên rồi đúng không?

Nghĩ đến đứa bé đã không còn thì hai hàng nước mắt lại thi nhau chảy xuống hai má, cô thật hận bản thân mình, để chính bảo bảo nằm trong bụng mình mà cũng không bảo vệ được, chính mình thực không xứng làm mẹ.

Hiện giờ, bảo bảo đã không còn, cũng giống như thế giới của cô đã hoàn toàn mất đi màu sắc rực rỡ, biến thành một màu màu trắng xám vậy.

Tiệc đính hôn

Hứa Mộng Phi thừa dịp lúc Tần Trác Luân tiếp đón khách khứa, cô lập tức bắt cơ hội trộm được chìa khóa công ty của Tần Trác Luân, sau đó lấy có đau bụng đi ra cửa sau rồi khỏi khách sạn.

Cô ngồi xe đi đến tập đoàn Tần đế.

Bởi vì thời gian hoàn thành nhiệm vụ của cô còn có ba ngày.

Hôm nay cô nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Cô rất nhanh đã có thể trở lại bên cạnh Maynor Hàn, còn có thể gả cho hắn làm vợ của hắn.

Cô đi vào tập đoàn Tần đế, mà cô gái phụ trách lễ tân cũng đã nhận ra cô rồi.

Tự nhiên cũng để cho cô đi vào, tiếp đó cô bấm thang máy đi lên lầu.

Mở cửa văn phòng của Tần Trác Luân ra, đóng cửa xong thì cô liền nhìn trước một chút, lại nhìn mặt đám người đang đi lại bên ngoài văn phòng, hình như cũng không ai chú ý đến cô.

Sau đó cô cũng khóa kỹ cửa ban công.

Tiếp đó cầm cái chìa khóa đi đến trước kết sắt của Tần Trác Luân.

Vốn mười ngày trước cô đã có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lúc đó cô phát hiện mật mã kết sắt không giống so với trước kia, lúc này cô mới dùng mười ngày thời gian đi theo Tần Trác Luân, sau đó thừa dịp anh uống say mới dò xét được mật mã từ trong miệng anh nói ra.

Tay trái cô nhấn mật mã, tay phải chuyển động cái chìa khóa, kết sắt mở ra, cô lập tức thấy được phong bì kế hoạch màu lam mà Maynor Hàn đã nói kia.

Cô hưng phấn không thôi, hưng phấn đến độ muốn run lên.

Cô lập tức cất phần kế hoạch kia ở dưới cùng trong túi xách của chính mình.

Khóa kỹ kết sắt, cầm cái chìa khóa để ở một góc dễ thấy trên sô pha, tình huống giống như chính Tần Trác Luân đã tự đánh mất cái chìa khóa này trong văn phòng.

Cô không muốn trở về khách sạn, cũng không muốn tiếp tục ở lại cái tiệc đính hôn kia.

Hiện tại cô muốn đi khỏi, rời khỏi chốn thành thị này, đến chỗ ở của Maynor Hàn.

Cô ngoác một chiếc tắc xi, gọi cho Maynor Hàn nói cho cô biết địa chỉ mới.

Cô gắt gao ôm ấp phần kế hoạch không dễ gì mới lấy được kia tới, Mai Ý Hàn, Mai Ý Hàn, tôi đã giúp anh lấy được phần kế hoạch này, anh nhìn thấy chắc hẳn là sẽ cực kỳ vui vẻ đi.

Anh đã nói nếu anh cao hứng thì sẽ cưới tôi làm vợ của anh, bởi vì tôi mới có thể trợ giúp anh hoàn thành còn những phụ nữ khác lại không thể hoàn thành nhiệm vụ, mà tôi cũng chính là người thích hợp nhất làm người phụ nữ của anh, những người khác đều sẽ không thay thế được tôi.

Khách sạn, tiệc đính hôn

"Trác Luân, vị hôn thê của con đâu, như thế nào lại không thấy người? Chuyện quan trọng như vậy sao nó có thể vắng mặt được?"

Bà Tần và ông Tần nhìn con trai Tần Trác Luân của mình, buổi tiệc đính hôn mà chỉ có một mình con trai mình trình diện đón khách, còn cô gái Hứa Mộng Phi kia đâu?

"Bụng cô ấy không thoải mái, đi uống thuốc rồi một lúc sẽ trở lại, ba mẹ đừng có gấp, thân thể Mộng Phi vốn rất yếu, chúng ta nên thông cảm nhiều một chút."

Tần Trác Luân dùng lời nói của mình làm lý do để cha mẹ cho Hứa Mộng Phi một công đạo.

"Ừm, nếu qua mười phút nữa mà nó còn chưa xuất hiện thì tiệc đính hôn như thế nào có thể không có nữ chính đây."

Vợ chồng Tần tiên sinh lại dặn dò con trai một câu rồi mới đi cùng các bằng hữu nói chuyện phiếm ôn chuyện.

Còn lúc này Thiển Hạ đang xem TV trực tiếp tiệc đính hôn của bọn họ.

Tình dưỡng mười ngày, thân thể của cô đã dần dần khôi phục, chỉ là có một việc khiến cô không thể nào giải thích được, đó là vì cái gì mà bụng của cô vẫn không có nhỏ đi, ngược lại còn trở nên lớn hơn, Dale cũng đã nói chính mình vừa sinh non nên đứa bé không còn đâu.

Xem ra là trong mười ngày nay cô đã ăn quá nhiều, Dale và Y Đồng, hai người họ thay phiên nhau cho cô ăn rất nhiều thuốc bổ, chăm sóc cô quá béo rồi.

Tâm tình của cô, cô cho rằng mình đã không nhận thức với Tần Trác Luân như trước thì hiện tại sẽ rất thoải mái.

Nhưng mà, ngay lúc cô nhìn thấy trên TV đang trực tiếp tiệc đính hôn của anh và Hứa Mộng Phi thì lòng của cô giống như chìm vào đáy cốc, một bộ dáng nản lòng thoái chí.

Giống như ngã vào vực sâu vạn trượng, muốn leo lên, cố gắng leo lên như thế nào cũng đều không leo lên được, giờ tay cũng không thấy được nắm ngón.

Không, cô nhất định phải đứng trước mặt anh hỏi rõ ràng một chút, hỏi một chút anh là vì cái gì?

Cô từ trên giường bước xuống, nằm mười ngày, thân thể đã sớm tốt lên rồi.

Cô thần tốc vọt đi tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, mang theo túi xách ra cửa.

"Thiên Hạ, cậu muốn đi đâu, hiện tại mình đang có việc vội, để mình tìm một người đến giúp cậu đi ra ngoài."

Y Đồng phát hiện có người mở cửa, mà hiện tại trong nhà chỉ có chính mình và Thiên Hạ là hai người, cô suy đoán một chút thì đương nhiên biết là Thiên Hạ đang mở cửa.

"Không cần, thân thể mình rất tốt, mình chỉ đi ra ngoài một chút, cậu cứ bận đi. Mình đi một chút sẽ trở lại."

Thiên Hạ không muốn Y Đồng lo lắng cho mình nên cô tùy tiện viện một cái cớ để mở cửa đi ra ngoài.

Sau đó cô ngồi xe đi tới khách sạn kia.

Trong tay gắt gao nắm chặt mảnh khăn tay kia, rất muốn hỏi anh, thời điểm ở cùng với cô có phải là điều nghĩ đến Hứa Mộng Phi hay không?

Cũng muốn hỏi anh, chuyện cô bị người ta tiêm thuốc phá thai cực mạnh vào người, anh là không lo lắng, hoặc anh chính là đồng phạm?

Cô đi vào khách sạn, đứng trong thang máy đi lên chỗ đại sảnh của tiệc đính hôn.

Nhìn thấy khách khứa đông nghịt, lại còn thoải mái tán gẫu với anh, nhìn anh cũng rất hăng hái, trên mặt một chút ưu thương bởi vì sự rời đi của cô cũng không có, lúc này trong lòng cô thật đúng là nói không nên lời là có tư vị gì.

Anh ta đang cười, anh ta cũng thật cao hứng đi. Bởi vì hôm nay là ngày đính hôn của anh ta và Hứa Mộng Phi mà.

Nhưng cô lại không nhìn thấy Hứa Mộng Phi, dù sao cô cũng chỉ là muốn tìm anh để hỏi một chút cho rõ ràng, hỏi xong, trong lòng sẽ không còn muốn có chuyện liên can tới anh nữa.

Cô muốn chân chính tự quên anh đi, quên mất rằng dù nụ hoa tình cảm này chưa kịp nở hoa thì cũng đã điều linh hết rồi.

Cô thẳng tắp tiêu sái đi về phía anh đứng.

Ngay lúc cô còn cách anh khoảng vài bước chân thì điện thoại của cô vang lên, cô vốn định không tiếp, tiếp tục đi về phía trước, nhưng điện thoại của cô vẫn cứ vang lên như cũ, vậy hẳn là nên tiếp rồi.

Vì thế, cô dừng lại để chính mình nghe xong cuộc điện thoại này.

"Tôi là thiên hạ, cô là?"

Cô không có nhìn xem dãy số điện thoại là của ai mà chỉ tùy tiện bấm nút nghe điện thoại đối đáp với bên kia.

"Tôi là Mùi Thom, tôi, Thiên Hạ, tôi muốn nói cho cô biết một chuyện, chuyện cô sinh non là có quan hệ với chị gái của tôi, không những vậy, lần trước chuyện nhà hàng của Y Đồng bị trúng độc cũng là do chị gái của tôi tìm người đi làm, thực xin lỗi, tôi cũng là vừa mới biết rõ ràng được sự tình này, cầu xin cô đến ngăn cản chuyện đính hôn của Tần Trác Luân và chị gái tôi đi, tôi thật sự thật sự xin lỗi."

Là Hứa Mùi Thom gọi điện thoại tới, cú điện thoại này tới vừa khéo hay là không khéo, sao lại đúng lúc như vậy?

Nghe vào trong tai Thiên Hạ thì đúng là có phần châm chọc, hoá ra, hoá ra toàn bộ chuyện này đều là do Hứa Mộng Phi giở trò quỷ.

Người phụ nữ này thật đúng là xấu xa, lại còn có tâm cơ như vậy.

Cô ta giết chết đứa bé của cô, trong khi bảo bảo chỉ mới hơn ba tháng, cũng chưa kịp sinh ra thì đã bị cô ta bóp chết rồi.

Khuôn mặt cô tràn đầy nước mắt, tâm tình của cô cũng rất xấu, thật sự rất xấu.

Thực xin lỗi, thực xin lỗi là được sao?

"Thiên Hạ, em, em đã đến rồi, sắc mặt của em sao lại không tốt như vậy, chúng ta mau đi vào bên trong ngồi."

Lúc Tần Trác Luân xoay người thì thấy được Thiên Hạ, sắc mặt của cô lại vừa trắng vừa xanh, cộng với sự bi thương của cô thật khiến cho tim của anh giống như bị lưỡi dao hung hăng đâm vào.

"Tôi hỏi anh, lúc chúng ta cùng ở một chỗ thì anh vẫn cất giữ mảnh khăn tay này đúng không, tôi muốn biết có nhớ đến cô ta hay không, còn chuyện Hứa Mộng Phi hại chết bảo bảo của tôi thì anh có biết không, cô ta, người hại chết bảo bảo của tôi cũng chính là Hứa Mộng Phi, cô ta tự mình cầm ống tiêm chứa thuốc phá thai tiêm vào trong cơ thể tôi, hại chết bảo bảo của tôi, lúc ấy anh không có ở đó, vậy anh là đồng lõa với cô ta có đúng hay không, đứa bé là của chúng ta, anh làm thế nào có thể nhẫn tâm hại chết bảo bảo?"

Thiên Hạ không cho anh đụng chạm đến mình, không cần anh tới đỡ mình, cô cứ kiên cường đứng ở nơi đó, cô hỏi anh bởi cô rất muốn biết câu trả lời

của anh.

"Không phải, mảnh khăn tay anh không biết, chuyện của đứa bé cũng không có khả năng có quan hệ với Mộng Phi, lúc ấy cô ấy, lúc ấy chúng ta ở đây, anh và cô ấy, Thiên Hạ, em hãy tin tưởng anh, có phải có người ở trước mặt em nói bậy về Mộng Phi phải không, Thiên Hạ, em?"

Tần Trác Luân không tin lời Thiên Hạ nói, ngày đó anh còn đến cứu Hứa Mộng Phi, vậy thì Mộng Phi làm sao có thể phân thân đến bệnh viện hại chết bảo bảo trong bụng của Thiên Hạ.

Nhưng đứa bé kia cũng là của anh mà.

"A, tôi biết rõ, đừng nói nữa, anh cũng đừng tới đây, tôi đều đã rõ ràng, trong lòng anh chọn tin tưởng cô ta, thích cô ta, mà tôi, cái gì cũng không phải, cái gì cũng không có, chúng ta triệt đề kết thúc rồi."

Thiên Hạ tùy ý để nước mắt không ngừng rơi xuống, cô không muốn nói nhiều nữa, ánh mắt của cô cũng lộ ra tầng tầng tổn thương rất đau đớn, tạm biệt, Tần Trác Luân, tạm biệt, cứ coi như cho tới bây giờ chúng ta cũng chưa từng gặp nhau đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Gặp lại

Năm năm sau...

Năm năm, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn..

Nhất là với một người phụ nữ mà nói, thời gian năm năm càng khiến cho họ càng trưởng thành và càng trở nên xinh đẹp đậm thắm hơn.

Tô Thiên Hạ, từ một cô thiếu nữ mười tám tuổi trở thành một người phụ nữ thành thục hai mươi ba tuổi, bên người còn có một bé con trai bốn tuổi.

Tô Nghi Phi, đây là tên cô đặt cho con trai mình.

Sáng sớm, bây giờ ba mươi chín phút

Trong phòng bày rất nhiều đồng hồ báo thức, trên tủ đầu giường, trên bệ cửa sổ, trên bàn...

Lúc này tất cả đồng hồ báo thức đều đồng loạt vang lên một hồi thật lâu nhưng mà người phụ nữ đang nằm ngủ trên giường lại vẫn không chịu tỉnh lại, dường như cô đang ngủ rất say, tựa hồ mấy tiếng chuông báo thức của những cái đồng hồ báo thức này đều giống như là bài hát ru con ngủ vậy.

"Mẹ, mẹ, mẹ mau rời giường, không phải mẹ nói hôm nay muốn dẫn Phi Phi đến nhà trẻ báo danh sao, mẹ, mau rời giường a."

Một bé trai bốn tuổi, khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, đáng người tuy còn nhỏ nhưng bộ dáng phần điều ngọc trác, mày kiếm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mại cộng với mái tóc đen ngắn ngắn trông rất đáng yêu, bé trai đang mặc bộ quần áo mẹ mới mua cho mình, là áo somi ngắn tay phối với quần ngắn kèm dây thắt lưng rất gọn gàng, chân đi giày đen và bít tất cùng màu, mà chính bé cũng đã đánh răng và thay quần áo xong tươm tất rồi. Cả cặp sách cũng đều đã chuẩn bị tốt, bé mang theo tâm tình đầy chờ mong mẹ rời giường dẫn bé đi học, vậy mà mẹ cậu vẫn còn đang ngủ, kể cả có nhiều tiếng chuông đồng hồ báo thức kêu như vậy mà mẹ vẫn không tỉnh lại.

Phi Phi leo lên giường, đến gần kê sát lỗ tai kêu mẹ cậu rời giường.

Chiều này nhất định cũng không có tác dụng.

Vì thế Phi Phi ngồi ở trên giường, nhớ lại chiêu cũ, ánh mắt đen nhỏ xíu nhanh như chớp xoay chuyển một vòng, hí hí mắt, ngón trỏ tay phải ở trong không trung vẽ một vòng tròn, có rồi, có biện pháp rồi.

"Mẹ, con trai Phi Phi của mẹ đúng là có biến thì chuyển a, mẹ không đứng dậy, cũng đừng trách Phi Phi con sử dụng tuyệt chiêu này a."

Phi Phi nhanh nhẹn bò xuống giường, xuyên qua phòng khách chạy vào phòng bếp, sau đó từ trong phòng bếp lấy ra một cái xèng và một cái chảo mà mẹ cậu hay xào rau đi vào.

Một đứa bé bốn tuổi cầm một cái xèng và một cái chảo dùng để xào rau thì đúng là có phần hơi quá sức, thế nhưng cậu bé vẫn cầm đi vào phòng ngủ của mẹ, đi đến trước giường, trên khuôn mặt tuấn tú cái miệng nhỏ nhắn có chút cong cong, hình như là nụ cười rất狡 hoạt nha, mới nhỏ tuổi như vậy mà đã có nụ cười狡 hoạt như vậy thì không biết nếu như Tô Thiên Hạ biết thì sẽ nghĩ như thế nào đây?

"Mẹ rời giường mau, rời giường mau."

Phi Phi cầm chảo để xuống đất, sau đó cầm cái xẻng ngồi chồm hóm trên mặt đất gỗ âm âm, cậu bé đúng là muốn sử dụng hết khí lực mà gõ gõ.

"Sét đánh sao, sét đánh sao, dọn quần áo, mau dọn quần áo...."

Thiên Hạ bị ép từ trong mộng tỉnh lại, cô lập tức vén chăn lên đi xuống giường, người còn chưa có thanh tỉnh hoàn toàn mà đã đi về hướng ban công thu dọn quần áo rồi.

"Mẹ, trời không có mưa, là con a, mẹ thức dậy chưa? Thức dậy thì đi đánh răng rửa mặt, con đã giúp mẹ lấy sẵn kem đánh răng và chuẩn bị tốt nước rửa mặt với khăn mặt nữa."

Tô Nghị Phi thấy chiều này dùng được thì vội vàng chạy về phía mẹ, bàn tay nhỏ bé của cậu nắm tay mẹ đi tới phòng tắm, để cho mẹ rửa mặt đánh răng còn có ăn bữa sáng.

"Phi Phi? Mới vừa rồi không phải là sét đánh sao? Như thế nào lại không cần thu dọn quần áo, kỳ quái, ở bên ngoài rõ ràng là trời xanh mây trắng, cũng không có dấu hiệu sét đánh trời mưa, vừa mới rồi là do con giờ trò quỷ? Tên tiểu quỷ này, cả mẹ cũng dám lừa gạt, có phải muốn tìm đánh hay không?"

Tô Thiên Hạ giả vờ giờ tay, đồng thời chống nạnh, làm ra một bộ dáng hung hăng muốn hù dọa con trai của cô.

"Mẹ, là do mẹ không đúng, làm sai chuyện cũng là mẹ nha, mẹ đã đáp ứng chuyện hôm nay đưa con đến nhà trẻ báo danh, nhưng hiện tại cũng đã hơn tám giờ mà mẹ vẫn như một chú heo mập, cả ngày chỉ muốn đi ngủ."

Tô Nghị Phi vừa nói vừa làm ra dáng ngủ hơi quái gở như heo mập với mẹ, sau đó vận mông xoay đít nhỏ chạy tới bàn ăn bên cạnh ngồi chờ mẹ cùng nhau ăn bữa sáng, bữa sáng là do cậu làm nha, mẹ làm bữa sáng là cái gì a?

"Con, thôi, với tiểu hài tử như con thì so đo cái gì, khởi hành thì khởi hành, chính xác là cũng không còn sớm nữa, con trai, hôm nay con làm món gì ăn sáng?"

Tô Thiên Hạ đi vào phòng tắm, vừa đi vừa hỏi con trai.

"Mẹ đợi liền biết, hiện tại phải giữ bí mật."

Tô Nghị Phi lại còn nói giữ bí mật với mẹ Tô Thiên Hạ của cậu nha.

*

Một buổi sáng rất nhanh liền qua đi.

Tô Thiên Hạ cũng mang theo con trai Phi Phi đến trường làm thủ tục nhập học, mà hiện tại con trai cô cũng là bạn nhỏ nhất trong lớp sơ cấp ở nhà trẻ rồi.

"Mẹ, chúng ta đi mua đồ ăn, tủ lạnh trong nhà hiện chỉ còn một quả trứng gà, hai quả táo và một bình sữa thôi."

Trong nhà Tô Thiên Hạ thì Tô Nghị Phi bốn tuổi nghiêm nhiên giống như một người quản gia, lại còn kiêm luôn chức đầu bếp, bắt đầu từ nửa năm trước thì Tô Nghị Phi đã thông thạo việc xuống bếp rồi.

Mà Tô Thiên Hạ khi đó cũng liền không muốn xuống bếp nấu cơm nữa.

Mới đầu cô còn đặc biệt lo lắng con trai không quen có thể bị nổi cháo dầu mỡ làm bị thương khuôn mặt nhỏ nhắn hay không, kết quả cô lại phát hiện chính mình đã sai lầm rồi, đứa nhỏ này tuy là tiểu quỷ nhưng trù nghệ so với cô lại tốt hơn, đây thật sự là không có thiên lý mà, con trai cũng là do cô sinh sao?

Đáp án là không thể nghi ngờ, con trai đích thực là do cô vất vả mang thai chín tháng mười ngày, còn phải trải qua hai ngày ba đêm thống khổ đau bụng mới sinh hạ ra, mà thống khổ là đáng, con trai từ nhỏ đã nhu thuận thông minh hiểu chuyện, trưởng thành sớm, bốn tuổi nha, đứa bé mới bốn tuổi kém ba tháng đã giống như một người sớm trưởng thành rồi...

Cô đoán tâm trí con trai phỏng chừng giống như thiếu niên thành thực mười ba mười bốn tuổi đi.

Cô rất tò mò, con trai cô thông minh như vậy, rốt cuộc là giống ai?

Giống chính mình sao, ngũ quan không giống, quả thực là cùng một khuôn mẫu in ra với Tần Trác Luân, làm hại cô mỗi lần nhìn thấy con trai thật giống như nhìn thấy Tần Trác Luân khi còn nhỏ, vừa mới bắt đầu còn chưa quen lắm nhưng hiện tại mỗi ngày nhìn thấy con trai cũng thành quen, đúng là mỗi lần cô đều đối xử với con trai không được hoà nhã lắm, sợ đi cô mắc kệ việc quản lý quán bar của mình, cũng không cùng các chị em bạn tốt liên hệ, đi tới trấn nhỏ nơi thâm sơn cùng cốc này an tâm làm một lão sư dạy võ đạo trong một trường tiểu học duy nhất trong trấn, đây đều là do Tần Trác Luân ban tặng.

Mà người đàn ông kia cũng thật là một người lòng lang dạ sói.

Mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt con trai giống như phiên bản thu nhỏ của Tần Trác Luân thì cô liền nghĩ muốn đánh cho anh một trận, nhưng mà lý trí của cô

vẫn cho cô biết rõ ràng tiểu gia hoá trước mắt này là con trai của cô, dù cô muốn đánh muốn trút giận cũng chỉ có thể tìm người đã khiến cô khổ sở kia mà không phải là con trai.

Bởi vậy mỗi lần cô đều chỉ có thể phát giận với chính mình.

"Mẹ, mẹ, mẹ đang nói chuyện với con nha, mẹ thế nào lại ngăn người nha, chúng ta đang ở trên đường lớn a..., mẹ ở trên đường lớn ngăn người là không tốt, chẳng lẽ mẹ đã đến thời kì mãn kinh sao? Không được, về nhà Phi Phi muốn lên mạng điều tra thêm tư liệu tới giúp mẹ trị liệu tật xấu hay ngăn người này nha."

Tô Nghi Phi phát hiện mẹ nhìn mặt mình ngăn người, không biết trong đầu mẹ đang suy nghĩ gì, nhưng cậu rất lo lắng cho mẹ nha.

Cậu nắm chặt tay mẹ, hi vọng gọi lại lực chú ý của mẹ.

"A..., tù lạnh không còn sao, tên tiểu quỷ này, còn nói mẹ nói bậy, tin mẹ một cước đá bay con đến chân trời không?"

Tô Thiên Hạ bị con trai gọi tâm thần trở về, cô tức giận phồng má, nhẹ nhàng gõ gõ đầu con trai, tên tiểu quỷ này luôn trêu chọc cô phát giận, hiện tại mới bốn tuổi a, cũng đã khiến cho cô phát giận, vậy về sau trưởng thành còn hơn rồi.

"Mẹ, mẹ mới hai mươi ba tuổi a..., nếu dễ dàng phát giận như vậy thì cũng không tốt nha, cẩn thận trên mặt sẽ xuất hiện nếp nhăn, con đây liền có một người mẹ xấu xí, Phi Phi không thích mẹ biến dạng, mẹ cười rộ lên là đẹp nhất, là mỹ nhân xinh đẹp nhất trên đời này a."

Tô Nghi Phi đương nhiên biết nếu làm mẹ tức giận thì khẳng định móng nhỏ của cậu sẽ bị đánh, cậu mới không cho mẹ cơ hội đánh móng nhỏ của cậu đâu, trên mặt cậu tràn ra một vẻ mặt rất hồn nhiên ngây thơ, lại còn kèm theo một nụ cười sùng bái vô hại nhất, nói xong đạo lý lớn với mẹ, vẫn còn không quên khen tặng mẹ là mỹ nhân đẹp nhất nha.

"Thật vậy chẳng? Mẹ đây không tức giận, con thật sự cảm thấy mẹ là mỹ nhân đẹp nhất, con không lừa gạt mẹ chứ?"

Ài, phụ nữ mà, vừa nghe được lời khen tự nhiên tức giận đều biến mất tăm mất tích, huống chi còn là do một soái ca siêu cấp khen chính mình xinh đẹp, tuy người soái ca này vẫn rất nhỏ, còn là con trai của mình, nhưng được một tiểu soái ca nói chính mình xinh đẹp thì trong lòng cô vẫn rất hường thụ.

Tô Thiên Hạ cười cười dắt tay con trai, đã không còn tức giận rồi.

"Đúng, mẹ đương nhiên là xinh đẹp, nếu không thì sao có thể sinh ra một cậu bé siêu cấp đẹp trai như con được a, mẹ, hiện tại chúng ta có thể đi mua đồ ăn rồi không?"

Tô Nghi Phi nhìn sắc trời, chậm thêm một chút thì sẽ không có cơ hội mua đồ ăn tươi mới lại rẻ rồi.

Đừng nhìn cậu còn nhỏ tuổi nhưng rất thông minh nha.

"Được, chúng ta đi mua đồ ăn, con trai, hôm nay mẹ xuống bếp như thế nào, mẹ làm một bữa ăn tối thịnh soạn cho con ăn..."

Hai mẹ con tay nắm tay hướng chợ đi đến, ở rất xa còn có thể nghe được tiếng cười của họ....

*

Văn phòng của Tần Trác Luân

"Luân, hôm nay anh đừng làm việc nữa, đi giúp em chọn nhẫn cưới và áo cưới đi."

Hứa Mộng Phi, là vị hôn thê của Tần Trác Luân, bọn họ đã quyết định hai mươi ngày sau sẽ cử hành hôn lễ.

Hứa Mộng Phi, hai mươi tám tuổi, là nhà thiết kế thời trang, từng là mối tình đầu của Tần Trác Luân, mà chuyện Tần Trác Luân và Tô Thiên Hạ chia tay cũng chính là vì có sự tham gia của cô.

Năm đó khi cô và Tần Trác Luân yêu đương cuồng nhiệt đi nghỉ phép thì bỗng nhiên cô mất tích, Tần Trác Luân tìm thật lâu cũng đều không tìm được tung tích của cô, kể cả em gái Hứa Mùi Thơm của cô cũng không biết tin tức của cô.

Hành tung lúc đó của cô cũng mất dấu.

Ba năm sau, tức năm năm trước, cô bỗng nhiên xuất hiện, cường thế chia rẽ Tần Trác Luân và Tô Thiên Hạ thành một đôi.

Thậm chí còn làm hại Tô Thiên Hạ sinh non, Tô Thiên Hạ hỏi Tần Trác Luân muốn chọn cô hay vẫn chọn Hứa Mộng Phi, tuy nhiên Tần Trác Luân lại không trả lời, nhưng chính sự do dự của anh cùng với việc không ngừng bảo vệ Hứa Mộng Phi làm cho Tô Thiên Hạ rất thương tâm, mà Tô Thiên Hạ rời đi, cũng đi cực kỳ triệt để, năm năm qua đều không có một chút tin tức.

Năm năm qua, mỗi hồi Hứa Mộng Phi nhắc tới chuyện kết hôn với Tần Trác Luân thì Tần Trác Luân luôn luôn lấy lý do công việc bận rộn để thoái thác, nhưng hiện tại Hứa Mộng Phi đã mang thai, trong bụng có đứa bé, cũng chiếm được sự tán thành của cha mẹ Tần Trác Luân, dưới tình huống như vậy, Tần Trác Luân cảm thấy rất áp lực, cha mẹ vẫn cứ liên tục thúc giục anh, mà đứa bé trong bụng Hứa Mộng Phi cũng đợi không được, đương nhiên cũng

không thể để cho đứa bé trở thành con riêng.

Anh rất ít khi phát sinh quan hệ với Hứa Mộng Phi, cho dù anh và cô cùng ở trên giường thì anh cũng đều làm đủ mọi biện pháp tránh thai, vì cái gì Hứa Mộng Phi lại mang thai, có lẽ là dù cẩn thận mấy cũng có sai sót đi.

Bất kể như thế nào, hiện tại chuyện kết hôn của anh và cô cũng trở thành kết cục đã định.

"Mộng Phi, anh có việc phải làm, anh đã đáp ứng em chuyện kết hôn thì ngày đó anh tuyệt đối sẽ không vắng mặt, hiện tại em để cho anh làm việc được không? Về chuyện áo cưới thì chỉ cần em nhìn thấy thích là được rồi, nhưng nếu em muốn có người đi cùng, vậy có thể để em gái em đi chọn cùng với em đi, được rồi, em ra ngoài đi, anh muốn làm việc."

Tần Trác Luân cũng không biết chính mình vì cái gì lại mạnh miệng như vậy.

Từ khi Tô Thiển Hạ rời đi thì anh luôn có cảm giác giống như sinh mệnh của chính mình bị mất đi vậy.

Mỗi ngày anh đều điên cuồng làm việc đến tận đêm khuya, sau đó lại đi đến quán bar của Thiển Hạ, anh chỉ mong ở trong quán bar sẽ lại được nhìn thấy cô, nhưng mà năm năm rồi, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng xuất hiện qua, hiện giờ quán bar là do các chị em tốt của cô hỗ trợ quản lý.

Hứa Mộng Phi cũng không có gì không tốt, khúc mắc duy nhất là ba năm kia không biết cô đã đi những nơi nào?

Mặc dù anh có hỏi qua cô, nhưng cô chỉ nói là cô đi thăm một cái đảo nhỏ Vô Danh, đi đến nơi đó cô lại không có tiền nên cô chỉ có thể tìm việc làm, mà sau ba năm làm việc cô mới có dành dụm đủ tiền mua vé máy bay trở lại bên cạnh anh, cô còn nói ba năm kia cô đã chịu rất nhiều khổ cực nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện có thể gặp lại anh thì dù phải chịu nhiều khổ cực cô cũng đều nguyện ý.

Là như thế thật sao?

Anh nhìn tay cô thì lại giống như cô vẫn sống an nhàn sung sướng, bộ dáng không giống như đã nếm qua khổ cực, những thứ này anh cũng không hỏi mà chỉ dấu ở trong lòng, thời gian lâu dài lại trở thành một tảng đá lớn đè ép ở trong lòng.

"Luân, ba mẹ anh đều đã nói muốn anh đi theo giúp em, mà chuyện ở công ty cũng thật sự có quan trọng như vậy sao? Còn quan trọng hơn đứa bé trong bụng em và em sao? Em biết anh bận bịu nhiều việc, cho nên em cũng không cầu anh đi theo giúp em lâu, chỉ là một ngày thôi, với lại chuyện kết hôn là chuyện lớn nhất cả đời người nên mới khiến cho anh đi theo giúp em lựa chọn áo cưới mà, yêu cầu của em là quá phận sao?"

Hứa Mộng Phi có một khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng cực kỳ giống với cô em gái Hứa Mùi Thơm của mình, dáng người cũng rất tốt, làn da lại trắng nõn.

Cô là một người phụ nữ rất đẹp, hơn nữa lúc nhìn anh lại càng dịu dàng hơn, khiến người khác sẽ luôn tin tưởng từng lời cô nói, còn nguyện ý đi theo cô, giống như hiện tại cô vận dụng sự dịu dàng mang theo giọng điệu như đang làm nũng nói chuyện với Tần Trác Luân vậy, ánh mắt quả thực tràn đầy nhu tình.

"Được rồi, anh bồi em đi."

Tần Trác Luân biết, nếu anh không chịu theo giúp cô thì hôm nay anh đừng nghĩ đến chuyện sẽ được yên tĩnh.

Chủ nhật

Tô Thiển Hạ vẫn ngủ như cũ không chịu rời giường.

Thói quen thích ngủ này của cô là từ sau khi sinh Tô Nghị Phi ra mới dưỡng thành.

Khi đó một mình cô chăm sóc con trai, khi con trai ngủ thì cô cũng ngủ theo, khi con trai tỉnh thì cô cũng tỉnh, thời gian lâu thì thói quen thích ngủ của cô cũng trở thành như một thói quen, nếu theo như bạn tốt Điền Điền mà nói, có lẽ chính cô thích ngủ so với Điền Điền thích ngủ đã hơn hẳn rồi.

Không biết Điền Điền, Y Đồng và Mật Nhi các cậu ấy bây giờ ra sao?

Cô bỗng nhiên rất nhớ mấy người họ.

Nhớ đi nhớ lại cô liền ngủ thiếp đi.

"Mẹ lại ngủ thiếp đi, chỉ bằng mình thừa dịp mẹ ngủ thiếp đi đi chơi vậy, tiện thể tìm xem xem ai giống như cha của mình. Đúng, cứ như vậy mà làm."

Tô Nghị Phi nhìn thấy mẹ mình đã ngủ thiếp đi, trong đầu cậu chợt có ý tưởng, cậu muốn đi tìm cha mình.

Các bạn nhỏ khác đều có cha nhưng cậu lại không có, mẹ cũng không nói cho cậu biết ai là cha cậu, kể cả ảnh chụp của cha cũng đều không có một tấm.

Có một vài bạn nhỏ cứ luôn miệng trêu chọc cậu là con riêng, có cha sinh ra nhưng lại không được cha nuôi dưỡng.

Tô Nghị Phi cũng cực kỳ thuận lợi chuồn ra khỏi cửa nhà.

Cậu mang theo một ít tiền bạc ở trong người, lại còn biết ngồi xe công cộng nào để về nhà, bởi vì cậu đi qua nơi nào dù chỉ một lần thì cũng đều có thể nhớ rõ.

Trong tay cậu cầm một tấm bản đồ, ai có thể nghĩ đến chuyện một đứa bé bốn tuổi lại có thể xem hiểu được một tấm bản đồ đây?

Một mình đi thẳng về phía trước, đi tới cửa hàng tiện lợi, cậu bước đến trước tủ lạnh, oa, nước giải khát, mua kem ăn được rồi.

"Dì ơi, cháu muốn mua kem ăn, cái kem này bao nhiêu tiền?"

Giọng nói non nớt của trẻ con vang lên hỏi dì chủ cửa hàng.

"Ba đồng tiền, anh bạn nhỏ, là cái này sao, của cháu đây."

Tô Nghị Phi móc từ trong túi đeo lưng của mình lấy ra ba đồng tiền đưa cho dì chủ cửa hàng, tiếp đó cầm lấy que kem chủ cửa hàng đưa qua, sau đó gấp bản đồ để vào trong túi quần, cậu ăn kem xong rồi sẽ lại đi tìm cha vậy.

Ăn kem xong, một lần nữa cậu lại lấy bản đồ ra đi tìm, cậu đã từng hỏi mẹ rằng cha cậu đang ở nơi nào?

Nhưng mẹ giống như nghe đến cha thì liền không vui, mẹ nói cha đang ở phía đông, cứ một mực đi về phía đông sẽ nhìn thấy một toà cao ốc rất lớn, đó chính là nơi làm việc của cha, cho nên hiện tại cậu mượn vị trí này, sau đó nhắm về phía đông mà đi...

Đi một hồi thật lâu, Tô Nghị Phi đi tới bờ biển, nhìn bờ biển một lúc thì thấy được một chiếc du thuyền thật lớn.

Còn có người đang kiểm vé nữa.

Mà đứng cách Tô Nghị Phi khoảng hơn mười thước có mấy người đàn ông đang đi theo sau cậu rất lộ liễu, sau khi bọn họ xác định bên cạnh cậu không có người đi theo thì lập tức quyết định bắt cóc Tô Nghị Phi bán qua nước ngoài.

Dù cho Tô Nghị Phi cực kỳ thông minh thì cũng chỉ là một đứa bé bốn tuổi mà thôi. Nên đương nhiên sẽ không cảm giác được có nguy cơ đang tới gần mình.

"Ừm, bao tải thật lớn, người nào dùng bao tải trùm đầu tôi, còn trùm tôi vào bao tải làm cái gì, mau thả tôi ra."

Tô Nghị Phi vốn định đến hỏi chủ bán vé trên du thuyền là đi đến nơi nào mới có một toà cao ốc cao lớn, vì cậu muốn đi tìm cha mình.

Nhưng mà, tự dưng lại có người dùng bao tải trùm cậu lại, trói cậu ở trong kho chứa hàng, cậu cảm giác được chính mình đang ở trong một vùng rất tối tăm, mà bên trong bao tải còn có mùi rất khó chịu.....

Trên du thuyền, ở bên trong du thuyền có một người phụ nữ rất xinh đẹp đang đi tới, cô muốn hỏi người lái du thuyền khi nào thì chiếc du thuyền này xuất bến, bởi vì nó đã đứng yên hơn nửa giờ rồi.

Còn mấy người đàn ông thấy Tô Nghị Phi vẫn ở trong bao tải tranh cãi ầm ĩ không ngừng nên bọn họ lấy dây roi đánh Tô Nghị Phi ngất xỉu đi, sau đó thừa cơ trà trộn vào trong du thuyền.

Khi người phụ nữ biết khoảng vài phút nữa thì du thuyền sẽ rời bến thì liền thoả mãn đi vào.

Cô đi về phía khoang hạng nhất trên du thuyền. Sau đó nhìn về phía một người đàn ông tuấn mỹ nhưng lại vô cùng lãnh khốc đi đến.

"Luân, em mới vừa hỏi qua, hơn vài phút nữa du thuyền sẽ khởi hành, thật không hiểu tại sao chiếc du thuyền này lại dừng ở một địa phương nhỏ bé như thế này làm gì nữa, cho tới bây giờ em cũng chưa từng nghe qua chỗ này."

Mà người phụ nữ xinh đẹp kia đúng là Hứa Mộng Phi, là vị hôn thê của Tần Trác Luân.

Cô rất không dễ dàng gì mới kéo được Tần Trác Luân đến đây bởi cô một ngày, ngay lập tức cô đưa anh đến tiệm áo cưới để lựa chọn, đang lúc chọn áo cưới thì nghe một cô gái cũng đang chuẩn bị làm cô dâu nói hôm nay có một chiếc du thuyền xuất phát đi xung quanh các đảo nhỏ phụ cận chơi một ngày một đêm.

Cô vừa nghe thấy được thì lập tức quần lấy Tần Trác Luân đưa cô lên du thuyền chơi.

Chỉ có điều khiến cô không nghĩ tới chính là chiếc du thuyền này vậy mà lại nửa đường dừng tại một địa phương nhỏ bé như này, cô cảm giác cấp bậc của mình dường như đã bị hạ thấp không ít.

"Vậy là tốt rồi, hi vọng buổi tối có thể chạy trở về. Anh ra ngoài đi dạo, mới vừa rồi không phải em nói một mỗi sao, vậy em cứ ở trong khoang thuyền nghỉ ngơi đi."

Tần Trác Luân đi ra khỏi khoang tàu hạng nhất của mình, đi tới trên boong tàu.

Mà mấy người đàn ông kia cũng đem Tô Nghị Phi giấu ở dưới một tấm ngăn trên boong tàu.

Bởi vì Tô Nghị Phi rất nhỏ, mới bốn tuổi, thân thể nhỏ bé mềm mại giấu ở dưới tấm ngăn cũng vừa vặn rất tốt.

Mà trên boong tàu tự nhiên có gió lớn làm cho Tô Nghị Phi cũng tỉnh dậy, nhưng tiếng kêu của cậu cũng bị gió thổi tan biến mất.

Đây là một nơi ẩn thân tốt nhất nên mấy người đàn ông còn lại trên du thuyền liền nghĩ cách đem mấy cô em gái vừa bắt được đi tận hưởng lạc thú rồi.

"Cha ở đâu, mẹ, các người mau tới cứu con, có người xấu, cha mẹ, có quá nhiều người xấu, các người đang ở nơi nào?"

Tô Nghị Phi tỉnh dậy, nhưng mà rõ ràng giọng nói phát ra lại rất nhỏ, cậu cảm giác trên người mình đau quá..., mới vừa rồi bị mấy người xấu kia đánh đông đánh tây cho cậu bất tỉnh, hiển nhiên cũng dùng lực thật lớn đi.

Cậu muốn ngồi xuống nhưng dù cậu cố gắng vài chục lần cũng đều thất bại, đành phải nằm nghiêng ở đó hi vọng có thể có một chú hay cô nào nghe được âm thanh sẽ tới cứu cậu ra ngoài.

Đây là âm thanh gì?

Tần Trác Luân không phải một người đàn ông bình thường, từ nhỏ anh đã tập võ nên thính lực rất tốt, mà cảm giác cũng rất nhạy bén.

Anh vừa vặn nghe được âm thanh giống như giọng nói của một đứa bé.

Ở đâu?

Anh mới vừa ngồi trên boong tàu nghĩ lại vài chuyện thì lại nghe được giọng nói của một đứa bé, có phải chính mình đã nghe lầm rồi không?

"Cứu con, mẹ, Phi Phi không bướng bỉnh nữa, mẹ, mẹ nhanh tới cứu Phi Phi..."

Tô Nghị Phi đã ý thức được mình gặp phải bọn buôn người rồi, hu hu, bình thường cậu thông minh lanh lợi bao nhiêu thì hiện tại cũng vẫn là một đứa bé bốn tuổi, ở độ tuổi này đương nhiên sẽ cảm thấy bất lực và sợ hãi rồi.

"Thật sự có giọng nói, có người sao, cháu đang ở nơi nào, có thể kêu lớn lên không, nếu kêu lớn lên thì tôi lập tức có thể xác định vị trí của cháu?"

Tần Trác Luân nghiêng tai lắng nghe, mặc dù gió biển đang thổi nhưng anh vẫn nghe được tiếng kêu cứu của một đứa bé.

Nhất định là bị nhốt ở một chỗ nào đó, anh lớn tiếng nói hi vọng đứa bé có thể kêu lớn lên để cho anh xác nhận vị trí chính xác tìm đến chỗ đứa bé kia.

"Chú ơi, con ở trong này, nơi này a..., con bị người xấu bắt cóc, chú ơi, ở trong này."

Tô Nghị Phi nghe được giọng nói của Tần Trác Luân thì trong lòng cậu lập tức dấy lên hi vọng, tiếp đó cậu cố gắng giãy dụa thân thể nhỏ bé của mình đụng mạnh vào tấm ngăn.

"Được, chú biết rồi, con đừng giãy dụa nữa, chú sẽ lập tức đến cứu con ra ngoài, đừng sợ."

Nghe rõ ràng được giọng nói của đứa trẻ làm cho Tần Trác Luân lập tức nhớ tới đứa bé của mình và Tô Thiên Hạ, nếu lúc trước Thiên Hạ không bị sinh non thì bây giờ đứa bé cũng đã bốn tuổi rồi.

Trong lòng anh vậy mà lại dâng lên một cảm xúc rất cảm động.

Anh cầm tấm ngăn mở ra, tìm được bao tải chứa Tô Nghị Phi, đồng thời cởi bỏ luôn sợi dây thừng buộc bao tải.

Sau đó anh ôm Tô Nghị Phi từ trong bao tải ra, khi thấy rõ ràng khuôn mặt của đứa bé thì nhất thời anh có một cảm giác giống như chính mình đang soi gương vậy, mà đứa bé này so với anh trước đây quả thực quá giống.

Đây là, trên đời này làm sao lại có thể có một đứa bé giống mình như vậy.

"Chú ơi, cảm ơn chú đã cứu con, con tên là Tô Nghị Phi, trên có Thiên đường dưới có Tô Hàng a..., Nghị có nghĩa là kiên nghị, Phi là tự do bay lượn, chú ơi, sao hình dáng của chú lại giống như cháu a..."

Tô Nghị Phi cực kỳ thích được chú này ôm, cảm giác giống như được papa ôm ấp một dạng, cậu nhìn mặt của chú này, không hiểu vì gì mà cậu lại cảm thấy bộ dáng của chú này so với chính cậu rất giống nhau, không biết có phải là bởi vì cậu quá muốn tìm được cha mình nên mới có thể nhìn lầm rồi không?

Đôi mắt to đen bóng mở to tò mò nghi hoặc?

"Con nói con tên là Tô Nghị Phi, con họ Tô, vậy mẹ con có phải tên là Tô Thiên Hạ, phải không?"

Tần Trác Luân nghe đứa bé nhìn mình rồi cất lên âm thanh mềm mại lễ phép giới thiệu chính mình, Tô Nghị Phi, Tô Nghị Phi, Tô Thiên Hạ, Tô Nghị Phi,

chẳng lẽ?

Bộ dáng giống như chính mình, lại họ Tô, tuổi tác không sai biệt lắm cũng bốn tuổi, chẳng lẽ năm năm trước Thiên Hạ không có sinh non, là do Hứa Mộng Phi lừa gạt chính mình?

Vậy rốt cuộc là năm năm trước đã xảy ra chuyện gì?

Khi Tô Thiên Hạ rời đi thì ánh mắt tràn đầy thương tâm tuyệt vọng kia vẫn gấu gao chiếm lấy tâm của anh, đã vô số đêm khuya anh tỉnh dậy từ trong giấc mộng thì anh đều nhớ tới khuôn mặt buồn bã khi đó của cô.

"Đúng rồi, chú làm sao lại biết tên của mẹ cháu, chú ơi, chú rất lợi hại nha..., con cũng chưa có nói mà chú đã biết tên của mẹ rồi, nhưng chú ơi, con đói bụng, chú có thể dẫn con đi ăn ngon không ạ?"

Tô Nghị Phi sùng bái nhìn Tần Trác Luân, cậu có cảm giác chú này thực sự rất thông minh nha.

Không ngờ giống như mẹ cậu vậy, nhưng tuy mẹ cậu có ngờ thì cậu vẫn yêu nhất là mẹ cậu nha.

Ngay lúc này bao tử của cậu cũng cầu nhàu kêu lên kháng nghị.

Tô Nghị Phi có chút đỏ mặt nhìn Tần Trác Luân nói.

"Con vừa mới nói, nói, chú không có nói sai, mẹ con tên là Tô Thiên Hạ, vậy hình dáng mẹ con có phải nhìn giống như trên tấm hình này hay không."

Tần Trác Luân khần trương lấy ra bức ảnh chụp chung của Tô Thiên Hạ và mình mà anh giấu kỹ ở dưới cùng bóp tiền của mình ra, để cho Tô Nghị Phi nhìn rõ một phen.

Tuy nhiên hiện tại trong lòng anh lại cực kỳ kích động, mặc dù anh đã có tám chín phần xác định chắc chắn đứa bé trai trước mắt này chính là con trai Tô Nghị Phi của mình.

"Thực tài giỏi nha, chú làm sao có thể có ảnh chụp của mẹ con nha? Chú và mẹ con có quen biết nhau đúng không, vậy chú ơi, con có thể nhờ chú đáp ứng giúp con một chuyện được không?"

Hiện tại Tô Nghị Phi thấy không còn nguy hiểm nữa thì cái đầu thông minh kia lại bắt đầu một mớ suy nghĩ tinh quái về chuyện đi tìm cha cậu rồi.

"Đúng, chúng ta có quen biết, chú và mẹ con còn rất rất quen thuộc là đằng khác, vậy con nói đi, con muốn chú đáp ứng con chuyện gì, vô luận con nói cái gì thì chú đều sẽ đáp ứng cho con."

Tần Trác Luân hiện ở trong lòng đặc biệt cảm kích, cảm kích hôm nay chính mình đã không từ chối cơ hội đi chơi với Hứa Mộng Phi, nếu không anh cũng sẽ bỏ qua cơ hội gặp gỡ với con trai anh rồi.

Tô Nghị Phi, một đứa bé thông minh lại xinh đẹp đáng yêu như vậy chính là con trai của mình, Thiên Hạ lại sinh cho anh một cậu con trai đáng yêu như vậy, thật tốt quá, cậu bé chính là con trai của mình, đừng nói cậu chỉ yêu cầu một chuyện, cho dù cậu có yêu cầu một trăm một vạn chuyện thì anh cũng đều đáp ứng đi.

Cảm tạ trời đất đã cho anh được gặp con trai anh, trong lòng anh bây giờ chỉ còn biết cảm ơn mà thôi.

"Chú, vậy chú tên là gì? Chú có thể đáp ứng giúp cháu đi tìm cha một ngày được không? Người khác đều có cha nhưng con lại không có, nên các bạn nhỏ khác đều cười con.... Con rất muốn có một người cha giống như chú vậy. Một ngày a..., Phi Phi không tham lam, chỉ cần một ngày đi tìm cha là tốt rồi...."

Tô Nghị Phi thỉnh cầu như vậy thực ra là muốn nhờ anh giúp cậu đi tìm cha một ngày thôi.

Nghe được lời con trai nói khiến trong lòng Tần Trác Luân cực kỳ chua xót, nhất định là con trai bị người ta nói thành con riêng, nên sẽ bị rất nhiều người cười nhạo đi.

"Đương nhiên là được, đi, không phải con nói đói bụng sao, vậy chú dẫn con đi ăn ngon, sau đó con nói cho chú nghe chuyện của mẹ con, nói cho chú biết địa chỉ nhà con ở đâu để chú đưa con trở về."

Tần Trác Luân hoàn toàn quên mất Hứa Mộng Phi đang còn ở trên du thuyền, anh lập tức mang theo Tô Nghị Phi rời khỏi du thuyền, hiện tại trong đầu anh chỉ toàn là hình ảnh của con trai và Tô Thiên Hạ thôi.

Tô Nghị Phi ngồi ở trên vai Tần Trác Luân, vui vẻ ăn thịt nướng và các món ăn vặt khác, bên cạnh đó còn nói cho Tần Trác Luân biết rõ mọi chuyện lý thú trong cuộc sống của mình và mẹ nữa.

"Mà cha con, con biết nói sao về cha đây..., con có mang theo bản đồ, mẹ nói cha đang ở phía đông, một đường đi thẳng về phía trước, mẹ nói cha đang làm việc trong một toà cao ốc rất lớn rất lớn, nên con chỉ muốn hướng về phía đông mà đi là có thể tìm được cha rồi, nhưng mà khổ một nỗi là mẹ lại không có cho con biết ảnh chụp và tên của cha nha. Nhưng mà hiện tại cũng quá tốt rồi, con có chú giúp con đi tìm cha nha, mà chú có mệt hay không, mệt thì để con xuống rồi đi tiếp a.... Con chính là một đứa bé ngoan nha."

Tô Nghị Phi nhìn chú vẫn để cho mình ngồi trên bả vai giống như cậu đang ngồi trên vai cha khiến cậu cảm thấy có chút xấu hổ....., cậu là một đứa bé ngoan thì không thể cứ cười trên đầu vai của chú được.

"Được, vậy đứng xuống đi một chút, nói về mẹ con đi, vài năm nay bên người cô ấy có người đàn ông nào khác không, cô ấy kết hôn chưa?"

Tần Trác Luân nhẹ nhàng bế Tô Nghị Phi xuống đất, sau đó nắm bàn tay nhỏ bé của cậu đi về phía trước, anh do dự thật lâu mới dám mở miệng hỏi vấn đề này.

"Có nha, có một chú rất tuấn tú thường xuyên tới nhà của chúng ta tìm mẹ con, nghe mẹ nói chú đẹp trai kia là học trưởng của mẹ a..., hiện tại công việc dạy võ đạo của mẹ đều là do chú đẹp trai kia hỗ trợ giới thiệu a."

Tô Nghị Phi hẳn sẽ không cùng người khác nói về chuyện của mẹ và mình, nhưng khi cậu đối mặt với chú đã cứu cậu, lại có bộ dáng đẹp trai 'giống như cha cậu' kia thì cái gì cậu cũng đều nguyện ý nói, bởi cậu cực kỳ thích cùng "chú giống cha mình" ở cùng một chỗ.

"A..., đó chính là còn chưa kết hôn, chẳng qua bên người có một người bạn trai đúng không?"

Tần Trác Luân nghe xong trong lòng lập tức trầm xuống, nhưng mà như vậy cũng tốt lắm rồi, đây là chứng minh Thiển Hạ còn chưa có tiếp nhận người đàn ông khác.

Vậy anh vẫn còn cơ hội rồi.

Nhà Tô Thiển Hạ,

"Ắt xì, ắt xì, ắt xì... Hôm nay mình làm sao vậy, hôm nay trời không có mưa mà mình cũng không bị cảm mạo, vậy thế nào lại liên tục nhảy mũi? Đúng rồi, Phi Phi đâu?"

Lúc Tô Thiển Hạ tỉnh lại thì đã là buổi chiều bốn giờ hai mươi tám phút rồi.

Khi cô tỉnh lại thì không thấy con trai đâu cả, trong nhà cũng không có nơi nào có thể trốn được, vậy con trai cô đi đâu rồi, có phải do ham chơi nên đã đi ra ngoài rồi không?

Lúc bắt đầu nghĩ vậy nên cô cũng không để ý lắm, tiếp đó cô đi vào phòng bếp chuẩn bị làm bữa tối.

Bình thường từ thứ hai đến thứ sáu đều là con trai cô Phi Phi làm ba bữa cơm, riêng cuối tuần thì do cô làm.

Cô nấu xong bữa tối, nhìn lại thời gian, hiện tại đã là chạng vạng sáu giờ ba mươi hai phút rồi.

Ban đầu không thấy con trai ở nhà thì cô cũng không để ý vì nghĩ có thể con trai đi đâu chơi rồi, nhưng khi cô làm xong cơm tối mà sao con trai cô vẫn chưa có trở về?

Có thể đã xảy ra chuyện gì hay không?

Trong lòng cô bỗng nhiên xuất hiện một dự cảm không tốt, có lẽ con trai cô đã xảy ra chuyện rồi.

Nghĩ vậy, cô vội vàng chạy về phòng cầm bóp tiền và chìa khóa nhà tức tốc chạy ra cửa tìm con trai.

Nhưng tìm quanh rất nhiều con đường, kể cả tất cả hàng xóm lân cận và cửa hàng gần đó thì đều hỏi qua, nhưng cũng không có ai nhìn thấy con trai cô.

"Đứa nhỏ này, làm thế nào lại dám một mình ra cửa, bé lại còn nhỏ như vậy, nếu như gặp phải người xấu thì phải làm sao bây giờ?"

Thiển Hạ vừa tìm mà trong lòng cũng rất hoảng loạn, không tìm được người giúp, mà con trai cũng không thấy nữa, với lại trong năm năm này đều là con trai bầu bạn bên cạnh cô, cùng cô sống nương tựa lẫn nhau, bỗng nhiên không thấy con trai nữa khiến cô có cảm giác như cả thế giới của mình giống như muốn sụp đổ rồi.

Nước mắt không kiềm được cứ tràn đầy hốc mắt, chảy xuống đôi gò má...

*

"Cha à, đây là nhà con a.... Cha mau vào đi, oa, thơm quá, chắc mẹ đã làm xong cơm tối rồi, cha mau ngồi xuống để con đi gọi mẹ."

Tô Nghị Phi dẫn Tần Trác Luân về tới cửa nhà mình, cậu vừa vào cửa thì đã ngửi thấy được hương vị thức ăn do mẹ làm, tiếp đó cậu vội kéo tay Tần Trác Luân đến ngồi vào sofa trong phòng khách, lại còn đưa cho anh điều khiển tivi từ xa để anh mở tv xem.

Sau đó cậu đi vào phòng mẹ tìm mẹ để gọi mẹ ra gặp cha nha.

Nhưng, trong phòng lại không có ai?

Cậu lại đi vào phòng của mình tìm, nhưng vẫn không thấy mẹ.

Sau đó cậu chạy tới phòng bếp, phòng tắm, ban công, khắp nơi trong nhà cậu đều tìm kỹ nhưng vẫn không thấy mẹ.

"Cha ơi, mẹ không có ở nhà, không biết đi đâu rồi, có phải mẹ giận vì con không nghe lời chạy ra ngoài mà không nói với mẹ không, có phải mẹ không cần con nữa đúng không?"

Phi Phi thương tâm ngồi ở bên người Tần Trác Luân, cậu rất lo lắng mẹ không cần cậu nữa rồi.

"Hắn sẽ không, mẹ tuyệt đối cần con mà, con chính là bảo bối quan trọng nhất của mẹ, con lại thông minh như vậy, đáng yêu như vậy, lại còn có bộ dáng đẹp trai như vậy nên mẹ chắc chắn sẽ cần con. Có thể là mẹ đã đi ra ngoài tìm con rồi không?"

Tần Trác Luân lựa lời an ủi con trai mình, nghe con trai gọi mình là cha hết sức tự nhiên, mặc dù anh cũng không biết Tô Thiển Hạ có chịu cho cha con bọn họ nhận thức lẫn nhau không nữa.

"Dạ, cha nói rất đúng, mẹ hẳn sẽ cần Phi Phi, vậy cha ơi, chúng ta trước cứ ăn trái cây vậy, vừa ăn trái cây vừa xem tivi chờ mẹ trở về được không?"

Tô Nghị Phi nhanh nhẹn chạy vào phòng bếp mở tủ lạnh ra lấy hai quả táo hồng hồng bóng loáng, sau khi rửa sạch sẽ thì đi vào phòng khách đưa một quả cho Tần Trác Luân, còn một quả thì chính cậu ăn.

"Như vậy đi, con cứ ngồi ở chỗ này chờ, để cha đi ra ngoài nhìn xem có thể tìm thấy mẹ con hay không, còn con cứ ngoan ngoãn ở trong nhà chờ chúng ta trở về được không?"

Trái lại, Tần Trác Luân vẫn có chút lo lắng cho Thiển Hạ, anh lo lắng Thiển Hạ có thể không đi tìm con trai mà là đi gặp chú đẹp trai mà con trai đã nói kia.

"Được ạ, Phi Phi sẽ ngoan ngoãn chờ cha và mẹ trở về, cha phải đi nhanh rồi về nhanh a...."

Sau khi Tô Nghị Phi trả qua chuyện bị bọn buôn người bắt cóc thì đã càng hiểu chuyện hơn rồi.

Vì thế cậu nhu thuận mở miệng để cho Tần Trác Luân yên tâm.

"Ngao, vậy cha đi tìm mẹ con một chút, chúng ta sẽ nhanh chóng trở lại, nếu về trễ thì con có thể tự mình tắm rửa, ăn cơm rồi đi ngủ không? Vừa nãy ở trên đường con đã nói trước nay đều là chính con tự mình tắm rửa rồi mặc quần áo đi ngủ mà, nên chắc là cha không có nghe sai đúng không, mà con cũng là một đứa bé cực kỳ ngoan cực kỳ hiểu chuyện đúng không."

Tần Trác Luân cũng nghĩ tới rất nhiều khả năng khác nhau, anh sợ có thể lúc trở về thì cũng đã khuya, vì thế anh nói trước để phòng ngừa, nhờ đâu Tô Nghị Phi không dám ở một mình.

"Con rất giỏi nha..., cha cứ yên tâm đi tìm mẹ đi, nhưng mà mẹ rất lợi hại đó..., một mình mẹ cũng có thể đánh ngã vài người đàn ông nha, lúc cha đi tìm mẹ cũng phải cẩn thận một chút nha..., cũng đừng để bị mẹ đánh ngã, cha hãy cố lên!"

Tô Nghị Phi chợt nhớ tới chuyện mẹ mình biết võ, bởi vậy trước khi Tần Trác Luân đi ra cửa tìm mẹ thì lập tức nói cho Tần Trác Luân biết chuyện.

"Ừm, cha đã biết, con trai, con thực ngoan, con phải nhớ kỹ đứng ở phía cha giúp cha nếu như mẹ có đuổi đánh đó."

Tần Trác Luân sờ sờ đầu con trai mình, nhìn thấy con trai lớn lên giống mình như vậy, đầu óc cũng thông minh, mà anh lại có một cậu con trai như vậy thì trong lòng có cảm giác cực kỳ kiêu ngạo đi.

*

Trường học tư nhân, trong phòng làm việc của hiệu trưởng

Hiệu trưởng là một người đàn ông cực kỳ trẻ tuổi, lại còn rất tuấn mỹ.

Anh hai mươi chín tuổi, thân hình cao lớn, bộ dáng cũng rất nhã nhặn.

Anh mang họ Hạ Hầu, tên một chữ Cô.

Lúc này, nhìn anh có vẻ có chút bối rối, bình thường cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua cảnh anh bối rối, nhưng mà đối mặt trước mắt anh chính xác là một cô gái đang khóc lóc rất thảm thiết, mà cô gái đang khóc kia lại chính là đối tượng mà anh yêu mến.

"Thiển Hạ, đừng khổ sở, anh đã phái người ra ngoài tìm, mà Phi Phi cũng cực kỳ thông minh, có thể cậu bé nhất thời ham chơi nên quên về nhà, hoặc có thể hiện tại cậu bé đã về nhà rồi, mà em cứ ở trong này khóc lóc thương tâm như thế này, vậy chẳng phải là sau khi trở về sẽ dọa đến cậu bé sao, nếu không cậu bé còn có thể tưởng là anh khi dễ em đi, vậy không bằng chúng ta thử trở về nhà em xem một chút đi."

Đối tượng yêu mến của anh chính là Tô Thiển Hạ, cũng là học muội dưới khoá của anh.

Anh lớn hơn Tô Thiên Hạ sáu tuổi, hai người chính là tại một lần kỷ niệm ngày thành lập trường mới nhận thức lại nhau, khi đó anh được ban giám hiệu nhà trường mời về đảm nhiệm một khóa phụ đạo giảng dạy.

Ngay tại lúc đó anh đã lập tức chú ý đến cô, sau đó hai người cũng bắt đầu làm bạn bè với nhau.

Chỉ là cô cũng rất ít khi liên hệ với anh, nhưng nhớ lại năm năm trước khi cô bất ngờ xuất hiện trước mặt anh đã dọa anh nhảy dựng người lên, lúc đó trên mặt cô dâng lên một sự đau thương rất nồng đậm thậm chí là tuyệt vọng.

Nhưng cô một chữ cũng chưa kịp nói, ngay lúc anh vừa mở cửa xe đã té xỉu ở trên mặt đất.

Sau đó anh đưa cô đi bệnh viện, chính cô cũng đã cho rằng mình đã sinh non, nhưng sự thực thì đứa bé vẫn ngoan cường nằm ở trong bụng cô, trải qua ba đến bốn tháng điều dưỡng thì anh vẫn làm bạn bên cạnh cô, chăm sóc cô, cộng với bình thường thân thể của cô cũng được chăm sóc rất tốt cho nên đứa bé và cô đều được bảo vệ an toàn, khoảng năm tháng sau thì đứa bé được sinh ra, cũng cực kỳ khỏe mạnh.

Hiện tại cô đang đảm nhiệm vị trí cô giáo dạy vũ đạo ngay trong trường học tư nhân của anh, mà tất cả mọi người ở đây đều biết trong lòng anh chỉ có cô, biết anh thích cô, cũng cực kỳ yêu cô.

Nhưng mà cho tới bây giờ anh cũng không mở miệng thổ lộ với cô, bởi vì anh biết trong lòng cô còn cất giấu một người, là một người đàn ông khiến cô cực kỳ thương tâm, mà người đó cũng chính là cha của con trai cô.

Nhưng anh vẫn tin tưởng, anh tin tưởng chỉ cần anh vẫn ở bên cạnh cô, vẫn làm bạn với cô thì nhất định có một ngày nào đó cô sẽ tiếp nhận anh.

Lúc đó hai mẹ con cô và anh sẽ trở thành một gia đình hạnh phúc bên nhau, mà anh tự nhiên cũng sẽ đối đãi với Phi Phi giống như cậu bé chính là con trai của anh vậy.

"Được, em không khóc, ánh mắt em có phải hồng hồng rồi không, em không thể dọa đến Phi Phi, hi vọng bé thật sự đã về nhà, nếu là bé vẫn chưa có về nhà thì em, em thực sự không biết cuộc sống sau này của em sẽ như thế nào nữa."

Tô Thiên Hạ khóc như hoa lê đài vũ cũng chính là một loại xinh đẹp, nói xong cô cố gắng lau sạch nước mắt, cố gắng để mình đừng khóc nữa, nhưng mà cứ suy nghĩ đến chuyện nếu như con trai vẫn chưa về nhà, thì cô cũng không biết làm sao bây giờ, cũng không biết làm thế nào tiếp tục sống...

"Em xem, em lại tự dọa chính mình, em ngắm xem Phi Phi có bao nhiêu thông minh hơn những đứa bé khác, lúc những đứa bé khác luôn luôn làm nũng khóc rống tranh món đồ chơi, thì cậu bé hã, chẳng những tự mình lên mạng, lại còn biết nấu ăn cho em ăn, một đứa bé thông minh như vậy cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy, em cũng đừng xem thường con của em, anh tin tưởng nếu cậu bé gặp phải chuyện xấu gì thì cũng có thể gặp dữ hóa lành, em cũng đừng khóc nữa, cẩn thận không sẽ dọa cậu bé thật đấy, đi, đi rửa mặt, cười một cái nào."

Hạ Hầu Cô đỡ Tô Thiên Hạ đi vào toilet rửa mặt sạch sẽ, tiếp đó đợi cô bình phục lại cảm xúc thì anh lập tức lái xe đưa cô về nhà.

Tô Thiên Hạ và Hạ Hầu Cô cùng nhau xuống xe đi về phía nhà cô.

Tìm Thiên Hạ hơn hai giờ nhưng vẫn không tìm được nên Tần Trác Luân mang theo tâm tình uể oải trở về, ngay lúc đó anh lại thấy được cảnh Tô Thiên Hạ và Hạ Hầu Cô đứng chung một chỗ.

Hai người nam tuấn nữ mỹ, nhìn thấy có bao nhiêu xứng đôi.

Anh nhìn mà trong mắt trong lòng đều đã muốn bốc hỏa.

Anh bước nhanh tiến lên, kéo tay Thiên Hạ, ôm cô vào trong ngực mình, mười ngón tay giữ chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, sau đó khiêu khích nhìn Hạ Hầu Cô.

"Trời ơi, anh, Tần Trác Luân, anh thế nào lại ở chỗ này? Anh, không phải anh đã, đã kết hôn với Hứa Mộng Phi sao? Anh buông tay ra, dù anh có tìm tới nơi này thì tôi, tôi cũng không muốn nhìn thấy anh."

Tô Thiên Hạ ngửi thấy một cổ hương vị quen thuộc trên cổ anh kia, đó là một loại hương vị thảo mộc nhàn nhạt nhưng rất sạch sẽ.

Cô cũng thấy rõ mặt của Tần Trác Luân, năm năm, năm năm, rốt cục anh cũng tìm đến đây sao?

Dù năm năm qua giống như cô đã đoạn tuyệt liên hệ với anh, nhưng đúng là cô vẫn có theo dõi một ít tạp chí để biết được tin tức của anh.

Biết anh sẽ phải kết hôn với Hứa Mộng Phi, báo chí đã đưa tin nói Hứa Mộng Phi mang thai, đã mang thai, muốn kết hôn, vậy anh còn tìm tới nơi này làm cái gì?

Cô đã trốn tránh anh đến một nơi nhỏ bé heo lánh như vậy, vì cái gì mà anh lại còn tìm tới, anh có thể tìm tới nơi này, vậy có phải anh cũng đã biết rõ Phi Phi là con trai anh không?

"Anh không nghe thấy sao, Hạ Hạ không muốn nhìn thấy anh, hiện tại Hạ Hạ đang sống rất tốt, mà anh chính là người đàn ông vô tình làm cô ấy thương tâm đúng không? Anh hãy biến đi, nơi này không chào đón anh."

Hạ Hầu Cô cũng lôi kéo bàn tay còn lại của Thiên Hạ, tuy anh chỉ là một hiệu trưởng của một trường tiểu học nho nhỏ, không như Tần Trác Luân có tiền có thế nhưng khí thế của anh cũng tuyệt không bị bại dưới tay Tần Trác Luân.

"Cô ấy sinh con trai cho tôi, chuyện năm đó chỉ là có một chút hiểu lầm, chúng ta cũng sẽ nói rõ ràng, còn anh là ai? Là chú đẹp trai mà con tôi nói kia sao, anh không biết là anh rất kém sao, theo đuổi Thiên Hạ năm năm mà cũng chưa theo đuổi được, vậy anh nên biết rõ trong lòng Thiên Hạ chính là không có anh, sẽ không nhận thức anh, mà trong lòng cô ấy chỉ có tôi, người nên cưới chính là anh đó."

Tần Trác Luân càng bá đạo ôm sát Thiên Hạ hơn, mà lời nói của anh cũng rất đã kích người, đúng vậy, anh đã theo đuổi Thiên Hạ năm năm, năm năm mà anh cũng chưa mở miệng nhưng Thiên Hạ cũng nên cảm giác được anh đối với cô là có tình ý đi.

"Các anh đừng ầm ĩ nữa, nơi này là nhà của tôi, các anh đều đi đi, cả hai người tôi đều không muốn gặp, tôi có con trai là đủ rồi, đàn ông có hay không cũng không quan trọng. Huống chi đàn ông so với phụ nữ thì càng thích hợp làm kẻ gây tai họa hơn nhiều."

Thiên Hạ đá mỗi người bọn họ một đá, cô cũng không phải là thiếu nữ nhỏ tuổi nữa, cô chính là có thân thủ rất tốt nha, một đá lại một đá tiếp xuống, thế nào cũng có thể làm cho bọn họ bị đau mà buông tay, cô lập tức thừa cơ hội này khẩn trương mở cửa phòng đi vào, tiếp đó dùng lực đóng chặt cửa trước mặt bọn họ rồi khóa cửa lại.

Ngoài cửa, hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, không nghĩ tới bọn họ tự nhiên lại phá lên cười ha ha, này, hẳn không phải là bị kích thích quá mức đi?

Thiên Hạ chẳng muốn quản bọn họ cười vì cái gì, ngay lúc cô xoay người thì nhìn thấy con trai đứng trước mặt mình, ngẩng đầu nhìn cô, thật tốt, con trai ở nhà, con trai không đi mất, hu hu, cô lại muốn khóc rồi...

"Mẹ không khóc, con không có sao."

Phi Phi bị Tô Thiên Hạ ôm chặt vào trong lòng, Tô Thiên Hạ có cảm giác như mất đi giờ lại có được thật là tốt.

Phi Phi vỗ vỗ nhẹ lưng mẹ, bây giờ tuy cậu còn nhỏ, chưa được cao lắm, nhưng lúc mẹ ngồi xổm xuống thì cũng không tệ, chẳng thế thì cậu có thể an ủi mẹ cho mẹ ôm bảo bối rồi.

"Tiểu quỷ không nghe lời này, con có biết con hù chết mẹ hay không, mẹ nghĩ đến chuyện con chưa về mà bị người xấu bắt đi..."

Tô Thiên Hạ nghĩ đến chuyện có thể mất đi con trai thì cô liền rất tức giận, tức giận vì cậu không nghe lời mà ra ngoài chạy loạn.

Cô ôm cậu đi đến trên ghế sofa, sau đó không chút khách khí đánh cái mông của cậu.

Nhìn xem cậu còn dám ra ngoài chạy loạn hay không.

"Mẹ, con không dám, về sau con sẽ không chạy loạn nữa, mẹ, quả thực con gặp được rất nhiều người xấu, nhưng mà cha đã cứu con, cha còn dẫn con đi ăn ngon, còn để cho con ngồi ở trên vai cha a..., cha thật là lợi hại, con cũng chưa nói tên của mẹ thì cha đã biết nha, mẹ đừng đánh mông con, con bị mấy người xấu kia lấy gậy gộc đánh trên người, bây giờ còn rất đau, không tin mẹ nhìn trên người con xem."

Phi Phi trước để cho Thiên Hạ đánh cậu vài cái, sau đó mới bắt đầu làm nũng cầu xin tha thứ.

Lại còn mang theo tiếng khóc chỉ vào lưng và người mình, ý là muốn để cho mẹ đau lòng, như vậy mẹ sẽ không đánh, cũng sẽ không giận cậu nữa, kỳ thật cậu biết rõ cậu đã sai lắm rồi.

"Hả, sung to như vậy, Tần Trác Luân làm cha thế nào không biết, vậy mà cũng không phát hiện trên người con có thương tích, lại đây, mẹ bôi thuốc cho con."

Thiên hạ ngừng tay không đánh mông con trai nữa, nghe thấy con trai nói bị người xấu bắt cóc còn bị người xấu đánh thì trong lòng cô miễn bàn cũng sẽ có khổ sở và đau đớn rồi.

Con trai đau đớn thì tâm cô cũng đau đớn.

Cô nhẹ nhàng cởi quần của Phi Phi ra, kéo áo lên, trời ạ, đều đã sưng đỏ hết rồi.

"Không thể trách cha được, là con không nói cho cha biết, mà cha cũng không biết con bị người xấu đánh, mẹ, cha hẳn là người tốt, cha rất đau xót con a, cũng rất lo lắng cho mẹ, cha cũng đã đi tìm mẹ rất lâu rất lâu, khoảng ba giờ đó, mẹ, mẹ không thấy được cha sao? Cha tên là Tần Trác Luân, đúng giống như mẹ nói là giống con như đúc đó."

Phi Phi vừa mới nghe được mẹ nói tên, kỳ quái, mẹ như thế nào lại biết được cậu đã nhận thức với 'cha' rồi?

Phi Phi thông minh lại bắt đầu cố gắng suy nghĩ.

"Trước kia mẹ và anh ta có quen biết, mà con còn nói rất nhiều về cha nên đương nhiên mẹ biết người con nói chính là anh ta, mẹ có nhìn thấy anh ta, nhưng anh ta bị mẹ ngăn ở ngoài cửa không cho đi vào."

Thiên Hạ nhìn không được võ một cái mạnh xuống mông con trai, xem cậu còn dám kêu Tần Trác Luân là cha lớn tiếng như vậy nữa không.

Quả thực đều đã quăng người mẹ này cho qua một bên rồi.

"Mẹ, vì sao lại đánh mông con, con biết sai rồi, bị người xấu bắt đi thì con đã biết con sai lầm rồi, về sau con sẽ ngoan ngoãn không chạy ra ngoài nữa, mẹ, có phải trên người con đau thì mẹ cũng đau đúng không, vì sao con thấy chú Tần và con có nhiều điểm rất giống nhau a, mẹ, có phải mẹ cũng thấy được chú ấy và con có điểm giống nhau không, có thể chú ấy chính là cha ruột của con phải không?"

Phi Phi chớp chớp hai mắt, bộ dáng hồn nhiên thập phần vô tội, kỳ thật trong lòng cậu đã nghĩ ra biện pháp khiến cho mẹ nói cho cậu biết cha cậu chính là người nào rồi.

Cậu đoán cha cậu hết sức có thể là chú Tần, hoặc cũng có thể là anh em trai gì đó của chú Tần thôi, dù sao nhất định cũng có quan hệ với chú Tần.

Cậu không còn là đứa bé ba tuổi nữa, nên đương nhiên hiểu được chính mình và chú Tần kia có nhiều điểm giống nhau, khẳng định tránh không được có quan hệ huyết thống.

"Không phải, lớn lên thì nhiều người giống nhau thôi, anh ta đương nhiên không phải là cha con rồi, là chính con nói anh ta là cha con chứ mẹ cũng không nói, được rồi, ngoan ngoãn ngậm miệng, mẹ bôi thuốc cho con."

Thiên Hạ không chịu thừa nhận, nhanh như vậy cô đã lập tức phủ nhận khiến sự hoài nghi trong lòng Phi Phi càng sâu sắc hơn.

Cậu cảm thấy được mẹ đang nói dối, không có quan hệ, chính cậu đoán được chú Tần chính là cha cậu thì tốt rồi, một lúc nào đó cậu sẽ đi hỏi chú Tần vậy, bởi cậu tin tưởng nhất định chú Tần sẽ nói cho cậu biết.

Ngoài phòng

Tần Trác Luân và Hạ Hâu Cô, hai người vẫn nhìn nhau, vốn là nhìn nhau đều không hợp nhãn nên cũng không ai chịu rời đi.

Về sau hai người bọn họ lại cùng nhau dán tai lên cánh cửa muốn nghe lén nội dung nói chuyện ở bên trong, chỉ tiếc là dù nghe cũng mơ mơ hồ hồ.

Nhưng mà hai người đều nghe được một câu, đó chính là Thiên Hạ không thừa nhận Tần Trác Luân là cha của Phi Phi.

"Anh không nghe thấy sao, cô ấy không cần anh làm cha của con trai cô ấy, mà có thể tôi sẽ trở thành cha của Phi Phi đi."

Hạ Hâu Cô cố ý nói khiến Tần Trác Luân tức giận, anh nói như vậy vì anh cảm thấy chắc chắn Tần Trác Luân không thể nào đưa Thiên Hạ về làm vợ của anh ta được.

"Tôi chấp, trong lòng Thiên Hạ có tôi, còn Phi Phi cũng đã chính thức nhận thức tôi là cha rồi, tôi tin có Phi Phi hỗ trợ, thêm nữa Thiên Hạ cũng yêu mến tôi, vì vậy phần thắng của tôi so với anh nhất định lớn hơn."

Tần Trác Luân cực kỳ tự tin trả lời, nhưng lại quên chuyện anh còn phải cưới Hứa Mộng Phi, vậy anh có lập trường gì để nói điều này đây?

"Anh cũng đừng quên, anh và Hứa Mộng Phi muốn kết hôn, tin tức này tôi và một người cũng đều biết, trong lòng Thiên Hạ cũng rõ ràng, anh vẫn là nên trở về bồi Hứa Mộng Phi của anh đi, trong bụng của cô ta cũng có thể có đứa bé của anh, cho nên đừng ở chỗ này quấy rầy đến cuộc sống của tôi và Thiên Hạ nữa."

Hạ Hâu Cô muốn nhắc nhở Tần Trác Luân, rằng trước hết anh phải đi giải quyết chuyện hôn ước với Hứa Mộng Phi rồi mới nói.

Không sai, anh và cô ta vẫn chưa kết hôn, cũng không có đi đăng ký, hiện tại bọn họ chính là quan hệ vị hôn phu và hôn thê, chỉ là trong bụng của cô ta còn có đứa bé?

Điều này khiến cho anh có chút khó khăn.

"Thân là đàn ông, anh đã từng phụ Thiên Hạ một lần, vậy cũng không nên lại phụ một người phụ nữ sắp trở thành vợ của anh nữa, trở về đi, trở lại bên cạnh Hứa Mộng Phi đi, nơi đó mới đúng là nơi anh đến, cũng là nơi có người phụ nữ anh muốn kết hôn, mà anh và Thiên Hạ cũng đã sớm kết thúc, thời gian năm năm còn chưa đủ cho anh tỉnh lại sao?"

Hạ Hâu Cô biết mình đã nói trúng chỗ đau của Tần Trác Luân, chỉ cần trong người Tần Trác Luân có hôn ước thì Thiên Hạ sẽ càng không nhận thức với Tần Trác Luân.

Mà tâm ý của anh, hôm nay đã làm rõ, anh nghĩ mình không thể đợi thêm nữa, anh đã nghĩ rằng gần quan được ban lộc, nhưng mà đã năm năm, mặc dù hằng ngày anh cận kề bên cạnh nhưng vẫn như cũ không đi vào được trong lòng Thiên Hạ, cũng không chiếm được tâm lòng của cô.

Hiện tại anh đứng trước mặt Tần Trác Luân nói tự tin và khẳng định như vậy, nhưng trong lòng anh đối với việc theo đuổi Thiên Hạ thì một điểm nắm chắc cũng không có, Thiên Hạ sẽ đồng ý tiếp nhận anh sao?

"Vậy thì thử xem xem, hiện tại tôi sẽ đi giải quyết rõ ràng chuyện của tôi, chuyện này giải quyết xong thì tôi sẽ trở về đoạt lại Thiên Hạ, nhìn xem anh có đủ sức chiếm được tâm của Thiên Hạ hay không, tôi khuyên anh đừng nên hao phí tâm tư, năm năm qua anh đều đã thất bại, vậy anh cảm thấy được anh

có thể trong thời gian thật ngắn chiếm được tâm cô ấy sao, điều đó cơ hồ là không thể."

Tần Trác Luân đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, đây cũng là thời điểm nên kết thúc đoạn tình cảm kia rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Giải bày tâm tư

Tần Trác Luân trở về công ty, vừa đi vào văn phòng của mình thì lập tức có người xông tới tát anh một cái.

'Bốp', là Hứa Mộng Phi tát anh.

Anh lạnh lùng nhìn Hứa Mộng Phi, người phụ nữ này thật sự là?

"Anh không phải đã nói chỉ ra ngoài một lúc, vậy giờ anh nhìn xem anh đã ra ngoài bao lâu rồi, đã năm sáu tiếng, anh có còn xem em là vợ chưa cưới của anh nữa không, anh bỏ mặc một mình em ngồi trên du thuyền, nếu không phải em dùng tiền mua chuộc mấy hành khách khác cùng ngồi trên du thuyền thì em có thể chạy về tới đây sao, kết quả anh cũng không nói với em một tiếng lại lập tức chạy về đây, anh coi em là cái gì, người làm hay là hàng hóa? Nếu như ở trên du thuyền em gặp mấy phải người xấu, vậy thì có phải ở trong lòng anh cũng rất hân hoan chúc mừng đúng không, bởi vì rốt cục anh cũng không cần bị em quán lấy nữa, đúng không?"

Hứa Mộng Phi nói tới đây thì cô lại bật khóc.

Cô đương nhiên thương tâm, bởi lúc ngồi trên du thuyền thì cô có gặp Maynor Hàn, Maynor Hàn đã nói cho cô biết, Tần Trác Luân đã rời khỏi để đi gặp người tình cũ của anh ta là Tô Thiên Hạ rồi.

Maynor Hàn, cô là bị Maynor Hàn ra mệnh lệnh bắt buộc phải trở lại bên cạnh Tần Trác Luân, lúc trước cô đã thành công gửi cho Maynor Hàn bản thật sự của phần kế hoạch kia, nhưng khi cô trở lại bên người Maynor Hàn để mong anh ta thực hiện lời hứa hẹn cưới cô thì Maynor Hàn lại không muốn cô, anh ta còn ném cô vào trong biển rộng mặc cho cô tự sinh tự diệt.

Nhưng may mắn lúc đó cô lại gặp được một người chuyên đánh bắt cá đã cứu cô thoát nạn.

Xem như cô đã nhìn rõ bản chất thực sự của Maynor Hàn, vì vậy lúc cô trở lại bên cạnh Tần Trác Luân thì đã vận dụng tất cả các biện pháp nhằm phá hoại tình cảm của Tần Trác Luân và Tô Thiên Hạ, đồng thời cũng thành công khiến Tô Thiên Hạ rời đi, lại còn khiến cho Tô Thiên Hạ bị sinh non, mà cô cũng càng khiến cho cha mẹ Tần Trác Luân rất vui vẻ, nên cũng nhận được sự ủng hộ của bọn họ tổ chức đính hôn với Tần Trác Luân.

Năm năm rồi, cô là vị hôn thê của anh đã năm năm, rốt cục cô cũng mang thai đứa bé mới khiến cho anh đồng ý kết hôn với cô.

Vậy mà, vậy mà anh lại đi tìm Tô Thiên Hạ.

Cô không hiểu, đến tận cùng thì Tô Thiên Hạ có cái gì tốt, Maynor Hàn cũng vì thích Tô Thiên Hạ mà ném cô vào biển lớn đi.

Tần Trác Luân cũng yêu Tô Thiên Hạ, còn có rất nhiều người đàn ông khác đều yêu Tô Thiên Hạ nữa, mất bọn họ đều đã mù rồi sao?

"Đi, đi bệnh viện."

Tần Trác Luân kéo Hứa Mộng Phi đi bệnh viện, bởi anh có cảm giác đứa bé trong bụng Hứa Mộng Phi không phải là của mình.

"Đi, đi bệnh viện, vì cái gì đi bệnh viện, em không đi."

Hứa Mộng Phi có chút hốt hoảng, một lần nữa trở lại bên cạnh anh cũng đã hơn năm năm, mà cô lại không hề có dấu hiệu mang thai khiến cô rất lo lắng, do quá lo lắng nên cô hấp tấp chạy đi tìm người bạn trai là mối tình đầu của mình rồi lên giường, sau đó thì, thì lập tức có con.

Cô cho rằng mọi chuyện cô làm đã không chê vào đâu được, nhưng, bây giờ anh lại kéo cô đi bệnh viện, chẳng lẽ anh đã biết rõ ràng đứa bé không phải là của anh rồi?

"Em nói sao, em nghĩ rằng anh sẽ hoàn toàn không biết những việc làm thực sự của em sao? Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm."

Tần Trác Luân chính xác chỉ là muốn thăm dò cô, nhưng anh lại nói như thể mình đã rất khẳng định, nói chắc như đinh chặt sắt, giống như anh đã biết rõ ràng sự thật vậy.

"Em, em, trước kia đích thật là em có làm một chút chuyện thật có lỗi với anh, nhưng mà khi đó không phải anh cũng có Tô Thiên Hạ sao, còn, còn năm năm qua em cũng đã cực kỳ an phận đứng ở bên cạnh anh, mà em cũng biết rằng em đối với anh mới là quan trọng nhất, cho nên em cũng không có làm

chuyện gì thật sự có lỗi với anh cả, em thề, cho nên em không muốn đi bệnh viện."

Hứa Mộng Phi nói năng có chút lộn xộn, này khiến cho suy đoán của Tần Trác Luân càng thêm kiên định.

Xem ra Hứa Mộng Phi mang thai quả nhiên trong đó có điều khó hiểu.

"Đi, phải đi, không đi cũng phải đi. Trừ phi trong lòng em có quỷ."

Tần Trác Luân túm chặt lấy tay Hứa Mộng Phi kéo lên xe, sau đó anh lái xe đi về phía bệnh viện.

Sau khi đến bệnh viện, bởi vì Hứa Mộng Phi mang thai đã hơn bốn tháng, bác sĩ lấy máu xét nghiệm thì lập tức phát hiện đứa bé chính xác không phải của Tần Trác Luân.

"Em còn điều gì muốn nói nữa, đứa bé này em muốn sinh hay không thì tùy em, nhưng anh chắc chắn sẽ không kết hôn với em, về sau em cũng không cần xuất hiện trước mặt anh và người nhà của anh làm gì nữa, lại càng không được quấy rầy bạn bè của anh, nếu không, đừng trách anh vô tình."

Bởi vì bệnh viện Tần Trác Luân đưa Hứa Mộng Phi đến kiểm tra là bệnh viện do anh đầu tư thành lập nên anh có thể ưu tiên vận dụng phương pháp kiểm tra nhanh nhất nhằm đạt được kết quả kiểm tra mà anh muốn.

Sau đó anh đặt bản kết quả xét nghiệm trước mặt Hứa Mộng Phi rồi quay người bỏ đi.

"Xong rồi, toàn bộ xong rồi, mình thực sự không nên ở trong văn phòng tát anh ấy một bạt tay kia, thực không nên phát hỏa, thực không nên quá hốt hoảng mà nói sai rồi, làm sao bây giờ, mình đã thực sự mất đi anh ấy rồi sao? Nhưng tại sao, tại sao trái tim của mình lại cảm thấy khó chịu như vậy, chẳng lẽ, chẳng lẽ mình không phải muốn lợi dụng anh ấy sao, mà là yêu sao? Mình yêu anh ấy, mình yêu Tần Trác Luân, trời ơi, vậy thì vì sao, vì sao đến lúc này mới khiến mình hiểu rõ là mình yêu anh ấy, nhưng là, toàn bộ đều đã quá muộn, anh ấy đã không cần mình nữa, anh ấy muốn đi tìm Tô Thiển Hạ, muốn đi tìm con hồ ly tinh kia."

Hứa Mộng Phi quỳ trên mặt đất, khắp khuôn mặt đều là nước mắt, mà bác sĩ nhìn thấy cô như vậy thì cũng chỉ biết thờ dài chứ cũng không biết nên an ủi ra sao...

*

Thiển Hạ dẫn theo Tô Nghị Phi đi công viên chơi, cũng khó có được một chủ nhật rảnh rỗi như vậy nên đương nhiên cô muốn được tận tình chơi đùa rồi.

Maynor Hàn trốn ở một góc khuất cầm máy ảnh, sau đó tự mình chụp ảnh của hai mẹ con Tô Thiển Hạ và Tô Nghị Phi đang chơi đùa với nhau.

Hạ Hầu Cô vừa làm xong việc ở trường học thì cũng lập tức đi đến nhà Tô Thiển Hạ để tìm cô và Phi Phi nhằm thúc đẩy tình cảm.

Nhưng ngay lúc anh đang trên đường lái xe, đi ngang qua công viên thì anh lại nhìn thấy có một bóng người đang lén lút làm chuyện gì đó.

Anh dừng lại xe, thấy rõ người đàn ông kia là đang chụp ảnh, mà đối tượng anh ta đang chụp lại chính là Tô Thiển Hạ và Phi Phi.

Nên anh lập tức gọi điện thoại di động báo cho Tô Thiển Hạ.

Trong công viên

"Mẹ, điện thoại của mẹ kêu a..., mẹ mau nghe điện thoại, có phải là cha đang gọi tới đúng không?"

Từ hôm gặp Tần Trác Luân về đến bây giờ, Tô Nghị Phi đều rất thích gọi tên cha mình ở trong miệng.

"Không phải, trước đừng ầm ĩ để mẹ nhận điện thoại."

Tô Thiển Hạ nhìn màn hình điện thoại di động đang thể hiện tên và dãy số của Hạ Hầu Cô.

"Học trường, gọi điện thoại cho em có chuyện gì sao?"

Cô vẫn đã quen gọi anh là học trường, cho tới bây giờ cũng không dùng cách xưng hô khác, vì cô cảm thấy đây chính là một phương thức an toàn để duy trì khoảng cách với anh.

"Thiển Hạ, em phải bảo vệ Phi Phi cẩn thận, nhưng nhớ kỹ, em không cần quay đầu, cũng không nên nhìn những nơi khác mà cứ duy trì tư thế thoải mái như hiện tại, anh là muốn nói cho em biết là có người đang chụp trộm ảnh của em và Phi Phi, mà anh thấy người kia cũng không phải người bình thường, vì vậy anh sẽ cố gắng dẫn dụ hắn ta rồi đi khỏi đây, sau đó em hãy mang theo Phi Phi đi tìm Tần Trác Luân."

Hạ Hầu Cô không muốn Thiển Hạ và Phi Phi gặp phải bất cứ nguy hiểm gì, lại thêm việc anh cảm thấy được người đàn ông áo đen kia chắc cũng là một nhân vật nguy hiểm, nên anh muốn tìm cách lừa gạt người đàn ông áo đen kia rồi đi trước, để cho Thiển Hạ có thể dễ dàng dẫn theo Phi Phi đi tìm Tần Trác Luân.

"Đừng, có phải anh quá coi thường em đúng không, em có thể tự bảo vệ mình được nên em không muốn tìm đến anh ta."

Tô Thiên Hạ không muốn đi tìm Tần Trác Luân, bởi cô cho rằng mình có đầy đủ năng lực để tự bảo vệ được chính mình và con trai Phi Phi của cô.

"Thiên Hạ, hiện tại em không phải chỉ có một mình, anh hỏi em, nếu như bên cạnh đối phương có nhiều người hơn em, vậy em làm thế nào bảo vệ được em và Phi Phi? Anh cũng không muốn em đi tìm anh ta, nhưng mà hiện tại chuyện quan trọng nhất là em và Phi Phi được an toàn. Nghe lời anh, đợi anh thành công dụ hắn đi nơi khác thì em phải lập tức đi tìm Tần Trác Luân ngay."

Hạ Hầu Cô đương nhiên là không muốn Thiên Hạ đi tìm Tần Trác Luân, nhưng anh lại càng không muốn hai mẹ con cô gặp phải nguy hiểm gì.

Nhà Tần Trác Luân,

"Trác Luân, Mộng Phi tự sát, tình trạng rất nguy hiểm, hiện tại đang ở bệnh viện cấp cứu, giữa hai đứa có phải có chuyện gì gạt chúng ta đứng không?"

Cha mẹ Tần Trác Luân cũng không biết chuyện Tần Trác Luân và Hứa Mộng Phi đã chia tay với nhau.

Càng không biết được chuyện đứa bé trong bụng Hứa Mộng Phi không phải là của Tần Trác Luân, bọn họ là do nhận được điện thoại của cha mẹ Hứa Mộng Phi gọi tới mới biết chuyện Hứa Mộng Phi tự sát, đang ở bệnh viện tiến hành cấp cứu, cho nên bọn họ mới lên lầu hỏi con trai của mình.

"Tự sát, cô ấy không có việc gì chứ, con và cô ấy...?"

Tần Trác Luân đang muốn nói rõ chuyện anh và Hứa Mộng Phi đã chia tay, nhưng mẹ anh lại ngắt lời kể tiếp anh muốn nói.

"Mẹ mặc kệ giữa hai đứa cãi nhau chuyện gì, nhưng hiện tại nó có nguy hiểm, con nên đến bệnh viện thăm nó, cho nó sự tin tưởng bản thân nên sống tốt, không tính chuyện vì nó thì cũng nên vì đứa bé trong bụng của nó là cháu trai nhà chúng ta mà suy nghĩ, con nhanh đi."

Tần phu nhân nhanh chóng hối thúc con trai ra cửa, muốn anh đi đến bệnh viện thăm nom Hứa Mộng Phi, Tần Trác Luân biết tim mẹ mình không tốt, không thể chịu kích thích nên đành phải đồng ý đi đến bệnh viện xem xét tình hình của Hứa Mộng Phi.

Khi Tần Trác Luân tới bệnh viện thì Hứa Mộng Phi cũng đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, và được chuyển đến phòng chăm sóc.

"Là em có lỗi với anh, lúc trước là em phản bội anh, hiện tại em muốn chết cũng không chết được, em không có được anh thì em cảm thấy mình sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa, Luân, nếu em thật sự chết đi, cầu xin anh hãy quên đi chuyện em đã phản bội anh, cũng quên đi những chuyện em đã làm, chỉ cần nhớ kỹ những kỷ niệm tốt đẹp khi chúng ta ở cùng một chỗ là được rồi, có được không, anh có thể đáp ứng em không?"

Hứa Mộng Phi thật sự đã nản lòng thoái chí, hay hiện tại việc cô tự sát là do cô muốn diễn trò níu kéo Tần Trác Luân đây?

"Nếu em chết thì anh cũng sẽ quên em"

Trái lại, Tần Trác Luân lại không hề bối rối vì sắc mặt cô tái nhợt, thân thể suy yếu mà đáp lại cô.

"Vậy anh đi đi, thật xin lỗi đã làm chậm trễ thời gian của anh."

Hứa Mộng Phi xoay người, cô thật sự thất vọng, cô nghĩ cô thật sự đã mất đi anh rồi, vậy còn sống mà nói đã là quá dư thừa đối với cô.

Nên cô lặng lẽ kéo ống chườm khí xuống, thậm chí lúc bác sĩ đang cấp cứu cho cô, cô đã tranh thủ lúc hộ lý và bác sĩ không chú ý giấu một con dao tiểu phẫu nhỏ ở trong tay.

Hiện giờ, rất không dễ dàng gì cô mới được cấp cứu sống lại, thì chính tại cô lại nghe được anh nói sẽ quên mình, mà mặt anh lúc đó cũng không chút thay đổi, sự lạnh lùng như vậy cũng khiến cô rất khổ sở, cũng không còn chỗ nào luyến lưu.

Cô cầm dao đâm về giữa ngực của mình...

Cô muốn đánh đổi, dùng sinh mệnh của mình để đánh đổi, nếu như anh thật sự không còn quan tâm cô, không cần cô nữa thì cô chết đi cũng mãn nguyện rồi.

"Em lại làm gì?"

Cô bỗng nhiên trầm mặc khiến cho trong lòng Tần Trác Luân có chút là lạ, anh đi đến bên phải giường, phát hiện cô vậy mà lấy tay cầm dao muốn đâm vào ngực mình.

Cô là thật sự tỉnh ngộ, thật sự không còn lưu luyến nên mới có thể sử dụng phương thức quyết tuyệt như vậy, hay là vì có thể khiến cho anh nhớ kỹ cô mới làm vậy, nếu đúng vậy thì cô thật sự cực kỳ tàn nhẫn đi.

"Anh còn chưa đi sao, không có gì, thân thể bản thân là của em, anh không thích em, vậy em sống cũng không có ý nghĩa, mà đứa bé trong bụng cũng không nên sinh ra, vậy chỉ bằng nó và em cùng đi đến địa phủ gặp Diêm Vương, chuộc lại những chuyện xấu em đã làm."

Trên mặt Hứa Mộng Phi tràn đầy nước mắt chảy xuống, ở một khắc này trong đầu Tần Trác Luân lại hiện lên khoảng thời gian ngọt ngào bọn họ ở bên nhau.

Lòng anh bỗng nhiên mềm nhũn, quyết định tha thứ cho cô.

"Bác sĩ lập tức sẽ đến, nếu như em không hiểu được phải yêu quý chính em, như thế hà tất anh phải để ý đến em? Chờ đến khi em thật sự hiểu được cái gì là quý trọng, cái gì là tình cảm thật sự, khi đó em hãy đến tìm anh, chúng ta vẫn sẽ là bạn bè."

Đây là điều duy nhất anh có thể làm, vì anh không có khả năng kết hôn với cô nên chỉ có thể làm bạn bè mà thôi.

"Cảm ơn, anh nói, chúng ta vẫn có thể là bạn bè sao, được, vậy từ nay em sẽ học cách quý trọng người nhân bạn bè của em, còn có chính em nữa."

Hứa Mộng Phi biết, cô dùng chiêu này được, ít nhất bây giờ trong mắt anh đã không còn chán ghét cô nữa, làm bạn bè sao? Đó chỉ là tạm thời, cô tin tưởng dưới tình huống này thì anh nhất định cũng sẽ không nói cha mẹ anh biết rằng đứa bé trong bụng cô không phải là của anh.

Như thế cô còn có thể ở trước mặt cha mẹ anh nói, để cho cha mẹ anh giúp bản thân cô thuyết phục anh, như vậy hôn lễ cũng sẽ được cử hành như cũ.

*

Không cho phép cướp đoạt cha ta địa

Tô Thiên Hạ dắt Phi Phi tới căn nhà trước kia cô và Tần Trác Luân từng là láng giềng với nhau. Cô không biết anh có còn trở về nơi này hay không? Bởi nơi này đã từng có một đoạn hồi ức tốt đẹp của cô và anh.

"Mẹ, nơi này là nhà của cha sao?"

Phi Phi ngẩng đầu nhìn mẹ, nhìn mẹ giống như đang muốn khóc nha, vì thế nên cậu muốn nghĩ biện pháp khiến cho mẹ không khóc.

"Đúng, đó là căn nhà mà anh ta đã ở qua, anh ta đã nói chắc chắn sẽ không bán căn nhà này đi mà sẽ lưu giữ lại, không biết là có thật sự lưu giữ lại hay không nữa, nhưng mẹ nhớ rõ cái chìa khóa giấu ở? Đúng, giấu ở nơi đó."

Thiên Hạ cố nín nhịn không cho nước mắt mình rơi xuống, tiếp đó cô tìm được cái chìa khóa, ha ha, cái chìa khóa dự phòng này vậy mà vẫn nằm trong khe cửa bên cạnh.

Anh ta thật sự không có quên những lời đã nói với cô, cái chìa khóa còn nằm ở đây, mà căn nhà kia cũng không có bán đi.

"Mẹ, con mở ra rồi."

Phi Phi cầm cái chìa khóa trong tay mẹ đi mở cửa, mặc dù thân thể cậu còn nhỏ, phải nhón gót chân mới có thể khóa, nhưng mà đây là mở cửa ra, nên bộ dáng của cậu so với một đứa bé bốn tuổi cũng cao hơn một chút.

"Nơi này vẫn cùng một dạng giống như trước."

Một hạt bụi nhỏ cũng không có, xem ra anh ta thường xuyên cho người làm tới dọn dẹp nơi này.

Thiên Hạ ngồi trên ghế sofa, còn Phi Phi thì lại chạy lên lầu, bởi cậu tò mò tại sao mẹ lại biết rõ nhà cửa của cha như vậy?

"Phi Phi, chạy chậm một chút, cẩn thận ngã."

Thiên Hạ cũng không quên dặn dò vì tính hiếu động hoạt bát của con trai. Cũng được, con trai cũng đến đây rồi, vậy cô có thể gọi điện thoại cho Tần Trác Luân, xem anh có đến không?

Ở nhà, Tần Trác Luân chính là đang bị cha mẹ giáo huấn, cha mẹ muốn anh phải đứng hạn cưới Hứa Mộng Phi làm vợ, mặc dù anh đáp ứng nhưng hiện tại thân thể Hứa Mộng Phi không thể khôi phục ngay được nên anh cũng không nói ra chuyện đứa bé trong bụng của cô không phải là của anh. Hiện tại cha mẹ anh lại cứ thúc giục chuyện kết hôn khiến anh cảm thấy cực kỳ phiền phức.

Lúc này, chiếc điện thoại di động mà đã nhiều năm anh để ở trên người cũng chưa dùng lại vang lên, trong lòng anh thật sự kích động, bởi vì số người biết số điện thoại này cũng chỉ lác đác mấy người, mà mục đích anh lưu giữ cái điện thoại này chính là hi vọng một ngày kia Thiên Hạ sẽ gọi điện thoại cho anh, như vậy hiện tại là Thiên Hạ gọi điện thoại cho mình sao?

"Ba mẹ, con có chuyện quan trọng phải nói qua điện thoại, về sau bàn lại."

Anh ném lại một câu, sau đó đi nhanh ra khỏi nhà, vừa lái xe vừa tiếp nhận điện thoại.

"Vâng, là em, anh, em còn tưởng rằng số điện thoại này của anh đã thay đổi, anh đang ở đâu?"

Tâm tư Thiên Hạ chợt trở nên lộn xộn, lại còn cực kỳ khẩn trương, năm năm, cũng chưa từng nói điện thoại với anh, lần trước khi anh đưa Phi Phi trở về cũng chỉ hàn huyên vài câu, lúc ấy cô chỉ muốn đuổi anh đi thật nhanh mà thôi.

Hiện tại, mình còn phải nhờ sự hỗ trợ của anh, không tìm anh không được, vì một mình Hạ Hầu Cô đối mặt với bọn người áo đen kia thì khẳng định có

nguy hiểm.

"Anh đang ở bên ngoài, em nói cho anh biết em đang ở đâu, em có khỏe không, Phi Phi có khỏe không?"

Tần Trác Luân thật sự muốn mình có thêm đôi cánh để có thể lập tức bay đến bên cạnh cô.

"Đều rất tốt, em, em đang ở đây, ở nơi lần đầu tiên của chúng ta, căn phòng lần đầu tiên đó, em chờ anh."

Thiên Hạ nói tới đây thì hai má nóng bừng, mặt đỏ hồng, nên cô vội vàng cúp điện thoại.

Thật là kỳ quái, cô vốn muốn nói là căn nhà lần đầu tiên cô bỏ vào nhà anh kia, nhưng cô lại không muốn nói rõ ràng, để cho anh đoán, nếu như anh có tâm thì khẳng định sẽ đoán ra ngay.

Lại còn nói chuyện lần đầu tiên, khiến cô nhớ tới chuyện lần đầu tiên giữa hai người bọn họ phát sinh quan hệ thân mật. Thật sự là muốn chết, thế nào lại nhớ tới những chuyện này đi?

Cô bụm mặt vào hai tay, vùi mặt vào trong lòng bàn tay, cảm thấy chính mình thế nào lại vẫn giống như cô thiếu nữ ngây thơ không biết sự tình như năm năm trước kia vậy, giờ cô đã hai mươi ba tuổi, còn có một cậu con trai bốn tuổi, thì thực sự không nên như vậy.

Mà lần đầu tiên phát sinh quan hệ với anh là ở trong khách sạn, cô nhớ rất rõ ràng, cũng không biết Tần Trác Luân có nhớ rõ hay không.

Lúc ấy anh bị cô đánh bất tỉnh trối đến trong phòng khách sạn, mà còn là cô muốn "bá vương ngành thượng cung" đối với anh, mặc dù lúc sau đó, tình huống đích thực có phần cô không thể khống chế, nhưng quả thật là cô muốn trêu chọc anh trước..

Mà lúc ấy anh cũng đã tức giận nổi trận lôi đình, bị phụ nữ bắt cóc lại còn muốn "bá vương ngành thượng cung" mình, hẳn là sẽ ghi ở trong lòng.

Ài?

Nghĩ đến khả năng anh có thể quên thì trong lòng cô cũng có chút khổ sở khó nói.

Có khi nào anh nghĩ nơi lần đầu tiên cô nói là nơi lần đầu tiên đó không, đoán chừng anh đã sớm quên, sớm quên rồi nên cũng không nghĩ đến nơi này, vậy anh sẽ chạy đi nơi khác?

Vậy mình có muốn gọi điện thoại lại cho anh hay không, để nhắc nhở anh.

"Mẹ, mảnh khăn tay này rất phiêu phiêu nha, trên đó còn có tên cha a....."

Trên lầu, trong tay Phi Phi cầm mảnh khăn tay màu lam nhạt đi xuống, cậu đi đến trước mặt mẹ, giơ khăn tay lên cho mẹ xem.

* phiêu phiêu: ý là xinh đẹp

"Là sao, mẹ nhìn xem."

Trong lòng Thiên Hạ đang lo lắng Tần Trác Luân sẽ không tìm thấy mẹ con bọn họ, nhưng hiện tại Phi Phi lại cầm khăn tay đưa đến trước mặt cô, cô nghĩ lại, năm năm trước cô chỉ thấy qua mảnh khăn tay này, lúc ấy ở trên bờ biển cô tìm đã tròng nhặt được, về sau cô cũng không biết mảnh khăn tay này đã đi nơi nào, cô cũng cảm thấy chút kỳ quái,thế nào mà trên mảnh khăn tay này lại viết ba chữ 'Trác', 'Luân', 'Hứa' kia.

Mãi đến khi Hứa Mộng Phi lấy thân phận là bạn gái anh xuất hiện trước mặt cô, mà họ của Hứa Mộng Phi không phải là "Hứa" sao, vậy mảnh khăn tay này là Hứa Mộng Phi tặng cho Tần Trác Luân rồi, nhưng mà tại sao nó lại bị lạc bên bờ biển bị cô nhặt được, vậy hiện tại mảnh khăn tay này làm sao lại có thể ở chỗ của Tần Trác Luân.

Có thể là khi đó mình ở nơi này thì đã cắt nó ở đây chăng?

Mà anh vẫn còn giữ lại mảnh khăn tay này, vậy trong lòng anh chắc hẳn còn có Hứa Mộng Phi.

"Anh ta không phải là cha con, cái gì đó chúng ta không xem, trả về."

Thiên Hạ đưa tay cầm mảnh khăn tay con trai cầm trong tay đi lên lầu bỏ vào ngăn kéo bàn trang điểm trong phòng ngủ của anh, sau đó kéo lại.

Tần Trác Luân, có lẽ mình quyết định đến tìm anh ta là sai lầm, hoặc có thể là do cô đã quá xúc động rồi.

"Mẹ, mẹ đang tức giận sao..., vì sao mẹ lại tức giận, có phải bảo bảo không ngoan làm sai chuyện gì khiến cho mẹ tức giận đúng không, mẹ đừng nóng giận, bảo bảo hứa sẽ cực kỳ ngoan."

Phi Phi tiến lên, bộ dáng đáng thương tội nghiệp nắm ống tay áo của mẹ, cậu không muốn mẹ không vui.

"Không, mẹ không có giận con, Phi Phi, con hãy ở lại chỗ này, mẹ có việc phải đi ra ngoài một chút. Nhớ kỹ đừng có chạy lung tung, chờ chú Tần của con trở về, không phải con cực kỳ thích chú ấy sao?"

Thiên Hạ quyết định mình nên trở về, để cho Phi Phi và Tần Trác Luân cùng ở một chỗ, bởi vì cô không muốn cầu sự hỗ trợ của Tần Trác Luân, dù sao Tần Trác Luân cũng đã biết rõ Phi Phi là con của anh, nên tự nhiên anh ta cũng sẽ đối xử tử tế với Phi Phi thôi.

"Bảo bảo thích mẹ cũng thích cả cha nữa, bảo bảo muốn mẹ và cha cùng ở một chỗ."

Phi Phi nói ra tâm nguyện của cậu, cậu rất muốn có cha và mẹ cùng ở bên cạnh mình, bởi vì những bạn nhỏ khác thì đều có cha và mẹ cùng nhau yêu thương nha.

"Chuyện này sau này hãy nói, con cứ ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, muốn ăn gì thì đi xem tủ lạnh có không, chính con làm một chút ăn, nhớ kỹ cẩn thận một chút."

Thiên Hạ sờ sờ mặt con trai, chỉ vào vị trí tủ lạnh để cho con trai tự mình nấu ăn, cô tin tưởng con trai có bản lĩnh làm ra được món ăn ngon, nếu nơi này vẫn thường xuyên có người đến dọn dẹp thì tủ lạnh chắc hẳn là sẽ không trống không rồi.

Chờ Phi Phi đi vào phòng bếp thì Thiên Hạ lại vụng trộm mở cửa đi ra ngoài.

Không nghĩ tới, cô vừa mở cửa thì liền thấy Tần Trác Luân.

"Tặng cho em, thích không?"

Ban đầu khi Tần Trác Luân nhận được điện thoại của cô, anh đã cố gắng suy nghĩ lại, cô nói lần đầu tiên là chỉ cái gì lần đầu tiên?

Lần đầu tiên trên giường, hay là lần đầu tiên hôn môi, hay lại là lần đầu tiên ra ngoài ăn cơm, đi dạo phố, đi chợ đêm?

Giữa bọn họ có quá nhiều lần đầu tiên, khiến cho anh có phần khó đoán rồi.

Tuy nhiên nói lần đầu tiên trên giường là dưới tình huống mà anh không tình nguyện phát sinh, nhưng không có nghĩa là anh đã quên.

Anh nhớ rõ đó là tại trong phòng một khách sạn nhỏ, cũng nhớ rõ lần đầu tiên của cô khi đó bởi vì đau đớn mà rơi lệ, lúc ấy anh cũng không rõ tâm tư mình phức tạp là vì cái gì, về sau mới biết được khi đó kỳ thật anh đã có cảm giác với cô rồi.

Khi đó tâm tình phức tạp rất đau lòng.

"Anh, anh làm sao biết chúng ta ở trong này, còn mua một hộp chocolate lớn như vậy làm cái gì, mà tôi cũng chưa nói cho anh là muốn mua chocolate."

Thiên Hạ bỗng nhiên có chút lúng cuống, anh, anh tự nhiên biết cô ở trong này, không biết anh có còn nhớ rõ, nhớ rõ quán bar kia hay không?

Cô muốn hỏi, nhưng mà lại không hỏi được, nếu hỏi ra rồi thì anh có thể sẽ hiểu lầm rằng trong lòng cô có anh hay không?

"Anh nhớ rõ em thích ăn chocolate, anh cũng nhớ rõ lần đầu tiên của chúng ta, chính là trong phòng của quán bar kia, lúc em ngủ mơ mơ màng màng đã cầm lấy tay của anh, lại còn xem tay của anh thành chocolate mà cắn, khi đó anh đã biết em thích ăn chocolate. Anh suy nghĩ em nói lần đầu tiên có phải là lần đầu tiên này hay không? Em ở trong điện thoại không nói rõ ràng, nên trước tiên anh gọi điện thoại đến chỗ quán bar đó thì ông chủ quán bar nói em không có ở đó, vậy thì em chỉ có thể ở chỗ này, anh đoán không lầm mà, em cũng thật sự ở chỗ này, đây là chocolate em thích ăn nhất, đừng đứng ngẩn ở đó nữa, mau cầm lấy."

Trời ơi, anh ta, lời nói của anh ta quả thực khiến cho cô xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ chui vào trốn cũng không được rồi.

Anh ta làm sao lại biết trong lòng cô đang muốn cái gì?

Cứ thế, cô bị động ôm hộp chocolate lớn kia, cũng không biết nên nói cái gì..

Đúng, cô nhớ tới chuyện muốn nói rồi.

Là mảnh khăn tay kia, hừ, tên đàn ông xấu xa này, một bên vừa nói lời tình nồng mật ý với cô, một bên vừa muốn cưới người bạn gái trước của anh ta, vậy anh ta coi cô là cái gì, tự nhiên vẫn còn giữ mảnh khăn tay bạn gái trước tặng cho mình, đúng là đáng giận, cho nên cô nhất quyết kiên định ý niệm không để ý tới anh nữa.

"Chocolate tôi nhận, không cầm đúng là tiếc, đây chính là chocolate ăn ngon nhất, tôi cảnh cáo anh về sau không được nói những lời nữa, đều đã qua lâu như vậy, lại vẫn còn nói ra làm gì, mau vào, tôi có lời muốn nói với anh."

Thiên Hạ cố ý nén ý muốn cười mà giả vờ giống như đang mất hứng ôm chocolate đi vào.

Sau đó anh cũng đi vào, anh đi đến phòng khách nhìn thì không thấy có người khác, vậy con trai Phi Phi của anh đâu?

"Phi Phi?"

Anh hỏi.

"Trong phòng bếp nấu cơm."

Thiên Hạ thành thật trả lời.

"Nấu, nấu cơm, Phi Phi mới bốn tuổi mà em để cho con nấu cơm, lỡ như. Không được, anh phải đi ngăn cản."

Trong đầu Tần Trác Luân lập tức xuất hiện hình ảnh lúc con trai đang nấu cơm thì bất ngờ xảy ra chuyện không tốt, do đó anh xoay người muốn chạy đến phòng bếp ngăn cản con trai nấu cơm.

"Anh đừng, Phi Phi cực kỳ thông minh, con biết nấu ăn đã nửa năm rồi, mà nửa năm này cũng đều là do con trai nấu cơm cho tôi ăn, anh đừng xem thường con trai tôi, cậu bé chính là bảo bối thiên tài đó."

Thiên Hạ cầm tay anh, để cho anh ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy anh khẩn trương vì con trai như vậy thì cô tin tưởng nếu mình để cho anh chăm sóc con trai vài ngày chắc cũng không thành vấn đề.

Nói đến Phi Phi thì cô liền đặc biệt kiêu ngạo.

"Em thật sự xác định con trai của chúng ta không có việc gì, tỷ như bị dầu bắn vào, thái thịt không cẩn thận cắt tới tay, hoặc là từ trên ghế ngã xuống đất?"

Con trai vẫn còn nhỏ, muốn xào rau thì nhất định phải đứng ở trên ghế mới có thể làm được, mấy vấn đề này đều khiến cho Tần Trác Luân rất lo lắng.

"Cái gì con trai của chúng ta, con trai là của một mình tôi, mà tôi đã nói không có việc gì thì sẽ không có việc gì, không cho phép anh hoài nghi lời nói của tôi, tôi hỏi anh, cái mảnh khăn tay màu lam kia là chuyện gì xảy ra, vì cái gì anh lại một mực cắt ở nơi này."

Thiên Hạ vốn không muốn hỏi, nhưng mà cô lại nhịn không được, này, cô có cảm giác mình có phần giống như một người vợ đang ghen ép hỏi chuyện chồng mình vậy, trong khi rõ ràng bọn họ tính là quan hệ gì cũng đều không có.

"Khăn tay màu lam, cái gì là khăn tay màu lam?"

Tần Trác Luân hoàn toàn không hiểu Thiên Hạ nói chuyện khăn tay màu lam là xảy ra chuyện gì, bởi vì anh cũng chưa từng thấy qua khăn tay màu lam đi.

Mà nếu như anh đã gặp qua, lấy khả năng đã gặp qua là không quên được của mình, cộng với chuyện này có quan hệ với Thiên Hạ thì anh nhất định sẽ khắc sâu ở trong đầu, không cho phép mình quên.

Riêng bây giờ anh còn rất lo lắng cho con trai, nên anh rất muốn vào phòng bếp nhìn một chút.

"Anh, anh không nhớ rõ, đi, chúng ta đi lên lầu, tôi lấy cho anh xem."

Thiên Hạ thở hổn hển kéo tay của anh đi lên lầu, Tần Trác Luân vốn sẽ rất cao hứng khi cô chủ động kéo tay anh, nhưng lúc này trong lòng anh vẫn rất lo lắng cho con trai, càng nghĩ càng lo lắng nên anh chỉ muốn đến phòng bếp nhìn xem.

Ai ngờ, từ phòng bếp đi ra là con của anh Phi Phi, trong tay cậu còn đang cầm một cái xẻng múa múa, Phi Phi làm một cái phát tay để cho anh đi trên lầu, lại còn làm bộ dáng giống như hôn nhẹ với anh, như vậy ý tứ của con trai là muốn anh cứ an tâm đi cùng với Thiên Hạ sao, nói như vậy thì anh thật sự không cần lo lắng cho con trai sao?

"Cha thật là ngốc mà, mình chính là Tô Nghị Phi nha, là bảo bối thiên tài của Tô Thiên Hạ và Tần Trác Luân sinh ra nha, mà cha lại còn lo lắng mình nấu cơm có thể sẽ bị thương tổn đi, hi hi, đây là chứng minh cha quan tâm mình, hi vọng cha ngốc của mình sẽ nắm chặt cơ hội dễ dàng đánh mẹ, sau đó tốt nhất sẽ sinh cho mình một cô em gái, như vậy sẽ chơi càng vui hơn nha."

Phi Phi một mình đứng trong phòng bếp khoai trá chuẩn bị, lại còn chờ mong Tần Trác Luân và Tô Thiên Hạ sinh cho cậu một cô em gái nữa.

Trên lầu, trong phòng ngủ

"Chính anh xem đi, chính là mảnh khăn tay này, mặt trên còn có tên của anh, còn có một chữ "Hứa" nữa, tôi nhìn thì đã biết đây chính là khăn tay đính ước của anh và Hứa Mộng Phi. Anh không nhớ vứt bỏ mà vẫn để ở chỗ này, năm năm, tôi rồi đi năm năm vậy mà khăn tay này còn được bảo vệ tốt như vậy, trong lòng anh cũng chỉ yêu cô ta, đều đã muốn kết hôn với cô ta, vậy tại sao lại còn chạy tới quấy rầy cuộc sống của tôi. Tôi và con trai cũng đã có cuộc sống rất tốt rồi, không cần anh phải giả bộ quan tâm"

Thiên Hạ nói xong thì chu miệng lại, trong lòng đang rất mất hứng.

"Mảnh khăn tay này anh xác thực chưa từng thấy qua, như thế nào lại ở chỗ này được, anh là cho mọi người giúp việc theo giờ tới dọn dẹp gian phòng, cũng đã nói qua mọi thứ gì đó trong gian phòng đều phải cẩn thận giữ gìn thật tốt, bởi anh muốn đợi khi em trở về nhìn thấy bất cứ thứ gì thì cũng đều được bảo vệ tốt nhất, muốn để cho em cao hứng, còn mảnh khăn tay này thì anh xác định anh chưa từng thấy qua, có lẽ là quý khách của bọn họ, em đã quên sao, lúc trước ai đó đã khiến cho giữa hai chúng ta sản sinh nhiều hiểu lầm như vậy, mà mảnh khăn tay này chắc cũng là một vật được bọn họ sắp xếp đi, rồi cứ thế tính là tín vật đính tình, anh thừa nhận trước kia anh có kết giao với cô ấy, nhưng đây là anh nhận thức trước em vẫn còn sớm ba năm,

khi đó em chỉ mới mười lăm tuổi, chúng ta lại còn không biết nhau. Từ lúc nhận thức em về sau anh thế anh không hề kết giao với bất kì người phụ nữ nào khác nữa, mà có phải em đang ghen đúng không?"

Tần Trác Luân cầm mảnh khăn tay vứt vào trong thùng rác, nhìn cũng không muốn nhìn, nhưng mà anh lại rất cẩn thận nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, vừa nhẹ nhàng hỏi.

"Ách, ghen, ghen với anh, tôi, tôi sao phải ghen với anh, tôi cũng không phải ăn no rủng mủ, nhưng, nhưng mà nếu không tính chuyện thứ kia là tín vật định tình của hai người, vậy còn chuyện mang thai thì sao, không phải cô ta đang mang thai sao, mà các người cũng đã tuyên bố ngày kết hôn, vậy nên anh hãy buông tay, anh muốn ôm ấp thì ôm ấp cô ta đi."

Thiên Hạ vỗ vỗ tay anh, muốn anh buông tay ra, chỉ cần suy nghĩ đến chuyện bọn họ muốn kết hôn thì cô lập tức bình tĩnh đứng dậy.

Thật muốn hung hăng giẫm anh một cước, để cho anh biết chút đau khổ.

"Được rồi, đừng nóng giận, anh đã tính chuyện hủy bỏ hôn ước với cô ấy rồi, vậy khi em nghe được tin tức này có phải rất cao hứng hay không? Đúng rồi, hôm nay có phải em có chuyện gì muốn nói với anh đúng không?"

Trong năm năm qua, hiện tại đây là lần Tần Trác Luân cao hứng quá mức nhất, bởi vì Thiên Hạ lại chủ động tìm đến anh, thử hỏi anh làm sao có thể không cao hứng được.

"Anh, anh thực sự muốn hủy bỏ hôn lễ với cô ta, nhưng tôi lại không nghe nói chuyện hủy bỏ, là anh lừa dối tôi?"

Thiên Hạ có chút không tin lời nói của anh, bởi nếu như thật sự anh hủy bỏ hôn lễ với Hứa Mộng Phi thì vì sao một chút tin tức cô cũng chưa nghe qua.

"Không, anh làm sao dám lừa dối em, em hãy nghe anh nói, đứa bé trong bụng cô ấy không phải là của anh, anh làm sao có thể để cho người phụ nữ khác mang thai đứa bé của anh được, bởi vì cô ấy tự sát, hiện tại thân thể còn suy yếu, mà cha mẹ anh cũng chưa biết chuyện này, nhưng anh đều đã nói rõ ràng với cô ấy rồi. Còn phía cha mẹ anh ở bên kia, chờ khi thân thể cô ấy tốt lên thì anh sẽ đi nói rõ ràng, nhưng nếu như cha mẹ anh mà nhìn thấy Phi Phi thì nhất định sẽ phi thường cao hứng."

Tần Trác Luân quyết định sẽ dẫn Thiên Hạ và Phi Phi đi gặp cha mẹ mình.

"Không được, anh suy nghĩ quá ngây thơ rồi, có phải đầu óc anh bị hỏng hay không, kỳ quái, anh cũng không có phát sốt, vì sao lại có thể nói ra những lời không có trách nhiệm như vậy, anh cũng đã nói cha mẹ anh không biết chuyện của anh, anh còn nói đứa bé trong bụng của cô ta không phải là của anh, vậy anh làm sao mà biết nó không phải là của anh?"

Một lúc sau Thiên Hạ mới ý thức được anh vừa nói cái gì, nếu như đứa bé trong bụng Hứa Mộng Phi không phải là của Tần Trác Luân, vậy thì của ai? Đó là người nào. Nhưng mà cô cũng không hỏi ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Sự việc phát sinh

"Đứa bé là của bạn trai trước của cô ấy, nhưng anh muốn trước để cho ba mẹ anh nhìn thấy con trai của chúng ta, bọn họ nhất định sẽ cực kỳ thích Phi Phi, bởi con trai của chúng ta chính là rất thông minh."

Tuy Tần Trác Luân nửa tin nửa ngờ với chuyện Phi Phi đang nấu cơm trong phòng bếp, nhưng nếu Thiên Hạ đã nói thì anh sẽ tạm tin, còn muốn biết chính xác là thật hay giả thì chút nữa anh đến phòng bếp là biết ngay thôi.

"Được thôi, vậy anh đi giúp Phi Phi đi, tôi muốn được yên tĩnh một mình một chút, đừng làm phiền!"

Thiên Hạ bảo Tần Trác Luân xuống bếp giúp Phi Phi, vì chính là muốn trốn khỏi bọn họ, sau đó tự mình đi.

"Phi Phi muốn anh bồi em, còn em lại muốn anh bồi con, vậy chi bằng anh cứ bồi em đi. Anh nhớ em, còn em có nhớ anh không? Đã lâu không được ôm em như vậy rồi."

Tần Trác Luân mặt dày mày dạn ôm chặt Thiên Hạ, Thiên Hạ thật sự là vừa giận vừa mừng. Anh cho rằng chỉ cần nói vài lời ngon tiếng ngọt thì cô liền thỏa hiệp sao, anh đừng nghĩ chỉ đơn giản như vậy, cô chính là rất có chính kiến đó.

"Trước tiên thân thể anh không phải là tự do, không cho phép đụng chạm tôi, tôi cảm thấy anh không sạch sẽ."

Cắt, anh dùng đôi tay kia ôm qua người phụ nữ khác rồi muốn tới ôm ấp cô ư, cô mới không cần đâu.

Thiên Hạ dùng lực giẫm lên chân anh, một cước đẩy anh ra xa.

Còn cố ý phát tay làm ra bộ dáng ghét bỏ.

"Em dám ghét bỏ anh? Vậy thì anh đây càng muốn đụng chạm em."

Tần Trác Luân làm sao có thể dễ dàng buông tha cơ hội này, anh không kêu đau khi chân bị cô giẫm xuống, vì thế cô không kịp né tránh đã bị anh vừa ôm vừa kéo ngã xuống giường, thân thể cao lớn cũng thuận thế đè lên người cô...

*

Hoàng hôn, ánh nắng chiều cũng đã tắt.

Ăn xong cơm chiều, mọi người cũng đã tắm rửa xong xuôi, sau khi con trai ngủ Thiên Hạ liền bế con trai đến đặt trong lòng Tần Trác Luân, "Anh trông Phi Phi một lát, tôi đi giặt quần áo."

Cô vừa nói xong thì lập tức rời khỏi phòng ngủ, cũng đóng luôn cửa phòng lại.

Tần Trác Luân không hề nghi ngờ, anh cúi đầu nhìn Phi Phi đang ngủ say trong lòng mình, đây chính là con trai của anh và Thiên Hạ, nhớ năm đó anh đã cho rằng đứa bé đã bị sinh non, không ngờ rằng Dale lại chỉ lừa gạt anh..

Thế nhưng bây giờ con trai anh lại ngoan như vậy, còn thông minh đáng yêu như thế.

Anh càng nghĩ thì càng đắm chìm trong niềm vui sướng khi được làm cha của mình.

Lúc Thiên Hạ đóng cửa phòng lại, ánh mắt lưu luyến nhìn hai cha con bọn họ, sau đó liền lặng lẽ bỏ đi.

Cô một mình đi tới ngôi biệt thự của Maynor Hàn.

Bởi cô biết Hạ Hầu Cô chắc đã bị Maynor Hàn bắt lại rồi.

Hạ Hầu Cô vốn vô tội nhưng lại bị cuốn vào vòng xoáy phức tạp này, cho nên cô không thể để anh bởi vì mình mà phải chịu bất cứ thương tổn nào.

Trong tầng hầm biệt thự của Maynor Hàn,

"Nói, Thiên Hạ đang ở đâu, chỉ cần anh nói cho tôi biết cô ấy đang ở đâu, tôi sẽ lập tức tha cho anh."

Maynor Hàn dùng roi quất tui bụi lên khắp người không hề biết võ thuật như Hạ Hầu Cô, trên mặt anh cũng bị quật trúng mấy cái làm xuất hiện tia máu nhưng khuôn mặt tuấn đạt của Hạ Hầu Cô lại không có phản ứng gì.

"Nhìn khuôn mặt này mà xem, có phải Thiên Hạ cũng bởi vì khuôn mặt này của anh mới có thể sống ở đó với anh đúng không, tôi đã vất vả ròng rã năm năm mới tìm được các người, vậy mà anh còn dám chế giễu tôi, lại còn để cho Thiên Hạ trốn mất, chắc anh cũng biết tôi yêu cô ấy như thế nào, tôi yêu cô ấy mười một năm, mười một năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi, còn anh làm được sao?"

Maynor Hàn nâng cằm Hạ Hầu Cô, hân hận không riêng gì Tần Trác Luân, cũng hận cả người được ở bên cạnh Thiên Hạ trong năm năm này - Hạ Hầu Cô.

"Mười một năm, cho dù anh dùng một trăm năm cũng sẽ không chiếm được tâm của Thiên Hạ, bởi vì anh quá nặng tình với cô ấy, cũng quá biến thái, mà tình yêu như vậy cũng không ai muốn tiếp thu, anh cũng không thể miễn cưỡng Thiên Hạ không thích tôi, chỉ cần cô ấy vui vẻ thì muốn tôi làm cái gì tôi đều nguyện ý, anh đừng mơ tưởng tôi sẽ nói địa chỉ của Thiên Hạ cho anh biết, trừ phi tôi phải chết, mà cho dù có phải chết thì tôi cũng sẽ không nói, nếu anh có can đảm thì xuống địa ngục tìm tôi đi, muốn đánh hả, mời tiếp tục, đừng cho là tôi sợ anh."

Trên người Hạ Hầu Cô có vô số thương tổn, có dấu bàn ủi, có dấu kim châm, còn có...

Thiên Hạ tìm được cửa tầng hầm, vừa lúc nghe được bọn họ nói chuyện, Hạ Hầu Cô đây là có tội gì?

"Thả người, anh thả anh ấy thì tôi liền ở lại, còn nếu như anh không thả anh ấy ra thì tôi lập tức chết trước mặt anh, để thứ anh đạt được chỉ là thân thể lạnh lẽo của tôi."

Trong tay Thiên Hạ cầm một khẩu súng, chính là do lúc đi qua thư phòng của Maynor Hàn lên cầm đi.

Cô đã từng đến nơi này, dĩ nhiên cũng quen thuộc nơi này như lòng bàn tay.

Năm đó cô bị anh ta đánh bất tỉnh mang đến, cũng rất không dễ dàng gì cô mới trốn thoát được.

Hiện tại trở lại chốn cũ, mà nơi này cũng không có gì thay đổi cả.

"Thiên Hạ, để súng xuống, em đã đến đây thì anh lập tức không làm khó anh ta nữa, hiện tại anh lập tức thả anh ta đi, cho nên em đừng làm chuyện ngu

xuân."

Maynor Hàn và Hạ Hầu Cô nhìn thấy tay Thiên Hạ cầm súng chia thẳng lên đầu cô khiến hai người bọn họ lập tức sợ hãi cô bắt cần mà bóp cò.

"Thiên Hạ, thế nào em lại tới nơi này, không phải anh đã nói em hãy trốn đi sao? Vậy mà em lại không nghe lời, chẳng lẽ em không nghĩ đến Phi Phi."

Hạ Hầu Cô rất đau lòng nhưng cũng cực kỳ cảm động, mặc dù trong lòng Thiên Hạ không thích anh, nhưng lại xem anh giống như một người thân của cô, nguyện ý lấy mạng đổi mạng, thật sự là người phụ nữ ngốc.

"Câm miệng lại, tôi không cho phép anh nói chuyện với Thiên Hạ, cô ấy là của tôi, bất kể người đàn ông nào khác cũng không được phép có ý đồ với cô ấy."

Maynor Hàn không giữ được bình tĩnh, anh ta lại tát Hạ Hầu Cô hai bạt tai, sau đó mới cời bỏ dây xích sắt quấn trên người Hạ Hầu Cô, ngay lúc đó thân thể cao lớn của Hạ Hầu Cô mất đi sự chống đỡ của dây xích nên lập tức ngã trên mặt đất.

"Anh có khỏe không? Đi mau, anh ta chắc chắn sẽ không tồn thương em, anh mau đi đi. Đi càng xa càng tốt, nếu anh thật sự quan tâm em thì hãy nghe lời của em đi mau, cũng đừng tới tìm em."

Trong mắt Thiên Hạ đọng đầy nước mắt, tuy rằng cô cực kỳ muốn bước lên đỡ Hạ Hầu Cô đứng dậy nhưng cô biết, nếu như cô thực sự làm như vậy, thì nhất định sẽ càng bức Maynor Hàn nổi điên lên mà hành hạ Hạ Hầu Cô thêm.

Nên cô chỉ có thể quay lưng lại, cố nén nước mắt để khuyen nhủ Hạ Hầu Cô nhanh rời đi.

"Anh, được, anh đi, Thiên Hạ, em ngàn lần đừng để anh ta ức hiếp em, nhất định em phải đáp ứng những điều kiện của anh!"

Anh nói xong thì chỉ liếc mắt nhìn Thiên Hạ một cách rất thâm sâu, tiếp đó cũng không nói gì nữa mà chỉ lết cả người đầy vết thương rời khỏi nơi này.

Bởi anh quyết định sẽ đi tìm Tần Trác Luân, anh cũng cực kỳ hối hận vì lúc trước đã không cố gắng học võ thuật, ngay cả bản thân mình còn không bảo vệ được, vậy làm thế nào có thể bảo vệ được người phụ nữ mình thích đây?

*

Tần Trác Luân cũng bất tri bất giác ngủ thiếp đi, anh tỉnh lại chính là vì ở ngoài cửa có tiếng đập cửa dồn dập đánh thức.

Phi Phi cũng thức dậy, cậu dụi dụi mắt, nhìn thấy Tần Trác Luân đang ở bên cạnh mình, chứ lúc này không phải cậu đang nằm trên giường với mẹ sao?

"Cha, mẹ đâu rồi?"

Cậu nhìn khắp phòng rồi nhưng lại không thấy mẹ.

"Cha cũng không biết, có người đang gõ cửa, để cha đi xem. Con cứ ở trong này, đừng có chạy lung tung, papa sẽ trở về cực kỳ nhanh thôi."

Tần Trác Luân xuống giường đi ra khỏi trong phòng ngủ đến cầu thang xuống lầu một, xuyên qua phòng khách đi tới cửa lớn mở cửa, cửa vừa mở ra thì từ ngoài cửa bỗng nhiên nhào tới một người, mà toàn thân người kia lại toàn là máu.

"Người nào?"

Tần Trác Luân hơi né tránh người kia, sau đó cẩn thận nhìn người vừa té trên mặt đất kia.

"Đúng, là tôi, Hạ, Hạ Hầu Cô, tôi, anh, anh mau nghĩ biện pháp cứu Thiên Hạ đi, địa chỉ ở đây, trên tấm danh thiếp này, nhớ kỹ, anh ta là chủ của tòa biệt thự này, trong đó có rất nhiều cơ quan nên anh không thể đi một người được, bởi vì tôi không có biện pháp đưa cô ấy trở về, mà cô ấy là vì tôi nên mới đến, mới chấp nhận ở bên người tên ác ma kia, tôi, tôi...."

Hạ Hầu Cô liên tục nói mấy câu xong thì liền hôn mê.

Tần Trác Luân đỡ anh đến ghế sofa nằm xuống, sau đó anh lập tức gọi điện thoại liên hệ với Dale, nhờ Dale tới cứu chữa cho Hạ Hầu Cô.

Bỗng nhiên anh nghĩ lại chuyện hôm nay Thiên Hạ đến đây, kết hợp với những lời Hạ Hầu Cô vừa nói, chẳng lẽ Hạ Hầu Cô là vì Thiên Hạ mới bị thương như vậy, mà sở dĩ lúc ấy Thiên Hạ và Hạ Hầu Cô không cùng lúc bị Maynor Hàn bắt được, hoàn toàn là vì muốn đưa Phi Phi đến nơi an toàn sau đó mới rời đi.

Phi Phi bình an thì cô mới chịu chui đầu vào lưới.

"Cha, chú ấy làm sao vậy, cha, cha đừng có gấp, con tới chăm sóc chú ấy, còn cha nhanh đi tìm mẹ, mang mẹ nhanh trở về, Phi Phi tin tưởng cha..., cha, cố lên!"

Phi Phi từ trên lầu đi xuống, những lời cậu nói hoàn toàn không giống như của một cậu bé bốn tuổi có thể nói ra, đứa nhỏ này thật sự là quá mức thông minh, cũng quá hiểu chuyện rồi.

"Được, một lát nữa sẽ có một di xính đẹp đến nhân chuông cửa, di ấy là tới cứu chú Hạ Hầu, đây là ảnh chụp của di ấy, bảo bối, nhớ kỹ phải xác nhận rõ ràng là di ấy thì con mới có thể mở cửa, biết không? Con nhớ kỹ lời cha nói chưa?"

Tần Trác Luân cảm bức ảnh chụp chung của bốn người là Thiên Hạ, Y Đồng, Diễm Diễm và Dale đến trước mặt con trai để cho cậu xem, tiếp đó chỉ vào mặt của Dale để cho cậu nhận biết rõ ràng hình dáng của Dale, bởi anh nhất định phải cẩn thận.

"Dạ, con nhận rõ, cha cứ an tâm đi, nhớ phải mang mẹ trở về... Con đã nhớ kỹ lời cha nói, con nhìn thấy chính xác là di này đến đây thì con mới mở cửa."

Phi Phi ưỡn thẳng ngực, vỗ vỗ bộ ngực nhỏ về phía Tần Trác Luân đảm bảo.

Đang trên đường, Dale lại gặp sự cố va chạm với một chiếc xe khác.

Nên tạm thời cô không thể rời đi ngay được, cô liền xuống xem xét tình hình xe mình một chút.

Nửa đêm, cái tên Tần Trác Luân này lại đánh thức cô, cô quen biết nhóm bạn của Thiên Hạ đến cùng là gặp phải xui xẻo gì đây?

Giấc ngủ ngon không thành, lại còn bị một cuộc điện thoại gọi đến nơi này, hiện tại còn rất tốt, xe cũng bị va chạm thiệt hại không ít rồi.

"Cô lái xe như thế nào vậy, không thấy chúng tôi đang rẽ về phía bên này sao?"

Trong chiếc xe va chạm với xe của Dale có hai người phụ nữ đi tới, một người vẫn còn trẻ còn một người là một phụ nữ trung niên, xem ra thân phận cũng rất cao quý.

Chính người phụ nữ trẻ tuổi đã tiến lên nói với Dale.

"Là cô, tôi nghĩ là chính cô cố ý đụng vào xe của tôi thì có, hiện tại tôi không rảnh đôi co với người phụ nữ như cô, nếu không thì ti lệ chất xám trong đầu tôi cũng thấp đi."

Dale nhận ra người phụ nữ này chính là Hứa Mộng Phi, là người phụ nữ độc ác năm năm trước muốn Thiên Hạ sinh non, nếu không phải vì y thuật của cô cao siêu thì Thiên Hạ và đứa bé trong bụng của cô ấy đã sớm mất mạng rồi.

Hiện tại, nhớ lại chuyện năm đó thì trong lòng cô cũng nhịn không được toát mồ hôi lạnh thay cho Thiên Hạ, bây giờ cô nghe nói con trai của Thiên Hạ cũng đã bốn tuổi, lại phi thường thông minh lanh lợi đáng yêu, mà bộ dáng còn rất đẹp, hoàn toàn di truyền tất cả gen tốt của cha mẹ, nghe vậy cô cũng thật sự bội phục y thuật của mình, bởi tính đi tính lại thì cô vẫn là ân nhân cứu mạng của mẹ con Thiên Hạ mà.

Nhớ năm đó Thiên Hạ còn tưởng rằng do mình được ăn uống nhiều thuốc bổ nên bụng mới có thể càng lúc càng lớn như vậy, mà cô vì không muốn để cho Tần Trác Luân và người đàn bà xấu xa Hứa Mộng Phi phát hiện đứa bé trong bụng Thiên Hạ vẫn còn nên mới nói dối với Thiên Hạ là đứa bé kia đã bị một mũi thuốc phá thai làm mất mạng rồi.

Tất cả mọi người đều tin là thật, không phải do mọi người không biết nhưng đúng là cô nói rất nghiêm trang đi, ha ha..

Hiện tại nhìn thấy Hứa Mộng Phi, thật sự là mất hết khẩu vị, nửa đêm ở trên đường còn có thể gặp phải, thật sự là vận xấu, vận xấu.

"Mộng Phi, cô ấy là ai, hai người các con biết nhau sao, đừng vì việc nhỏ như vậy mà làm âm ỉ tổn thương hòa khí, huống chi trong bụng con lại đang có đứa bé, phải nói chuyện cẩn thận, chú ý dưỡng thai, nếu xe không có việc gì thì thôi, để cho công ty sửa xe cho người đến kéo đi, nơi này cách nhà Trác Luân cũng không còn xa lắm, không phải con nói cho mẹ đến nhìn một đứa bé trai đang ở trong nhà của Trác Luân sao, vậy đứa bé trai kia là cháu trai của mẹ sao? Mẹ hiện tại cũng rất muốn lập tức nhìn thấy nó, nếu như nơi này cách chỗ Trác Luân ở không xa thì chúng ta liền bộ một đoạn đi."

Khi người phụ nữ trung niên kia tiến lên hoà giải thì Dale cảm thấy nên dĩ hoà vi quý là tốt hơn, mà bà ấy cũng cực kỳ quan tâm đến đứa bé trong bụng Hứa Mộng Phi.

"Bác, bác là mẹ của Tần Trác Luân, như vậy chính là bà nội của Phi Phi, vừa lúc con cũng phải đi đến đó, mà nơi này muốn đi bộ đến đó cũng cần khoảng hai mươi mấy phút nữa, không bằng chúng ta cùng nhau đi."

Hứa Mộng Phi còn chưa kịp trả lời câu hỏi của mẹ Tần Trác Luân, mới vừa định rời khỏi thì lại nghe Dale đang đi tới bên này nói.

"Được, con chính là bạn bè của Luân đi, con nói cháu trai của ta gọi là Phi Phi sao, cảm ơn con, vậy làm phiền con dẫn đường, Mộng Phi mau cùng đi."

Tần phu nhân thủ thi nói chuyện, một điểm cũng không giống với phong thái của một quý phu nhân có tiền có thế.

Dale cảm thấy được Tần phu nhân cũng coi trọng cô, cho nên cô cũng hào tâm dẫn đường đi, tuy nhiên cô cũng có một chút không quen thuộc con đường này lắm.

"Được, con mới vừa gọi điện thoại kêu công ty sửa xe cho người đến kéo xe đi sửa chữa rồi, vậy chúng ta đi thôi, bác Tần, con họ Mễ, gọi là Mễ Dale, năm đó có người muốn hãm hại mẹ của Phi Phi và Phi Phi, mà thiếu chút nữa thì Phi Phi cũng đã bị người phụ nữ ngoan độc kia tiêm thuốc phá thai hại chết, nếu không phải do con và mẹ của Phi Phi là bạn tốt, đúng lúc con phát hiện, hiện tại đứa bé đã mất, bác gái, con nói cho bác biết, bộ dáng của Phi

Phi và Tần Trắc Luân giống nhau như đúc, thông minh đáng yêu, nghe nói là thiên tài bảo bảo đó...."

Dale nói về chuyện của Phi Phi đã hoàn toàn thành công hấp dẫn hết lực chú ý của Tần phu nhân đi, hiện tại hai người đi ở phía trước nói cười vui vẻ khiến Hứa Mộng Phi tức chết rồi, do cô đi ở phía sau cùng, cảm giác trên đường có quá nhiều muỗi.

Cô vội vàng giục Tần phu nhân tới đây là vì muốn lừa gạt Tần phu nhân đứa bé kia không phải là cháu trai của bà, mà là do Thiên Hạ cố ý bảo người ta trang điểm gương mặt đứa bé đến để lừa gạt Tần Trắc Luân, không nghĩ tới ở trên đường lại đụng phải Dale, Dale nói những câu nói kia đều là chống đối cô, bởi vì cô biết Dale nói đến người phụ nữ hư hỏng kia chính là muốn ám chỉ cô.

Sớm biết chuyện sẽ như vậy thì cô đã không đi khuyên giục Tần phu nhân tới nơi này gặp con trai của Thiên Hạ, đây thật đúng là lấy đá đập chân mình mà.

'Ding ding...'

Đợi hơn một giờ mà Phi Phi cũng không thấy đi xinh đẹp đợi đến chăm sóc cho chú Hạ Hầu Cô đã hôn mê, nên cậu rất sốt ruột rồi....

Rất cục, tiếng chuông cửa vang lên, có người tới nhấn chuông cửa.

Cậu cũng không quên chuyện cha đã dặn dò cậu, cho nên cậu kéo một cái ghế đến gần cửa, đứng ở trên ghế ghé cặp mắt nhìn ra mắt cửa, oa oa, không phải cha nói chỉ có một đi tới đây thôi sao, như thế nào bên người đi ấy còn có hai người khác nữa?

Vậy thì cậu nên mở cửa hay là không mở cửa mới tốt đây?

Cậu cầm lấy một ống nghe trên bên cạnh cửa nói vọng ra với đi xinh đẹp : "Đi xinh đẹp, cha nói chỉ cho một mình đi vào đây, hai người kia không thể tiến vào ..., đi kêu các đi ấy tránh ra thì con lập tức mở cửa để cho đi xinh đẹp tiến vào..."

Cậu thật đúng là một tiểu quỷ gian xảo, tự nhiên còn dám nói như vậy.

"Ha ha, thật sự là một bé ngoan, hai người này không có quan hệ, Phi Phi, mở cửa đi, không phải nói có một chú đang bị thương sao, đi phải kiểm tra cho chú ấy. Con yên tâm, không có việc gì. Đi đảm bảo...."

Dale liếc mắt nhìn Tần phu nhân và Hứa Mộng Phi một cái, chung quy cũng không thể thật sự để cho mấy người này đi được, dù sao cô cũng tin tưởng chỉ cần Tần phu nhân tận mắt nhìn thấy Phi Phi, nhất định sẽ cực kỳ yêu thích...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Đại kết cục: Gắn kết (1)

Buồn ngủ quá.

Một mình Thiên Hạ ngồi trên ghế tựa gần cửa sổ.

Cảm giác hơi buồn ngủ, rõ ràng tối hôm qua cô đã ngủ không ít, hiện tại Phi Phi cũng cực kỳ an toàn, Hạ Hầu Cô cũng thoát khỏi nguy hiểm, vậy lẽ ra cô nên thả lỏng mới đúng.

"Thiên Hạ, anh yêu em, em biết không, anh yêu thương em đến mức muốn cùng sống cùng chết đi vậy."

Chiếc quạt trong tay Thiên Hạ bỗng nhiên bị người cướp đi, đồng thời cả người cô cũng bị người kia ôm chặt cứng trên mặt đất.

Người kia chính là Maynor Hàn.

"Đừng tìm tôi nói chuyện yêu thương gì, trong miệng anh nói yêu tôi, vậy còn Hứa Mộng Phi và U Tuyết kia, anh coi các cô ấy là cái gì?"

Thiên Hạ đã biết đến Hứa Mộng Phi, U Tuyết và Maynor Hàn có quan hệ, hơn nữa lúc trước Hứa Mộng Phi chính là vì Maynor Hàn mới trộm đi bản kế hoạch trong két sắt của Tần Trắc Luân.

U Tuyết càng là vì anh ta mà cam tâm ở bên cạnh anh ta giống như một người hầu, y như một công cụ.

"Các cô ấy, các cô ấy sao có thể so sánh với em, ở trong mắt anh thì các cô ấy cái gì cũng không phải, Thiên Hạ, em thật đẹp."

Maynor Hàn ngửi thấy trên người Thiên Hạ phát ra mùi thơm nhàn nhạt, sau khi anh say mê nói xong thì đã cúi đầu muốn hôn môi Thiên Hạ.

"Hiện tại tôi chán ghét anh, hiện tại anh và trước kia cũng hoàn toàn bất đồng."

Thiên Hạ quay mặt đi, tránh đi nụ hôn của Maynor Hàn.

Tay cô che ở trước mặt giữa mình và anh, cự tuyệt bị anh hôn.

"Chán ghét anh, anh vì em làm nhiều chuyện như vậy, hiện tại em lại nói chán ghét anh, Thiên Hạ, vậy anh sẽ cho em biết em nên yêu thương anh như thế nào, đặt anh trong lòng em thế nào, đặt anh trong lòng em ra sao? Căn bản là em khinh thường tình yêu của anh."

Maynor Hàn có chút không khống chế được, tay hắn gắt gao bóp cổ Thiên Hạ, cô cảm thấy rất khó thở, có phải anh ta điên rồi phải không?

"Tôi không thích anh, anh giết tôi đi."

Cô nhắm mắt lại, quyết định chấp nhận hiện thực, vì nếu để cô nói ra những lời trái lương tâm như anh ta muốn thì cô xin lỗi, cô làm không được.

"Em, Thiên Hạ, em không bị thương tổn chút, thực xin lỗi, mới vừa rồi là anh đã quá kích động, nên em đừng giận anh, đến đây, ngồi xuống, về sau anh sẽ không bức em nói nữa, chỉ cần em đứng ở bên cạnh anh so với cái gì cũng tốt hơn."

Maynor Hàn chợt ý thức được mình đang làm thương tổn đến Thiên Hạ, nên anh lập tức nói áy náy, buông lỏng bàn tay đang bóp cổ của cô ra, sau đó đỡ cô ngồi xuống chiếc ghế tựa bên cạnh.

"Mời anh ra ngoài, tôi muốn ngồi an tĩnh một mình."

Thiên Hạ chậm rãi hít thở, không muốn nhìn thấy anh ta, cô nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ, giống như trong mắt cô cái gì cũng đều không thấy, mà cô cũng không muốn nhìn thấy anh ta nữa.

"Được, vậy anh đi ra ngoài trước, thức ăn đặt lên bàn, em nhớ phải ăn đó."

Maynor Hàn dặn dò xong thì liền ra khỏi phòng, cũng đóng cửa phòng lại.

*

Cùng lúc đó ở một nơi khác,

Tần Trác Luân, Lôi Phách Thiên và mấy người bạn tốt đã cùng nhau bàn bạc, đồng thời cũng nghĩ ra cách cứu thoát Tô Thiên Hạ.

"Minh đi qua bên kia, các cậu cẩn thận một chút."

Tần Trác Luân chọn hướng ở giữa dẫn đi vào trong, bởi anh muốn phá hoại các loại thiết hạ cơ quan trong biệt thự này trước.

Ba người đàn ông còn lại gật đầu, sau đó cũng tản ra ba phương hướng khác chạy đi.

Chỉ chốc lát sau, bóng dáng của tất cả bọn họ cũng đều không thấy nữa.

Tần Trác Luân thật cẩn thận kiểm tra, chú ý nhìn chung quanh, dưới lòng bàn chân và trên không trung.

"Shit, chết tiệt."

Là anh bị trúng một mũi tên bên vai trái, anh cũng không có rút đầu mũi tên ra, vì hiện tại anh cũng không biết trên đầu mũi tên có tẩm độc hay không, nếu như mọ

Anh cứ xông qua trùng điệp các loại cơ quan, rốt cục khi ở trên người bị ba vết thương mới xâm nhập vào được biệt thự của Maynor Hàn, loại người như Maynor Hàn này đích xác cực kỳ thông minh, chẳng qua là năm đó anh đã sơ hở nên để anh ta lấy trộm được bản thiết kế thực tới bảy phần này để thiết kế các loại cơ quan này.

Đương nhiên, Maynor Hàn cũng là người có con mắt nhạy bén, các cơ quan này đại khái là dựa theo bản thiết kế năm đó do Tần Trác Luân thiết kế mà kiến tạo nên.

Không thể tưởng được Maynor Hàn lại dám sử dụng bản thiết kế đó để kiến tạo nên tòa biệt thự này, nghĩ đến chuyện Thiên Hạ đã ở nơi này một ngày một đêm thì lòng anh liền nóng như lửa đốt, không biết hiện tại Thiên Hạ như thế nào, có thể bị Maynor Hàn khi dễ hay không?

"Thiên Hạ, đi, anh dẫn em đi xem mấy thứ đồ chơi tốt."

Maynor Hàn bỗng nhiên mở cửa đi vào, mạnh mẽ lôi kéo tay Thiên Hạ đi tới một căn mật thất trong biệt thự của anh ta, trong khi Thiên Hạ lại cực kỳ

muốn tránh thoát khỏi tay anh ta, không muốn để ý đến anh ta.

Nhưng khi ánh mắt cô nhìn đến hình ảnh trên màn hình khi đó, cô chợt ngẩn ra.

Đây, thế nào mà Tần Trác Luân và ba người bạn thân kia của anh cũng đều đã đến đây.

Ba người bạn thân kia chính là Lôi Phách Thiên, Hoàng Phù Tà và Long Ngao.

"Cực kỳ có ý tứ đi, tổng giám đốc của bốn tập đoàn lớn đều đã quang lâm đến biệt thự của anh rồi, em xem, trên vai người đàn ông em yêu thương bị trúng một mũi, trên đùi trúng một dao, trên lưng trúng phi tiêu độc, coi như anh ta có bản lĩnh, chỉ trúng phải ba chỗ cơ quan mà thôi. Nhưng mà phi tiêu, mũi tên và dao tất cả đều có tẩm kịch độc, nếu như anh ta không có được thuốc giải trong vòng hai mươi bốn giờ thì hậu quả sẽ bị chảy máu đến chết, độc phát mà bỏ mình, ha ha ha, thật sự là chuyện làm cho người ta thoải mái tinh thần, đây là tự anh ta chui đầu vô lưới, anh còn tưởng rằng các loại cơ quan đều đã lãng phí công sức thiết kế, không nghĩ tới thật không nghĩ tới, hiện tại lại có đến bốn người không sợ chết muốn đi tìm cái chết, khả khả."

Maynor Hàn càng nói càng khiến trong lòng Thiên Hạ rất run sợ, cô nhìn nhìn qua ba người kia, trên người bọn họ hoặc ít hoặc nhiều đều có chút thương tổn, chẳng qua chỉ chưa nghiêm trọng giống như Tần Trác Luân mà thôi.

Anh làm cách nào có thể tới đây?

"Anh thực đề tiện."

Cô lạnh lùng nói này bốn chữ, cô không thể đi ra ngoài bởi vì cô muốn biết tình huống chính xác của mấy người Tần Trác Luân là như thế nào, vì thế cô ngồi xuống, khẩn trương nhìn các loại tình huống đang tiến triển trên màn hình.

"Đề tiện, anh cũng không có gọi bọn họ tới, là chính bọn họ tự đưa đến cửa, chuyện này đâu liên quan gì tới anh, nếu như em muốn cứu bọn họ, vậy có thể, nếu em đồng ý chịu gả cho anh, sau đó anh sẽ lập tức tha cho bọn họ, anh luôn luôn nói được thì làm được, không phải anh đã thả Hạ Hầu Cô sao, vậy em chắc cũng đã hiểu rõ tính tình của anh."

Tay Maynor Hàn nâng cằm của cô, để cho cô nhìn thẳng vào ánh mắt anh ta, anh ta yêu cô nhưng cô thực khinh thường, nhưng mà hiện tại mấy người Tần Trác Luân bọn họ lại tự mình đi tìm chết, mà Maynor Hàn cũng thật sự muốn biết Thiên Hạ thả là nhất định không chịu gả cho anh, hay lại là trở mặt nhìn bốn người bọn họ chết ở trước mặt cô.

"Lấy bàn tay bẩn thỉu của anh ra, tôi cảm thấy rất ghê tởm."

Thiên Hạ dứt khoát kéo tay của anh ta ra, không muốn nói chuyện với anh ta, mà cô vẫn như cũ nhìn màn hình chăm chăm, chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác sao?

Dale, nếu hiện tại có Dale ở đây thì tốt rồi, dựa vào y thuật của Dale muốn cứu sống bọn họ tuyệt đối không thành vấn đề, mấu chốt căn bản là Dale lại không có ở đây, mà đi động của cô thì lại bị Maynor Hàn lấy mất rồi.

"Em chỉ có 23 giờ 57 phút 36 giây thời gian suy xét, em cứ từ từ cân nhắc đi, ha ha ha!"

Maynor Hàn tin tưởng, anh ta đang nắm giữ bốn sinh mệnh của bọn người Tần Trác Luân ở trong tay thì anh ta đương nhiên có lợi thế, mà Tô Thiên Hạ nhất định cũng sẽ đáp ứng gả cho anh ta, hiện tại chỉ cần kiên nhẫn đợi thêm hai mươi ba giờ nữa mà thôi, sau đó anh ta ha hả cười to đi ra khỏi mật thất.

Thiên Hạ vừa thấy anh ta đi ra ngoài, thì lập tức nghĩ cách muốn lợi dụng máy tính của anh ta liên lạc với Dale.

*

Dale nhìn Tần phu nhân và Phi Phi ở chung rất hòa hợp, mà cô cũng đã xử lý tốt miệng vết thương cho Hạ Hầu Cô, hiện tại người không nơi nương tựa lại chỉ có một mình Hứa Mộng Phi, một người cô ta đang ngồi buồn bực trên ghế sofa.

"Bà nội, con đói bụng, bà nội đi làm thức ăn ngon cho con ăn có được hay không, còn có làm cho dì Dale và chú kia ăn..."

Phi Phi không thích Hứa Mộng Phi, cậu lôi kéo tay của bà nội mình đi tới phòng bếp, để cho bà nội làm món ngon cho cậu ăn.

"Được, ha ha, cháu ngoan của bà đói bụng rồi, vậy để bà nội làm cho con ăn, ha ha."

Tần phu nhân vui vẻ nhìn Phi Phi lôi kéo tay của mình, trong lòng bà rất cảm động, hoá ra bà cũng có một đứa cháu trai xinh đẹp, thông minh đáng yêu như vậy, hiện tại bà mới biết được, bà đã bỏ lỡ thời khắc cháu bà được sinh ra, cả bốn năm cậu đang lớn dần này, về sau bà nhất định sẽ dẫn cậu mang theo bên người, tin tưởng lúc ông nội Phi Phi nhìn thấy Phi Phi cũng sẽ cực kỳ cao hứng.

Bọn họ cùng nhau đi vào phòng bếp, trong khi một mình Hứa Mộng Phi ngồi ở phòng khách thì phi thường nhàm chán, nhưng cô lại không muốn đi, bởi vậy cô đành phải cố gắng nhìn vào tivi.

Dale xử lý tốt mọi vết thương trên người Hạ Hầu Cô xong thì bắt đầu ngồi lên máy tính, đây là???

Mới vừa ngồi lên máy tính thì liền thấy được tin nhắn Thiên Hạ gửi tới, cô lập tức đăng nhập vào QQ, muốn biết mình có thể tâm sự với Thiên Hạ hay

không?

"Rốt cục cậu cũng lên mạng, Dale, chúng ta cần sự trợ giúp của cậu, Luân, Long Ngạo, Lôi Phách Thiên, Hoàng Phủ Tà, bốn người bọn họ đều đã chạy tới biệt thự của Maynor Hàn, mà trong biệt thự của Maynor Hàn lại có trùng điệp các loại cơ quan thiết bị bảo vệ, mỗi một cơ quan đều hạ chất kịch độc, hiện tại sinh mệnh bọn họ đang gặp nguy hiểm rất lớn, nếu, nếu như trong vòng hai mươi một giờ mà không được chữa trị thì tất cả bọn họ sẽ chết, vậy cậu, cậu có thể tới đây không? Hạ Hầu Cô, anh ấy có khỏe không? Minh tin tưởng là anh ấy chắc đang ở chỗ của cậu đi."

Lấy sự hiểu biết của Thiên Hạ với Hạ Hầu Cô mà nói thì chắc chắn Hạ Hầu Cô sẽ đi tìm Tần Trác Luân, cũng nói rõ địa chỉ nơi này cho Tần Trác Luân, nếu không Tần Trác Luân cũng sẽ không tìm được nơi này, cũng sẽ không có chuyện bốn người bọn họ xông tới phá các cơ quan thiết bị như bây giờ.

"Cậu đừng gấp, cậu nói hai mươi một giờ sao, còn anh ta đối xử với cậu như thế nào, Hạ Hầu Cô hiện tại đã qua thời kỳ nguy hiểm, anh ta sẽ không có việc gì, chỉ cần cố gắng nghỉ ngơi và đúng hạn uống thuốc để không chế vết thương thì sẽ khỏi thôi, việc này cứ để con trai bảo bối của cậu làm là được rồi, mấu chốt vấn đề là mình không biết làm cách nào để đi vào đó cả, bốn người bọn họ còn rất vất vả xâm nhập vào đó, vậy một cô gái yếu đuối như mình làm thế nào có thể đây?"

Dale tính toán thời gian, nếu như đuổi kịp thì cô có thể giúp bọn họ, nhưng nếu cô không vào được thì cũng uổng công.

"Cậu có thể đi vào được, bởi vì cơ quan thiết bị của anh ta chỉ nhằm đối phó với đàn ông, đích thực không chú trọng đến phụ nữ, hiện tại mình sẽ nói cho cậu biết địa chỉ cụ thể, cậu mau lại đây."

Thiên Hạ lập tức nói rõ địa chỉ và những điểm xâm nhập bí mật mà mình phát hiện được nói cho Dale biết.

Đồng thời, Hứa Mộng Phi trốn ở ngoài cửa nghe lén cũng đã nghe được tiếng nói của Dale, đại khái suy đoán cũng biết là có chuyện gì đang xảy ra.

Căn biệt thự kia cô biết, chẳng qua cô cũng không biết nơi đó có lắp đặt cơ quan bí mật như vậy.

Hiện tại Tần Trác Luân đang ở trong căn biệt thự kia sao?

Hà ha, cô có biện pháp khiến cho Tần Trác Luân nhìn cô với cặp mắt khác xưa rồi, hơn nữa cũng sẽ không thoát khỏi tay cô, vậy nên cô quyết định đi đến toà biệt thự kia trước một bước, mặc kệ là các loại cơ quan này có đối phó với nữ giới hay không, chỉ cần cô có thể sớm một chút tìm thấy Tần Trác Luân, sau đó giúp anh hút chất độc ra, rồi sau khi Dale đuổi tới đó, Dale có thể giúp cô giải độc, như vậy cô có khả năng sẽ chiếm được trái tim của Tần Trác Luân, quá tốt rồi, bởi đây có thể chính là phương pháp hỗ trợ tốt nhất cho Tần Trác Luân.

Hứa Mộng Phi lặng lẽ xuất phát, nhưng mà tất cả mọi người cũng đều không chú ý đến cô, cho nên cô đi đâu cũng chẳng ai để ý.

Tự nhiên, việc cô đi tới đó cũng không có người nào phát hiện.

Dale nhanh chóng cầm hòm thuốc nhìn Phi Phi và Tần phu nhân một lượt xong lập tức rời đi.

Cô phải nắm chắc thời gian đi đến chỗ căn biệt thự đó, địa chỉ có ở đây, nhưng nơi này cô lại chưa từng đi qua, cho nên cô không thể làm chậm trễ thời gian.

"Bà nội, con đi kêu dì ăn cơm, nhưng mà dì lại không có ở đây, giống như đã đi rồi, chỉ để lại tờ giấy này thôi... bà nội, những chữ trên mặt giấy này con không biết, bà nội đọc cho con nghe đi."

Tần phu nhân làm xong một bàn ăn, Phi Phi chạy vào phòng khách tìm đi Dale đang chữa trị cho Hạ Hầu Cô đi ra ăn cơm, không nghĩ tới đi lại không thấy, chỉ để lại một tờ giấy, cậu chưa biết rõ chữ nên muốn bà nội đọc cho cậu nghe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đại kết cục: Gắn kết (2)

"Cô là ai?"

Thiên Hạ đứng ở trong mật thất nhìn thấy Hứa Mộng Phi và Dale muốn giành tới trước, khiến cho Tần Trác Luân vội vàng đối ứng, ngay lúc đó mũi tên dính độc trên người anh rơi xuống, cô biết Hứa Mộng Phi làm vậy là muốn Tần Trác Luân cảm kích cô ta, sau đó sẽ không chia tay với cô ta.

Mặc dù cô biết, nhưng vẫn có chút cảm kích Hứa Mộng Phi.

Cô cũng nhìn thấy Dale đang đi giúp ba người khác giải độc chữa thương rồi.

Cô nghĩ muốn ra ngoài xem thế nào, nhưng cô phát hiện cửa mật thất đã bị khóa trái.

Đang lúc cô không biết làm thế nào mở cửa thì có một cô gái hết sức xinh đẹp từ cửa sổ bò vào, cô đoán cô gái cũng khoảng chừng hai mươi tuổi thôi.

"Tôi là Tạ Uyển Uyển, là em gái của Maynor Hàn, anh trai tôi làm chuyện sai lầm nên tôi đương nhiên phải giúp anh ấy sửa chữa cho đúng, mà còn bởi vì tôi là người thân duy nhất còn trên đời này của anh ấy!"

Tạ Uyển Uyển cười khê nhìn về phía Thiên Hạ, hóa giải cảm giác xa lạ của Thiên Hạ.

"Nhưng mà, sao cô lại chịu giúp tôi, với lại anh trai cô cũng đã thiết kế nhiều cơ quan như vậy, chúng ta có thể dễ dàng chạy đi bởi vì các loại cơ quan không có tác dụng đối với chúng ta, nhưng bốn người bọn họ phải làm sao bây giờ?"

Thiên Hạ đích thực rất quan tâm đến bốn người bên Tàn Trác Luân.

"Cô xem, có anh ấy hỗ trợ sẽ không sợ, Trầm Vân Phóng, còn không đi hỗ trợ."

Tạ Uyển Uyển chỉ vào cửa đã mở ra, cạnh cửa đúng là có một người đàn ông rất tuấn tú phi phàm đang đứng, người đàn ông mà Tạ Uyển Uyển nhắc đến là người này, chỉ thấy anh ta gật đầu một cái.

"Vâng, bà xã, anh hiện tại lập tức đi hỗ trợ."

Anh ta gọi Tạ Uyển Uyển là bà xã, bọn họ đúng thật rất xứng đôi đi.

"Cô xem, anh ấy đã bình an vào được, vậy chắc chắn anh ấy cũng có thể bình an đưa ông xã của cô và mấy người bạn bè của ông xã cô đi ra ngoài, hiện tại cô cứ yên tâm theo tôi đi thôi, ha ha, tôi nghĩ chờ đến lúc anh trai tôi trở về nhìn thấy mọi người đều đã đi mất, cơ quan của anh ấy cũng bị người phá hủy đi, nhất định sẽ tức giận đến bùng nổ, ha ha."

Tạ Uyển Uyển và Thiên Hạ cùng nhau đi ra khỏi mật thất, Thiên Hạ nghĩ thầm, hi vọng Trầm Vân Phóng thật sự có thể đưa đám người Tàn Trác Luân bình an đi ra ngoài.

*

"Nơi này là?"

Thiên Hạ nhìn cửa toà nhà cổ kính trước mắt này, nên cô lập tức hỏi người dẫn cô tới đây là Tạ Uyển Uyển.

"Đây là căn nhà của cô Trầm Vân Phóng, cô của anh ấy tính tình cổ quái, nhưng lại là người rất tốt, cô cứ yên tâm ở trong này ẩn náu, cô anh ấy hiện tại đang ở nước ngoài, phải sang năm mới có thể trở về, lát nữa ông xã của cô cũng sẽ tới chỗ này, hai người cứ coi nơi này như địa điểm hưởng tuần trăng mật đi, ha ha."

Tạ Uyển Uyển thật sự là một cô gái rất kỳ quái, vì cái gì cô ấy lại muốn giúp mình mà không phải giúp anh trai của cô ấy đây?

"Tôi biết cô đang suy nghĩ cái gì, cô nhất định đang nghĩ tôi thế nào lại không giúp đỡ anh trai tôi mà ngược lại đi giúp các cô? Tôi chính là không thể chịu được chuyện một đôi uyên ương bị chia rẽ, tôi hạnh phúc, cuối cùng tôi cũng không tự kiềm chế được việc hưởng thụ một mình nên cũng cần phải khiến người khác hạnh phúc, người sai vốn chính là anh trai của tôi, tốt nhất các người hãy nán lại ở trong này một đoạn thời gian, để ba mẹ tôi thuyết phục anh trai tôi giải phóng đoạn tình cảm này xong rồi các người lại trở về, đáp ứng tôi, được không? Kỳ thật tôi cũng chính là đang giúp anh trai tôi."

Tạ Uyển Uyển suy nghĩ quả thực rất chu đáo. Tuy Thiên Hạ cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng mà hiện tại cũng không còn biện pháp khác.

Không bao lâu sau Tàn Trác Luân cũng đến đây, hai người bọn họ gặp lại nhau, mà ông xã Trầm Vân Phóng của Tạ Uyển Uyển cũng vừa đến đưa Tạ Uyển Uyển đi mất.

"Anh, có khỏe không?"

Tàn Trác Luân đang đứng ở trước mặt mình, Thiên Hạ vươn tay muốn chạm đến mặt anh.

"Anh rất tốt, em xem, có thể nhảy có thể chạy, chúng ta đi vào, nghe Trầm tiên sinh nói nơi này đã cất giữ đầy đủ các loại thực phẩm cho chúng ta ăn trong ba tháng, không nghĩ tới chúng ta cũng có lúc sẽ trải qua một đoạn cuộc sống giống như ẩn sĩ như thế này, vậy em có nguyện ý sống chung với anh trong ba tháng không?"

Tàn Trác Luân phản ứng ra ngoài như vậy khiến Thiên Hạ có chút ngoài định liệu, cô cho rằng, cho rằng anh nhất định đã bị Hứa Mộng Phi làm cảm động, sau đó dựa theo ý nguyên kế hoạch ban đầu kết hôn với Hứa Mộng Phi, không nghĩ tới anh lại xuất hiện ở trong này, lại còn nói như vậy.

"Anh, anh tới nơi này nói như vậy làm gì, Hứa tiểu thư kia, anh không cần chăm sóc cô ta sao, cô ta vì giúp anh mới hút chất độc, đã hôn mê rồi, hiện tại có khả năng đang nằm tại bệnh viện, mà anh cũng không kết hôn với cô ta sao?"

Thiên Hạ nhin không được hỏi anh chuyện của Hứa Mộng Phi.

"Có Mễ tiểu thư (Dale) ở đây thì cô ấy nhất định sẽ không có việc gì, anh biết cô ấy vì cái gì mới giúp anh, nhưng mà anh đã nói với cô ấy từ sớm là anh và cô ấy nhiều lắm cũng chỉ có thể là bạn bè mà thôi, ngoài ra sẽ không thể tồn tại bất kì mối quan hệ nào khác, nếu như cô ấy muốn nghĩ chuyện khác thì lập tức bọn anh sẽ không còn là bạn bè nữa. Cho nên sớm hay muộn cô ấy sẽ hiểu rõ thôi, em đừng nghĩ quá nhiều, và lại chúng ta cũng rất khó có được cơ hội cùng ở chung một chỗ, ba tháng này lại không có những người khác quấy rầy, chúng ta muốn làm cái gì thì làm cái đó, nhiều tự do, em nói xem, như vậy không phải rất tốt sao?"

Hoá ra là Tần Trác Luân nghĩ như vậy khiến trong lòng Thiên Hạ nhin không được len lén cười trộm.

* Ba tháng sau

"Xin kiểm tra qua cho cô ấy, có phải cô ấy mang thai rồi không?"

Thời điểm hai người họ đi ra khỏi tòa nhà kia, thì việc trước tiên Tần Trác Luân làm chính là muốn Dale đến kiểm tra xem có phải Thiên Hạ mang thai hay không?

"Oa, mẹ mang thai thì con liền có em trai em gái, di Dale mau mau kiểm tra cho mẹ con xem."

Phi Phi vui vẻ vỗ tay, tới đón bọn họ đúng là không ít người đi.

"Chuyện này sao, tôi không nói cho các người biết, phải biết rằng có mang thai hay không, trước cử hành hôn lễ, chờ đến buổi tối tân hôn của hai người thì tôi sẽ nói cho các người biết đáp án, mọi người, còn chờ cái gì, mau đi thôi."

Dale gán cho bọn họ một cái bí mật, không hề bật mí chút nào mà hoàn toàn thân nhiên lái xe rời đi.

Nhà Tần Trác Luân,

Hai người một trước một sau bước vào phòng, liền thấy được cha mẹ Tần Trác Luân đều đang ngồi trong phòng khách, giống như bọn họ cũng đã tới nơi này một đoạn thời gian rất dài rồi, nhìn bọn họ cũng rất nhàn nhã tự tại đi.

"Ba mẹ, hai người thế nào lại ở chỗ này?"

Đám người Tần Trác Luân và Thiên Hạ cùng nhau đi vào, còn Phi Phi thì lại chạy đến bên cạnh ông nội cậu ngồi xuống.

"Ông nội bà nội muốn cùng con đi chơi, đã tới rồi, đã ở đây ba tháng, cha, mẹ nhanh tới đây ngồi, các chú các dì cũng mau lại đây ngồi, để con đi pha trà cho mọi người, con pha trà uống cực kỳ ngon nha, không tin mọi người có thể hỏi ông nội bà nội, bọn họ mỗi ngày đều thích uống trà con pha đó."

Phi Phi vừa mới ngồi xuống lại đứng lên, lại còn tự mình khen ngợi tay nghề pha trà của chính mình.

"Đúng, đúng như lời cháu trai bảo bối nói đó, chúng ta đã ở nơi này ba tháng, còn có thể ở thêm, chờ đến khi hai người các con kết hôn thì chúng ta sẽ bàn bạc dọn đi, nhưng mà Phi Phi sẽ đi theo chúng ta."

Cha Tần Trác Luân đặt tờ báo đang cầm trên tay xuống nói.

"Kết hôn, chúng con lập tức định ngày lành cử hành hôn lễ, còn chuyện Phi Phi có đi cùng cha mẹ hay không thì còn phải xem tâm ý của bản thân Phi Phi, nếu Phi Phi nguyện ý đi cùng ông nội bà nội thì con sẽ để Phi Phi đi, ngược lại nếu Phi Phi nguyện ý ở lại với chúng con cũng được, chỉ cần Phi Phi cao hứng là tốt rồi."

Tần Trác Luân đúng là một người cha cực kỳ anh minh.

"Cha đúng là tốt nhất, ông nội bà nội, hai người thua đi, chúng ta đi tới vườn hoa nói chuyện riêng đi ạ, đừng để cha mẹ nghe được. Kia là bí mật nhỏ của chúng ta."

Phi Phi nhẹ nhàng bưng khay trà đi ra, bưng cho mỗi người một ly, một người cũng đều không thiếu, tất cả mọi người đều có một ly trà, cậu đưa trà ngon xong thì liền đi đến bên người ông nội bà nội, thần thần bí bí như vậy rồi kéo ông nội bà nội đi đến hoa viên, cũng không cho mọi người đi theo nhìn, kể cả nhìn lên thì đều không được.

"Không chịu cho chúng ta nhìn sao, mà chúng ta cũng chưa nói đồng ý, vậy chúng ta đi nghe lén, đi, chúng ta đi nghe lén."

Mọi người giống như cũng ngầm hiểu ý với nhau mà hướng hoa viên đi đến, hiện tại ở phòng khách lúc này chỉ còn lại hai người Thiên Hạ và Tần Trác Luân với nhau.

*

Năm năm sau

"Mẹ, mẹ, con muốn ăn Hồ Lô bọc đường, mà anh trai không cho, mẹ, đánh mông anh trai đi, anh trai khi dễ con."

Một bé gái xinh xắn bốn tuổi mặc váy công chúa, bộ váy vô cùng xinh đẹp đáng yêu, cô bé đi đến bên người mẹ kẻ tội của anh trai mình, sau đó trốn ở trong lòng mẹ làm bộ đáng lẽ lười với anh trai của mình.

"Ăn Hồ Lô bọc đường và ăn đường không có gì khác nhau, hiện tại em bị sâu răng không ăn được, nếu như em muốn ăn các loại đồ ăn vặt khác thì anh cũng đều không phản đối."

Phi Phi chín tuổi, bộ dáng giống như ông cụ nhỏ quản dạy em gái mình.

"Mẹ, mẹ nhìn xem, anh trai thực nhỏ lại còn khi dễ Đóa Đóa, hu hu, Đóa Đóa không cần, Đóa Đóa tức giận."

Bé gái xinh xắn tên là Tần Đóa Đóa, vừa nói xong thì hốc mắt cô bé cũng hơi ươn ướt, giống như đang khóc cực kỳ thương tâm vậy.

"Đóa Đóa đừng tức giận, anh trai đều là vì tốt cho con mà thôi, Phi Phi, bài tập của con đã làm tốt chưa? Đóa Đóa, mẹ phạt anh trai chép phạt một trăm lần bài khoa này có được không? Còn muốn chọn chép phạt bài khoa nào thì con lại tới chọn lựa."

Thiên Hạ cầm lấy một quyển ngữ văn anh ngữ của Phi Phi, sau đó đưa cho cô bé Đóa Đóa.

"Thực nhỏ, hi hi, con muốn anh trai chép phạt bài thiên văn này, một trăm lần lần đi..., anh trai không thể lười biếng đó, nên con sẽ ở bên cạnh giám sát anh trai làm bài. Đi, anh trai nhanh đi sao chép bài khoa đi, một trăm lần, hi hi, bài thiên văn này có rất nhiều rất nhiều chữ, cũng thực khó,... hiện tại anh trai sẽ bị phạt, hi hi, đi mau, sao chép bài khoa đi."

Nhìn hai bóng dáng nhỏ bé của Phi Phi và Đóa Đóa đi vào trong nhà, khiến Thiên Hạ cảm thấy hạnh phúc thực sự đơn giản là như vậy thôi.

"Bà xã, đang suy nghĩ cái gì, đến đây, ăn một xâu Hồ Lô bọc đường này đi."

Tần Trác Luân ngồi vào bên người Thiên Hạ, tiếp đó đưa cho Thiên Hạ một xâu Hồ Lô bọc đường.

"Anh cho rằng em giống như Đóa Đóa sao, em không ăn, chuyện của công ty anh giải quyết xong xuôi rồi hả?"

Thiên Hạ buồn cười nhìn mặt Tần Trác Luân, thế nào mà anh lại cứ luôn coi cô giống như con của bọn họ vậy, xin đi, bọn họ hiện tại đã là cha mẹ của hai đứa con rồi đó.

"Hôm nay đã xong việc, ngày mai và một tuần sau anh nghỉ làm, bởi vì anh muốn dẫn em ra ngoài đi du lịch tuần trăng mật, một tuần, có thể đi không?"

Tần Trác Luân đều đã lên kế hoạch rất chu đáo, ngày mai chính là ngày kỷ niệm kết hôn của hai người bọn họ, cho nên anh muốn dùng lần du lịch tuần trăng mật này làm quà chúc mừng.

"Lại là du lịch tuần trăng mật, anh xem chúng ta cũng đã đi qua năm lần, em không đi."

Thiên Hạ nghe thấy đi du lịch tuần trăng mật thì liền có chút sợ hãi, bởi vì đi du lịch tuần trăng mật sẽ chỉ có hai người bọn họ, vậy Phi Phi và Đóa Đóa phải làm sao bây giờ, cô không muốn một tuần mà không thấy được Phi Phi và Đóa Đóa đâu.

"Có ba mẹ anh rồi, huống chi Phi Phi lại hiểu chuyện như thế, cho nên em không cần lo lắng cho hai đứa đâu, với lại đi du lịch tuần trăng mật cũng chính là chủ ý của con trai chúng ta mà, không tin em có thể hỏi con xem, mà anh cũng sẽ không lừa em."

Tần Trác Luân đã nói chuyện anh và Thiên Hạ muốn đi du lịch tuần trăng mật trước với con trai Phi Phi rồi, mặc dù anh biết Thiên Hạ cũng sẽ không đi hỏi.

"Nếu là chủ ý của Phi Phi, vậy thì đi thôi, trong nhà thật sự không có việc gì chứ? Nếu không chúng ta dẫn hai con cùng nhau đi, cả nhà chúng ta cùng nhau đi du lịch không phải chơi càng vui vẻ sao!"

Thiên Hạ vẫn có chút không yên tâm về con trai và con gái mình.

"Thiên Hạ, hiện tại hai đứa bé đều đã trưởng thành, đứa bé cũng đã bốn tuổi, đứa lớn cũng đã chín tuổi, cho nên em cứ thoải mái hưởng thụ cuộc sống đi, cả ngày em cứ đeo chuyện của Đóa Đóa và Phi Phi bên người, vậy sao em không suy xét đến cảm thụ của anh, anh sẽ thương tâm, bởi vì anh cảm thấy em không quan tâm anh."

Tần Trác Luân nói xong thì liền quay lại đưa lưng về phía Thiên Hạ, giống như anh đang thật sự thương tâm vậy.

"Anh lại nói đi nơi nào vậy, em làm sao có thể không quan tâm đến anh được, được rồi, chúng ta cùng đi, không mang theo Phi Phi và Đóa Đóa, anh xem anh đi, thế nào mà lại có thể ăn đám cưới với con trai mình đây!"

Thiên Hạ bước lên phía trước trấn an chồng mình, anh thật sự là ghen tị quá đáng yêu rồi.

Phi Phi và Đóa Đóa chính là con trai con gái của anh đó, vậy mà lúc anh xoay người lại thì cô chợt phát hiện vẻ tươi cười trên mặt anh, tiếp đó anh liền cúi đầu hôn môi của cô, khiến cô không có biện pháp mở miệng nói chuyện, anh đứng là hơi tức giận đó, haiz, người đàn ông này càng sống càng bướng bỉnh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Ngoại truyện về Tàn Nghị Phi

Mười chín năm sau,

Lúc này Tàn Nghị Phi hai mươi tám tuổi, Tàn Đóa Đóa hai mươi ba tuổi, nhưng mà lúc Tàn Đóa Đóa mười tám tuổi thì đã sớm kết hôn.

Nói một chút về Tàn Nghị Phi, anh chính là con trai của Tô Thiển Hạ và Tàn Trác Luân, cũng chính là tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn Tàn đế.

Hôm nay theo như lịch thường ngày, anh lái xe về biệt thự trên núi thăm gia đình.

Nhưng xe lại bị bẻ bánh ở nửa đường, mà ở đây còn là giữa sườn núi, nhìn trái nhìn phải cũng đều không thấy được bóng dáng người nào...

Nên anh chỉ còn cách gọi điện thoại cho công ty sửa xe cho người đến kéo xe đi, trong khi đó người của công ty sửa xe ít nhất phải bốn mươi phút nữa mới có thể đến, hai mắt anh liền nhìn xuống rồi nhìn lên trên núi, so sánh một lúc lâu rồi anh quyết định đi xuống núi.

Bởi vì xuống núi chỉ cần hai mươi mấy phút đi bộ, còn nếu như đi lên núi thì phải cần hơn bốn mươi phút đi bộ, như thế thì lựa chọn đi xuống núi là thuận tiện nhất rồi.

Ước chừng đi được khoảng mười phút đồng hồ thì anh nghe được âm thanh giống như tiếng kêu cứu mạng của người nào đó vọng lại.

Anh vội ngừng bước một chút, muốn xác định xem có phải mình nghe lầm hay không?

Nhìn vào Tàn Nghị Phi của hiện tại, chính là khuôn mặt tuấn tú và ngũ quan hoàn hảo, cộng thêm dáng người cao ngất hoàn mỹ, cùng với một đôi mắt đen thâm thúy rất mê người.

Hình ảnh của anh bây giờ và cha mình là Tàn Trác Luân năm xưa thì lại càng tuấn tú, càng hấp dẫn ánh mắt phụ nữ hơn.

Chỉ là lúc này anh hơi hơi nhú mảy, cẩn thận lắng nghe động tĩnh.

Hiện tại lại không còn nghe thấy âm thanh kêu cứu mạng nữa, anh liền lắc đầu, cảm thấy có lẽ mình đã nghe lầm rồi.

Sau đó anh tiếp tục đi xuống núi.

"Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng, người nào tới cứu tôi..."

Lúc này mới thật sự nghe được rõ ràng hơn, thế nên anh nghĩ lúc bắt đầu thì anh cũng không có nghe sai, thật sự có người đang kêu cứu mạng.

Anh lần theo tiếng kêu, sau đó cẩn thận tìm kiếm nơi phát ra tiếng kêu, sau vài phút lần mò thì anh mới tìm được, hoá ra là có mấy tên sơn tặc đang khi dễ một cô gái mặc áo trắng.

Nhưng, nhìn quần áo của cô gái này thế nào lại thấy rất kì quái.

Nhưng những thứ này cũng không phải là trọng điểm chú ý với anh, mà mấy tên sơn tặc muốn ức hiếp cô gái kia mới là chính, nếu anh đã gặp thì cũng không thể không quản rồi.

Tàn Nghị Phi lập tức tiến lên đánh ngã gục mấy tên sơn tặc xuống đất, tiếp đó cởi áo khoác của mình bao quanh người cô gái.

"Một cô gái còn ở trên núi buổi tối làm cái gì? Mau đứng dậy, nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về nhà."

Anh nghĩ có nên đỡ cô gái đứng dậy hay không, nhưng nhìn vẻ mặt kinh hồn chưa trấn định lại được của cô thì anh vẫn là đỡ cô dậy, tiếp đó để chính cô tự mình đứng lên.

"Anh, anh, anh là người tộc nào, người quốc gia nào, anh đừng tới đây, họ, bọn họ có phải là cùng một tộc với anh đúng không?"

Cô gái này nói chuyện rất kì quái, đến gần nhìn xem kỹ lưỡng thì Tàn Nghị Phi đoán tuổi của cô gái này ước chừng khoảng mười lăm mười sáu tuổi là cùng, chỉ là cách ăn mặc toàn thân có vẻ cực kỳ cổ điển.

Không phải cực kỳ cổ điển, phải nói đây chính là cách ăn mặc cổ trang.

"Cái gì, quốc tộc gì, cô không đứng dậy đi nhanh thì tôi đây đi, nếu lát nữa mấy người bọn họ tỉnh lại thì cô tự cầu nhiều phúc cho mình đi."

Đưa mắt nhìn một lượt đám sơn tặc nằm dưới đất kia, anh bình tĩnh nói, có lẽ là anh không nên quan nhiều chuyện như vậy.

Nên anh liền xoay người ý muốn rời khỏi nơi này.

"Đừng chờ một chút, anh, anh thật sự không phải là người của bọn họ, tôi, tôi, tôi cũng không biết vì sao tôi lại tới nơi này, nếu phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ của tôi tìm không thấy tôi sẽ sốt ruột. Vậy anh có thể đưa tôi về nhà không? Cha tôi là Đại Học Sĩ Phụng Khâm."

Cô gái do dự nói xong đi thì cảm thấy người trước mặt mình hẳn không phải là cùng một bọn với mấy người sơn tặc kia đâu, nếu không thì anh ta còn cứu mình làm chi.

Cô nghĩ có lẽ anh ta có thể đưa mình về nhà thì sao.

"Phù Đại Học Sĩ? Đừng nói với tôi, là cô xuyên không tới?"

Tần Nghị Phi yên lặng lắng nghe, nhưng nghe xong lời của cô gái lại thấy rất kỳ quái, cha mẹ, tỷ tỷ Đại Học Sĩ, ha ha, những cách nói này không phải chỉ dùng ở cổ đại sao?

Tầm mắt của anh rơi vào trên mặt cô gái, muốn nhìn một chút xem có phải là cô đang nói dối hay không, nhưng rõ ràng ánh mắt cô chỉ có hai tròng đen trắng trong suốt, tuyệt đối không giống bộ dáng như đang nói đùa, chẳng lẽ cô thật sự là xuyên không tới?

Này, có phải điều này quá vớ vẩn rồi không?

"Cái gì xuyên không, nhà tôi là phủ Đại học sĩ, không sai, chỉ cần anh đưa tôi về nhà thì cha mẹ tôi nhất định sẽ hậu tạ ân công."

Cô gái hoàn toàn không hiểu ý tứ của anh, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, nơi đây thật xa lạ, anh ta xem ra cũng không giống người xấu, chẳng những thế lại còn rất đẹp mắt, mà anh ta lại vừa mới cứu mình.

Nhưng mà lời nói của anh thì cô lại nghe không hiểu.

"Điều này thật sự không được, hiện tại là thế kỷ hai mươi mốt, không phải cái triều đại gì kia của cô, mặc kệ lời cô nói là thật hay giả, nếu cô thật sự là người cổ đại, như vậy nơi đó khẳng định đối với cô nói là Phủ học sĩ, vậy tôi không thể đưa cô về nhà được, không bằng cô hãy tự sinh tự diệt."

"Đừng đi, ân công, ai da, chân, chân của tôi đau quá..."

* ân công người có ơn giúp đỡ *

Cô gái sốt ruột đứng lên muốn đi theo anh, vừa thấy anh định đi khiến trong lòng cô lại càng hốt hoảng.

Nhưng hai chân lại truyền đến cảm giác đau đớn khiến cô không đi được, nguyên nhân là do mắt cá chân bị trật lúc giằng co với đám sơn tặc kia cộng thêm vết cắt của mấy bụi gai ven đường.

"Đừng gọi ân công, chuyện của cô thì chính là cô lo, tôi lại không có hứng thú."

Tần Nghị Phi không quay đầu mà vẫn tiếp tục đi về phía trước, quả thật anh đã quyết tâm mặc kệ cô gái rồi.

"Không cần đi, anh đã cứu tôi thì không thể mặc tôi ở đây được, anh đã làm người tốt thì nên làm đến cùng, nếu anh không thích tôi gọi anh là ân công thì tôi đây liền không gọi nữa, anh dẫn tôi cùng đi được không. Chỗ này thật đáng sợ!"

Cô rất sợ một lúc nữa sẽ có mấy loài dã thú chạy đến, chỉ nghĩ nghĩ đã sợ hãi, mà hiện tại người cô có thể tin nhiệm cũng chỉ có anh, tuy vậy tên họ anh ta là gì thì cô cũng không biết.

"Tôi đã nói chuyện của cô thì chính cô quản, bớt cho tôi chuốc lấy phiền toái."

Hôm nay anh đã đầy đủ xui xẻo rồi, cũng không muốn chuốc thêm một cái phiền toái về mình nữa.

"Oa, hu hu, anh cũng là người xấu, anh mặc kệ tôi, oa..."

Anh vừa dứt mấy lời tuyệt tình thì cô gái vậy mà lại oa oa khóc lên, giống như anh chính là một hung thần ác sát nào vậy.

"Cô, thật sự là một đại phiền toái, nơi này căn bản không phải nhà của cô, vậy cô muốn tôi đưa cô đi đâu, cô cũng không phải là một đứa bé, tôi cũng không thể đưa cô đi đến Cô Nhi Viện, vậy cô nói xem tôi phải mang cô đi làm cái gì?"

Anh nghe được tiếng khóc của cô thì cực kỳ không kiên nhẫn được nữa, kết quả vừa quay lại liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, bộ dáng rất đáng thương...

“VẬY, vậy thì trước, đi nhà anh trước, sau đó lại từ từ tìm nhà cho tôi ở, nếu anh bỏ mặc tôi thì, hu hu, mấy người xấu kia tính lại khi dễ tôi, nê anh không thể bỏ mặc kệ tôi được...”

Cô nói xong thì cái miệng nhỏ nhắn lại muốn khóc.

“ĐƯỢC, trước mang cô đi đến nhà tôi, nhưng tôi chỉ đáng ứng cho cô ở một đêm, sau một đêm này cô nhất định phải rời khỏi.”

Anh thật sự là chịu không nổi con gái khóc, không có biện pháp nhẫn tâm cứ thế bỏ đi, đành phải trước lưu giữ cô một đêm, sau đó anh tiến lên công cô ở trên lưng rồi hai người đi xuống núi.

“Anh quả là người tốt, nên tôi sẽ gọi anh là hạt bụi nhỏ.”

Cô gái ghé vào trên lưng anh, cảm thấy tấm lưng của anh thật an toàn, khiến cô thật sự thoải mái muốn ngủ, tiếp đó chỉ bỏ lại một câu như vậy, lại vẫn chưa nói cho anh biết tên của mình thì đã ngủ thiếp đi.

“Cô tên gì cũng không có quan hệ với tôi.”

Anh hơi dỗi nói một câu, sau đó trừ bỏ tiếng bước chân bước đi trên đường, trừ bỏ rừng núi hai bên truyền đến vài âm thanh côn trùng kêu vang thì tựa hồ cũng chỉ có vài ngôi sao trên trời hoà vào bóng dáng hai người càng lúc càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Con Được Mẹ Trộm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.